

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ABG/96

AB/265

A/55

RUH BAĞI

Vampir Akademisi-5

Richelle Mead

Orijinal Adı: *Spiritbound*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez Toydemir

İngilizce Aslından Çeviren: Zeynep Heyzen Ateş

Türkçe Düzenleme: Alp Özalp

Son Denetim: dramaRepublic

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik Uygulama ve Sayfa Tasarım: Karen Yardımlı

1-3. Basım: Ekim 2010

ISBN: 978 - 605 - 4377 - 46 - 6

Sertifika No: 10905

Richelle Mead © 2010

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan
kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisayinlari.com

www.artemisayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

VAMPIR AKADEMİSİ-5

RUH BAĞI

RICHELLE MEAD

VAMPİR AKADEMİSİ

Serinin kitapları

Vampir Akademisi

Buz Öpücük

Gölge Öpücük

Kan Sözü

Ruh Bağı

VAMPİR AKADEMİSİ-5

RUH BAĞI

RICHELLE MEAD

*Menajerin Jim McCarthy'ye.
Bütün zor işi yaptığın için teşekkürler.
Bu kitaplar sensiz yazılamazdı!*

1

Ölüm tehditler ve aşk mektupları arasında büyük fark vardır, sizi öldürmek isteyen kişi hala sevdiğini iddia etse bile. Ben de bir zamanlar, aşık olduğum adamı öldürmeye çalışmıştım. Bu yüzden hiç kimseyi yargılamaya hakkım yok. O gün gelen mektubun zamanlaması mükemmeldi. Zaten aksini beklemiyordum. Arka arkaya dört kez okudum. Elimden bırakmazsam geç kalacağımı farketsem de, beşinci defa okumaktan kendimi alamadım.

Sevgili Rose,

Uyandırılmış olmanın az sayıdaki dezavantajından biri, artık uykuya ihtiyaç duymamamız. Dolaşıyla, artık rüya da görmüyoruz. Bu çok acı. Çünkü eğer uyuyabilsem, rüyamda seni göreceğimden eminim. Orada kokunu içime çekebilir, saçlarının ipeksi dokusunu parmaklarımın arasında hissedeyim.

bilirdim. Teninin yumuşaklığını ve öpüştüğümüzde dudaklarında beliren ateşi duyumsayabilirdim.

Ama hayalgücümle yetinmek zorundayım, ki o da en az rüyalar kadar iyi. Seninle ilgili her şeyi zihnimde en ince ayrıntısına kadar canlandırabiliyorum. Bu dünyadaki varlığına nasıl son vereceğimi de... Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm ama beni çaresiz bıraktın. Ölümsüz yaşamda ve aşkta bana katılmayı reddetmen, bana başka tercih hakkı bırakmıyor. Senin kadar tehlikeli birinin yaşamasına izin veremem. Ayrıca seni zorla uyardıysaydım bile, Strigoi'lar arasındaki sayısız düşmanınından biri yine seni öldürürdü. Ölmen gerekiyorsa, bu benim elimden olmalı. Başkasının değil.

Yine de, bugünkü sınavlarında sana başarılar dilerim, gerçi şansa ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Seni o sınavlara sokmak herkesin zamanını boşa harcamaktan başka bir şey değil. O grupta en iyi sensin ve bu akşam 'vaat edilmişlik işareti'ni alacaksın. Yeniden karşılaştığımızda çok daha zorlu bir rakip olacaksın. Bu da benim çok hoşuma gidecek.

Ve tekrar karşılaşacağız. Mezun olduğunda, Akademi'den ayrılacaksın ve o koruma büyülerinin dışına çıktığında seni bulacağım. Bu dünyada benden gizlenebileceğin bir yer yok. Seni izliyorum.

Sevgiler
Dimitri

*

İçten dileklerine rağmen mektubu ilham verici bulmamıştım. Kağıtları yatağıma fırlatıp odadan çıktım. Dimitri'nin sözlerinden etkilenmemeye çalıştım ama böyle bir şeye duyarsız kalmak imkansızdı. *Bu dünyada benden gizlenebileceğin bir yer yok.*

Yazdıklarının doğruluğundan emindim. Dimitri'nin casusları vardı, biliyordum. Eski hocam ve sevgilim olan bu korkunç yaratık, ölümsüz bir vampire dönüştükten sonra, Strigoi'lar arasında bir tür liderliğe yükselmişti. Ben de eski patronunu öldürerek bunun gerçekleşmesini hızlandırmıştım. Casuslarının birçoğunu insanların arasından seçtiğini ve hepsinin benim okul sınırlarının dışına çıkmamı beklediğini tahmin ediyordum. Hiçbir Strigoi dışarıda yirmi dört saat dayanamazdı ama insanlar için bu mümkündü. Kısa süre önce, birçoğunun dönüştürülme vaadiyle Strigoi'lara hizmet etmeye başladığını öğrenmiştim. Bu insanlar sonsuz yaşamın, ruhlarını kirletmeye ve hayatta kalmak için başkalarını öldürmeye degeceğini düşünüyordu. Hepsi beni hasta ediyordu.

Ama yazın gelişiyle yeşeren çimenlerde yürürken, adımlarımın aksamasına neden insanlar değil, Dimitri'ydi. Daima Dimitri. Sevdığım adam, Dimitri. Kurtarmak istediğim Strigoi, Dimitri. Çok büyük olasılıkla öldürmek zorunda kalacağım canavar, Dimitri. Kendime, onu boşverip hayatıma devam etmem gerektiğini söylesem de, etrafımdaki herkes beni buna ikna etmek için elinden geleni yapsa da, paylaştığımız aşk içimi yakmaya devam ediyordu. Dimitri, her an yanımda, her an zihnimdeydi ve kendimden şüphe etmeme sebep oluyordu.

“Bir orduyla karşılaşmaya hazır görünüyorsun.”

Karanlık düşüncelerimden sıyrıldım. Dimitri’ye ve yazdıklarına kafam o kadar takılmıştı ki, kampüsün içinde, dünyadan bihaber yürürken, en iyi arkadaşım Lissa’nın, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle yanıma geldiğini görmemiştim. Beni çok nadir hazırlıksız yakalardı. Çünkü aramızda psişik bir bağ vardı. Lissa’nın varlığını, duygularını, düşüncelerini daima hissederdim. Onu bile farketmediğime göre kafam gerçekten yerinde değil.

Lissa’yı kaygılandırmamak için gülümsedim. Dimitri’nin başına gelenleri ve ona karşı düzenlediğim başarısız suikast girişiminden sonra beni yok etmek için fırsat kolladığını biliyordu. Her hafta yolladığı mektuplar Lissa’yı endişelendiriyordu. Hayatında benim hortlamış katil adaylarım dışında da yeterince sorun vardı.

“Zaten bir orduyla karşı karşıyayım,” dedim. Akşamın erken saatleriydi ama yaz henüz bitmediğinden gökyüzü hala aydınlıktı. Güneş ışığı vücudumuzu ısıtıyordu. Ben buna bayılıyordum ama bir Moroi -barışçıl ve canlı bir vampir- olan Lissa bir süre sonra rahatsızlanıp zayıf düşüyordu.

Lissa güldü ve platin rengi saçlarını omuzundan geriye attı. Solgun tenine vuran güneş, ona meleksi bir parlaklık vermişti. “Haklısın. Sınav konusunda bu kadar endişeleneceğini düşünmemiştim.”

Aklından geçeni anlayabiliyordum. Dimitri bile bu sınavların zaman kaybı olacağını söylemişti. Onu aramak üzere Rusya’ya gittiğimde gerçek Strigoï’larla karşılaşmış, birçoğunu

tek başıma öldürmüştüm. Belki de yaklaşan testler beni korkutmamalıydı ama bütün bu tantana ve beklentiler üzerimde baskı yaratmıştı. Kalp atışlarım hızlandı. Ya başaramazsam? Ya sandığım kadar iyi değilsem? Burada karşıma çıkacak gardiyanlar gerçek Strigoï’lar değildi ama becerikliydiler ve benden çok daha uzun süredir savaşıyorlardı. Kendime fazla güvenmek başımı derde sokabilirdi. Başaramazsam, bana güvenen herkesi hayalkırıklığına uğratacaktım.

Zihnimi kurcalayan bir konu daha vardı.

“Alacağım puanların geleceğimi nasıl etkileyeceğini merak ediyorum,” dedim. Bu doğrudu. Sınavlar benim gibi acemi bir gardiyan için final demekti. Böylece St. Vladimir Akademisi’nden mezun olabilecek ve Moroi’ları Strigoï’lardan koruyan gerçek gardiyanlar arasındaki yerimi alabilecektim. Bu sırada gardiyanın hangi Moroi’a verileceği de kararlaştırıldı.

Bağımız nedeniyle Lissa’nın şefkatini ve endişesini hissedebiliyordum. “Alberta’ya göre birlikte kalma şansımız yüksek. Yani hala bana gardiyanlık edebileceksin.”

Yüzümü buruşturdum. “Bence Alberta beni okulda tutmak için böyle söylüyor.”

Birkaç ay önce Dimitri’nin peşine düşmek için okuldan ayrılmış, sonra dönmüştüm. Ne yazık ki bu hareket akademik sicilime olumlu yansımamıştı. Tabii Moroi Kraliçesi Tati-ana benden nefret ettiği için görevimi etkilemek uğruna elinden geleni yapacaktı ama bu başka bir hikayeydi. “Bence Alberta, ancak yeryüzünde kalan son gardiyan olursam seni ko-

rumama izin vereceklerini gayet iyi biliyor. Hatta o durumda bile fazla şansım yok.”

Önümüzdeki kalabalığın gürültüsü giderek artıyordu. Okulun spor sahalarından biri, Romalı gladyatörlerin savaştığı zamanlardan kalma bir arenaya benzetilmişti. Moroi’ları güneşten korumak için, basit tahta koltuklardan lüks minderli banklara, tüm oturma yerlerinin üzerine beyaz tenteler gerilmişti. Sahanın etrafında sancaklar diziliydi. Rüzgarda sallanan flamaların parlak renkleri uzaktan bile seçiliyordu. Henüz göremiyordum ama sahanın girişine yakın bir yere, öğrencilerin gergin bir şekilde beklediği baraka tarzı binalar yerleştirildiğini biliyordum. Saha tehlikeli engellerle dolu bir sınav parkuruna çevrilmişti. Kulakları sağır eden tezahüratlardan anlaşıldığı kadarıyla, çok fazla seyirci vardı.

“Ben umudumu kaybetmiyorum,” dedi Lissa. Aramızdaki bağ sayesinde doğruyu söylediğini biliyordum. Lissa’nın en harika yönlerinden biri de buydu, en zor anlarda bile sarsılmayan sağlam bir inancı ve iyimserliği vardı. Benim son dönemdeki kötümserliğimin tam tersi. “Ve yanımda bugün sana yardım edebilecek bir şey var.”

Durup elini kotunun cebine soktu ve peridot gibi görünen küçük, yeşil taşlarla süslü, gümüş bir yüzük çıkardı. Sunduğu şeyin ne olduğunu anlamak için bağa ihtiyacım yoktu.

“Ah, Lissa... Bilmiyorum. Hak etmediğim bir avantaj istemiyorum.”

Lissa gözlerini devirdi. “Neden istemediğini gayet iyi biliyorum. Bu seferki işe yarayacak, inan bana.”

Yüzük, kullandığı büyülerle güçlendirdiği bir tılsımdı. Bütün Moroi’lar beş elementten birini kontrol edebilme yeteneğine sahipti. Toprak, hava, su, ateş veya ruh. Ruh en ender görüleniydi. Hatta o kadar az rastlanıyordu ki asırlar içinde unutulmuştu. Lissa ve diğer birkaç Moroi elementi tekrar ortaya çıkarmıştı. Diğer dördü doğaları gereği fizikselken, ruh zihinle ve her tür psişik fenomenle bağlantılıydı. Nasıl işlediğini kimse tam anlamıyordu.

Ruh gücüyle tılsımlar yaratmak, Lissa’nın kısa zaman önce üzerinde çalışmaya başladığı bir konuydu ve henüz tam anlamıyla başarılı sayılmazdı. En iyi ruh becerisi şifacılıktı. Dolayısıyla şifa tılsımları yapıyordu. Son denemesi, bileğimi yakan bir bilezikti.

“Bu çalışıyor. Fazla güçlü değil ama sınav sırasında karanlığı uzak tutmana yardım edecek.”

Sesi neşeliydi ama sözlerinin ciddiyetinin ikimiz de farkındaydık. Ruhun bütün nimetlerinin bir bedeli vardı –kendini öfke ve şaşkınlık şeklinde gösterip zaman içinde deliliğe sürükleyen bir karanlık. Aramızdaki bağ yüzünden bazen benim içime akan bir karanlık. Lissa’ya ve bana, tılsımlar ve şifacılık yeteneği sayesinde karanlıkla savaşılabileceğimiz söylenmişti. Bu da üzerinde ustalaşmamız gereken başka bir alandı.

Benim için bu kadar endişelenmesi yüreğime dokunmuştu. Arkadaşıma hafifçe gülümsedim ve hediyesini kabul ettim. Elimi yakmaması olumlu bir işaret sayılabilirdi. Minik halka tam serçe parmağıma göreydi. Yüzüğü takarken bir şey hissetmedim. Şifa tılsımları için garip bir durum değildi. Bel-

ki de tamamen etkisizdi. Her iki şekilde de zararlı görünüyordu.

“Teşekkürler,” dedim. Lissa’nın mutluluğunu hissedebiliyordum. Birlikte yürümeye devam ettik.

Elimi kaldırıp yeşil taşların parıltısını seyrettim. Karşılaşacağım fiziksel zorluklar düşünüldüğünde, mücevher takmak iyi bir fikir değildi ama zaten eldiven giyecektim.

“Sınavlardan sonra buradaki işimizin biteceğine ve gerçek dünyaya gideceğimize inanmak zor,” dedim hiç düşünmeden.

Lissa birden kaskatı kesilince ağzımdan çıkan sözlerden pişmanlık duydum. *Gerçek dünyaya gitmek*, Lissa’nın bana birkaç ay önce yardım etmeye söz verdiği bir işle uğraşmamız gerekeceği anlamına geliyordu.

Sibiryadayken, Dimitri’yi yeniden dampire dönüştürmenin mümkün olabileceğini öğrenmiştim. Çok düşük bir ihtimaldi -hatta belki de yalandı- ve Dimitri’nin beni yok etmeyi ne kadar istediği düşünülrse, karşılaştığımızda onu öldürmekten başka seçeneğim kalmayacaktı. Ama Dimitri’yi kurtarmak için bir yol varsa, bunu bulmak zorundaydım.

Ne yazık ki bu mucizeyi gerçekleştirmemizi sağlayacak tek ipucu bir suçludan geçiyordu. Üstelik herhangi bir suçlu da değildi. Lissa’ya işkence etmiş ve hayatımızı cehenneme çevirmek için her türlü canavarlığı yapmış bir Moroi kraliyet üyesiydi Victor Dashkov. Adalet yerini bulmuş, Victor hapsi boylamıştı ve ölene kadar da parmaklıkların arkasında kalacaktı. Fakat bu, işleri daha da karıştırıyordu. Çünkü bir zamanlar Strigoi kurtardığı iddia edilen üvey kardeşi hakkında bildikle-

rini bizimle paylaşması için sebep yoktu. Victor’ın, ona başka kimsenin veremeyeceği bir şey önerdiğimiz takdirde, fikrini değiştirebileceğini düşünmüştüm. Özgürlüğünü!

Planım kusursuz sayılmazdı. Birincisi, işe yarayıp yaramayacağına emin değildim. İkincisi, ne hapishanenin yerini ne de birini hapishaneden nasıl kaçırabileceğimizi biliyordum. Sonuncusu ve en önemlisi de, ölümcül düşmanımızı salıverecektik. Bu fikir Lissa’yı korkutsa da -ve inanın bana çok korkutuyordu- bana yardımcı olacağına yemin etmişti. Son aylarda onu bu ağır yükten kurtarmayı çok denedim ama o geri adım atmadı. Elbette, hapishanenin yerini bile bulamayabileceğimiz düşünüldüğünde, sözünün hiçbir anlamı kalmayacaktı.

Gelecek haftaki doğum gününü mutlaka gösterişli bir şekilde kutlamamız gerektiğini söyleyerek aramızdaki sessizliği bozmaya çalıştım. Tam o sırada, uzun zamandır bana hocalık yapan Stan’i gördük. “Hathaway!” diye seslendi, sahadan yanımıza doğru yürürken. “Bize katılman ne hoş. Hemen yerine geç!”

Victor’la ilgili düşünceler aniden Lissa’nın zihninden silindi. Bana hafifçe sarıldı ve “İyi şanslar,” diye fısıldadı. “İhtiyacın olmadığını bilsem de.”

Stan’in yüz ifadesi, bana bu on saniyelik kucaklaşmanın bile fazla uzun sürdüğünü gösteriyordu. Lissa’ya teşekkür anlamında sırtıp Stan’in arkasından koşturmaya başladım. Lissa da tribündeki arkadaşlarımızın yanına gitti. “İlk çıkacaklardan biri olmadığın için şanslısın,” diye hırladı Stan. “İnsanlar gelip gelmeyeceğin konusunda bahse girmeye başlamıştı.”

“Gerçekten mi?” diye sordum, neşeyle. “Bahisler kaç kaç-
tı? Çünkü hala fikrimi değiştirip kendime oynayabilirim. Bi-
raz para kazanmak fena olmaz.”

Stan’in, sahasının yanındaki bekleme bölümüne girerken, bana attığı bakış, esprimi komik bulmadığını gösteriyordu. Sı-
navlar için yapılan hazırlık beni hep hayrete düşürdü. An-
cak yakından görünce etkilenmediğimi söyleyemezdim. Ace-
milerin beklediği baraka ahşaptan yapılmıştı ve çatısı bile var-
dı. Sanki sonsuza dek stadyumun bir parçası olarak kalacak-
mış gibi görünüyordu. Oysa inanılmaz bir hızla inşa edilmiş-
ti ve sınavlar bitince aynı hızla yıkılacaktı. Üç kişinin geçebi-
leceği genişlikteki kapıdan sahaya görebiliyordum. Sınıf arka-
daşlarımdan biri orada sabırla adının okunmasını bekliyordu.
Her tür barikat kurulmuştu. Köşelere sıkışmamak için çaba-
lar, engellerin etrafında bekleyen yetişkin gardiyanlardan ka-
çarken veya savaşırken, dengemizi ve koordinasyonumuzu ko-
rumak da ayrı bir sorundu. Sahanın bir ucuna tahtadan du-
varlar dikilmiş, karanlık ve kafa karıştırıcı bir labirent oluşt-
rulmuştu. Diğer bölümlerde, farklı ve zorlu şartlar altında na-
sıl dövüştüğümüzü görmek için kurulan dengesiz platformlar
ve ağlar vardı.

Diğer acemilerden bazıları kapıda bekliyor, önden giden-
leri izleyerek avantaj kazanmayı umuyordu. Ama ben bunu
yapmadım. Oraya körlemesine çıkacak, önüme çıkardıkları
her türlü zorlukla baş edecektim. Sahayı incelerken bu kara-
rımı yeniden gözden geçirdim. Birden içimi panik duygusu
kapladı. Sakinleşmeye çalıştım, şu an tek ihtiyacım sükunetti.

Barakanın duvarlarından birine yaslandım ve etrafımdaki-
leri izlemeye koyuldum. Görünüşe bakılırsa gerçekten de son
gelen bendim. İnsanların benimle ilgili bahse tutuşup tutuş-
madığını merak ettim. Sınıf arkadaşlarımdan bazıları gruplar
halinde fısıldaşıyordu. Bazıları esneme ve ısınma egzersizle-
ri yapıyordu. Diğerleri öğretmenlerinin yanında oturuyordu.
Öğretmenler, öğrencilerini sakınleştirmeye çalışıyor, son daki-
ka taktikleri veriyordu. *Odaklan* ve *sakinleş* gibi kelimeler du-
yuyordum.

Onları görmek yüreğimin sızlamasına yol açtı. Kısa süre
öncesine kadar bugünü ben de böyle hayal ediyordum.
Dimitri’yle yan yana oturduğumuzu, bana bunu ciddiye al-
mamı ve sahadayken kontrolümü kaybetmememi söylediği-
ni düşünürdüm. Alberta, Rusya’dan döndüğümünden beri beni
eğitmek için çok zaman ve emek harcamıştı ama şimdi saha-
daydı ve oradaki sorumluluklarını yerine getiriyordu. Bura-
ya gelip elimi tutacak zamanı yoktu. Beni rahatlatabilecek ar-
kadaşlarım -Eddie, Meredith ve diğerleri- kendi korkularıyla
baş başa çıkmaya çalışıyordu. Tek başımaydım.

Dimitri ve Alberta’nın yokluğunda, bütün benliğimi de-
rin bir yalnızlık duygusunun sardığını hissettim. Böyle olma-
lıydı, burada tek başıma olmamalıydım. Dimitri yanı-
mda olmalıydı. Doğrusu buydu. Gözlerimi kapattım, onun bu-
rada olduğunu, sadece birkaç santim ötemde durduğunu ha-
yal ettim.

“Endişelenme, yoldaş. Bunu gözüüm kapalı yapabilirim.
Hey, belki gerçekten öyle yaparım. Bana nazik davranırsan,

belki beni bağlamana bile izin verebilirim.” Bu fantezi onunla seviştikten sonraki döneme aitti. Daha sonra ipleri çıkarmama yardım edecekti.

Bana bakıp başını iki yana sallayacaktı. “Rose, yemin ederim, bazen seninle geçirdiğim her gün bana sınav gibi geliyor.”

Ama yine de gülümseyeceğini ve benimle gurur duyacağını biliyordum. Sahaya yönelirken, Dimitri’nin bütün testlerinden geçeceğime emin

“Meditasyon mu yapıyorsun?”

Duyduğum sesle düşüncelerim yarıda kesildi. Şaşırarak gözlerimi açtım, “Anne? Burada ne işin var?”

Annem, Janine Hathaway karşımda duruyordu. Benden sadece birkaç santim kısaydı ama iki katım büyüklüğünde biriyle baş edebilecek kadar dövüş ve savaş deneyimine sahipti. Bronz yüzünün tehlikeli görünüşü, hemen herkesi ürkütebilirdi. Hafifçe gülümseyip bir elini beline koydu.

“Gerçekten seni izlemeye gelmeyeceğimi mi düşündün?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. Ondan şüphe duyduğum için kendimi biraz suçlu hissetmişim. Yıllardır çok fazla temasımız olmamıştı ve ancak son dönemde gelişen olaylarla -çoğu kötüydü- yeniden yakınlaşmaya başlamıştık. Anneme karşı ne hissetmem gerektiğini hala öğrenememişim. Küçük bir kızın annesinin varlığına duyduğu ihtiyaçla terkedilmenin ergenlik çağındaki bir kızda bıraktığı kırgınlık arasında gidip geliyordum. Bir karşılaşmamız sırasında beni “kazara” yumrukladığı için onu bağışladığımdan da tam olarak emin değildim. “Yapacak daha önemli işlerin vardır diye düşünmüştüm.”

“Bunu asla kaçırmazdım.” Kumral buklelerini sallayarak başıyla tribünleri işaret etti. “Baban da öyle.”

“Ne?”

Kapıya koşup dışarı baktım. Sahadaki onca engel yüzünden tribünleri tam göremesem de aradaki açıklık yetti. İşte oradaydı, Abe Mazur. Siyah sakalı ve bıyığıyla, şık gömleğinin üzerine sardığı zümrüt yeşili fularıyla farkedilmeyecek gibi değildi. Altın küpesinin parıltısını bile belli belirsiz seçebiliyordum. Muhtemelen bu sıcakta eriyordu ama gösterişli giyim tarzının bedeliydi bu.

Annemle sorunlu da olsa bir ilişkim vardı, babamla ise hiç yoktu. Onunla ilk kez mayıs ayında karşılaşmıştım ve o zaman bile, Rusya’dan dönene kadar, kızı olduğumu bilmiyordum. Bütün dampirlerin ebeveynlerinden biri Moro’idu ve o da benimkiydi. Babamla ilgili duygularım konusunda hala emin değildim. Geçmiş büyük ölçüde bir gizemdi ve yasadışı işlerle uğraştığı yönünde bir sürü söylenti vardı. İnsanlar, onun için *diz kıran* diyordu. Buna bir ölçüde tanık olmuş ama şaşırmamıştım. Rusya’da ona Zmey diyorlardı.

Yılan.

Şaşkınlıkla ona bakarken annem yanıma geldi. “Zamanında yetiştğin için sevinecek,” dedi. “Gelip gelmeyeceğin konusunda büyük bir bahse girdi. Eğer kendini daha iyi hissedecek sen, sana oynadığını bilmelisin.”

Homurdandım. “Elbette. Bahsin arkasında onun olduğunu tahmin etmeliydim. Daha duyduğum anda bilmem...” Ağzım açık kaldı. “Yanımdaki Adrian mı?”

Evet. Abe'in yanında Adrian Ivashkov oturuyordu, kendisi iyi kötü benim erkek arkadaşımı. Adrian, kraliyet üyesi bir Moroï'du ve Lissa gibi o da ruh gücünü kullanabiliyordu. İlk karşılaştığımızdan beri benim için deli oluyordu ve sık sık beni deli ediyordu ama o zamanlar benim gözüm Dimitri'den başkasını görmüyordu. Rusya'daki başarısızlığımdan sonra geri dönmüş ve Adrian'a bir şans vereceğim konusundaki sözümü tutmuştum. İlişkimiz beklemediğim kadar iyi gidiyordu. Hatta harika diyebilirdim. Onunla çıkmamın ne kadar yerinde bir karar olacağı konusunda uzun bir mektup yazmıştı. Arada şöyle şeyler de vardı, "Gerçekten ama gerçekten ihtiyacım olmadıkça sigara içmeyeceğim. Her hafta romantik sürprizler yapacağım. Beklenmedik bir piknik, güller veya bir Paris gezisi gibi. Elbette bu saydığım şeylerin hiçbirisi o sürprizler arasında yer almayacak. Yoksa sürpriz sayılmazlar."

Onunla ilişkim Dimitri'yle yaşadıklarım benzemiyordu ama sonuçta iki ilişkinin aynı olması imkansızdı. İki erkek birbirinden çok farklıydı. Hala sabahları yataktan kalktığımda Dimitri'yi ve aşkımızı kaybettiğim için içim sızlıyordu. Sibiryâ'da onu öldürüp hortlak durumundan kurtaramadığım için kendime acı çektiyordum. Kabullenmem uzun zaman alsa da bu durum, romantik hayatımın bittiği anlamına gelmiyordu. Adrian beni gerçekten mutlu ediyordu. Ve şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Yine de tüm bunlar, onun mafya lideri babamla yakınlaşmasını isteyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Onu kötü etkileyecek!" diye itiraz ettim.

Annem güldü. "Adrian'ın Abe'i o kadar etkileyeceğini sanmıyorum."

"Adrian değil! Abe! Adrian sadece nazik davranmaya çalışıyor. Abe her şeyi mahvedecek." Sigaranın yanı sıra, Adrian içkiyi ve başka şeyleri de bırakacağını söylemişti. Gözlerimi kısarak ikisine baktım ve bu kadar heyecanla konuştukları ilginç konuyu merak etmiştim. "Ne hakkında konuşuyorlar?"

"Şimdi bunları düşünmenin zamanı değil." Janine Hathaway pratik bir kadındı. "Onları kafandan at ve sahayla ilgilen."

"Sence *benden* mi söz ediyorlar?"

"Rose!" Annem koluma hafif bir yumruk indirince bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Bunu ciddiye almak zorundasın. Sakinleş ve dikkatinin dağılmasına izin verme."

Söyledikleri, Dimitri'nin söyleyeceklerine o kadar benziyordu ki hafifçe gülümsemekten kendimi alamadım. Ne de olsa tek başıma değildim.

"Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu annem şaşkınlıkla.

"Hiçbir şey," dedim ve ona sarıldım. Başlangıçta gergindi ama sonra gevşedi ve geri çekilmeden önce kısa bir an için beni gerçekten kucakladı. "Geldiğine sevindim."

Annem duygularını gösteren biri değildi. Onu hazırlıksız yakalamıştım. "Şey," dedi telaşla, "sana bunu kaçırmayacağımı söylemişim."

Tribünlere tekrar baktım. "Ama Abe'in gelişine sevindiğimden o kadar emin değilim."

Ya da... Bir dakika.

Aklıma ilginç bir fikir gelmişti. Aslında o kadar da ilginç sayılmazdı. Abe'in bir sürü bağlantısı vardı. Hapishanedeki Victor Dashkov'a mesaj ulaştırmayı sağlayabilecek bağlantılar... Abe, bana iyilik yapmak için Victor'ın ruh kullanan kardeşi Robert Doru hakkında bilgi edinen kişiydi. Victor, Abe'e ona yardım etmek için bir sebep görmediğini belirten bir mesaj gönderdiğinde, babamın yardımını gözardı etmiş ve hapishaneden adam kaçırma fikrine yönelmiştim. Ama şimdi...

"Rosemarie Hathaway!"

Beni takdim eden güçlü sesin sahibi Alberta'ydı. Bağırışı savaş çağrısı yapan bir borazanın sesini andırıyordu. O anda Abe ve Adrian'la ve hatta Dimitri'yle ilgili bütün düşünceleri kafamdan attım. Sanırım annem bana iyi şanslar diledi ama Alberta'ya ve sahaya doğru yürürken ne dediğini tam duyamadım. Adrenalin bütün vücuduma yayılmıştı. Bütün dikkatimi önümdeki maceraya ve beni nihayet gardiyan yapacak sınava verdim.

2

Bundan sonrası biraz bulanıktı. Sınavlar, St. Vladimir'deki eğitimimin en önemli kısmını oluşturduğundan, her anını hatırlayacağımı sanırdım oysa önceki düşüncelerim büyük ölçüde doğru çıktı. Çoktan yüzleştiğim gerçeklerin yanında bu sınavların lafı bile olmazdı. Bu sahte dövüşler, okulumuza saldıran bir Strigoi sü-rüsüne karşı savaşmakla nasıl kıyaslanabilirdi? Sevdiklerimin hayatta kalıp kalmayacağını bilmeden, kahredici olasılıklarla yüzleşmek zorunda kalmıştım. Dimitri'yle dövüştükten sonra, okuldaki öğretmenlerden biriyle sözde bir savaştan nasıl korekabilirdim? Dimitri bir dampirken bile yeterince ölümcüldü, Strigoi'a dönüşünce daha korkunç hale gelmişti.

Sınavları hafife aldığımı söylemeye çalışmıyorum, kesinlikle önemliyidiler. Acemiler çoğunlukla bu sınavlardan kalırdı ama ben onlardan biri değildim. Gardiyanlar her yandan saldırıya geçti. Çoğu Moroi'ları koruma işine ben doğmadan önce başla-

mişti. Arenanın engebeli zemini her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Dengemi sınamak için bir sürü alet, barikat, kalas ve basamak yerleştirilmişti. Dimitri'yi son kez gördüğüm geceyi acı vererek hatırlatan bir de köprü vardı. Kalbine gümüş bir kazık sapladıktan sonra onu aşağı itmiştim ama o kazık, Dimitri'nin nehre düşüşü sırasında bir şekilde vücudundan çıkmıştı.

Arenadaki köprü, Sibiry'a'da Dimitri'yle dövüştüğüm sağlam, ahşap köprüden biraz farklıydı. Buradaki yalnızca iplerle tutturulmuş tahta kalaslardan yapılmıştı ve her an çökecek gibi görünüyordu. Her adımında sarsılıyordu ve tahtalardaki deliklerden, benden önceki arkadaşlarımdan zayıf noktaları keşfettiğini anlayabiliyordum. Buradaki test muhtemelen sınavın en zor kısmıydı. Amacım, bir "Moroi"u peşindeki bir grup "Strigoi"dan kurtarmaktı. Moroi'u, saldırıda ölenlerin yerini doldurmak üzere okula gönderilen yeni gardiyanlardan Daniel oynuyordu. Onu pek iyi tanı mıyordum ama bu egzersiz için, zayıf ve çaresiz biri gibi davranıyordu. Koruyacağım her Moroi gibi biraz da korkuyordu.

Köprüye çıkma konusunda bana biraz zorluk çıkardı. Sonunda en sakın ve tatlı sesimi kullanarak onu önüme geçmeye ikna edebildim. Anlaşılan öğrencilerin sadece dövüş tekniklerini değil, sosyal becerilerini de ölçüyorlardı. Strigoi rolündeki gardiyanların arkamızdan geldiğini biliyordum.

Daniel köprüye adımını atarken hemen arkasımdaydım. Bir yandan algılarımı açık tutuyor, bir yandan onu rahatlatmaya çalışıyordum. Köprü çılginca sallanınca, peşimizdekilerin bize yetiştiğini anladım. Arkama baktım ve üç "Strigoi"un

peşimizden geldiğini gördüm. Onları canlandıran gardiyanlar da iyi iş çıkarıyordu. Gerçek Strigoi'ların yapacağı gibi hızlı ve becerikli bir şekilde hareket ediyorlardı. Eğer yerimizden kıpırdamazsak bize yetişeceklerdi.

"Harika gidiyorsun," dedim, Daniel'a. Sesimi doğru tonda tutmak zordu. Moroi'lara bağırarak onları şoka sokabilir-di ama çok nazik davranırsanız sizi ciddiye almayabilirlerdi. "Daha hızlı hareket edebileceğini biliyorum. Arayı açmak zorundayız, yaklaşıyorlar. Yapabileceğini biliyorum. *Haydi.*"

Testin ikna edicilik kısmını geçmiş olmalıydım çünkü gerçekten hızını artırdı. Peşimizdekilerle boy ölçüşecek kadar hızlı gitmesek de iyi bir başlangıçtı. Köprü yine sallandı. Daniel inandırıcı bir çığlık attı ve yandaki iplere sıkıca tutunarak donup kaldı. İleride, köprü'nün diğer tarafında, başka bir Strigoi gardiyanın beklediğini gördüm. Sanırım o da yeni öğretmenlerden biriydi. Galiba adı Randall'di. Onunla arkamdaki grubun arasında kalmıştık. Ama Randall hiç kıpırdamıyor, işimizi daha da zorlaştırmak için köprü'nün başında bekliyordu.

"Devam et," dedim, hızla seçenekleri tartarak. "Yapabilirsin."

"Ama orada bir Strigoi var! Kapana kısıldık," diye bağırdı Daniel.

"Endişelenme. Ben onu hallederim. Sen sadece yürü."

Sesim bu kez sert çıkmıştı ve Daniel emrime uydu. Sonra-ki saniyeler, benim için mükemmel bir zamanlama gerektiriyordu. İki taraftaki Strigoi'ları izlemek ve Daniel'ın ilerlemesini sağlamak zorundaydım. Bütün bunları yaparken bir yan-

dan da köprüdeki konumumuzu değerlendirmem gerekiyordu. Köprünün yaklaşık üçte ikilik kısmını aştığımızda komut verdim. “Hemen çömel ve ellerini yere koy! Çabuk!”

Daniel dediğimi yaptı. Ben de çömeldim ve kısık sesle konuşmaya devam ettim. “Sana bağıracam. Aldırma.” Daha yüksek bir sesle, arkamızdan gelenlerin duyabileceği şekilde bağırdım. “Ne yapıyorsun? Burada duramayız!”

Daniel kıptırdamayınca bu kez yumuşak bir tonla devam ettim. “Güzel. İplerin şu korkuluklara bağlandığı yeri görüyor musun? Onları yakala. Bütün gücünle ipe tutun ve ne olursa olsun sakın bırakma. Eğer gerekirse ipleri bileklerine dola. Hemen!”

Yine sözümü dinledi. Zaman geçiyordu. Boşa bir saniye bile harcamadım. Tek bir hareketle, ayağa kalkmadan, olduğum yerde döndüm ve kazığımı birlikte bana verilmiş bıçağı kullanarak ipleri kestim. Tanrı’ya şükür, bıçak keskindi. Sınavı yöneten gardiyanlar hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. İpler hemen kesilmedi, yine de iki taraftaki “Strigoi”ların tepki veremeyeceği kadar hızlıydım.

İpler koparken, Daniel’a tekrar sıkıca tutunmasını söyledim. Köprünün iki yarısı, üzerlerindeki insanların ağırlığıyla ahşap iskeleye doğru savruldu. Şey, en azından bizim bulunduğumuz tarafta öyle oldu. Biz hazırlıklıydık. Peşimizdekiler değildi. İkisi düştü. Biri son anda tahtalardan birine tutundu ve biraz kaydıktan sonra tutuşunu sağlamlaştırdı. Gerçek yükseklik iki metreydi ama bana yirmi metreymiş gibi geliyordu. Düşersek, beni ve Daniel’ı öldürecek bir yükseklikti.

Daniel, bütün zorluğa rağmen hala ipe tutunuyordu. Ben de tutunuyordum ve ip tahta iskelelere dayandığında, kalasları bir merdiven gibi kullanarak tırmanmaya başladım. Daniel’ın üzerinden tırmanmak kolay değildi ama başardım ve ona bir kez daha dayanmasını söyledim. Ön tarafta bekleyen Randall yere düşmemiştii ama yaşadığı şaşkınlık dengesini kaybetmesine yol açtı. Kendini çabucak topladı ve yukarı doğru tırmanmaya başladı. Tepeye benden daha yakındı ama bacağını yakalayıp onu durdurmayı başardım ve kendime doğru çektim. Randall bir eliyle köprüyü sıkıca kavrarken boğuşmaya başladık. Onu aşağı atamayacağımı anlamıştım, yaklaşmayı denedim. Elimdeki bıçağı bıraktım ve dengemi koruyarak kazığımı kemerimden çıkardım. Pozisyonu yüzünden Randall’in göğsü açıktaydı. Hiç tereddüt etmeden saldırdım.

Sınavlar için bize deriyi delmeyen ama ne yaptığımızı bildiğimizi göstermemize olanak tanıyan kör uçlu kazıklar verilmişti. Tam isabet! Ve bunun öldürücü bir darbe olacağına karar veren Randall köprüyü bırakarak kendini aşağı attı.

Daniel’ı tırmanmaya ikna etmem uzun zaman aldı. Randall tıpkı korku içindeki bir Moroi gibi davranıyordu. Şansıma, gerçek bir Moroi’un ellerinin kayıp aşağı düşeceğine karar vermemişti.

Bu mücadelenin ardından dövmüşmeye devam ettim. Hiçbir şekilde yavaşlamadım ve yorgunluğun beni etkilemesine izin vermedim. Duyularım, temel içgüdülerim sayesinde keskinleşirken kendimi tam anlamıyla mücadeleye kaptırdım. *Saldır, savun, öldür.*

Ve tüm bunları yaparken, yenilikçi davranmak, kalıpları aşmak zorundaydım. Aksi takdirde köprüdeki gibi bir sürprize cevap veremezdim. Sadece başarıya odaklandım ve diğer tüm düşünceleri zihnimden silerek savaşıma devam ettim. Öğretmenlerimi tanıdığım kişiler olarak görmemeye çalışıyordum. Onlara Strigoi gibi davranıyor ve yumruklarımı sakınmıyordum.

Nihayet sona erdiğinde bittiğini anlamadım bile. Sahanın ortasında durdum. Kimse saldırmıyordu. Tek başıyordum. Yavaş yavaş, etrafımdaki detayların farkına varmaya başladım. Tribündeki kalabalık, tezahürat yapıyordu. Birkaç öğretmen toplanıp birbirlerine selam verdi. Kalbim deli gibi atıyordu.

Ancak Alberta kolumu çekiştirince gerçekten bittiğini anladım. Hayatım boyunca beklediğim sınav, göz açıp kapayıncaya kadar sona ermişti.

“Haydi,” dedi, kolunu omzuma atıp beni çıkışa yönlendirirken. “Otur ve biraz su iç.”

Sersemlemiştim. Alberta’nın beni, adımı haykırarak tezahürat yapan kalabalığın arasından geçirmesine izin verdim. Arkamızda birileri ara verip köprüyü onarmak gerektiğinden söz ediyordu. Beni bekleme salonuna götürüp bir banka oturttu. Yanımda biri oturdu ve bana bir su şişesi uzattı. Başımı kaldırdığımda annemle karşılaştım. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Saf, katıksız bir gurur.

“Hepsi bu muydu?” diye sordum sonunda.

Annem, gerçekten neşeli bir kahkaha atarak beni tekrar şaşırttı. “Hepsi bu muydu?” diye tekrarladı. “Rose, yaklaşık bir

saattir oradaydın. Sınavı çok başarılı bir şekilde geçtin. Muhtemelen okul tarihindeki en iyi sınavlardan biriydi.”

“Gerçekten mi? Bana çok...” *Kolay* doğru kelime değildi. “Her şey çok bulanıktı, hepsi bu.”

Annem elimi tutup sıkı. “İnanılmazdın. Seninle gurur duyuyorum!”

Neler olup bittiğini ancak ve ancak o zaman, gerçekten anlayabildim. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Artık bir gardiyansın.”

Birçok kez dövmeyle ödüllendirilmiştim ama bu törenlerin hiçbiri vaat edilmişlik işaretimi alırken düzenlenen seremoni ve kutlama gibi değildi. Daha önce beklenmedik, trajik şartlar altında avladığım Strigoi’lar için *molnija* işaretlerine layık görülmüştüm. Spokane’deki Strigoi savaşı, okula düzenlenen saldırı ve kurtarma operasyonu. Bunlar kutlanması değil yas tutulması gereken olaylardı. Artık saymayı bırakmıştık. Gardiyanlara dövme yapan sanatçılar, öldürülen Strigoi’ları tek tek işlemek istese de, en sonunda bana hesabı şaşırdığımızı gösteren özel, yıldız biçimli bir işaret yapmıştı.

Dövme yaptırmak, küçük bir desen de olsa hızlı bir işlem değildi. Bütün mezunlar dövmelelerini alıyordu. Tören genellikle yemekhane olarak kullanılan ama büyüklüğü nedeniyle kolayca sarayın balo salonlarından biriymiş gibi süslenip dekore edilebilen alanda yapılıyordu. İzleyiciler -aileler, dostlar ve gardiyanlar- salonu doldurmuştu. Alberta isimlerimizi tek tek söylüyor, biz sırayla dövmeciye yaklaşırken puanlarımızı-

zı okuyordu. Puanlar önemliydi. Mezuniyet notlarımız halka açıklanacak ve alacağımız görevleri etkileyecekti. Moroï'lar mezunlar arasından belli kişileri gardiyan olarak isteyebilirdi. Lissa elbette ki beni istemişti ama dünyanın en iyi notları bile, sicilimdeki kara lekeleri silemeyebilirdi.

Ama bu törende, yeni mezunlar tarafından özellikle davet edilmiş birkaç kişi dışında hiç Moroï yoktu. Çoğunluk dam-pirdi. Ya gardiyanlar ya da benim gibi gardiyanlığa adım atmışlardı. Konuklar arkada, üst düzey gardiyanlar önde oturuyordu. Sınıf arkadaşlarım ve ben, belki de son bir dayanıklılık testi olarak, bütün bu süre boyunca ayakta duracaktık.

Umrunda değildi. Yırtılmış, kirli kıyafetlerim yerine kumaş pantolon ve bluz giymiştim. Ciddiyetimi koruyordum ama hoş görünüyordum. Salon gergin yüzlerle doluydu. Herkes başa-rımız nedeniyle mutluydu. Aynı zamanda dünyadaki yeni ve ölümcül rolümüz yüzünden endişeleniyorlardı. Arkadaşlarım çağrılıp puanları okunurken ben de onları gözlerim parlayarak izliyordum. Yakın arkadaşım Eddie Castile, teke tek Moroï korumasından yüksek puan almıştı. Dövme sanatçısı, Eddie'ye dövmesini yaparken gülümsemekten kendimi alamadım. "Moroï'u köprüden nasıl geçirdiğini merak ediyorum," diye mırıldandım. Eddie gerçekten çok becerikli biriydi. Yanımda duran başka bir arkadaşım, Meredith, bana şaşkın gözlerle baktı. "Sen neden sözediyorsun?" Fısıldayarak konuşuyordu.

"Bir Moroï'la köprüde kovalanışımızdan. Benimki Daniel'dı." Hala şaşkın gözlerle bakınca devam ettim. "Hani iki tarafa Strigoï'lar koymuşlardı ya?"

"Köprüyü ben de geçtim," diye fısıldadı. "Ama kovalanırken tek başımaydım. Ben kendi Moroï'umu bir labirentten geçirdim."

Yakındaki bir sınıf arkadaşımız öfkeli gözlerle bakarak bizi susturdu. Belki de sınav sırasında ne olduğunu anlamayan bir tek ben değildim. Meredith'in de kafası karışık gibi görünüyordu.

Adım söylenip de Alberta puanlarımı okurken insanların hayret nidalarını duydum. O ana kadar sınıfta en yüksek puanları alan bendim. Akademik notlarımı okumamasına sevinmişim. Performansımın tüm görkemini alıp götüreceği ke-sindi. Dövüş derslerimde daima başarılıydım ama matematik ve tarihte... Özellikle okuldan ayrılıp döndüğüm için o derslerden geri kalmıştım.

Saçlarım sıkıca topuz yapılmış, dövme sanatçısının işini engellememesi için bütün gevşek tutamlar tokalarla tutturulmuştu. Daha iyi görebilmesi için öne eğildiğimde şaşkınlıkla homurdandığını duydum. Ensem işaretlerle dolu olduğundan işi zordu.

Genellikle yeni gardiyanların ensesi boş tuvali andırırdı. Neyse ki dövmeci işini biliyordu ve vaat edilmişlik işaretini ensemde ortasına güzelce yerleştirmeyi başardı. Vaat edilmişlik işareti, uzun, uçları kıvrık bir S gibiydi. *Molnija* işaretlerinin arasına uymuş, işaretler S'yi sarmıştı. Canım yanmıştı ama yüzümü bile buruşturmadan dayanmıştım. Temiz bir şekilde iyileşmesi için sarmadan önce bir aynada çalışmasının sonucunu bana gösterdi.

Sonrasında, sınıf arkadaşlarıma katıldım ve diğerlerinin dövme yaptırışını izledim. İki saat daha ayakta durmam gerekecekti ama aldırmadım. Beynim hala bugün yaşadıklarım- la doluydu. Artık bir gardiyandım. Şapına kadar gerçek ve ki- tabına uygun bir gardiyan. Bu düşünce, akla çeşitli sorular ge- tiriyordu. Şimdi ne olacaktı? Puanlarım kötü sicilimi temiz- lememe yetecek miydi? Lissa'ya gardiyanlık yapabilecek miy- dim? Peki ya Victor? Dimitri'yi kurtarabilecek miydim?

Gardiyan töreninin bütün ağırlığını üzerimde hissederek huzursuzca kıpırdandım. Bu sadece Dimitri ve Victor'la ilgili değildi. Bu benimle ve hayatımın geri kalanıyla ilgiliydi. Okul bitmişti. Bundan böyle öğretmenler her hareketimi izlemeye- cek, hata yaptığımda doğrusunu göstermeyecekti. Birini ko- rurken, bütün kararları ben verecektim. Moroi'lar ve küçük dampirler, otorite olarak beni görecekti. Artık birkaç dakika dövüş egzersizi yapıp sonrasında odamda dinlenme lüksüm yoktu. Dersler bitmişti. Şimdi görev zamanıydı. Bu düşünce ürkütücü, baskı neredeyse dayanılmayacak kadar ağırdı. Me- zuniyet benim için hep özgürlük anlamına gelmişti. Şimdiyse o kadar emin değildim. Yeni hayatım nasıl şekillenecekti? Kim karar verecekti ve Lissa'dan başka birini korumakla görevlen- dirilirsem, Victor'a nasıl ulaşacaktım?

Salonun karşı tarafında, seyircilerin arasında duran Lissa'nın gözleri de anneminkiler gibi gururla parlıyordu. Ba- kışlarımız buluştuğunda bana sırtıttı.

Şu ifadeyi sil yüzünden, diye azarladı beni, aramızdaki eşsiz bağ ile. *Bugün endişeli görünemezsin. Kutlama zamanı!*

Haklı olduğunu biliyordum. Karşıma çıkacak her şeyle başa çıkabilirdim. Endişelenmem gereken konu çoktu ama hepsi bir gün daha bekleyebilirdi, özellikle de arkadaşlarımla ve ailemin neşeli tavırları bana kutlamalara katılmam gerekti- ğini hatırlatırken. Abe'in benim için tuttuğu küçük ziyafet sa- lonundaki parti, umursamaz ve alçak gönüllü bir dampirden çok, kraliyet üyelerine uygundu.

Partiden önce tekrar üstümü değiştirdim. Üzerimdekiler, resmi *molnija* töreni giysilerinden daha uygun görünüyor- du. Kısa kollu, zümrüt yeşili dar bir elbise giydim ve pek uy- masa da nazar boncuğumu boynuma astım. Abe'in anavatanı Türkiye'de, bu takının koruma sağladığına inanılıyordu. Yıllar önce anneme hediye etmişti ve o da bana vermişti.

Makyajımı yaptım ve saçlarımı tarayarak uzun, siyah dal- galar halinde omuzlarıma bıraktım çünkü dövmenin bandaj- ları elbiseme hiç uymayacaktı. Bu halde canavarlarla dövüş- mek bir yana, yumruk atabilen birine bile benzemiyordum. Hayır, bu tamamen doğru değildi. Aynaya baktığımda gördü- ğüm kahverengi gözler düşünceliydi. Orada, en güzel elbise- nin ve en başarılı makyajın bile gizleyemeyeceği bir acı ve yas vardı.

Yine de aldırmadan, partiye gitmek için harekete geçtim ve daha kapıdan çıkmadan Adrian'la burun buruna geldim. Tek kelime etmeden beni kollarına alıp bir öpücükle susturdu. Ta- mamen hazırlıksız yakalanmışım. Anlaşılan hortlak yaratıkla- ra karşı hazırlıklıydım ama gösterişli bir kraliyet üyesi Moroi beni şaşırtabiliyordu.

Öyle bir öpücükte ki neredeyse kendimi bu kadar kaptırdığım için suçluluk duyacaktım. Adrian'la çıkmaya başladığımda endişelerim vardı ama zamanla çoğu silinmişti. Uzun süre utanmazca flörtlerini ve hiçbir şeyi ciddiye almayışını izledikten sonra, böylesine bir bağlılığı ondan hiç beklemiyordum. Ona karşı duygularımın zamanla güçleneceği de aklıma gelmemişti. Dimitri'yi hala sevdiğim ve onu kurtarmak için akla hayale sığmayacak çözümlerin peşinde koştuğum düşünülürse, bu çok büyük bir çelişkiydi.

Adrian beni yere bıraktığında güldüm. Yakınlarda birkaç Moroï çocuk bizi izlemek için durmuştu. Dampirlerle çıkan Moroï'lara rastlamak pek ender görülen bir durum değildi ama kötü üne sahip bir dampirin, Moroï kraliçesinin yeğeniyle çıkması? Bu, biraz sıradışıydı. Özellikle de Kraliçe Tatiana'nın benden nefret ettiği neredeyse herkes tarafından bilinirken. Onunla son karşılaşmamda, bana bağırarak Adrian'dan uzak durmamı söylediğine çok az kişi tanık olmuştu ama bu tür haberler kolay yayılırdı.

"Gösteriyi beğendiniz mi?" diye sordum izleyenlere. Yakalandıklarını anlayan Moroï çocuklar hemen yollarına devam etti. Adrian'a dönerek gülümsedim. "Neydi bu böyle? Başkalarının yanında beni bu şekilde öpmek?"

"Bu," dedi, gülümseyerek, "sınavlarda o kadar çok kişiyi tepelediğin için bir ödüldü." Duraksadı. "Ayrıca, üzerindeki elbisenin içinde çok çekici görüldüğün için de öpücüğün hak ettin."

Ona yandan bir bakış attım. "Ödül, ha? Meredith'in erkek arkadaşı ona elmas küpe almış."

Elimi tuttu ve birlikte partiye gitmek için yürümeye başladığımızda omuz silkti. "Elmas mı istiyorsun? Sana elmas veririm. Hatta yağdırırım. Tanrım, sana elmaslardan bir elbise yaptırırım. Ama bu bile cimrilik olur."

"Sanırım bir öpücükle yetinebilirim," dedim, Adrian'ın beni bir bikini modeli gibi giydirdiğini hayal ettim. Ya da striptizci. Mücevherlerden söz etmek, hatırlamak istemediğim bir anıyı beraberinde getirmişti. Dimitri beni Sibiry'a da esir aldığı ve ısırtıklarının mutlu sarhoşluğuna taşıdığında beni mücevherlere boğmuştu.

"Sert biri olduğumu biliyordum," diye devam etti Adrian. Her gün büyük bir titizlikle biçimlendiği saçları, yaz esintisiyle hafifçe dağılınca, aldırılmaz bir tavırla düzeltilti. "Ama açıkçası, orada gardiyanları nasıl tepelediğini görene kadar bunu tam olarak anlamamıştım."

"Yani bu, bundan sonra bana daha nazik davranacağın anlamına mı geliyor?" diye takıldım.

"Ben zaten sana karşı nazığım," dedi, gururlu bir tavırla. "Şu anda bir sigarayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Ama hayır. Nikotin ihtiyacıma erkekçe karşı koyacağım, yalnız senin için. Ama sanırım seni orada gördükten sonra yanında davranışlarıma daha dikkat etmem gerekecek. O çılgın baban da beni biraz tedirgin etti."

Adrian ve Abe'in yan yana oturduklarını hatırlayınca homurdandım.

"Tanrım. Onunla gerçekten zaman geçirmek zorunda mıydın?"

“Hey, o muhteşem biri. Biraz dengesiz belki ama kesinlikle muhteşem. Çok iyi anlaştık.” Binanın önüne vardığımızda Adrian, kapıyı açtı. “Sert birine göre kendi tarzı var. Yani, başka kim o fularları takar ki? Başkası olsa, okulda alay konusu olurdu. Ama kimse Abe’e laf edemiyor. Eminim o da en az senin kadar iyi döverdi. Aslında...” Adrian’ın sesi gerilmişti. Ona şaşkın gözlerle baktım.

“Aslında ne?”

“Şey... Abe benden hoşlandığını söyledi. Ama aynı zamanda, seni incitirsem veya bir hata işlersem bana neler yapacağını da açıkça söyledi.” Adrian yüzünü buruşturdu. “Aslında, yapabileceklerini oldukça detaylı bir şekilde anlattı. Sonra da bunları hiç dememiş gibi başka bir konuya geçti. Adamdan hoşlandım ama biraz korktuğumu da itiraf ediyorum.”

“Çizgiyi aşmış!” Parti salonuna vardığımızda aniden durdum. Kapının diğer tarafından sohbet eden insanların uğultusu geliyordu. Anlaşılan son gelen bizdik. Onur konuğu olarak görkemli bir giriş yapacaktım. “Erkek arkadaşlarımı tehdit etmeye hakkı yok. Ben on sekiz yaşındayım. Artık yetişkinim. Onun yardımına ihtiyacım yok. Gerekirse erkek arkadaşlarımı kendim tehdit edebilirim.”

Bu öfkeli çıkışım Adrian’ı eğlendirmişti ve yüzünde rahat bir gülümseme belirdi. “Seninle hemfikir olmam babanın *tavsiyesini* ciddiye almayacağım anlamına gelmiyor. Yüzüm riske atamayacağım kadar güzel.”

Yüzü gerçekten güzeldi, yine de öfkeyle başımı iki yana salladım. Kapının tokmağına uzandım ama Adrian beni geri çekti.

“Bekle,” dedi.

Beni yeniden kollarına aldı ve iştahla öptü. Vücudumu onunkine yasladığımda hissettiklerim aklımı karıştırdı. Öpüşmekten daha fazlasını isteyeceğim bir noktaya doğru yaklaştığımı anladım.

“Tamam,” dedi Adrian, nihayet ayrıldığımızda. “*Artık içeri girebiliriz.*”

Adrian’ın sesi neşeliydi ama koyu yeşil gözlerinde tutku pırıltıları vardı. Anlaşılan öpüşmekten fazlasını düşünen sadece ben değildim. Şimdiye kadar seksten hiç bahsetmemiştik ve Adrian bu konuda asla baskı yapmıyordu. Sanırım Dimitri’den sonra kendimi hazır hissetmediğimi anlamıştı. Yine de böyle anlarda, onun için kendini tutmanın ne kadar zor olduğunu görebiliyordum. Adrian’ın bu hali içimde bir şeyleri yumuşattı. Parmak uçlarımda yükselerek onu tekrar öptüm. “Neydi bu?” diye sordu.

Sırıttım. “*Senin ödülün.*”

Nihayet salona girdiğimizde, içerideki herkes gururlu gülümsemeler ve tezahüratlarla bizi karşıladı. Eskiden ilgi çekmek için çabalarım ama artık bu isteğim azalmıştı. Yüzüme güven dolu bir ifade yerleştirdim ve sevdiklerimin tebriklerini kabul ettim. Ellerimi zafer edasıyla kaldırdığımda, alkışlar daha da çoğaldı.

Partim neredeyse sınavlarım kadar bulanıktı. Sizi desteklemeye gelene kadar kaç kişinin size gerçekten değer verdiğini anlayamazsınız. Kalabalığı görmek beni duygulandırmıştı, neredeyse gözlerim doldu. Ama hislerimi kendime sakladım. Kendi zafer partimde ağlamayacaktım.

Herkesin benimle konuşmak istemesine hem şaşırdım hem sevindim. Sevdığım insanları nadiren birarada görebiliyordum. Böyle bir fırsatı büyük ihtimalle bir daha asla yakalayamayacağımı farketmek canımı sıktı.

“Eh, artık öldürme iznini aldın. Zamanı gelmişti.”

Döndüğümde Christian Ozero'nun neşeli bakışlarıyla karşılaştım. Bir zamanlar sinir bozan ama artık iyi bir dost haline gelen Christian. Aslında ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu ispatlamıştı. Kendimi tutamayarak uzanıp ona sarıldım, kesinlikle beklemediği bir şeydi. Bugün herkesi şaşırtıyordum.

“Hey, hey,” dedi, kızarak geri çekilirken. “Vay canına. Öldürmekten sözedince bu kadar duygulanan bir kız göreceğim aklıma gelmezdi. Ivashkov'la yalnız kaldığınızda neler olduğunu düşünmek bile istemiyorum.”

“Hey, konuşana bak. Buradan çıkmak için sen de sabırsızlanıyorsun.”

Christian kabullenircesine omuz silkti. Bu, bizim dünyamızda standart kuraldı. Gardiyanlar Moroi'ları korurdu. Moroi'lar savaşımlara girmezdi. Ama kısa zaman önceki Strigoi saldırılarından sonra, bir sürü Moroi -hepsi değilse de- Moroi'ların gardiyanlarla birlikte savaşması gerektiği fikrindeydi. Özellikle Christian gibi ateş kullanıcıları çok değerliydi çünkü, kazıklama ve başını kesmenin yanında, bir Strigoi'yu öldürmenin en iyi yollarından biri onu yakmaktı. Moroi'lara dövüş öğretme hareketi şu anda -ve kasıtlı olarak- yönetim tarafından yasaklansa da bazılarının gizlice egzersiz yapmasını engelleyememişti. Christian da onlardan biriydi. Yan tara-

fa baktığımda şaşkınlıkla gözlerimi kırpiştırdım çünkü yanımda zorlukla farkettiğim biri vardı.

Jill Mastrano, Christian'ın yanında gölge gibi duruyordu. Birinci sınıf öğrencisi bir Moroi'du, yakında ikinci sınıfa geçecekti. O da dövüşmeyi öğrenmek isteyenler arasındaydı. Christian'ın öğrencisi sayılabilirdi.

“Selam, Jill,” diyerek sıcak bir tavırla gülümsedim. “Geldiğin için teşekkürler.”

Jill kızardı. Kız kendini savunmayı öğrenmeye kararlıydı ama aynı zamanda çok da utangaçtı. Özellikle benim gibi meşhurların yanındayken... Utanınca geriliyor, gerilince de çok fazla konuşuyordu. Çoğunlukla anlaşılmasız şeyler anlatıyordu. “Gelmek zorundaydım,” dedi, yüzüne düşen uzun, kumral saçlarını kenara iterek. Saçları her zamanki gibi dar-madağındı.

“Yani, yaptığın şey harikaydı. Sınavlarda. Herkes hayran oldu. Gardiyanların senin gibisini görmediklerini söylediğini duydum, dolayısıyla Christian beni davet ettiğinde, *elbette* ki gelmek zorundaydım. Oh!” Açık yeşil gözleri iri iri açıldı. “Seni tebrik bile etmedim. Afedersin. Tebrikler.”

Christian gülümsemesini bastırmakta zorlanıyordu. Ben öyle davranmadım ve kahrkahrımı saklamaya gerek duymaksızın Jill'e de sarıldım. Aşırı duygusal ve sevecen birine dönüşmek üzereydim. Böyle devam edersem, sert gardiyan imajımı ciddi şekilde lekeleyebilirdim.

“Teşekkürler. Siz ikiniz bir Strigoi ordusuna saldırmaya hazır mısınız?”

“Yakında,” dedi Christian. “Ama yine de sizin desteğinize ihtiyaç duyabiliriz.” Strigoï’ların onlar için fazla zorlu olduğunu Christian da benim kadar iyi biliyordu. Ateş büyüsü bana yardım ederdi ama tek başına yeter miydi? Bu ayrı bir konuydu. O ve Jill, büyülerini saldırı amaçlı kullanmayı öğreniyordu. Ben de ders aralarında fırsat bulduğumda, onlara birkaç yeni dövüş tekniği öğretmeye söz vermiştim.

Jill’in yüzü biraz asıldı. “Christian gittiğinde derslerimiz sona erecek.”

Christian’a döndüm. Gideceğini duyduğuma hiç şaşırmamıştım. Demek hepimiz gidiyorduk. “Ne yapacaksın?” diye sordum.

Omuz silkti. “Sizinle birlikte saraya gideceğim. Tasha halam geleceğimle ilgili *konuşacağımızı* söyledi.” Yüzünü buruşturdu. Christian’ın planları her neyse, Tasha’nın kilerle uyuşmadığı açıktı. Kraliyet üyesi Moroi’ların çoğu, seçkin kolejlere giderdi. Christian’ın aklındakinin bu olduğunu sanmıyordum.

Mezuniyet sonrasında, yeni gardiyanların staj yapmak ve kimi koruyacaklarını öğrenmek üzere Moroi Kraliyet Sarayı’na gitmesi standart bir uygulamaydı. Hepimiz birkaç gün içinde gidecektik. Christian’ın bakışlarını takip ettiğimde salonun diğer tarafında halasını gördüm. Tanrı yardımcım olsun! Kadın Abe’le konuşuyordu.

Tasha Ozero yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Christian gibi onun da parlak siyah saçları ve buz mavisi gözleri vardı. Ama güzel yüzünde korkunç bir yara izi görünüyordu. Bu Christian’ın anne ve babasının açtığı yaraların kalıntısıydı.

di. Dimitri, kendi iradesi dışında Strigoï’a dönüştürülmüştü ama Ozero çifti ölümsüzlüğe ulaşmak için bunu kendileri istemişti. Gardiyanların onları avlamasıyla yaşamlarını kaybetmiş olmaları tam bir ironiydi. Christian’ı Tasha büyüttü ve Strigoï’lara karşı savaşmak isteyen Moroi’ları destekleyen hareketin en önemli liderlerinden biriydi.

Yara izi olsun ya da olmasın, Tasha’ya hayranlık duyuyordum ve onu hala çok güzel buluyordum. Asi babamın tavırlarına bakılırsa, o da benimle aynı fikirdeydi. Abe ona bir kadeh şampanya doldurdu ve kadının kulağına onu güldüren bir şeyler fısıldadı. Tasha bir sır paylaşıyormuş gibi ona doğru eğilmişti. Abe de gülümsüyordu. Ağzım açık kalmıştı. Bu mesafeden bile flört ettiklerini açıkça görebiliyordum.

“Ulu Tanrım,” dedim ürpererek ve aceleyle Christian ve Jill’e döndüm.

Christian, benim huzursuzluğumdan duyduğu keyifle, annesi olarak gördüğü kadının bir mafya babasıyla flört ettiğini görmekten kaynaklanan rahatsızlık arasında kalmıştı. Bir an sonra, Christian’ın yüz ifadesi yumuşadı ve Jill’e dönerek sohbet devam etti. “Hey, bana ihtiyacın yok,” dedi. “Burada başkalarını da bulabilirsin. Bir anda kendi süper kahraman kulübüne sahip olabilirsin.”

Yine gülümsedim ama nazik duygularım aniden bir kıskançlık kriziyle bölündü. Kendi kıskançlığım değildi. Aramızdaki bağdan dolayı Lissa’nın duygularını algıliyordum. İrkiyerek döndüm ve onu salonun diğer tarafında, Jill’le konuşan Christian’a ölümcül bakışlar atarken buldum.

Christian ve Lissa eskiden çıkıyordu. Hatta çıkmaktan da öte. Birbirlerine deli gibi aşıktılar –aslında kısa süre öncesine kadar öyleydiler. Ne yazık ki son olaylar ilişkilerine zarar verdi ve Christian ondan ayrıldı. Lissa’yı seviyordu ama güveni sarılmıştı. Avery Lazar adında başka bir ruh kullanıcısı Lissa’yı kontrol etmeye çalışırken işler iyice zıvanadan çıkmıştı. Sonunda Avery’yi durdurmuştuk ve şu anda, son duyduğuma göre, bir akıl hastanesindeydi. Christian Lissa’nın garip davranışlarının nedenini öğrenmişti ama olan olmuştu. Lissa başlangıçta depresyona girdiyse de, acısı gitgide yerini öfkeye bırakıyordu.

Bundan böyle Christian’la hiçbir şey paylaşmak istemediğini söylüyordu. Ancak ben, psikik bağımız sayesinde gerçek duygularını algılayabiliyordum. Christian’ı konuştuğu her kızıdan kıskanıyordu, özellikle de son günlerde onunla çok zaman geçiren Jill’den. Oysa ikisinin arasında romantik bir şey yoktu, biliyordum. Jill, Christian’a sadece bilge bir öğretmen olarak hayranlık duyuyordu, o kadar. Eğer Jill’in gerçekten bir şeyler hissettiği biri varsa, bu kişinin ona daima kızkardeşi gibi davranan Adrian olduğunu söyleyebilirdim. Aslında hepimiz Jill’i kardeşimiz gibi görüyorduk.

Christian bakışlarımı farkettiler ve yüz ifadesi sertleşti. Christian’ın dikkatini çektiğini anlayan Lissa hemen döndü ve karşısına çıkan ilk erkekle, benim sınıfımdan yakışıklı bir dampirle konuşmaya başladı. Ruh kullanıcılarının gayet kolay bir şekilde becerdiği flört etkisini kullanmaya başladı ve çok geçmeden, ikisi de Abe ve Tasha gibi sohbet edip gülüş-

meye daldı. Partim aniden hızlı bir flört arenasına dönüşmüştü.

Christian tekrar bana döndü. “Eh, sanırım kendisini meşgul edecek şeyler bulmakta zorlanmıyor.”

Gözlerimi devirdim. Kıskançlık eden tek kişi Lissa değildi. Nasıl ki Christian başka kızlarla konuşunca Lissa öfkeleniyorsa, Christian da onun başka erkeklerle yakınlaşmasına sinir oluyordu. Bu da beni deli ediyordu. Bu iki sersem, birbirlerini hala sevdiklerini ve ilişkilerini toparlamaları gerektiğini itiraf edecekleri yerde, giderek daha fazla düşmanlık sergiliyordu.

“Artık şunu kesip Lissa’yla mantıklı ve yetişkin biri gibi konuşmayı düşünür müsün?” diye homurdandım.

“Tabii,” dedi Christian, alaycı bir tavırla. “O mantıklı biri gibi davranmaya başlarsa neden olmasın?”

“Of, Tanrım! İkiniz bana saçımı başımı yolduracaksınız!”

“Bu güzel saçlara yazık olurdu,” dedi Christian. “Ayrıca, Lissa tavrını gayet net bir şekilde ortaya koydu.”

İtiraz edip ona ne kadar aptal olduğunu söylemeye başlayacaktım ama daha önce yirmi kez verdiğim bir konferansı tekrar dinlemeye hiç niyetli görünmüyordu.

“Haydi, Jill,” dedi. “Rose’un insan içine karışması gerek.”

İkisi birlikte uzaklaştı. Tam Christian’ın peşinden gidip döve döve aklını başına getirmeyi düşünürken birinin benimle konuştuğunu duydum. “Bu sorunu ne zaman çözeceksin?” Tasha yanımda duruyor, başını iki yana sallayarak Christian’ın arkasından bakıyordu. “Bu ikisinin tekrar birleşmesi gerek.”

“Bunu ben de biliyorum. Ama onların kafası bir türlü almıyor.”

“Eh, harekete geçsen iyi olur,” dedi. “Christian ülkenin diğer ucunda bir koleje giderse, çok geç kalmış olursun.” Christian’ın koleje gidişinden bahsederken sesinde duygusuz ve hatta sinirli bir ton vardı.

Lissa, Tatiana’yla yaptıkları anlaşmaya göre sarayın yakınındaki Lehigh Üniversitesi’ne gidecekti. Sarayda zaman geçirip kraliyet adetlerini öğrenecek, karşılığında da Moroi’ların genellikle tercih ettiğinden daha büyük bir üniversitede okuyabilecekti.

“Biliyorum,” dedim, huzursuz bir tavırla. “Ama bunu düzeltmesi gereken kişi neden *benim*?”

Tasha sırtıttı. “Çünkü onları mantığın yolunu görmeye zorlayabilecek tek kişi sensin.”

Tasha’nın lafına aldırmadım çünkü benimle konuşması Abe’le konuşmaması anlamına geliyordu. Salonun karşı tarafına bakınca aniden gerildim. Abe şimdi de *annemle* sohbet ediyordu. Gürültünün arasında konuşmalarını kısmen duyabiliyordum.

“Janine,” dedi, kendinden emin bir tavırla, “hiç yaşlanmamışsın. Seni Rose’un ablası sanabilirler. Kapadokya’daki gecemizi hatırlıyor musun?”

Annem güldü. Onu daha önce böyle gülerken hiç görmemiştim. Bir daha da görmek istemediğime karar verdim. “Elbette. Elbisemin askısı koptuğunda bana nasıl da hevesle yardım ettiğini hatırlıyorum.”

“Ulu Tanrım,” dedim. “Adam durmak bilmiyor.”

Tasha neden sözettikimi anlayana kadar şaşkın gözlerle baktı. “Abe mi? Aslında oldukça etkileyici bir adam.”

Homurdandım. “Afedersin.”

Annemle babama yöneldim. Bir zamanlar ilişkileri olduğunu kabul edebilirdim, sonuçta bu ilişki sayesinde doğmuştum ama bu, ilişkilerini tekrar yaşamalarına seyirci kalacağım anlamına gelmiyordu. Yanlarına ulaştığımda bir kumsal gezintisinden söz ediyorlardı. Aniden Abe’in kolunu tutup çektim. Anneme fazla yakın duruyordu.

“Seninle biraz konuşabilir miyiz?” dedim.

Abe önce şaşkın gözlerle baktı ama sonra omuz silkti.

“Elbette.” Anneme dönerek gülümsedi. “Sonra devam ederiz.”

“Buradaki hiçbir kadın güvende değil mi?” diye sordum, onu uzaklaştırırken.

“Ne diyorsun sen?”

Panç çanağının yanına gelmiştik. “Salondaki her kadınla flört ediyorsun!”

Öfkeli çıkışım onu etkilemedi. “Eh, burada bir sürü güzel kadın var... Benimle konuşmak istediğin konu bu muydu?”

“Hayır! Erkek arkadaşına yönelttiğin tehditler. Bunu yapmaya hakkın yoktu.”

Siyah kaşları aniden kalkıverdi. “Ah, o mu? Bir şey değildi ki. Sadece kızını kollayan bir babanın tipik davranışı.”

“Çoğu baba, kızının erkek arkadaşını bağırsaklarını deşmekle tehdit etmez.”

“Bu doğru değil. Ayrıca, tam olarak söylediğim bu değildi, çok daha kötüsüydü.”

İçimi çektim. Öfkem onu eğlendiriyor gibiydi.

“Bunu bir mezuniyet hediyesi olarak kabul et. Seninle gurur duyuyorum. Herkes iyi sonuç çıkaracağını biliyordu ama kimse bu kadarını beklemiyordu.” Göz kırptı. “Özellikle de mülklerine zarar vereceğin hiçbirinin aklına gelmemişti.”

“Ne mülkü?”

“Köprü.”

Kaşlarımı çattım.

“Mecburdum. En etkili yol oydu. Tanrım, ne mücadeleliydi ama. Diğerleri ne yaptı? Köprünün ortasında dövüşmeye kal-kan oldu mu?”

Abe başını iki yana sallarken üstün bilgisinin her zerresinden zevk aldığı belliydi. “Senden başka hiç kimse o durumda bırakılmadı.”

“Elbette bırakıldı. Hepimiz aynı sınavlardan geçiyoruz.”

“Sen değil. Sınavlar planlanırken, gardiyanlar senin ekstra bir şeylere ihtiyacın olduğuna karar verdi. Özel bir şey. Sonuçta, sen gerçek dünyada savaşmıştın.”

“Ne?” Sesimin şiddeti birkaçının dikkatini çekmişti. Meredith’in söylediklerini hatırlayarak kısık sesle devam ettim. “Bu hiç adil değil!”

Abe umursamamış gibiydi. “Diğerlerinden üstünsün. Asıl onlarınki kadar kolay bir teste tabi tutulman adil olmazdı.”

Hayatımda bir sürü gülünç şeyle karşılaşmıştım ama bu kesinlikle hepsini gölgede bırakmıştı. “Demek bu yüzden, beni

o saçma sapan köprü macerasına mahkum ettiler, ha? Ne yapmamı bekliyorlardı ki? Başka türlü nasıl kurtulabilirdim?”

“Hımmmm.” Dalgın bir tavırla çenesini kaşıdı. “Aslını istersen, bildiklerini sanmıyorum.”

“Tanrı aşkına! Bu gerçekten inanılmaz.”

“Neden bu kadar kıızıyorsun? Sonuçta geçtin.”

“Çünkü beni kendilerinin bile nasıl başa çıkacaklarını bil-medikleri bir duruma soktular.” Abe’e şüpheli bir bakış attım. “Sen bunları nereden biliyorsun? Bu tamamen gardiyanları ilgilendiren bir konu.”

Yüzünde hiç de hoşlanmadığım bir ifade belirdi. “Ah, şey, dün gece annenle birlikteydim ve...”

“Hey, dur bakalım. Dur, dur, dur!” diye sözünü kestim. “Annemle dün gece ne yaptığınızı kesinlikle bilmek istemiyorum. Bence bu köprüden bile kötü.”

Abe sırtıttı. “İkisi de geçmişte kaldığına göre, artık endişelenmene gerek yok. Başarının tadını çıkar.”

“Denerim. Bana Adrian’la ilgili daha fazla iyilik yapma, olur mu? Yani, beni desteklediğin için teşekkür ederim ama bu kadarı bile yetti.”

Abe bana kurnaz bir bakış atarken, aslında ne kadar tehlikeli bir adam olduğunu hatırlattı. “Rusya dönüşü sana yaptığım iyilikten gayet memnundun.”

Yüzümü buruşturdum.

Yüksek güvenlikli bir hapishaneye bir mesaj ulaştırmayı başardığı düşünülürse, haklıydı. Herhangi bir sonuç getirmese bile, sonuçta bunu yapmıştı.

"Pekala," diye itiraf ettim. "Bu inanılmaz bir şeydi. Ve sana minnettarım. Bunu nasıl yaptığını hala anlamış değilim." Aniden, ertesi gün hatırlanan bir rüya gibi, sınavlardan hemen önce düşündüğüm bir şey aklıma geldi. Sesimi kısarak konuştum. "Oraya kendin girmedin, değil mi?"

Güldü. "Elbette hayır. Oraya adım bile atmam. Sadece bilgi ağımlı kullandım."

"O hapishane nerede?" diye sordum, kaygısız görünmeye çalışarak.

Ama yemedi. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü merak ediyorum. Büyük suçlular arkalarında bir iz bırakmadan kayboluyor. Artık bir gardiyanım ve hapishane sistemimizle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Sadece bir tane mi var, yoksa bir sürü mü?"

Abe hemen cevap vermedi. Dikkatle beni inceliyordu. Herkesin gizli amaçları olduğundan şüphelenmek işinin bir parçasıydı. Ben kıızıydım, dolayısıyla benden iki kat şüpheleniyordu. Genlerimizde vardı bu.

Ama delilik potansiyelimi küçümsemiş olmalı ki sonunda cevap verdi. "Birden fazla var. Victor en kötülerden birinde. Tarasov'da."

"Yeri nerede?"

"Şu anda mı?" Bir an düşündü. "Sanırım Alaska'da."

"Ne demek *şu anda* mı?"

"Yıl boyunca yer değiştirir. Şimdi Alaska'da. Daha sonra Arjantin'de olacak." Muhtemelen ne kadar cahil olduğuma şaşırarak bana gülümsedi. "Nedenini tahmin edebilir misin?"

"Hayır, ben... bir dakika. Güneş ışığı." Kesinlikle mantıklıydı. "Alaska'da yılın bu zamanı hiç aralıksız güneş ışığı var ama kışları da sürekli gecedir."

Sanırım sınavlarımdan çok kurnazlığımın gurur duymuştu. "Kaçmaya çalışan biri fazlasıyla zorlanacaktır." Her yer güneş ışığıyla yıkanırken, hiçbir Moro'i uzaklaşamazdı. "Hoş, kimse o kadar yüksek güvenlik önlemlerinden zaten kaçamaz." Buna ne kadar üzülüğümü gizlemeye çalıştım.

"Herhalde Alaska'nın bir hayli kuzeyine gitmişlerdir," dedim, dolaylı yoldan gerçek konumu öğrenmeyi umuyordum. "O şekilde daha çok ışık alırsın."

Güldü. "Bunu sana ben bile söyleyemem. Gardiyanlar bu bilgiyi merkezde çok sıkı güvenlik önlemleri altında saklıyor."

Donup kaldım. *Merkezde...*

Genellikle iyi bir gözlemci olmasına rağmen, Abe tepkimi farketmedi. Bakışları salonun diğer karşısındaki başka bir şeye dikilmişti. "Şu Renee Szelsky değil mi? Vay canına... Yıllar geçtikçe ne kadar güzelleşmiş."

Somurtarak elimi sallayıp babamı gönderdim. Yeni planıma odaklanmak istediğim için aslında gidişine sevinmiştim. Ayrıca Renee'yi çok iyi tanımadığımdan, babamın onunla kırdırması umrumda değildi. "Eh, ben seni engellemeyeyim. Git daha fazla kadını ağına düşür."

Abe'in teşviği ihtiyacı yoktu. Yalnız kalınca beynim hızla çalışmaya, bir plan geliştirmeye başladı. Aslında babamın sözleri aklıma en az diğerleri kadar çılgınca, yeni fikirler getirmişti. Salonun karşı tarafındaki Lissa'yla tekrar göz göze gel-

dim. Christian ortalıkta görünmediği için neşesi yerine gelmişti. Eğleniyordu. Bizi bekleyen maceralar onu da en az benim kadar heyecanlandırıyordu. Bir an sabahki paniğimi yeniden hatırladım. Artık özgür olabilirdik ama gerçek dünya yakında etkisini hissettirecekti. Zaman aleyhimize işliyordu. Dimitri bekliyor ve izliyordu. Okuldan ayrıldığıma göre, her hafta mektup alıp almayacağımı merak ettim.

Lissa'ya gülümsedim. Victor Dashkov'u hapishaneden çıkarmak için gerçekten bir şansımızın olduğunu söylersem keyfinin kaçacağını bilmek kendimi kötü hissettirdi.

3

Sonraki birkaç gün tuhaftı. Acemilerle birlikte gösterişli bir mezuniyet töreni yapmıştık ama St. Vladimir'de eğitimini tamamlayan sadece bizler değildik. Moroi'ların da kendi mezuniyet töreni vardı. Kampüs ziyaretçilerle doluydu. Anne-babalar neredeyse geldikleri kadar çabuk gitti ve kızlarıyla oğullarını da yanlarında götürdü. Kraliyet ailelerine mensup Moroi'lar yaz tatillerini aileleriyle lüks malikanelerinde geçirirdi. Birçoğu yılın bu zamanında gündüzlerin daha kısa olduğu Güney Yarımküre'yi tercih ederdi. "Sıradan" Moroi'larsa ebeveynleriyle birlikte, muhtemelen koleje başlamadan önce yaz işleri bulabilecekleri mütevazı evlerine döndü.

Ve tabii, yazın binalar tadilata gireceğinden, diğer bütün öğrenciler de okuldan ayrılıyordu. Dönecek bir evleri ve aileleri olmayanlar, ki çoğu dampirdi, yıl boyunca okulda kalırdı ama sayıları azdı. Sınıf arkadaşlarımla birlikte saraya gö-

türüleceğimiz günü beklerken kampüs giderek boşalıyordu. Moroi'larla ve yakında izimizden gidecek genç dampirlerle vedalaşmıştık.

Ama ayrıldığım için üzüldüğüm tek kişi Jill'di. Saraya gitmek üzere yola çıkmadan önceki gün Lissa'nın kaldığı yurda doğru yürürken onunla karşılaştım. Jill'in yanında muhtemelen annesi olabilecek bir kadın vardı. İkisi de ellerinde kutular taşıyordu. Beni görünce Jill'in yüzü aydınlandı.

"Hey, Rose! Herkesle vedalaştım ama seni bulamamıştım," dedi heyecanla.

Gülümsedim. "Gitmeden beni yakalayabildiğine sevindim."

Vedalaşmakla meşgul olduğumu ona söyleyemedim. St. Vladimir'deki son günümü tanıdığım yerleri dolaşarak geçirmiştim. Lissa'yla ilk kez çocuk bahçesinde karşılaştığımız ilkokul kampüsünden başladım, yurt binalarının salonlarını ve koridorlarını dolaştım, sınıfların önünden geçtim, hatra şapeli ziyaret ettim. Her yer, acı tatlı, bir sürü anıyla doluydu. Örneğin Dimitri'yle ilk tanıştığım eğitim alanı, bana koşu turları attırdığı parkur, nihayet birbirimizin olduğumuz kulübe. O gece hayatımın en inanılmaz gecelerinden biriydi ve o geceyi düşündüğümde içim mutluluk ve acıyla doluyordu.

Jill'e bunların hiçbirini anlatamazdım. Annesine dönüp elimi uzattım ama sonra kutu yüzünden ellerinin dolu olduğunu ve benimle tokalaşamayacağını farkettim. "Ben Rose Hathaway. İzin verin, size yardım edeyim."

İtiraz etmesine fırsat vermeden kutuyu aldım. Şaşıarak "Teşekkür ederim," dedi. Tekrar yürümeye başladıklarında

onlara katıldım. "Adım Emily Mastrano. Jill bana sizden çok sözetti."

"Ah, öyle mi?" dedim, Jill'e gülümseyerek.

"O kadar da değil. Sadece bazen sizlerle takıldığımı söyledim." Jill'in gözlerinde uyaran bir bakış vardı. Anlaşılan Emily kızının yasaklanan Strigoi öldürme teknikleriyle ilgilendiğini bilmiyordu.

"Jill'in yanımızda olması hoşumuza gidiyor," dedim onu ele vermeden. "Bir gün ona saçlarına biçim vermeyi de öğreteceğiz."

Emily güldü. "Ben bunun için on beş yıldır uğraşıyorum. Size iyi şanslar."

Jill'in annesi baş döndürücü bir kadındı. İkisi birbirlerine pek benzemiyordu, en azından ilk bakışta. Emily'nin saçları dümdüz, siyah ve pırl pırlı. Koyu mavi ve uzun kirpikli gözleri vardı.

Jill'in gergin tavırlarına karşılık annesi ne yaptığını bilen birinin zarafetiyle yürüyordu. Yine da kalp biçimindeki yüzlerinden ve dudak şekillerinden aynı genleri paylaştıkları anlaşılabiliyordu. Jill daha çok gençti, ancak şimdiden yıllar geçtikçe erkeklerin başını döndürecek bir kadına dönüşeceği anlaşıyordu. Şimdilik bunun farkında olduğunu sanmıyordum ama özgüveni her geçen gün güçleniyordu.

"Eviniz nerede?" diye sordum.

"Detroit'te," dedi Jill yüzünü buruşturarak.

"O kadar da kötü değil," dedi annesi ve güldü.

"Hiç dağ yok. Sadece otobanlar."

“Orada bir bale topluluğunda çalışıyorum,” dedi Emily. “Yani nerede para kazanıyorsak orada yaşıyoruz.” Sanırım beni şaşırtan Emily’nin balerin olmasından çok, Detroit’ta insanların baleye gittiğini duymaktı. Uzun boyuna ve ince fiziğine bakınca buna inanmak zor değildi. Moroi’lar dansa insanlardan daha yatkındı.

“Hey, orası büyük bir şehir,” dedim, Jill’e. “Hiçliğin ortasındaki can sıkıcı yere dönmeden önce heyecanın tadını çıkar.” Elbette ki yasadışı dövüş eğitimi ve Strigoï saldırıları sıkıcı sayılmazdı ama Jill’e kendini daha iyi hissettirmek istiyordum. “Tatil o kadar da uzun sürmeyecek.” Moroi’lar için yaz tatili iki ay bile sürmezdi. Ebeveynler çocuklarını bir an önce Akademi’nin güvenli ortamına geri göndermek isterdi.

“Sanırım,” dedi Jill ama ikna olmuşa benzemiyordu. Arabalarına gelince kutuları bagaja yerleştirdik.

“Fırsat bulduğumda sana e-posta atacağım,” diye söz verdim. “Ve eminim Christian da bunu yapar. Hatta belki Adrian’ı bile ikna edebilirim.”

Jill neşelendi. Her zamanki aşırı heyecanlı haline döndüğünü görmek beni sevindirmişti. “Gerçekten mi? Bu harika olur. Sarayda olan biten her şeyi bilmek istiyorum. Muhtemelen Lissa ve Adrian’la bir sürü macera yaşayacaksınız ve eminim Christian da zaman geçirecek bir sürü şey... bulur.”

Emily, Jill’in neredeyse ağzından bir şey kaçırıldığını farketmedi ve bana gülümsedi. “Yardımların için teşekkürler, Rose. Seninle tanıştığıma çok sevindim.”

“Ben de... ah!”

Jill aniden kendini kollarıma atıp bana sarıldı. “Her şey için bol şans,” dedi. “Zaten çok şanslısın. Bundan sonra harika bir hayatın olacak!”

Jill’i kucaklarken onu ne kadar kıskandığımı açıklayamazdım. Güvenli bir hayata sahip masum bir kızdı. Yazını Detroit’ta geçireceği için üzgündü ama orada kısa süre kalacak sonra yeniden St. Vladimir’in rahatlığına ve tanıdık ortamına geri dönecekti. Tehlikelerle dolu bir bilinmezliğe adım atmayacaktı.

Ancak Jill annesiyle birlikte uzaklaştıktan sonra, yaptığı yorumuma cevap verebildim. “Umarım,” diye mırıldandım, yaşayacaklarını düşünerek. “Umarım öyle olur.”

Sınıf arkadaşlarım ve seçkin Moroi’lar, ertesi gün Montana’nın kayalık dağlarını arkalarında bırakarak Pennsylvania’nın yumuşak tepelerine uçacaktı. Saray tıpkı hatırladığım gibiydi. Devasa binaları ve mimari dokusuyla St. Vladimir’i andırıyor, heybetli ve tarihi görünüyordu. Ama okul, aynı zamanda çalışkan ve bilge bir hava yansıttı. Saraya daha çok gösteriş hakimdi. Sanki binalar, burasının Moroi’ların gücünün ve krallığının merkezi olduğunu anlamamızı ister gibiydi. Kraliyet Sarayı’nın bizi hayran bırakmak ve belki biraz da sindirmek isteyen bir duruşu vardı...

Buraya daha önce de gelmeme rağmen hala etkileniyordum. Bej rengi binaların kapıları ve pencereleri pırıl pırıl altın süslemelerle bezenmişti. Rusya’da gördüğüm parlaklık ve abartıdan çok uzaktı. Sarayın mimarlarının eski tarz Avrupa binalarını, Saint Petersburg’daki kaleleri ve sarayları örnek aldığını

şimdi farkediyordum. St. Vladimir'deki avlularda, banklar ve yürüyüş yolları vardı ama saray, işi bir adım öteye götürmüştü. Geçmişteki hükümdarların heykelleri ve fıskiyele çimenlikleri süslüyor. Önceki gelişimde karın altına gömülmüş seçkin mermer yapılar, yazın ortasında bütün görkemleriyle kendilerini gösteriyordu. Her yer ama her yer, ağaçlar, çimenlerin arası ve yürüyüş parkurları, baş döndüren çiçeklerle kaplıydı.

Yeni mezunlara, gardiyanların karargahını gezdirmeleri mantıklıydı. Aslında bizleri buraya yaz aylarında getirmelerinin bir nedeni daha vardı bence. Hepimizin, sarayın bu halini görmemizi, etkilenmemizi ve uğrunda savaştığımız krallığın görkemini takdir etmemizi istiyorlardı. Sınıf arkadaşlarımla yüzlerine bakarken, taktığın işe yaradığını anladım. Çoğunun ilk gelişiydi ve hepsi büyülenmişti.

Lissa'yla Adrian benim uçağımdaydı. Grupla birlikte hareket etsek de üçümüz biraradaydık. Hava Montana'daki kadar sıcaktı fakat nem daha yüksekti. Biraz yürüdükten sonra terlemeye başlamıştım.

"Bu kez elbise *getirdin*, değil mi?" diye sordu Adrian.

"Elbette," dedim. "Ana davetin dışında katılmamızı istedikleri başka gösterişli toplantılar da var. Gerçi çoğunda siyah-beyaz gardiyan giysilerini giymeyi düşünüyorum."

Adrian başını iki yana salladı. Bir an için elini cebine soktu, sonra geri çekti. Sigarayı bırakma konusunda ilerleme kaydediyordu. Ama açık havaya çıktığında otomatik olarak pakete uzanma alışkanlığından kolay kurtulacak gibi görünmüyordu.

"Bu geceki akşam yemeğini kastetmiştim."

Soran gözlerle Lissa'ya döndüm. Saraydaki programı daima "sıradan insanlar"ın katılamayacağı çeşitli faaliyetlerle doluydu. Yeni ve belirsiz konumumla, bu davetlere onunla birlikte gideceğimden emin değildim. Şaşkınlığını bağımız aracılığıyla hissettiğim için özel bir yemek planından haberi olmadığını anladım.

"Ne yemeği?" diye sordum.

"Ailemle yiyeceğimiz yemek."

"Ailenle yemek mi..." Aniden durup şaşkın gözlerle ona baktım. Yüzündeki sırıtiştan kesinlikle hoşlanmamıştım. "Adrian!" Yeni mezunlardan birkaçı meraklı gözlerle bana baktı ve yanımdan geçip yürümeye devam etti.

"Haydi ama, iki aydır birlikteyiz. Aileyle tanışmak ilişkinin bir parçasıdır. Ben senin annenle tanıştım. Hatta korkunç babanla bile tanıştım. Şimdi sıra sende. Ailemden hiç kimse'nin babanın yaptığı türde uyarılarda bulunmayacağını garanti ediyorum."

Aslında Adrian'ın babasıyla daha önce tanışmış sayılırdım. Daha doğrusu, onu bir partide görmüştüm. Çılgın ünüm hariç kim olduğum konusunda bir fikri yoktu sanırım. Ama annesi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Aslında Adrian ailesinden pek söz etmezdi. Şey... Çoğundan diyelim...

"Sadece annen ve baban mı?" diye sordum, tedirgin bir tavırla. "Bilmem gereken başkaları da var mı?"

"Şey..." Adrian'ın eli yine seğırdi.

Sanırım bu kez sigaraya, sesimdeki uyarıcı tona karşı bir çeşit savunma olarak ihtiyaç duyuyordu. Görebildiğim kadarıyla

la bütün bunlar Lissa'yı bir hayli eğlendirmişti. "Sevgili büyük halam uğrayabilir."

"Tatiana mı?" diye haykırdım. Bütün Moroi dünyasının liderinin akrabası bir gençle nasıl çıktığımı yüzüncü kez düşünmüştüm. "Kadın benden nefret ediyor! Son konuşmamızda bana neler dediğini sen de biliyorsun." Majesteleri bana bağırıp çağırmış, yeğeniyle çıkamayacak kadar ucuz olduğumu ve Lissa'yla onun için harika planlar yaptığını söylemişti.

"Sanırım artık farklı düşünüyör."

"Ah, *haydi ama*."

"Hayır, gerçekten." Neredeyse doğruyu söylüyor gibiydi. "Geçen gün annemle konuştum ve... Ve bilmiyorum. Tatiana Hala artık senden eskisi kadar nefret etmiyor gibi görünüyor."

Kaşlarımlı çattım ve üçümüz birlikte tekrar yürümeye başladık. "Belki de senin yasadışı çalışman hoşuna gitmiştir," dedi Lissa.

"Belki," dedim inanmayarak. Bilakis, bu tarz "yaramazlıklar" beni kraliçenin gözünde sadece daha da küçültürdü.

Adrian'ın yemek planından dolayı kendimi biraz kandırılmış hissediyordum ama yapabileceğim bir şey yoktu. Tek umudum, halasının uğraması konusunda şaka yapıyor olmasıydı. Ona yemeğe katılacağımı söyledim. Bu kararım onu sevindirdi. Böylece Lissa'yla öğleden sonra kendi işimize bakacağımızı söylediğimizde bizi rahat bıraktı. Bütün sınıf arkadaşlarım sarayı ve çevresini dolaşıyordu ama ben bu mekanı daha önce gördüğüm için paçayı kurtarmayı başardım. Lissa'yla bir-

likte eşyalarımızı odalarımıza bıraktık ve kraliyet üyesi olanların yaşadığı uzak kanada gittik.

"Planının diğer kısmını bana söyleyecek misin?" diye sordu Lissa.

Abe, Victor'ın tutulduğu hapishane hakkında bildiklerini açıkladığından beri, oraya girerken karşılaşacağımız sorunlarla ilgili zihnimde bir liste yapıyordum. Esas olarak iki ana problem vardı ki Abe'le konuşmadan önce bu sayı üçtü. Yine de işlerin kolay yürüyeceğini söyleyemezdim. Öncelikle, hapishanenin Alaska'nın neresinde olduğunu öğrenememiştik. İkinci, Victor'ı tuttukları yerin savunması ve planları hakkında hiçbir bilginiz yoktu. Neyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk.

Ama içimden bir ses, bütün bu cevapların tek bir kaynaktan elde edilebileceğini söylüyordu. Bu da aslında acilen halletmemiz gereken tek bir sorun var demekti, o kaynağa ulaşmak. Neyse ki bu konuda bize yardımcı olabilecek birini tanıyordum.

"Mia'yı göreceğiz," dedim, Lissa'ya.

Mia Rinaldi, eski sınıf arkadaşlarımızdan olan bir Moroi'du. Aslında eskiden düşmanımızdı. Aynı zamanda kişilik değişimi için harika bir örnekti. Popüler olmak için herkesi ezebilecek ve herkesle yatabilecek, entrikacı ve dedikoducu bir kaltaktan, kendini ve diğerlerini Strigoilara karşı savunmayı öğrenmeye hevesli, özgüvenli güçlü bir kıza dönüşmüştü. Şimdi babasıyla birlikte sarayda yaşıyordu.

"Mia'nın hapishaneye nasıl girileceğini bildiğini mi düşünüyorsun?"

"Mia iyi ama o kadar iyi olduğunu sanmıyorum. Yine de bize istihbarat sağlayabilir."

Lissa homurdandı.

"İstihbarat kelimesini kullandığına inanamıyorum. Bu iş gerçekten bir casus filmine dönüyor." Neşeli ve umursamaz bir tavırla konuşuyordu ama aslında ne kadar endişeli olduğunu hissedebiliyordum. Ses tonu korkusunu ve bana verdiği söze rağmen Victor'ı serbest bırakmaktan duyduğu kaygıyı gizleyemiyordu.

Sarayda çalışan, sıradan işlerle uğraşan kişiler ve kraliyet üyesi olmayanlar, kraliçenin süitinden ve kabul salonundan uzak dairelerde yaşıyordu. Mia'nın adresini önceden almıştım. Sıcaktan şikayet ederek bakımlı bahçeleri geçtik. Onu, üzerinde rahat bir kot pantolon ve tişört, elinde meyveli buzla evinde otururken bulduk. Bizi kapıda görünce gözleri iri iri açıldı.

"Ah, yok daha neler," dedi.

Güldüm. Muhtemelen ben de aynı tepkiyi verirdim. "Biz de seni gördüğümüze sevindik. Girebilir miyiz?"

"Elbette." Yana çekilerek bize yol verdi. "Meyveli buz ister misiniz?"

İstemez miydim? Üzümlü bir tane aldıktan sonra, Lissa ve Mia'yla birlikte küçük salona geçtik. Burası kraliyet misafirhanesinin lüksünden çok uzaktı ama sıcak ve temiz bir yerdi. Mia'yla babasının evlerini çok sevdikleri belliydi.

"Yeni mezunların geleceğini biliyordum," dedi Mia, sarı buklelerini yüzünden çekerek. "Ama sizin onlarla gelip gelmeyeceğinizden emin değildim. Mezun oldunuz mu?"

"Ben oldum," dedim. "Vaat edilmişlik işaretimi de aldım." Handa'ya gösterebilmek için saçlarımı kaldırdım.

"Okuldan ayrıldıktan sonra seni geri almalarına çok şaşırdım. Yoksa bunun için fazladan kredi mi aldın?"

Anlaşılan maceralarımın ilgili hikayeleri herkes gibi Mia da duymuştu. Benim için sorun değildi. Gerçeği açıklamak ve Dimitri'den söz etmek istemiyordum.

"Sence Rose'u istediğini elde etmekten alıkoyabilecek biri var mı?" diye sordu Lissa gülümseyerek. Son zamanlarda nerede, ne yaptığımın ilgili detaylara girmekten kaçınıyordu ve bunun için ona minnettardım.

Mia güldü ve limonlu buzundan iri bir parça ısırdı. Beyninin donmaması şaşırtıcıydı. "Doğru." Lokmasını yutarken gülümsemesi biraz silindi. Daima kurnaz bakan mavi gözleli birkaç saniye beni sessizce inceledi. "Ve Rose şimdi de bir şey istiyor."

"Hey, buraya gelmişken seni görmek bizi mutlu etti," dedim.

"Sana inanıyorum. Ama aynı zamanda başka bir nedenin olduğuna da inanıyorum."

Lissa sırtıttı. Casusluk oyununda yakalanmam onu eğlendirmişti. "Bunu neden söylüyorsun? Rose'u o kadar iyi okuyabiliyor musun, yoksa *daima* gizli bir nedeni olduğunu mu düşünüyorsun?"

Mia tekrar gülümsedi. "İkisi de." Kanepede bana doğru yaklaştı ve ciddi bir ifadeyle suratıma baktı. Bu kızın algıları ne zamandan beri bu kadar gelişmişti? "Pekala. Zaman kaybetmeye gerek yok. Benden ne konuda yardım istiyorsun?"

İç çektim.

“Gardiyanların ana güvenlik ofisine girmem gerek.”

Lissa boğuk bir ses çıkardı. Ona biraz gücendim. Düşüncelerini zaman zaman benden gizleyebilse bile, yaptığı ya da söylediği şey beni pek şaşırtmazdı. Ben mi? Ben onu sürekli gafil avlardım. Çoğunlukla neyle karşılaşacağını bilemezdi ama açıkçası, ünlü bir suçluyu bir hapisshaneden çıkarmayı planlıyorsak, güvenlik ofisine girmek zorunda kalacağımızı tahmin etmesi gerekirdi.

“Vay canına,” dedi Mia. “Küçük şeylerle zaman kaybetmiyorsunuz.” Sırıtişi biraz titredi. “E tabii, küçük şeyler için bana gelmezsiniz zaten. Kendi başınıza yapardınız.”

“Beni... bizi... oraya sokabilir misin?” diye sordum. “Buradaki gardiyanlardan bazılarıyla arkadaşsın. Ve baban birçok yere ulaşabiliyor.” Bay Rinaldi’nin işini tam bilmiyordum ama bakım ve onarımla ilgili olduğunu sanıyordum.

“Ne arıyorsunuz?” diye sordu. İtiraz etmek için ağzımı açtığımda bir elini kaldırdı. “Hayır, hayır. Detaylara ihtiyacım yok. Sadece nasıl yapabileceğimize karar vermek için genel bir fikir. Oraya sadece ortamı görmek için girmeyeceğinizi biliyorum.”

“Bazı kayıtlara ihtiyacım var,” diye açıkladım.

Kaşları kalktı. “Personel kayıtları mı? Kendine iş bulmaya filan mı çalışıyorsun?”

“Ah, hayır.” Hah! Lissa’ya atanmamla ilgili durumun belirsizliği düşünülürse, bu da fena bir fikir değildi. Ama hayır. Her şeyin bir zamanı vardı. “Başka yerlerdeki güvenlik sis-

temleriyle ilgili kayıtlara ihtiyacım var. Okullar, kraliyet evleri, hapishaneler.” Sonuncusundan söz ederken yüz ifademi doğal tutmaya çalıştım. Mia bir sürü çılgınca şeyle uğraşıyordu ama onun bile sınırları vardı. “Ofiste tuttukları belgelerle ilgileniyorum.”

“Bazı belgeleri orada tuttukları doğru,” dedi. “Ama çoğu elektronik ve alınma ama bu iş senin becerilerini aşabilir. Bilgisayarlarından birine girebilse bile her şey şifrelerle korunuyor. Ofisten çıktıklarında bilgisayarları kilitliyorlar. Kendini çok geliştirmiş olabilirsin ama seninle son görüştüğümüzden bu yana bir bilgisayar sihirbazına dönüştüğünü sanmıyorum.”

Hayır, kesinlikle dönüşmemiştim ve Lissa’nın bana şaka yollu hatırlattığı casus filmlerindeki kahramanların aksine, o tür şifreleri ve güvenlik sistemlerini aşabilecek bilgisayar kafasına sahip arkadaşlarım da yoktu. Lanet olsun! Asık yüzle ayaklarıma bakarken, Abe’den daha fazla bilgi almamın mümkün olup olamayacağını merak ettim.

“Ama,” dedi Mia, “eğer aradığın bilgi *asırı* güncel değilse, kağıt kopyaları olabilir.”

Aniden başımı kaldırıp ona baktım. “Nerede?”

“Bodrumda büyük arşiv odaları var. Bir sürü dosya. Tabii, onlar da kilit altında ama muhtemelen bilgisayarlarla savaşmaktan daha kolay sonuç verir. Yine de, neye ihtiyacın olduğuna bağlı ve ne kadar eski olduğuna.”

Abe’in konuşmasından Tarasov Hapishanesi’nin uzun süredir kullanıldığı izlenimi edinmiştim. Kesinlikle arşivlerde bir kaydı bulunmalıydı. Gardiyanların bilgileri ne zaman diji-

tal ortama aktardığını bilmek imkansızdı. Üzerinden süre geçmiş olsa bile hapishanenin güvenlik sistemiyle ilgili en güncel bilgileri bulamayacağımız kesindi. Yine de en azından hapis-
hanenin planını bulabilirdim.

“Sanırım tam da böyle bir şeye ihtiyacım var. Bizi içeri sokabilir misin?”

Mia birkaç saniye sessiz kaldı ve zihninin hızla çalıştığını hissettim. “Muhtemelen.” Lissa’ya bir bakış attı. “İnsanları hala kölen haline getirebiliyor musun?”

Lissa yüzünü buruşturdu. “O şekilde düşünmekten hoşlanmıyorum ama evet, bunu yapabiliyorum.” Bu da ruh gücünün avantajlarından biriydi.

Mia birkaç saniye daha düşündükten sonra başıyla onayladı. “Pekala. Saat iki sularında tekrar gelin, ne yapabileceğimize bir bakalım.”

Dünyanın geri kalanı için öğleden sonra saat iki, geceleri yaşayan Moroi’lar için geceyarısı iki anlamına geliyordu. Gün ışığında dolaşmak pek de sinsice sayılmazdı. Lakin Mia’nın planının gündüz saatlerindeki tenhaliğe dayandığını tahmin ettim.

Biraz daha oturmakla dışarı çıkmak arasında kaldığım sırada kapı çalındı ve düşüncelerimden uzaklaştım. Mia yüzünü buruşturdu ve bizden rahatsız olmuş gibi göründü. Ayağa kalkıp kapıya gitti, hemen ardından içeri giren kişinin tanıdık sesi bize ulaştı.

“Özür dilerim, biraz erken geldim ama...”

Christian salona girdi. Lissa’yla beni orada görünce aniden susuverdi. Herkes donup kalmıştı. Sessizlik o kadar ağırlaştı ki

sonunda o kadar da berbat bir durum değilmiş gibi davranmak bana düştü.

“Selam, Christian,” dedim, neşeyle. “Nasıl gidiyor?”

Bakışları Lissa’ya takılmıştı, başını bana çevirmesi birkaç saniyesini aldı. “İyi.” Mia’ya döndü. “Daha sonra tekrar gelebilirim...”

Lissa aniden ayağa kalktı. “Hayır,” dedi soğuk ve prenseslere yakışan bir sesle. “Bizim, Rose’la, gitmemiz gerek.”

“Evet,” diyerek peşine takıldım. “Yapmamız gereken... işlerimiz... var. Sizin de...” Tanrım, ne yapacakları konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bilmek istediğimi de sanmıyordum.

Mia kendini açıklama yapmak zorunda hissetti. “Christian kampüs gardiyanlarıyla çalıştığım bazı hareketleri görmek istedi de.”

“Güzel.” Lissa’yla birlikte kapıdan çıkarken hala gülümsemeye çalışıyordum. Lissa, Christian’ın olabildiğince uzağından geçti. “Jill kıskanacak.”

Sadece Jill de değil. Tekrar vedalaştıktan sonra, Lissa’yla birlikte dışarı çıktık ve bahçede yürümeye başladık. Bağımız sayesinde öfkelerini ve kıskançlığını hissedebiliyordum.

“Bu sadece bir dövüş kulübü Lissa,” dedim, bir şey söylemesine fırsat bırakmadan. “Aralarında bir şey yok. Sadece tekmeler, yumruklar ve böyle sıkıcı şeyler hakkında konuşacaklar.” Şey, aslında bence konu gayet eğlenceliydi ama Christian’ın Mia’yla zaman geçirmesini güzel göstermeye çalışmayacaktım.

“Belki şimdilik bir şey yok,” diye hırladı taş gibi bir ifadeyle. “Ama olayların nasıl gelişeceğini kim bilebilir? Birlikte za-

man geçiriyorlar, fiziksel egzersizler yapıyorlar. Bir temas diğeri doğurabilir ve...”

“Saçmalıyorsun,” dedim. “Dövüş çalışmak romantik değildir.” Dimitri’yle ilişkimin nasıl başladığı düşünülürse, yalan söylüyor sayılırdım. Yine de, bu konudan da söz etmemek daha iyiydi. “Ayrıca, Christian birlikte zaman geçirdiği her kıza ilgi duyacak biri değil. Mia, Jill... Alınma ama kızlara çok düşkün olduğu söylenemez.”

Lissa, “Christian çok yakışıklı bir erkektir,” diye karşı çıktı. İçi hala belirsiz duygularla çalkalanıyordu.

“Öyle,” dedim, bakışlarımı yoldan ayırmadan. “Ama bundan fazlası lazım. Ayrıca, onun ne yaptığını artık umursamadığını zannediyordum.”

“Umursamıyorum,” diye cevap verdi. Ses tonundan, bırakın beni, kendini bile ikna edemediği belliydi. “Kesinlikle umursamıyorum.”

Günün geri kalanında onu neşelendirme çabalarım çok işe yaramadı. Tasha’nın sözlerini hatırladım. *Bunu ne zaman halledeceksin?* Çünkü Lissa ve Christian, tamamen kendi öfkelelerine kapılmış haldeydi ve mantıksız davranıyordu. Bu durum beni çileden çıkarıyordu. Aslında Christian, yasadışı girişimlere bir hayli yardımcı olabilirdi. Fakat ben, Lissa’nın hatırına, ondan uzak durmak zorundaydım.

Akşam yemeği saati geldiğinde, arkadaşımı keyifsiz ruh haliyle baş başa bıraktım. Lissa’nın duygusal hayatına bakarsak, beni onaylamayan bir aileye mensup kraliyet üyesi, şımarık bir çapkınla yaşadığım ilişki gayet iyi sayılırdı. Dünya ne ka-

da hüzünlü ve ürkütücü bir yer haline geliyordu! Lissa’ya, yemektan sonra hemen döneceğime ve birlikte Mia’yı görmeye gideceğimize söz verdim. Mia’nın adını anmam Lissa’nın hoşuna gitmedi ama yaşayacağımız muhtemel macera, bir süre için düşüncelerini Christian’dan uzaklaştırmaya yetti.

Akşam yemeği için vişne çürüğü renkli bir elbise giydim. Tırıl tırıl ince kumaşı yaz için idealdi. Yakası ağırbaşlıydı ve omuzlarımı açıkta bırakan zarif kol ağzları kıyafete şık bir hava katıyordu.

Saçlarımı ensemden atkuyruğu yaparak bandajı gizledim. Neredeyse saygın bir kız arkadaş gibi görünüyordum. Ama görünüşe aldanmamak gerekiyordu, hele de son erkek arkadaşımı hayata döndürmek için neler planladığım göz önüne alındığında.

Anne babasının evine vardığımda, Adrian beni baştan aşağı inceledi. Ailesi, kraliyet arazisindeki bu konutu yaz-kış açık tutuyordu. Yüzündeki hafif gülümseme, bana gördüklerinden hoşlandığını gösterdi.

“Beğendin mi?” diye sordum, olduğum yerde dönerek.

Kolunu belime doladı. “Ne yazık ki evet. Çok daha şehvetli bir şeyler giyeceğini ummuştum. Ailemi sinirden kudurtacak bir şeyler...”

“Bazen kişiliğimi hiç umursamadığını düşünüyorum,” dedim, içeri girerken. “Beni sadece insanları şaşırtmak için kullanıyormuşsun gibi geliyor.”

“İkisi de, küçük dampir. Hem sana değer veriyorum hem de seni insanları şaşırtmak için kullanıyorum.”

Ivashkov'ların hizmetçisi bizi yemek salonuna götürürken gülümsememi gizledim. Aslında sarayın içinde kafeler ve restoranlar vardı ama Adrian'ın ailesi gibi soylular, kendi evlerinde yemek yemeyi daha prestijli buluyordu. Bana gelince, halk arasında olmayı tercih ederdim. Kaçmak için daha fazla seçenek olurdu.

"Sen Rose olmalısın."

Çok uzun boylu ve zarif bir Moroi kadını içeri girdiğinde, kaçış olasılıklarıyla ilgili değerlendirmem yarım kaldı. Bana kendimi anında uygunsuz hissettiren, gözlerinin ve Adrian'ın kilerin rengine mükemmel uyan uzun, koyu yeşil, saten bir elbise giymişti. Koyu renk saçları topuz yapılmıştı. Elimi sıkarken resmi bir tavırla gülümsedi.

"Ben Daniella Ivashkov," dedi. "Sonunda tanıştığımıza çok sevindim."

Gerçekten öyle miydi? Elim otomatik bir şekilde onunki- ne karşılık verdi. "Ben de sizinle tanıştığuma sevindim, Leydi Ivashkov."

"Bana lütfen Daniella de." Adrian'a döndü ve onaylama- yan bir tavırla başını iki yana sallayarak gömleğinin yakasını düzeltilti. "Ah, hayatım," dedi. "Kapıdan çıkmadan hiç aynaya bakmıyor musun? Saçların darmadağınık."

Annesi elini başına doğru uzatırken Adrian hemen çekildi. "Dalga mı geçiyorsun? Bu şekilde görünmesini *sağlamak* için aynanın karşısında saatler geçiriyorum."

Daniella içini çekti. "Bazen başka çocuğum olmadığı için şanslı mıyım değil miyim karar veremiyorum." Arka tarafta,

hizmetkarlar sessizce yiyecek servisine hazırlanıyordu. Tabak- lardan dumanlar yükseliyordu. Midem guruldadığında başka kimsenin duymaması için dua ettim. Daniella ilerideki kori- dora baktı. "Nathan, acele eder misin lütfen? Yemek soğuyor."

Biraz sonra süslü ahşap zeminde ağır ayak sesleri yankılan- dı ve Nathan Ivashkov odaya girdi. Karısı gibi o da resmi gi- yinmişti ve kravatının mavi saten kumaşı, siyah takım elbise- siyle kontrast oluşturacak şekilde parlıyordu. İyi ki havalandır- ma sistemi çalışıyordu, yoksa o kalın kumaşın içinde eriyebi- lirdi. Fiziksel özellikleri tıpkı hatırladığım gibiydi, gümüşü saç- lar ve bıyık. Yaşı ilerledikçe Adrian'ın saçlarının da böyle gö- rünüp görünmeyeceğini merak ettim. Hayır, bunu asla öğre- nemeyecektim. Adrian muhtemelen daha ilk beyaz teli farket- tiği anda saçlarını boyardı.

Adrian'ın babası tam hatırladığım gibiydi. Ama onun be- nim kim olduğum konusunda en ufak fikri yoktu. Aslında, beni gördüğüne gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Bu Adrian'ın... arkadaşı, Rose Hathaway," dedi Daniel- la nazikçe. "Hatırlarsın, bu gece onu getireceğini söylemişti."

"Sizinle tanıştığuma sevindim, Lord Ivashkov."

Karısının aksine, Lord Ivashkov, kendisine ön adıyla hitap etmemi teklif etmedi, ki bu beni biraz rahatlatmıştı. Dimitri'yi zorla dönüştüren Strigoï'un adı da Nathan'dı ve yüksek ses- le söylemek istediğim bir isim değildi. Adrian'ın babası bana baktı ama bakışlarında Adrian'ın daha önce sergilediği hayran- lıktan eser yoktu. Bana daha çok acayip bir yaratıkmişim gibi bakıyordu. "Ah, şu vampir kız."

Aslında kabalık etmiyordu, sadece ilgisizdi. Demek istediğim, bana kan fahişesi filan dememişti. Hepimiz yemeğe oturduk. Adrian yüzünde her zamanki kaygısız gülümsemesini korusa da, gerçekten ama *gerçekten* bir sigaraya ihtiyaç duyduğunu hissedebiliyordum. Muhtemelen sert bir içkiye de. Anne babasıyla zaman geçirmek çok hoşuna giden bir şey değildi. Hizmetkarlardan biri hepimize şarap servisi yaptığında, Adrian büyük ölçüde rahatlamış gibiydi ve bunu gizlemeye gerek görmedi. Ona uyarın bir bakış attım ama aldırmadı.

Nathan sosa batırılmış domuz parçalarını hızla midesine indirmesine rağmen, hala zarif ve kibar görünmeyi başarıyordu. “Eee,” dedi, dikkatini Adrian’a odaklayarak, “Vasilisa okulu bitirdiğine göre ne yapmayı düşünüyorsun? Lise öğrencileriyle okulda sürünmeye devam etmeyeceksin herhalde? Artık o yoksulluğun içinde kalmanın bir manası yok.”

“Bilmiyorum,” dedi Adrian, rembelce. Dikkatle bozduğu saçlarını daha da bozarak başını iki yana salladı. “Onlarla takılmayı seviyorum. Beni olduğumdan daha eğlenceli buluyorlar.”

“Hiç şaşırmadım,” dedi babası. “Sen hiç de komik değilsin. Artık yararlı bir şeyler yapma zamanın geldi. Koleje geri dönmeyeceksen, en azından ailenin iş toplantılarına katılmaya başlamalısın. Tatiana seni şımartıyor ama Rufus’tan çok şey öğrenebilirsin.”

Kraliyet politikaları hakkındaki bilgim, isimleri tanımam için yeterliydi. Her ailenin en yaşlı üyesi genellikle “prens” veya “prenses” ünvanına sahipti ve kraliyet konseyinde yer alırdı. Zamanla kral veya kraliçe olmaya hak kazanırdı. Tati-

ana tacı kazandığında, Rufus, bir sonraki en yaşlı üye olduğu için Ivashkov ailesinin prensi olmuştu.

“Doğru,” dedi Adrian, keyifsizce. Yemeğini yemekten ziyade onunla oynuyordu. “İki metresini karısından nasıl gizlediğini gerçekten öğrenmek isterim.”

“Adrian!” diye tersledi Daniella yanakları kızarıırken. “Yemek masasında böyle şeyler konuşulmaz, özellikle de bir konunun önünde.”

Nathan yine beni yeni farketmiş gibi davrandı ve omuz silkti. “Rose böyle şeyleri umursamaz.” Dudağımı ısırdım ve önümdeki Çin porselen tabağı kafasına fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Bunu yapmamaya karar verdim. Ama yalnızca akşam yemeğini mahvetmek istemediğimden değil. Tabak zaten beni rahatlatmaya yetmeyecekti. Nathan bakışlarını Adrian’a çevirdi. “Ama sen umursamalısın. Hiçbir şey yapmadan ortalıkta dolanmana seyirci kalacak değilim, hele bunu yaparken bizim paramızı kullanmana, hiç...”

İçimden bir ses bana bu konuşmanın dışında kalmamı söylüyordu ama Adrian’ın sinir bozucu babası tarafından azarlanmasına dayanamıyordum. Nathan haklı da olsa oğluyla bu şekilde alay etmeye hakkı yoktu. Tamam, ben de Adrian’la sürekli dalga geçiyordum ama o başkaydı.

“Belki Lissa’yla birlikte Lehigh’a gidebilirsin,” diye önerdim. “Onunla ruh gücünü çalışmaya devam edersin ve kolejde her ne yapıyorsan, onları yaparsın...”

“İçmek ve dersleri eklemek,” dedi Nathan.

“Sanat,” dedi Daniella. “Adrian sanat dersleri alıyordu.”

“Gerçekten mi?” diye sordum, şaşkınlıkla Adrian’a dönerek. Aslında onu bir sanatçı olarak gözümde canlandırabiliyordum. Bu değişken kişilik yapısına uyuyordu. “O zaman mükemmel olur. Kaldığın yerden devam edebilirsin.”

Adrian omuz silkti ve ikinci kadehini bitirdi. “Bilmiyorum. Bu üniversitede de muhtemelen geçen seferkiyle aynı sorunla karşılaşırım.”

Kaşlarını çattım. “Neymiş o?”

“Ev ödevi.”

“Adrian!” diye gürledi babası.

“Sorun değil,” dedi Adrian, rahat bir tavırla. Kollarını gelişi güzel masaya dayadı. “Bir işe veya fazladan paraya ihtiyacım yok. Rose’la evlendikten sonra, çocuklarla birlikte onun gardiyan maaşıyla geçinebiliriz.”

Masadaki herkes donup kalmıştı, ben bile. Dalga geçtiğini gayet iyi biliyordum. Yani, evlilik ve çocuk hayalleri kuruyorsa bile, ki kurmadığından kesinlikle emindim, bir gardiyanın azıcık maaşıyla onun alıştığı lüks yaşamı sürmemiz mümkün değildi.

Adrian’ın babası, belli ki onun dalga geçtiğini anlamamıştı. Daniella kararsız görünüyordu. Bense sadece huzursuz olmuştum. Böyle bir akşam yemeğinde konuşulacak en son konuydu ve Adrian’ın bunu yaptığına inanamıyordum. Üstelik suçu şaraba da atamazdı, o kadar içmemişti. Adrian’ın tek amacı, babasına işkence etmekti.

Korkunç sessizlik giderek uzuyordu. Sohbetteki boşlukları doldurma ihtiyacım artsa da içimdeki ses bana sessiz kalmamı

söyledi. Gerginlik arttı. Kapının zili çaldığında, dördümüz de neredeyse sandalyelerimizden düşüyorduk.

Kahya Torrie kapıyı açmak için koşarken, ben de rahat bir nefes aldım. Beklenmedik bir ziyaretçi kesinlikle gerginliği araltırdı.

Belki de azaltmazdı.

Torrie yemek odasına döndüğünde hafifçe öksürdü ve kıpkırmızı bir yüzle önce Daniella’ya, sonra Nathan’a baktı. “Majesteleri Kraliçe Tatiana geldi.”

Hayır. Olamaz.

Üç Ivashkov da aniden ayağa fırladı. Yarım saniye kadar sonra ben de onlara katıldım. Adrian daha önce Tatiana’nın geleceğini söylediğinde inanmamıştım. Yüz ifadesine bakılırsa o da şaşırmıştı. Öyle ya da böyle, kraliçe gelmişti. Üzerinde, konumuna göre günlük sayılabilecek bir kıyafetle -siyah kumaş ceket ve pantolon, dantelli kırmızı ipek bluz- içeri girdi. Siyah saçlarına mücevherli tokalar takılmıştı ve hepimiz telaşla eğilerek reverans yaparken buyurgan gözleri küçümseyerek bize baktı. Kendi ailesi bile formalitelere uymak zorundaydı.

“Tatiana Hala,” dedi Nathan, zorla gülümsemeye çalışarak. Pek sık gülümsemediği belliydi. “Akşam yemeğinde bize katılmaz mısınız?”

Tatiana baştan savan bir tavırla elini salladı. “Hayır, hayır. Kalamam. Priscilla’yla buluşacağım ama Adrian’ın geldiğini duyunca uğramak istedim.” Bakışlarını Adrian’a çevirdi. “Bütün gün burada olup da ziyaretime gelmediğine inanamıyorum.” Sesi sakindi ama gözlerinde keyifli pırıltılar vardı. Kor-

kutucuydu. Sıcakkanlı biri değildi. Onu kabul salonunun, ziyafetlerin ya da baloların dışında görmek kesinlikle gerçekdışı gibiydi.

Adrian ona bakıp sırttı. Şüphesiz, odadaki en rahat kişi kendisiydi. Asla anlayamayacağım nedenlerden ötürü, Tatiana onu seviyor ve şımartıyordu. Ailenin diğer üyelerinden hoşlanmadığını söyleyemezdim, sadece en çok Adrian'ı sevdiği çok belliydi. Bu beni hep şaşırtmıştı, hele erkek arkadaşımın fırlamalıklarını hesaba kattığımda.

"Oh, beni görmekten daha önemli işleriniz vardır diye düşünmüştüm," dedi Adrian. "Üstelik sigarayı bıraktım. Bu yüzden artık taht salonunun arkasındaki odaya sığıp sigara da içemeyeceğiz."

"Adrian!" diye azarladı Nathan, kıpkırmızı kesilirken. Oğlunun adını belki de bir milyonuncu kez azarlamak amacıyla kullanıyordu. "Hala, çok özür..."

Tatiana yine bir elini kaldırdı. "Ah, sessiz ol, Nathan. Kimse senin berbat sesini duymak istemiyor." Neredeyse boğuluyordum. Kraliçeyle aynı ortamda bulunmak korkunçtu ama Lord Ivashkov'u nasıl haşladığını görmek de bir o kadar eğlenceliydi. Adrian'a dönerek sıcak bir tavırla gülümsedi. "Nihayet bıraktın mı? Tam zamanıydı. Sanırım bu senin başarın."

Kraliçenin benimle konuştuğunu anlamam biraz zaman aldı. O ana kadar, beni farketmemiş olmasını umuyordum. Asi, küçük kan fahişesini hemen odadan çıkarmalarını emretmemesinin yegane nedeni bu olabilirdi. Çok şaşırtıcıydı. Sesi de suçlayıcı değildi. Hatta... benden etkilenmiş gibiydi.

"Şe-şey... benim değil, Majesteleri," dedim. Şu anki uysallığının son karşılaşmamızdaki halimle alakası yoktu. "Bunu yapma kararlılığımı gösteren Adrian'dı."

Tatiana güldü! "Çok diplomatik. Seni politikacı olarak atamalılar."

Nathan ilginin bana odaklanmasından hoşlanmamıştı. Ben de bu durumdan keyif alıp almadığımdan emin değildim. "Bu gece Priscilla'yla iş mi konuşacaksınız yoksa sadece dostça bir yemek mi yiyeceksiniz?"

Tatiana bakışlarını benden ayırdı. "İkisi de. Aile içinde bir ağız dalaşı sürüyor. Başkalarını ilgilendiren bir şey değil ama yayılıyor. İnsanlar güvenlikle ilgili sızlanıyor. Bazıları şimdiden savaş eğitimine başlamaya hazır. Diğerleri gardiyanların uyumadan çalışıp çalışmayacağını merak ediyor." Gözlerini devirdi. "Ve bunlar, önerilerin en uysal olanları."

Hiç şüphesiz, bu ziyaret giderek ilginçleşmeye başlamıştı.

"Umarım o militanları bastırmayı başarırırsınız," diye hırladı Nathan. "Bizim gardiyanlarla birlikte savaşmamız çok saçma."

"Saçmalık," dedi Tatiana, "soylular arasındaki çatışma. Asıl bastırmak istediğim şey bu." Ses tonu kibirli bir hal almaya başlamıştı, yeniden bir kraliçeye dönüşmüştü. "Moroi'lar arasında lider biziz. Örnek oluşturmak zorundayız. Hayatta kalmak için birleşmeliyiz."

Merakla onu inceliyordum. Ne demek istiyordu? Nathan'ın Moroi'ların savaşmasıyla ilgili görüşüne ne karşı çıkmış ne de desteklemişti. Sadece halkı arasında huzuru sağlamak istediğinden söz etmişti. Nasıl? Yeni hareketi destekliyor muydu,

karşısında mıydı? Saldırıdan sonra güvenlik herkes için endişe verici bir konu haline gelmişti ama son karar her zaman kraliçeye aitti.

“Bana zor görünüyor,” dedi Adrian. Konunun ciddiyetinin farkında değilmiş gibi davranıyordu. “Yemekten sonra hala si-gara isterseniz sizin için bir istisna yapabilirim.”

“Yarın gelip beni doğru düzgün ziyaret etmeni tercih ederim,” dedi kraliçe, duygusuz bir sesle. “Sigaraları da evde bırak.” Boş kadehlere baktı. “Ve diğer şeyleri de.” Gözlerinde çelik gibi bir azim belirdi ve aynı hızla kayboldu. Neredeyse rahatladığını hissettim. O ifadede benim tanıdığım buzlar kraliçesi Tatiana vardı.

Adrian saygıyla selam verdi. “Anlaşıldı.”

Tatiana her birimize üstünkörü bakarak “İyi akşamlar,” dedi sadece. Yine eğildik ve Tatiana sokak kapısına yöneldi. O yürürken hışırtılar ve kısık sesler duydum. Maiyetiyle birlikte geldiğini ve kendisi Adrian’a merhaba derken onların antrede beklediğini anladım.

Sonrasında akşam yemeği sessiz geçti. Tatiana’nın ziyareti hepimizi şaşırtmıştı. En azından, artık Adrian’la babasının atışmasını dinlemek zorunda değildim. Daniella hafif konularda karar kılmıştı, bana ilgi alanlarımı soruyordu. Tatiana’nın kısa ziyaretiyle ilgili hiçbir yorum yapmaması dikkatimden kaçmamıştı. Daniella, Ivashkov’lara gelin gelmişti ve onun da kraliçeyi ürkütücü bulup bulmadığını merak ettim.

Gitme zamanımız geldiğinde, Daniella güler yüzlü tavrını sürdürürken Nathan çalışma odasına çekildi.

Daniella, Adrian’a dönüp “Daha sık uğramalısın,” dedi. Bir yandan da tüm itirazlarına rağmen oğlunun saçlarını düzeltiyordu. “Ve sen ne zaman istersen gelebilirsin, Rose.”

“Teşekkür ederim,” dedim, şaşkın bir şekilde. Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için yüzünü dikkatle inceledim ama içten görünüyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Moroi’lar dampirlerle uzun süren ilişkileri onaylamazdı. Özellikle de kraliyet üyeleri. Kraliçenin akrabası olan bir Moroi ise kesinlikle kabul etmezdi. En azından geçmiş deneyimlerim bunu gösteriyordu.

Adrian içini çekti. “Belki babam ortalıkta yokken... Ah, lanet olsun. Şimdi aklıma geldi. Geçen sefer ceketimi burada bırakmıştım. Acilen çıkmam gerekmişti de.”

“Zaten, elli tane ceketin yok mu?” diye sordum.

“Torrie’ye sor,” dedi Daniella. “Nerede olduğunu o bilir.”

Adrian hizmetçiyi bulmaya giderken beni annesiyle baş başa bıraktı. Kibar, önemsiz bir sohbeti tercih etmeliydim ama merakıma yenik düştüm.

“Akşam yemeği gerçekten harikaydı,” dedim, dürüstçe. “Ve umarım bunu yanlış anlamazsınız... ama ben... şey, Adrian’ın benimle çıkmasından rahatsız görünmüyorsunuz.”

Sakin bir tavırla başıyla onayladı. “Değilim.”

“Ve...” Pekala, işte söylüyordum. “Tat... Kraliçe Tatiana da bana karşı nazikti.”

“Kesinlikle.”

Şaşlınlıktan açılan ağzımı kapatmak için neredeyse kendimi zorladım. “Ama... yani, onunla son görüşmemizde gerçek-

ten öfkeliydi. Bana Adrian'la gelecekte birlikte olmamıza, evlenmemize veya benzeri bir şeye izin vermeyeceğini tekrar tekrar belirtmişti." Adrian'ın şakasını hatırlayarak yüzümü buruşturdum. "Sizin de aynı hisleri paylaştığınızı sanıyordum. Lord Ivashkov öyle düşünüyor. Oğlunuzun sonsuza dek bir dampirle birlikte olmasını istemezsiniz."

Daniella'nın yüzünde nazik ama mesafeli bir gülümseme belirdi. "Sen onunla sonsuza dek olmayı planlıyor musun? Aklında onunla evlenmek ve bir düzen kurmak gibi fikirler var mı?"

Bu soru beni kesinlikle hazırlıksız yakalamıştı. "Ben... şey... Adrian'ı incitmek istemem. Ben sadece hiç..."

"Yuva kurmayı hiç planlamadın değil mi?" Bilmiş bir tavırla başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. İnan bana, Adrian'ın da ciddi olmadığını biliyorum. Herkes daha ortada fol yokken birtakım sonuçlara varıyor. Adını duydum, Rose... herkes duydu. Ve sana hayranım. Senin hakkında duyduklarıma dayanarak şunu söyleyebilirim ki, sanırım ev hanımı olmak için gardiyanlıktan vazgeçecek biri değilsin."

"Haklısınız," diye itiraf ettim.

"O halde bir sorun görmüyorum. İkiniz de gençsiniz. Şimdi eğlenmek ve istediğinizi yapmak hakkınız. Ancak biz -sen ve ben- Adrian'la biraraya gelip bir şeyler yaşasanız bile, evlenip bir düzen kurmayacağınızı biliyoruz. Bunun Nathan'ın ya da bir başkasının söyledikleriyle hiçbir ilgisi yok. Dünya böyle. Sen busun. Gözlerinde görebiliyorum. Tatiana da bunu anladı ve bu yüzden seni rahat bıraktı. Sen savaşmak için doğ-

muşsun ve bunu yapacağını herkes biliyor. En azından, gerçekten bir gardiyan olmakta kararlıysan."

"Öyleyim." Ona şaşkınlıkla bakıyordum. Tutumu inanılmazdı. Kraliyet üyeleri arasında, bir Moroi'la dampirin birlikteliği karşısında dehşete kapılmadığını gördüğüm ilk kişiydi. Başkaları da onun görüşünü paylaşıyor, birçoğunun hayatı çok daha kolaylaşırdı. Ve haklıydı. Nathan'ın ne düşündüğünün önemi yoktu. Dimitri'nin bile önemi yoktu. Asıl mesele, Adrian'la benim, gardiyanlık görevimden dolayı hayatlarımızın geri kalanını birlikte geçiremeyecek olmamızdı. Bunu anlamak beni özgürleştirdi. Aynı zamanda biraz hüznölendirmişti de.

Adrian'ın hole yaklaştığını gördüm. Daniella öne uzandı ve bana hitap ederek kısık sesle konuştu. Konuşurken sözlerinde endişeli bir annenin ilgisi vardı. "Rose, şu anki birlikteliğinizi hoş görsem de, zamanı geldiğinde Adrian'ın kalbini fazla kırmamaya çalış."

4

Anneseyle yaptığım konuşmadan Adrian'a söz etmemeye karar verdim. Misafir bölümüne yürürken, onun karmaşık ruh halini farketmek için psikik güçlere ihtiyacım yoktu. Babası onu sinirlendirse de annesinin ilişkimizi onaylamış görünmesi sevindirmişti. Annesinin birlikteliğimizi geçici ve eğlence amaçlı sandığı için kabullendiğini söyleyerek Adrian'ın keyfini kaçırmak istemedim.

"Demek Lissa'yla kalacaksın," dedi odama ulaştığımızda.

"Evet, üzgünüm. Bilirsin, kız muhabbeti." Kız muhabbetinden kastım haneye tecavüzdü. Adrian biraz hayalkırıklığına uğramıştı ama Lissa'yla arkadaşlığımızın onu rahatsız etmediğini biliyordum. Bana hafifçe gülümsedi ve kollarını belime dolayarak eğilip beni öptü. Dudaklarımız birleştiğinde, o sıcaklığın her seferinde bütün benliğime yayılarak beni şaşırttığını farkettim. Çok geçmeden ayrıldık ama gözlerindeki bakış, bunun onun için kolay olmadığını gösteriyordu.

"Sonra görüşürüz," dedim. Beni tekrar öptükten sonra kendi odasına yöneldi.

Hemen, odasında takılan Lissa'nın yanına gittim. Bütün dikkatiyle gümüş bir kaşığa odaklanmıştı. Bağımız aracılığıyla niyetini anlamıştım, kaşığı tutan kişinin neşelenmesi için ruhun ikna gücünü kaşığa geçirmeye çalışıyordu. Bunu kendisinin mi kullanacağını yoksa başka biri üzerinde mi deneyeceğini merak ettim. Ama öğrenmek için Lissa'nın zihnine girmedi.

"Kaşık mı?" diye sordum, alaycı bir tavırla.

Omuz silkip kaşığı bıraktı. "Hey, gümüş bulmak kolay değil. Ne bulursam onunla çalışıyorum."

"Eh, en azından yemek davetlerini daha neşeli kılar."

Gülümsedi ve ayaklarını küçük süitinin oturma odasındaki abanoz ağacından kahve masasının üzerine dayadı. O sehpayı her gördüğümde, Rusya'daki hapishane süitinde yer alan parlak siyah mobilyaları hatırlamaktan kendimi alamıyordum. Benzer tarzda bir sandalyenin ayağından kopardığım kazığı kullanarak Dimitri'yle savaşıyordum.

"Sözünü etmişken, yemek daveti nasıldı?"

"Sandığım kadar kötü gitmedi," diye itiraf ettim. "Ama Adrian'ın babasının nasıl bir sersem olduğunu hiç anlamamışım. Annesi çok tatlıydı. Bizim çıkmamızla ilgili de herhangi bir sorunu yok."

"Evet, onunla tanıştım. Tatlı biri... ama böyle bir ilişkiye hoş bakacağını hiç düşünmemiştim. Majesteleri gelmedi, değil mi?" Lissa dalga geçtiğinden cevabım onu çok şaşırttı.

“Geldi ve hiç de berbat değildi.”

“Ne? *Değildi* mi dedin?”

“Biliyorum, biliyorum. Çok çılgıncaydı. Adrian’ı görmek için geçerken şöyle bir uğradı ve orada bulunmam çok önemli bir şey değilmiş gibi davrandı.” Tatiana’nın Moroi’ların savaş eğitimiyle ilgili görüşlerine değinmek istemedim. “Elbette daha uzun süre kalsa neler olurdu bilinmez. Belki de eski haline dönerdi. O zaman onu bıçaklamamak için senin büyülu kaşığına ihtiyacım olurdu.”

Lissa homurdandı.

“Rose, böyle şakalar *yapmamalısn*.”

Sırıttım.

“Senin söylemeye korktuğun şeyleri söyleyebilirim.”

Bu söz onu gülümsetti.

“Bunu duymayalı çok zaman geçti,” dedi, nazikçe. Rusya’ya yaptığım ziyaret Lissa’yla aramızı açmış ve sonunda dostluğumuzun bana ne kadar çok şey ifade ettiğini göstermişti. Geri kalan zamanımızı oturup sohbet ederek, Adrian ve başka konular hakkında dedikodu yaparak geçirdik. Christian’la ilgili önceki ruh halinden kurtulduğunu görmek beni rahatlatmıştı ama zaman ilerledikçe, Mia’yla yapacaklarımız konusunda endişesi giderek arttı.

Zaman geldiğinde Lissa’ya, “Her şey yolunda gidecek,” dedim. Üzerimizde kot ve tişörtlerle saray bahçesindeydik. Okuldaki gibi dışarı çıkma yasağı olmaması güzeldi ama parlak güneş ışığı altında gizli kapaklı bir iş yapmak garip geliyordu. “Kolay olacak.”

Lissa beni yan gözle süzdüyse da bir şey söylemedi. Gardiyanlar dünyamızın güvenlik güçleriydi ve burası onların merkezliydi. İçeri girmek kesinlikle kolay olamazdı.

Mia kararlı görünüyordu ve onun tutumu bana da cesaret verdi. Baştan aşağı siyah giyinmişti. Güneş ışığında bunun pek yararı yoktu fakat yine de göze daha doğru geliyordu. Christian’la aralarında neler geçtiğini öğrenmek için ölüyordum, Lissa da öyle. Ama bu da konuşulmadan kalması gereken konulardan biriydi.

Mia planını açıkladı. Bence işe yarama olasılığı yüzde altmış beşin üzerinde değildi. Lissa ikna gücünü kullanacağı için kendi rolüyle ilgili huzursuzdu ama asker ruhlu olduğundan kabul etti. Birkaç kez daha her şeyi detaylıca gözden geçirdik ve gardiyan operasyonları için kullanılan binaya doğru yola çıktık. Dimitri beni gardiyan merkezinin bitişiğindeki hücrelerde tutulan Victor’ı görmeye götürdüğünde oraya girmiştim. Ama ana ofislerde daha önce bu kadar zaman geçirmemişim ve Mia’nın tahmin ettiği gibi, gündüz saatlerinde pek fazla çalıyan yoktu.

İçeri girdiğimizde her devlet binasındaki gibi bir resepsiyonda karşılaştık. Sert yüzlü bir gardiyan bilgisayarın başında oturuyordu. Her tarafta masalar ve dosya dolapları vardı. Muhtemelen bu saatte yapacak fazla işi yoktu ama yine de dikkati yerindeydi. Arkasındaki kapı dikkatimi çekmişti. Mia onun gardiyanların tüm sırlarına, kayıtlarına ve ana ofislere açılan kapı olduğunu söylemişti. Sarayın yüksek risk altındaki bölümlerini izleyen gözlem birimleri de oradaydı.

Sert yüzlü adam Mia'yı görünce hafifçe gülümsedi. "Senin için biraz geç bir saat değil mi? Buraya dersler için gelmedi mi umarım?"

Mia sırtarak karşılık verdi. Sarayda geçirdiği süre içinde arkadaşlık ettiği gardiyanlardan biri olmalıydı. "Hayır, sadece arkadaşlarımla birlikteyim ve onlara etrafı gezdirmek istedim."

Gardiyan bana ve Lissa'ya bakınca bir kaşını kaldırdı. Hafifçe, başıyla onayladı. "Prenses Dragomir, Gardiyan Hathaway." Anlaşılan ünümüz bizden önde gidiyordu. İlk kez biri bana yeni ünvanımla sesleniyordu. Birden yeni üyesi olduğum bu gruba ihanet ediyordum gibi hissettim.

"Bu Don," diye açıkladı Mia. "Don, prensesin senden istediği bir iyilik var." Anlamlı gözlerle Lissa'ya baktı.

Lissa derin bir nefes aldı ve bakışlarını adama odaklarken bağımlı aracılığıyla ikna gücünün etkisini hissettim. "Don," dedi, kesin bir tavırla, "bize alt kattaki arşivlerin şifrelerini ve anahtarlarını ver. O bölgelerdeki gözlem kameralarını kapamayı da unutma."

Don kaşlarını çatı.

"Bunu neden..."

Ama Lissa'nın gözlerine bakmayı sürdürürken ikna gücünün onu nasıl etkisi altına aldığını gördüm. Don'un yüz hatları yumuşayıp itaat edeceğini belli ettiğinde rahat bir nefes aldım. İkna büyüsüne karşı koyabilecek kadar güçlü kişiler vardı, özellikle de sıradan Moroi'lar. Lissa'nın kabiliyeti ruh gücünden dolayı çok daha güçlüydü ama kimin ne zaman karşı koyacağını asla bilemezsiniz.

"Elbette," dedi Don, ayağa kalkarken. Masanın çekmecesini açıp Mia'ya bir deste anahtar verdi. Mia da anahtarları bana uzattı. "Şifre 4312578."

Şifreyi hemen ezberledim. Ardından Don bizi "yüce" kapıdan geçirdi. Kapının arkasında her yöne uzanan koridorlar vardı. Sağ taraftakilerden birini işaret etti. "Şuradan. Koridorun sonundan sola dönün, iki kat aşağı inin ve sağınızdaki kapıdan içeri girin."

Mia anladığımdan emin olmak için bana baktı. Başımı onayladım ve Mia tekrar gardiyana döndü. "Şimdi gözlem kameralarını kapat."

"Bizi oraya götür," dedi Lissa kararlı bir tavırla.

Don onun emrine karşı gelemedi. Lissa ile Mia, gardiyanın peşinden giderken ben tek başıma kalmıştım. Planın bundan sonraki kısmı tamamen bana aitti. Hemen koridorda hızlı adımlarla ilerledim. Etrafta çok fazla çalışan yoktu, yine de birileriyle karşılaşma riski vardı ve kendimi herhangi bir beladan kurtaracak ikna gücüne sahip değildim.

Don'un tarifi kesinlikle netti ama şifreyi tuşlayıp içeri girerken göreceklerime yine de hazırlıklı değildim. Devasa bir salonda sıra sıra dosya dolapları uzanıyordu. Sonunu göremiyordum. Çekmeceler ağzına kadar doluydu. Soğuk floresan ışığı ve ürkütücü sessizlik tüylerimi diken diken etmişti. Dijital çağ öncesinden beri bütün gardiyanların bilgileri buradaydı. Bu kayıtların ne kadar geriye uzandığını ancak Tanrı bilirdi. Orta Çağ Avrupası? Aniden ürperdim ve bunun altından kalkıp kalkamayacağımı merak ettim.

Soldaki ilk dolaba doğru yürüdüm ve üzerindeki etiketi görünce rahatladım. AA1 yazılıydı. Altında AA2 etiketliydi ve bu şekilde devam ediyordu. Ah, harika. Sırf A harfi bile onlarca dolap demekti. Yine de alfabetik sıralama yapıldığı için minnettardım. Bu dolapların neden sonsuza dek uzanmış gibi göründüğünü şimdi anlıyordum. T'lere ulaşabilmek için salonun dörtte üçlük kısmını yürümek zorunda kalmıştım. Ve ancak TA27'de Tarasov Hapishanesi'yle ilgili bilgi bulabildim.

Zorlukla yutkundum. Dosya ağzına kadar her türde evrakla doluydu. Hapishane tarihine dair belgeler, göç rotaları, her yerdeki konumlarıyla ilgili detaylar ve kat planları vardı. Buna inanmakta zorlanıyordum. Bu kadar çok bilgi... Acaba ihtiyacım olan hangisiydi? Hangisi yararlı olacaktı? Cevap belliydi. *Hepsi!* Çekmeceyi kapatarak dosyayı kolumun altına sıkıştırdım. Evet. Buradan çıkma zamanı gelmişti.

Döndüm ve koşar adımlarla çıkışa yöneldim. İhtiyacım olanı almıştım. Tek istediğim bir an evvel oradan uzaklaşmaktı. Hafif bir tıkırtı duyduğumda ve kapı aniden açıldığında amacıma ulaşmak üzereydim. Tanımadığım bir dampir içeri girince donup kaldım. O da şaşkınlıkla duraksadı. Beni anında duvara yapıştırıp sorgulamaya başlamaması büyük nimetti.

"Sen Rose Hathaway'sin!" dedi. Ulu Tanrım! Kim olduğumu bilmeyen var mıydı?

Ne tür bir tepki beklemem gerektiğini bilemediğim için gerildim ama burada karşılaşmamız çok doğalmış gibi konuştum. "Bildiğim kadarıyla öyleyim. Sen kimsin?"

"Mikhail Tanner," dedi aklı hala karışık halde. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir işi halletmem gerekiyordu da," dedim, rahat bir tavırla. Dosyayı işaret ettim. "Nöbetçi gardiyanın bir şeye ihtiyacı vardı."

"Yalan söylüyorsun," dedi. "Nöbetçi gardiyan benim. Biri'nin bir şeye ihtiyacı olsa beni gönderirlerdi."

Ah, lanet olsun! En iyi planlar bile çuvalalayabiliyordu. Ne yapacağımı düşünürken birden aklıma tuhaf bir fikir geldi. Çocuğun görünüşü hiç de tanıdık değildi. Orta boyluydu, kıvrıkcık kumral saçları vardı. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Aslında çok da yakışıklıydı. Ama adı... Adıyla ilgili bir şey...

"Bayan Karp," dedim, zorlukla yutkunarak. "Sen... Bayan Karp'la birlikteydin."

Mikhail'in mavi gözleri kısıldı ve vücudunun gerildiğini hissettim. "Sen bu konuda ne biliyorsun?"

Tekrar yutkundum. Yaptığım şey ya da Dimitri için yapmaya çalıştığım şey daha önce bir kez daha tekrarlanmıştı. "Onu seviyordun. Dönüştürüldükten sonra... onu öldürmek için peşinden gittin."

Bayan Karp birkaç yıl öncesine kadar öğretmenlerimizden biriydi. Bir ruh kullanıcısıydı ve etkiler onu delirtmeye başladığında, aklını korumak için yapabileceği tek şeyi yaparak Strigoï'a dönüşmüştü. Mikhail de sevgilisini kurtarmak için yapabileceği tek şeyi yaparak onu öldürmek üzere peşine düşmüştü. İşte, en az benimki kadar dramatik bir aşk hikayesinin kahramanıyla karşı karşıyaydım.

“Ama onu hiç bulamadın,” dedim, fısıltı gibi bir sesle. “Değil mi?”

Beni baştan aşağı süzdü, cevap vermesi biraz zaman aldı. Ne düşündüğünü merak ediyordum. Bayan Karp’ı mı? Kendi acısını mı? Yoksa beni mi analiz ediyordu?

“Hayır,” dedi sonunda. “Durmak zorunda kaldım. Gardiyanların bana daha çok ihtiyacı vardı.”

Gardiyanların ustalaştığı o sakin, kontrollü tavırla konuşuyordu ama gözlerinde acı vardı, kesinlikle anladığım ve paylaştığım bir acı. Yakalanıp bir hapisane hücrelerini boylamadan önce kullanabileceğim tek şansı tereddütle değerlendirdim.

“Biliyorum... Beni sürükleyip yetkililere teslim etmek için her türlü nedenin var. Belki yapman gereken budur, ben de aynısını yapardım. Ama mesele şu ki bu...” Yine dosyayı işaret ettim. “Şey, bir anlamda senin yaptığını yapmaya, birini kurtarmaya çalışıyorum.”

Sessiz kaldı. Muhtemelen kimi kastettiğimi anlamıştı ve “kurtarma”nın aslında “öldürmek” anlamına geldiğinin farkındaydı. Beni tanıyorsa, öğretmenimin kimliğinden de haberdar demektir. Dimitri’yle romantik ilişkimi bilen çok az kişi vardı ama ona değer verdiğimi tahmin etmek kimse için güç değildi.

“İşe yaramayacağını biliyorsun,” dedi Mikhail sonunda. Bu kez sesi biraz çatladı. “Ben denedim... Onu bulmak için çok uğraştım. Ama ortadan kaybolduklarında, bulunmak istemediklerinde...” Başını iki yana salladı. “Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bunu neden istediğini anlıyorum. İnan bana, biliyo-

rum. Ama imkansız. O istemedikçe onu asla bulamazsın.”

Mikhail’e ne kadarını anlatabileceğimi merak ettim –ne kadarını anlatmalıydım? Ama bu dünyada neler yaşadığımı anlayabilecek biri varsa, o da bu adamdı. Ayrıca çok fazla seçeneğim de yoktu.

“Doğrusunu istersen, onu bulabileceğime inanıyorum,” dedim yavaşça. “Çünkü o da beni arıyor.”

“Ne?” Mikhail’in kaşları kalktı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü... Şey, bana bununla ilgili mektuplar gönderiyor.”

Mikhail’in o ateşli savaşçı hali aniden geri döndü. “Bunu biliyorsan, eğer onu bulabilirsen... Onu öldürmeye odaklanmalısın.”

Bu son sözler üzerine yüzümü buruşturdum ve söyleyeceklerimden bir kez daha korktum. “Onu kurtarmanın bir yolu olabileceğini söylesem bana inanır mıydın?”

“Yani onu öldürerek.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, gerçekten kurtararak. Onu eski haline döndürerek.”

“Hayır,” dedi Mikhail, çabucak. “Bu imkansız.”

“Belki imkansız, belki değil. Bunu yapan ve bir Strigoi’u geri getiren birini tanıyorum.” Pekala, bu küçük bir yalandı. Aslında onu bizzat tanımiyordum ama o kişiyi tanıyan birini tanıyorum muhabbetine girmeyecektim.

“İmkansız,” dedi Mikhail. “Strigoi’lar ölüdür. Yaşayan ölü. Aynı şey.”

“Ya bir şans varsa?” dedim. “Ya yapılabilirse? Ya Bayan Karp –Sonya- tekrar Moroi’a dönüşebilirse? Ya yeniden bir-

likte olma şansınız varsa?" Moroi olması kadının tekrar delireceği anlamına geliyordu ama bu, daha sonra düşünülebilecek teknik bir detaydı.

Mikhail cevap verene kadar geçen süre sonsuzluk gibi geldi. Endişem giderek artıyordu. Lissa gücünü sonsuza dek kullanamazdı ve Mia'ya elimi çabuk tutacağımı söylemiştim. Bir an evvel dışarı çıkmazsam planımız altüst olacaktı. Ancak, Mikhail'i izlerken, maskesinin düşmeye başladığını farkettim. Bunca zaman geçmesine rağmen Sonya'yı hala seviyordu.

"Söylediklerin doğruysa, ki buna inanmıyorum, o zaman ben de seninle geliyorum."

Yo, hayır! Bu plana dahil değildi. "Gelemezsin," diye aceleyle itiraz ettim. "Gerekli kişileri çoktan ayarladım." Bir küçük yalan daha. "Daha fazla kalabalıklaşmak işleri mahvedebilir. Bunu yalnız yapmıyorum," dedim bir sonraki itirazını tahmin ederek. "Eğer bana gerçekten yardım etmek istiyorsan -Sonya'yı geri getirmek için bir şans yakalamayı gerçekten istiyorsan- gitmene izin vermelisin."

"Söylediğinin doğru olması mümkün değil," diye tekrarladı. Ama sesindeki şüpheyi duymuştum ve buna oynadım.

"Riski göze alabilir misin?"

Yine sessizlik.

Artık terlemeye başlıyordum. Mikhail bir an gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Sonra yana çekilip kapıyı işaret etti. "Git."

Neredeyse oracıkta yığılıp kalacaktım. Hemen kapının tokmağını yakaladım. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Bunun için başım büyük bir derde girebilir," dedi temkinli bir tavırla. "Ve hala anlattıklarının mümkün olduğuna inanmıyorum."

"Ama öyle olmasını umuyorsun." Cevabını duymama gerek yoktu.

Kapıyı açtım, tam çıkmak üzereyken dönüp ona baktım. Bu kez yüzündeki acı ve kederi gizlemedi. "Eğer ciddiysen, yardım etmek istiyorsan bir yolu olabilir."

Bulmacanın bir parçası daha beklenmedik bir şekilde önüne serilmişti. Benim için yapmasını istediğim şeyi açıkladım ve ne kadar çabuk kabul ettiğini görünce şaşırdım. Gerçekten benim durumumdaydı ve halimi anlıyordu. İkimiz de Strigoi'ları geri getirme fikrinin imkansızlığını biliyorduk. Yine de, ikimiz de bunun gerçek olduğuna inanmayı çok istiyorduk.

Sonrasında hemen tek başıma yukarı çıktım. Don masasında yoktu, Mia'nın ona ne yaptığını merak ettim. Öğrenmek için beklemek yerine dışarı yöneldim ve buluşma yerimiz olarak belirlediğimiz küçük bir avluya çıktım. Mia ve Lissa volta atıyordu.

Artık gergin değildim. Kendimi Lissa'yla aramızdaki bağa açtım ve onun sinirli olduğunu farkettim.

Beni görünce "Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. "Yakalandığını sanmıştık."

"Şey, uzun hikaye." Ve anlatmak istemediğim bir hikaye. "İhtiyacım olanı aldım. Hatta aslında çok daha fazlasını aldım. Sanırım bu işi gerçekten yapabiliriz."

Mia bana yandan bir bakış attı. "Neyin peşinde olduğunu-
zu gerçekten bilmek isterdim."

Üçümüz birlikte uzaklaşırken başımı iki yana doğru hafif-
çe salladım. "Hayır," diye cevap verdim. "Bilmek isteyeceğine
emin değilim."

5

O daya dönünce, Lissa'yla geç saate kadar oturup bel-
geleri incelemeye karar verdik. Ona Mikhail'le kar-
şılaştığımı söylediğimde -bundan Mia'ya bahsetme-
miştim- kafası karıştı. Lissa'nın ilk tepisi şaşkınlıktı ama baş-
ka şeyler de vardı. Bulaşabileceğim beladan korkuyordu. Di-
ğer yandan, Mikhail'le birlikte sevdiklerimiz için göze aldığı-
mız şeyler, ona romantik gelmişti.

Benzer durumda olsa kendisinin de Christian için aynı şeyi
yapıp yapamayacağını merak etti. Aniden yapabileceğine ka-
rar verdi, ona duyduğu aşk hala çok güçlüydü. Sonra kendi-
ne aslında Christian'ı artık umursamadığını söyledi, ki dikka-
tim o kadar dağınık olmasa, bunu gerçekten sinir bozucu bu-
labilirdim.

"Sorun nedir?" diye sordu.

Düşüncelerini okurken farkında olmadan yüksek sesle iç
çekmişim. Zihnini incelediğimi bilmesini istemediğimden,

yatağın üzerine yayılmış kağıtları işaret ettim. “Şunlardan bir anlam çıkarmaya çalışıyorum.” Söylediğim bütününüyle yalan sayılmazdı.

Hapishanenin planları karmaşıktı. Hücreler iki kata yayılmıştı ve hepsi küçüktü. Her birinde sadece tek mahkum kalıyordu. Belgeler bunun nedenini açıklamıyordu ama zaten belliydi.

Abe’in, mahkumların Strigoi’lara dönüşmesini engellemek konusunda söylediklerine uyuyordu. Yıllar boyunca bir hapishaneye tıkılsaydım, bir Strigoi’a dönüşüp kaçmak için hücre arkadaşımı öldürme eğilimine karşı koyamayabilirdim. Hücreler binanın tam merkezindeydi ve muhafızlarla, ofislerle, “egzersiz salonlarıyla,” bir mutfak ve bir kan bağışı odasıyla çevrelenmişti. Belgelerde, muhafızların vardiyaları ve mahkumların beslenme programı da anlatılıyordu. Gardiyan gözetimi altında tek tek bağışçılara götürülüyorlardı ve sadece çok kısa süre kan emmelerine izin veriliyordu. Yani mahkumları zayıf tutmak ve Strigoi’a dönüşmelerini engellemek için gereken her şey yapılıyordu.

Bütün bu bilgiler iyiydi ama dosya beş yıllıkta. Hala geçerli olmayabilirdi. Büyük ihtimalle hapishanenin her yerine yeni gözlem sistemleri kurulmuştu. Güvenebileceğimiz tek şey hapishanenin yeri ve binanın planıydı.

“Tılsım yapma yeteneklerin konusunda kendine ne kadar güveniyorsun?” diye sordum, Lissa’ya.

Yüzüğüme şifa büyüü yerleştirmekte Oksana adlı kadın kadar başarılı değildi ama yüzük sayesinde karanlıktan kay-

naklanan öfkemin biraz yatıştığını farketmiştim. Lissa, Adrian için de bir yüzük yapmıştı ama son zamanlarda edindiği kötü alışkanlıklarını -kendini ruh gücünü kontrol etmeye kaptırmıştı- kontrol etmesine bir yararı olduğuna emin değildim.

Lissa omzunu silkti ve sırtüstü uzandı. Bitkindi, benim hatırım için uyanık kalmaya çalışıyordu. “Daha iyiye gidiyorum. Keşke Oksana’yla tanışabilseydim.”

“Belki bir gün,” dedim kararsız bir tavırla. Oksana’nın Sibirya’dan ayrılacağını hiç sanmıyordum. Gardiyanıyla birlikte ortadan kaybolmuştu ve görünmek istemiyordu. Ayrıca orada yaşadıklarından sonra Lissa’nın Rusya’ya gitmesini kesinlikle istemiyordum. “Şifa dışında herhangi bir şey geliştirebildin mi?” Bir an durdum ve kendi sorumu kendim cevapladım. “Ah, evet. Kaşık.”

Lissa yüzünü buruştururdu ama sonra esnemeye başladı. “Pek iyi çalıştığını sanmıyorum.”

“Hımmm.”

“Hımmm?”

Planlara baktım. “Birkaç tane daha ikna tılsımı yapıp yapamayacağını merak ediyorum, bize çok yararı olurdu. İnsanların görmelerini istediğimiz şeyleri görmelerini sağlamak zorundayız.” Eğer Victor -ikna gücü Lissa’nınkinin yakınından bile geçmiyordu- bir şehvet tılsımı yapabildiyse, Lissa da ihtiyacım olan şeyi becerebilirdi. Sadece biraz daha çalışması gerekiyordu. Temel prensipleri anlıyordu ama istediği etkinin kalıcı olmasını sağlamakta zorlanıyordu. Sorun şu ki ondan bunu yapmasını istemekle daha fazla ruh kullanmasına yol açıyor-

dum. Yan etkileri hemen ortaya çıkmasa bile, gelecekte başına dert açacağı kesindi.

Meraklı gözlerle bana baktı ama yeniden esnediğini görünce, ona bu konuyu kafasına takmamasını söyledim. Ertesi gün de açıklayabilirdim. Karşı çıkmadı ve birbirimize çabucak sarıldıkten sonra ikimiz de yataklarımıza çekildik. Uyumak için çok fazla vaktimiz kalmamıştı ama idare edecektik. Yarın büyük gündü.

Victor'ın duruşmasına giderken, gardiyanların resmi, siyah-beyaz giysilerinin bir benzerini giymiştim. Korumalık yaptığımız normal durumlarda sıradan giysiler giyerdik. Ama gösterişli ortamlarda titiz ve profesyonel görünmemiz istenirdi. Cüretkar girişimimizden sonraki sabah, ilk gardiyan modası deneyimimi tattım.

Victor'ın duruşmasında birilerinin eskilerini giymiştim. Oysa artık resmi bir gardiyan kıyafetim vardı ve tam benim ölçülerime göre dikilmişti. Boru paça siyah kumaş pantolon, önden düğmeli beyaz bluz ve üzerime mükemmel şekilde oturan siyah bir ceket. Seksi göstermek için tasarlanmamıştı ama karnıma ve kalçalarımaya oturuşu vücudumu daha hoş göstermişti. Aynaya bakarken gördüklerim hoşuma gitti ve birkaç dakika düşündükten sonra, saçlarımı örgü topuz yapıp *molnija* işaretlerimi ortaya çıkarmaya karar verdim. Cildim hala kızarıktı ama bandajı çıkarmıştım. Çok profesyonel görünüyordum. Aslında biraz Sydney'i hatırlatıyordum. Kendisi bir simyacıydı, diğer bir deyişle vampirlerin varlığını dünyadan gizle-

mek için dampirlerle ve Moroi'larla birlikte çalışan bir insandı. Titiz moda anlayışıyla, daima iş toplantısına gidiyormuş gibi görünürdü. Noel için ona bir evrak çantası göndermeyi düşünüyordum.

Eğer gövde gösterisi yapmamı gerektirecek bir zaman varsa, kesinlikle bugündü. Sınavlardan ve mezuniyetten sonra gardiyanlığa geçişimdeki en büyük adımdı. Tüm yeni mezunların katıldığı bir öğle yemeği! Yeni gardiyan arayan Moroi'lar adayları incelemek için yemeğe katılacaktı. Okuldaki ve sınavlardaki performansımız artık halka açıklanmıştı ve bu yemek, Moroi'ların bizlerle buluşması ve kendilerini koruyacak gardiyanları seçmeleri için yaratılmış bir fırsattı. Moroi'lar kimi istediklerini belirleyip teklif sunacaklardı. Doğal olarak, konukların çoğu kraliyet üyesiydi ama başka birkaç önemli Moroi da katılacaktı.

Aslında gösteriş yapıp zengin bir aileye takılmak gibi bir niyetim yoktu.

Korumak istediğim tek kişi Lissa'ydı. Yine de iyi bir izlenim uyandırmak istiyordum. Onu koruması gereken kişinin ben olduğumu belli etmeliydim.

Lissa'yla birlikte kraliyet balo salonuna yürüdük. Herkesi alacak kadar büyük tek salon orasıydı. Bütün Amerikan okulları yeni adaylarını göndermişti ve bir an için kendimi baş döndürücü bir siyah-beyaz giysi denizi içinde buldum. Orada burada renk parçaları -en iyi giysilerini giymiş soylular- paleti biraz canlandırıyor. Etrafımızı saran yumuşak renkli sulu boya resimler duvarları parlıyor gibi gösteriyordu. Lissa balo

tuvaleti giymemişti ama ham ipekten yapılmış cam göbeği elbisesiyle çok zarif görünüyordu.

Kraliyet üyeleri sosyal toplantılar konusunda deneyimliydi ama sınıf arkadaşlarım bir hayli huzursuzdu. Kimseye aldırımıymuş gibiydiler. Diğerlerini aramak bizim işimiz değildi, onlar bize yaklaşıacaktı. Mezunların hepsinin üzerinde isim etiketleri vardı, kabartmalı harflerin işlendiği metal plakalar. Burada SELAM, BENİM ADIM... diyen çıkartmalar yoktu. Etiketlerin amacı, kraliyet üyelerinin bizi tanıyabilmesi ve yaklaşp rahatça soru sorabilmelerini sağlamaktı.

Arkadaşlarım dışında kimsenin benimle konuşmasını beklemiyordum. Dolayısıyla Lissa'yla birlikte doğruca büfeye yö-neldik ve kanepelerimizle havyarımızı mideye indirebileceğimiz sessiz bir köşe bulduk. Evet, Lissa havyar yiyordu. Bu da bana Rusya'yı hatırlattı.

Yanımıza gelen ilk kişi Adrian'dı. Ona dönerek sıırttım. "Burada ne işin var? Bir gardiyan almaya hakkın olmadığını biliyorum."

Geleceği için somut planlar yapmadığından, Adrian'ın sarayda yaşayacağı düşünölüyordu. Dolayısıyla kişisel korumaya ihtiyacı yoktu. Ama dünyaya açılmak isterse birini alabilirdi.

"Doğru ama güzel bir partiyi kaçırmamı bekleyemezsin," dedi. Elinde bir kadeh şampanya vardı. Lissa'nın ona verdiği yüzüğün etkilerinin azalmaya başlayıp başlamadığını merak ettim. Elbette böyle özel ortamlarda içki içmesi dünyanın sonu değildi ve bana yaptığı çıkma teklifini hazırlarken bu kısmı belirsiz bırakmıştı. Zaten özellikle uzak durmasını iste-

diğim şey sigaraydı. "Şimdiden düzinelerce aday sana yaklaş-tı mı?"

Başımı iki yana salladım. "Umursamaz Rose Hathaway'i, kendi işi için haber vermeden ortadan kaybolan birini kim ister ki?"

"Bir sürü kişi ister," dedi. "Ben kesinlikle isterim. Savaşta nasıl dövüştüğünü unutmadık ve açıkçası herkes senin bir Strigoi öldürme krizine tutulduğunu düşünüyor. Bazıları bunun çılgın kişiliğine degeceğini bile düşünebilir."

"Çok haklı," dedi bir ses aniden. Başımı kaldırdım ve yaralı yüzünde nezih bir gülümsemeyle yanımızda duran Tasha Ozera'yı gördüm. Yüzündeki soruna rağmen hala güzeldi ve her zamankinden daha soylu görünüyordu. Uzun siyah saçları pırıl pırıl parlıyordu. Lacivert bir etekle dantelli, kolsuz bir bluz giymişti. Ayağında yüksek topuklu ayakkabılar vardı ve daha önce onda görmediğim türde mücevherler takmıştı.

Tasha'yı gördüğüme sevindim. Saraya geldiğini bilmiyordum. Aklıma tuhaf bir düşünce geldi. "Sonunda bir gardiyan edinmene izin verdiler mi?" Kraliyet üyeleri gözden düşenlerle sessizce ve kibar bir şekilde dışlardı. Ozera'lar, Christian'ın anne ve babasının yaptığı şeyden sonra, açıkça söylenmese de cezalandırılmış, gardiyan kontenjanları yarıya indirilmişti. Bu kesinlikle haksızlıktı. Ozera'lar da diğer kraliyet üyeleriyle aynı haklara sahip olmalıydı. Tasha başıyla onayladı. "Sanırım Moroi'ların dampirlerle birlikte savaşması konusunda çenemi kapatmaya çalışıyorlar. Bir tür rüşvet."

"Bu tuzağa düşmeyeceğinden eminim."

"Asla. Aksine, bana egzersiz yapacak bir partner kazandırır." Gülümsemesi silindi ve bize kararsız gözlerle baktı. "Umarım gücenmezsin ama senin için talepte bulundum, Rose."

Lissa ve ben şaşkın gözlerle birbirimize baktık. "Oh!" Başka ne diyeceğimi bilemedim.

"Umarım seni Lissa'ya verirler," diye ekledi Tasha aceleyle ve huzursuzca. "Ama kraliçe kendi tercihleri konusunda kararlı görünüyor. Böyle bir durumda..."

"Sorun değil," dedim. "Lissa'yla birlikte olamazsam, seninle çalışmaktan memnuniyet duyarım." Bu doğrudu. Lissa'yı dünyadaki herkesten daha çok istiyordum ama bizi ayırırlarsa, o zaman Tasha'yı, kesinlikle züppe bir soyluya tercih ederdim. Elbette ki ona atanma olasılığım, Lissa'ya atanma olasılığım kadar düşüktü.

Ortalıktan kaybolduğum için kızanlar, beni mümkün olan en kötü duruma düşürmek için ellerinden geleni yapacaklardı. Tasha'ya bir gardiyan verilse bile, onun tercihlerinin çok önemsenmeyeceğinin farkındaydım. Geleceğim hala büyük bir soru işaretiydi.

"Hey," diye itiraz etti Adrian, ikinci tercihim olarak onun ismini vermediğim için bana gücenmişti.

Ona dönerek başımı iki yana salladım. "Beni bir kadına atayacaklarını sen de biliyorsun. Ayrıca, bir gardiyan hak edebilmek için hayatını düzene sokmalısın."

Bunu şaka yollu söylemiştim ama kaşlarını hafifçe çatınca, onu gerçekten incittiğimi düşündüm. Bu arada Tasha rahatlamış gibiydi. "Bana kırılmadığınıza sevindim. Bu arada, ikinize

yardım edebilmek için elimden geleni yapacağım." Gözlerini devirdi. "Gerçi benim fikrimin çok da önemi yok ya."

Atanmakla ilgili şüphelerimi Tasha'yla, paylaşmak anlamsız göründü. Bunun yerine, ona teklifi için teşekkür etmek üzere tam ağzımı açmışım ki başka biri bize katıldı. Daniella Ivashkov. "Adrian," diye azarladı nazikçe ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle, "Rose ve Vasilisa'yı sadece kendine ayıramazsın." Lissa ve bana döndü. "Kraliçe ikinizi de görmek istiyor."

Ne güzel. İkimiz ayağa kalktık ama Adrian halasıyla görüşmek istemediğini belli edencesine yerinden kıpırdamadı. Tasha'nın da can atmadığı açıktı. Daniella onu nazik bir baş hareketiyle selamladı. "Leydi Ozero." Sonra, peşinden gideceğimizi varsayarak uzaklaştı. Daniella'nın beni kabullenip Ozero'ya karşı önyargılı davranması bana garip gelmişti. Sanırım nezaketi ancak bu kadardı.

Ama Tasha bu tür davranışlara uzun zaman önce alışıklık kazanmış gibiydi. "İyi eğlenceler," dedi. Adrian'a döndü. "Biraz daha şampanya?"

"Leydi Ozero," dedi Adrian, nazikçe. "Sizinle benzer zihin yapılarına sahibiz anlaşılan."

Lissa'nın peşinden Tatiana'nın yanına gitmekte bir an tereddüt ettim. Tasha'nın hoş görünümü daha baştan dikkatimi çekmişti ama şimdi başka bir şeye kafam takılmıştı. "Takılarının hepsi gümüş mü?" diye sordum.

Boynundaki opal gerdanlığa dalgın bir tavırla dokundu. Parmaklarında üç tane yüzük vardı. "Evet," dedi, şaşkınlıkla. "Neden?"

"Bu sana tuhaf görünebilir, şey, belki de zaten ben tuhaf olduğumdan normal gelecektir. Şey, onları ödünç alabilir miyiz?"

Lissa bana baktığı anda ne düşündüğümü hemen anladı. Daha fazla tılsıma ihtiyacımız vardı ve gümüş sıkıntısı yaşıyorduk. Tasha bir kaşını kaldırdı ama arkadaşlarımdan çoğu gibi o da acayip fikirlerime bir hayli alışkındı.

"Tabii," dedi. "Sonra versem olur mu? Partinin ortasında rakılarımı çıkarmak istemiyorum da."

"Sorun değil."

"Odanıza gönderirim."

Bu konu çözümlendikten sonra, Lissa'yla birlikte Tatiana'ya doğru ilerledik. Etrafı hayranlarıyla ve yağcılarla çevrilmişti. Herhalde Daniella, Tatiana'nın *ikimizi* birden görmek istediğini söylerken yanılmıştı. Adrian yüzünden bana nasıl bağırdığını hala unutmamıştım ve Ivashkov'ların evindeki akşam yemeğinden sonra kendimi bir anda kraliçenin en iyi dostlarından biri zannedecek kadar saf değildim.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, Lissa'yla beni görünce yüzünde güller açtı. "Vasilisa. Ve Rosemarie!" Bize yanına gelmemizi işaret edince etrafını saran grup ikiye ayrılarak bize yol açtı. Lissa'yla birlikte, çekingen adımlarla kraliçeye yaklaştım. Bu insanların önünde de bana bağırarak mıydı?

Anlaşılan hayır. Tanışılması gereken yeni soylular daima vardı. Tatiana önce Lissa'yı onlara tanıştırdı. Herkes Dragomir Prensesi'ni merak ediyordu. Ben de tanıştırdım ama kraliçe, Lissa'ya yaptığı gibi, bana övgüler yağdırmadı. Yine de, bu şekilde kabullenilmek bile yeterince inanılmazdı.

"Vasilisa," dedi Tatiana, formaliteler sona erdiğinde, "en kısa zamanda Lehigh'ı ziyaret etmen gerektiğini düşünüyorum. Gitmen için yapılan hazırlıklar, bir, bilemedin bir buçuk hafta içinde tamamlanır. Doğum günün için güzel bir hediye olacağını düşündük. Serena ve Grant sana eşlik edecek ve birkaç gardiyan daha göndereceğim." Serena ve Grant, Lissa'nın gelecekteki korumaları, daha doğrusu Dimitri'yle benim yerimi alan gardiyanlardı. Elbette onunla gideceklerdi. Sonra Tatiana en beklenmedik şeyi yaptı. "Ve sen de gidebilirsin Rose, eğer istersen. Vasilisa doğum gününü sensiz kutlayamaz."

Lissa neşelendi. Lehigh Üniversitesi. Sarayda yaşamayı kabul etmesinin rüşveti. Lissa iyi eğitim almak istiyordu ve kraliçe ona bu şansı vermişti. Bir ziyaret fırsatı özellikle de on sekizinci doğum gününü orada benimle kutlayabileceğini öğrenmek Lissa'yı heyecanlandırdı. Bu haber dikkatini Victor ve Christian'dan uzaklaşturmaya yetmişti.

"Teşekkür ederim, Majesteleri. Bu harika olur."

Victor'la ilgili planım yolunda gitmezse, bu tarihlerde ortalıkta olmama olasılığımız yüksekti. Yine de Lissa'nın mutluluğunu bozmak istemedim. Zaten bu konudan kraliyet üyelerinin yanında söz edemezdim. Davet edilmek beni gerçekten şaşırtmıştı. Bu açıklamayı yaptıktan sonra kraliçe başka bir şey söylemedi ve etrafındakilerle konuşmaya devam etti. Benimle konuşurken, tıpkı Ivashkov'ların evinde olduğu gibi nazikti –en azından kendine nazaran. Dünya tatlısı değildi elbette ama daha önceki öfkeli kaltak halinden de eser yoktu. Belki de Daniella haklıydı.

Herkes sohbet edip kraliçeyi etkilemeye çalışırken nazik konuşmalar ve gülüşmeler devam etti. Çok geçmeden, artık orada bana ihtiyaç kalmadığı açıkça anlaşıldı. Salona bakındığımda, konuşmam gereken birini gördüm ve Lissa'nın kendi başının çaresine bakabileceğini bilerek gruptan ayrıldım.

"Eddie," diye seslendim, balo salonunun diğer tarafına yürürken. "Seni nihayet yalnız yakaladım."

Eski dostum Eddie Castile beni görünce sırtıttı. Uzun boylu, uzun yüzlü, çocuksu görünüşlü bir dampirdi. Her zaman-
kinden farklı olarak, koyu kumral saçlarını taramıştı. Lissa bir zamanlar benim Eddie'yle çıkacağımı umuyordu ama biz sadece arkadaştık. Benim için deli olan ve bir Strigoï tarafından öldürülen Mason onun en iyi arkadaşıydı. Onun ölümünden sonra, Eddie ve ben birbirimize karşı koruyucu bir tavır benimsemiştik. Daha sonra St. Vladimir'e düzenlenen saldırı sırasında kaçırılmıştı ve deneyimleri onu ciddi, kararlı bir gardiyan haline getirmişti. Hatta bazen biraz *fazla* ciddiydi. Daha fazla eğlenmesini istiyordum ve şimdi ela gözlerindeki mutluluk pırıltılarını görünce sevinmiştim.

"Sanırım salondaki bütün kraliyet üyeleri sana rüşvet vermeye çalışıyor," diye dalga geçtim. Bu tamamen şaka sayılmazdı. Parti boyunca bir gözüm ondaydı ve daima yanında birileri vardı. Sicili muhteşemdi. Hayatındaki korkunç olaylardan kurtulmak onda derin izler bırakmıştı ve becerilerine iyi yansımıştı. Sınavlarda yüksek puanlar toplamıştı. En önemlisi, benim umursamaz üzüme sahip değildi. Gardiyan arayan herkes için iyi bir seçenektir.

"Biraz öyle görünüyor." Güldü. "Aslında bu kadarını beklemiyordum."

"Alçak gönüllüsün. Bu salondaki en popüler kişi sensin."

"Seninle kıyaslanamam."

"Tabii. Benimle konuşmak için sıraya giren insanlardan da belli. Bildiğim kadarıyla şu ana kadar beni isteyen tek kişi Tasha Ozero. Ve Lissa, elbette."

Eddie'nin yüzünde düşünceli çizgiler belirdi. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Daha kötüsü olacak. İkisini de alabileceğimi sanmıyorum."

Sessizleştik ve aniden içim tuhaf bir endişeyle doldu. Eddie'den bir iyilik istemeye gelmiştim ve artık iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Eddie parlak bir kariyerin eşiğindeydi. Sadık bir dosttu ve ondan isteyeceğim şeyle ilgili yardım edeceğinden emindim... Ama aniden *buna hakkım yok*, diye düğündüm. Ama Mia gibi Eddie'nin de gözlem yeteneği güçlüydü.

"Sorun nedir, Rose?" Sesi endişeliydi. Koruyucu doğası kendini belli etmişti.

Başımı iki yana salladım. Yapamayacaktım. "Hiçbir şey."

"Rose," dedi, uyarıcı bir tavrıyla.

Göz göze gelmeye daha fazla dayanamayarak bakışlarımı kaçırdım. "Önemli değil. Gerçekten." Başka bir yol ya da başka birini bulacaktım.

Ama uzanıp çenemi tuttu ve başımı yukarı kaldırarak beni şaşırttı. Kaçmama izin vermeyecek şekilde gözlerimin içine baktı. "Neye ihtiyacın var?"

Uzunca bir süre ona baktım. O kadar bencildim ki değer verdiğim dostlarımla hayatlarını ve ünlerini tehlikeye atıyordum. Christian ve Lissa ayrı olmasaydı Christian'a da sorabilirdim. Ama elimde kalan tek kişi Eddie'ydi.

"Bir şeye ihtiyacım var... Oldukça aşırı bir şey."

Yüzü hala ciddi idi ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. "Senin yaptığın her şey aşırı, Rose."

"Böyle değil. Bu şey, seni mahvedebilecek bir şey. Başını büyük derde sokabilir. Bunu sana yapamam."

O hafif gülümseme silindi. "Önemi yok," dedi, kararlı bir tavırla. "Bana ihtiyacın varsa, yaparım. Her ne olursa olsun."

"Bilmiyorsun ki."

"Sana güveniyorum."

"Bu yasadışı bir şey. Hatta haince."

Bu söz onu bir an şaşırttı ama tutumunu değiştirmede. "Neye ihtiyacın varsa. Umrumda değil. Arkamı kollayacağım." Eddie'nin hayatını iki kez kurtarmıştım ve söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordum. Kendini bana borçlu hissediyordu. İstedik her yere giderdi, romantik duygular yüzünden değil, dostluğumuz ve sadakati yüzünden.

"Yasadışı bir şey," diye tekrarladım. "Saraydan tüymek zorunda kalacaksın, bu gece. Ve ne zaman geri dönebileceğimizi bilmiyorum."

Geri dönmememiz de mümkündü. Hapishane gardiyanlarıyla karşılaşsak, görevlerini yapmak için ölümcül yöntemlere başvuruabilirlerdi. Hepimiz bunun için eğitilmiştik. Sadece Lissa'nın ikna gücünü kullanarak Victor'ı kaçırmayı

başaramazdım. Arkamı kollayacak bir savaşçıya daha ihtiyacım vardı.

"Bana sadece zamanını söyle."

Ve hepsi buydu. Eddie'ye planın tamamını anlatmadım. Sadece gece buluşacağımız yeri ve yanında getirmesi gerekenleri söyledim. Bana soru bile sormadı. Sadece orada olacağını söyledi. O sırada yeni kraliyet üyeleri Eddie'yle konuşmak için yanına geldi, ben de daha sonra görüşeceğimizi bilerek yanından ayrıldım. Zordu ama onun geleceğini tehlikeye atma konusundaki suçluluk duygumu bir kenara bıraktım.

Eddie söz verdiği gibi tam zamanında geldi. Lissa da gelmişti. Yine, gece "gün ışığı" anlamına geliyordu. Kendimi, Mia'yla çıktığımızdaki gibi gergin hissediyordum. Işık her şeyi gözler önüne seriyordu ama çoğu kişi uyuyordu. Lissa, Eddie ve ben, elimizden geldiğince saklanarak saray topraklarından geçtik ve araçların bulunduğu bölümde Mikhail'le buluştuk. Bunlar büyük, metalik, sanayi tipi binalardı ve dışarıda kimse yoktu.

Mikhail'in önceki gece sözünü ettiği garaja girdik, orada da kimseyle karşılaşmayınca rahatladım. Üçümüzü incelerken "saldırı timi"ne şaşırmıştı ama soru sormadı ve bize katılmak için bir kez daha teklifte bulunmadı. Suçluluk duygum daha da artmıştı –benim için geleceğini tehlikeye atan bir kişi daha.

"Sıkışacaksınız," dedi.

Zorlukla gülümsedim.

"Hepimiz arkadaşız."

Mikhail şakama gülmedi. Bunun yerine siyah bir Dodge Charger'ın bagajını açtı. Sıkışacağımız konusunda dalga geçmemişti. Arabanın yeni kasa olması kötüydü. Eski modeller daha büyüktü ama maalesef gardiyanlar sadece son model araçlarla çalışırdı.

"Yeterince uzaklaştığımızda durup sizi çıkaracağım," dedi.

"Sorun değil," dedim. "Hadi bitirelim şu işi."

Lissa, Eddie ve ben bagaja girdik. "Ah, Tanrım," diye mırıldandı Lissa. "Umarım kimsenin klostrofobisi yoktur."

Kötü bir *Twister* oyunu gibiydi. Bagaj bir hayli yük alacak kadar genişti ama üç kişinin girmesi için yapılmamıştı. Hepimiz sıkıştığımızda, aramızda santim boşluk yoktu. Üçümüz de birbirimize yapışmış durumdaydık. Mikhail bize son bir bakış attıktan sonra bagaj kapağını kapadı ve her yer karanlığa gömüldü. Bir süre sonra motoru duyduk ve arabanın hareket ettiğini hissettik.

"Sizce ne kadar sürer?" diye sordu Lissa. "Yoksa daha önce karbonmonoksit zehirlenmesinden ölür müyüz?"

"Daha saraydan çıkmadık bile," dedim. Lissa içini çekti.

Araba hızla yola çıktı ve çok geçmeden durduk. Mikhail kapılara ulaşmış ve gardiyanlarla konuşuyor olmalıydı. Bir bahane uyduracağını söylemişti. Gardiyanların ondan şüphelenmesi veya arabayı aramak istemesi için herhangi bir neden yoktu. Okulun aksine, sarayda birilerinin gizlice kaçacağını şüphelenilmiyordu, en büyük endişeleri, içeri girmek isteyenlerdi.

Bir dakika geçti.

Sorun mu çıkmıştı acaba? Sonra araba tekrar hareket etti ve üçümüz de rahat bir nefes aldık. Hızımız arttı ve bir mil kadar sonra araba yana çekerek durdu. Bagaj kapağı açıldı ve hepimiz indik. Temiz havaya bu kadar hasret kalacağım hiç aklıma gelmemişti. Mikhail'in yanına, yolcu koltuğuna oturdum ve Lissa'yla Eddie de arkaya geçti. Hepimiz yerleştikten sonra Mikhail tek kelime etmeden gaza bastı.

Kendime, bu işe karıştırdığım insanlarla ilgili suçluluk duymak için birkaç dakikalığına izin verdim, sonra bu duygumu bir kenara attım. Artık endişelenmek için çok geçti. Ayrıca, Adrian'la ilgili suçluluk duymuyordum. İyi bir müttefik olacağı kesindi ama bu konuda yardımını isteyemezdim.

Arkama yaslandım ve tüm dikkatimi önümüzdeki işe verdim. Havalimanına ulaşmamız yaklaşık bir saat kadar sürecekti ve sonra üçümüz birlikte Alaska'ya uçacaktık.

6

“Neye ihtiyacımız var biliyor musunuz?”
Eddie’yle Lissa’nın arasında oturuyordum.
Seattle’dan Fairbanks’e uçuyorduk. En kısa
boyu -marjinal ölçüde- ve elebaşı rolünde olduğumdan, orta
koltuğa ben sıkışmıştım.

“Yeni bir plan mı?” diye sordu Lissa.

“Bir mucize?” diye sordu Eddie.

Cevap vermeden önce duraksadım ve ikisine de öfkeyle
baktım. Bunlar ne zaman komedyen olmuştu?

“Hayır. Malzeme. Bu işi başarmak istiyorsak sağlam aletle-
re ihtiyacımız var.” Yolculuğumuzun şimdiye kadarki bölümü-
nün neredeyse tamamında kucağımda duran hapishane pla-
nını işaret ettim. Mikhail, saraydan yaklaşık bir saat mesafe-
deki küçük bir havalimanında bizi bırakmıştı. Oradan ticari
uçuşla Philadelphia’ya, oradan da Seattle’a geçmiştik ve şim-
di Fairbanks’e gidiyorduk. Bu seyahat bana Sibiryadan Birle-

şik Devletler’e yaptığım çılgınca uçuşu hatırlatmıştı. O yolcu-
lukta da Seattle’dan geçmiştik. Bu şehrin ücra yerlere açılan
bir tür kapı olduğunu düşünmeye başlıyordum.

“İhtiyacımız olan tek şey zekamız sanıyordum,” dedi Ed-
die. Gardiyanlık konusunda genellikle ciddiymi ama gevşedi-
ğinde eğlenceli birine de dönüşebiliyordu. Görevimizle ilgi-
li içi pek rahat değildi, özellikle de detayların çoğunu -hep-
sini değil- öğrenmişken. Ama indiğimizde hazır olacağın-
dan emindim. Victor Dashkov’u hapishaneden kaçıracağı-
mızı açıkladığımda dehşete kapılmasını anlayabiliyordum.
Eddie’ye henüz, Dimitri’den veya ruh gücünden bahsetme-
miştim. Sadece Victor’ı oradan çıkarmanın daha büyük bir
amaca hizmet edeceğini söylemiştim. Eddie’nin bana güve-
ni öylesine sağladı ki söylediklerimle yetinmiş ve daha faz-
la sorgulamamıştı. Gerçeği öğrendiğinde nasıl tepki vereceği-
ni çok merak ediyordum.

“Bize en azından bir GPS gerek,” dedim. “Bu şeyde sadece
enlem ve boylam var. Gerçek yönler yok.”

“Zor olmamalı,” dedi Lissa, bir yandan da elindeki bilezi-
ği evirip çeviriyordu. Tepsisini açıp Tasha’nın takılarını üzeri-
ne yaymıştı. “Alaska bile modern teknolojiye sahiptir.” Bağtı-
mız aracılığıyla endişelerini hissetmeme rağmen o da şakacı
bir tavır takınmıştı.

Eddie’nin neşesi biraz kaçtı. “Umarım silah filan düşün-
müyorsunuzdur.”

“Hayır. Kesinlikle. Bu iş istediğimiz şekilde giderse, kim-
se orada bulunduğumuzu bile anlamayacak.” Bir fiziksel çatış-

ma yaşanabilirdi ama ciddi yaralanmaları asgari düzeyde tutmayı umuyordum.

Lissa içini çekerek bileziği bana verdi. Planım onun tılsımlarına dayandığı için -hem harfiyen hem de mecazen- endişeliydi. "Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama belki de sana fazladan direnç kazandırır."

Bileziği alıp bileğime geçirdim. Bir şey hissetmedim ama zaten genelde böyle olurdu.

Adrian'a, görevime başlamadan ve Lissa'nın üniversite ziyaretinden önce "kız kıza" bir kaçamak yapmak istediğimizi belirten bir mesaj bırakmıştım. Kız kıza kısmını özellikle vurgulamıştım. Çünkü davet edilmediği için kırılacaktı, tabii tatilde olduğumuza inanırsa. Muhtemelen beni, artık davranışlarımın altında başka sebepler arayacak kadar tanıyordu. Umudum, yokluğumuz farkedildiğinde saray yetkililerine bu hikayeyi yaymasıydı. Başımız derde girebilirdi ama çılgın bir haftasonu tatili, birini hapishaneden kaçırmaktan daha iyiydi. Hem zaten işler benim için daha ne kadar kötüleşebilirdi ki? Buradaki tek sorun, Adrian'ın rüyalarımda beni ziyaret ederek gelişmelerle ilgili sıkıştırması ihtimaliydi. Bu, ruh gücünün getirdiği ilginç yeteneklerden biriydi ve bazen insanın sinirini bozabiliyordu. Lissa prensipleri kabaca anlasa da rüya yürüyüşünü henüz öğrenmemişti. Uyuduğumda Adrian'ın rüyama girmesini engelleyecek bir bilezik tılsım hazırlamaya çalışmıştı ama işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorduk.

Uçak Fairbanks'e doğru alçalmaya başladığında, aşağıda uzanan haşmetli çamlara ve yeşil alanlara baktım. Lissa'nın

düşüncelerinden, yaz mevsimine rağmen buzullarla ve karlarla karşılaşmayı beklediğini anladım. Sibiryada geçirdiğim zamandan sonra, bu bölgelerle ilgili klişelere fazla aldırılmamak gerektiğini öğrenmiştim.

Beni en çok ilgilendiren güneşti. Saraydan ayrıldığımızda gündüzdü. Yolculuk sırasında batıya doğru gittikçe, zaman dilimi farkı yüzünden güneş bizimle kalmıştı. Akşamın dokuydu, buna rağmen, gökyüzünde parlak bir güneş vardı.

Dev bir güvenlik battaniyesi gibiydi. Lissa veya Eddie'ye söz etmemiştim ancak Dimitri'nin her yere casus yerleştirdiğinden şüpheleniyordum. St. Vladimir'de ve sarayda bana dokunamıyordu ama mektupları benim dışarı çıkacağım anı beklediğini gösteriyordu. Lojistiğinin boyutlarını bilmesem de gündüzleri sarayı gözleyen insanlarla karşılaşmak beni şaşırtmazdı. Hatta oradan bir arabanın bagajında çıksam bile, Dimitri çoktan peşime düşmüş olabilirdi. Bu yüzden mahkumlara bekçilik eden ışığın aynı zamanda bizi güvende tutacağını bilmek içimi rahatlatıyordu. Önümüzde, kendimizi korumamız gereken birkaç saatlik gece vardı. Eğer elimizi çabuk tutarsak, Alaska'dan göz açıp kapayıncaya kadar ayrılabilirdik.

İlk sorunu, uçaktan indikten sonra araba kiralamaya çalışırken yaşadık. Eddie'yle ben on sekiz yaşındaydık ve araba şirketlerinin hiçbirisi bizim kadar gençlere araba kiralamıyordu. Üçüncü ret cevabından sonra sabrım taşmaya başladı. Böylesine aptalca bir şey yüzünden gecikeceğimiz kimin aklına gelirdi? Sonunda, dördüncü kontuardaki kadın tereddütlü bir sesle havalimanından bir mil ötede oturan bir adamın, kredi kar-

tımız ve yüklü bir depozitomuz varsa, bize arabasını ödünç verebileceğini söyledi.

Yola çıktığımızda hava güzeldi. Fakat gideceğimiz yere ulaşana kadar güneş Lissa'yı rahatsız etmeye başlamıştı bile. Bud-Bud'ın Kiralık Arabaları- beklediğimiz kadar pespaye değildi. Yeteri kadar para verince bize arabasını kiraladı. Oradan ayrıldıktan sonra mütevazı bir motelde oda tuttuk ve planımızı tekrar gözden geçirdik.

Elimizdeki bütün bilgiler, hapishanenin vampir saatlerine uyduğunu gösteriyordu, ki bu da şu anda aktif saatleri yaşadıkları anlamına geliyordu. Planımız, ertesi gün Moroi "gecesi" olana kadar otelde kalmak ve bu süreyi biraz uyuyarak geçirmektir. Böylece Lissa da tılsımlar üzerinde çalışacak zamanı bulabilecekti. Ayrıca odayı savunmak zor değildi.

Uykumda Adrian tarafından rahatsız edilmemiştik ve buna minnettardım. Ya kız kıza yolculuk hikayesini yutmuştu ya da Lissa'nın bileziği işe yaramıştı. Ertesi sabah, kahvaltı için birkaç donut alıp uykulu gözlerle yedik. Vampir düzenimize ters yaşamak hepimizi belli bir ölçüde sarsmıştı.

Şekerli bir şeyler yemek iyi gelmişti. Eddie'yle biraz keşif yapmak için saat on sularında Lissa'dan ayrıldık. Yolda spor malzemeleri satan bir mağazadan GPS ve birkaç şey daha aldık. Hiçbir yere gitmiyor gibi görünen ıssız yollarda aleti denedik. GPS hapishaneden bir mil kadar mesafede olduğumuzu gösterdiğinde, arabayı yolun kenarına çekerek önümüzde uçsuz bucaksız uzanan yüksek otların arasında yürümeye başladık.

Eddie yeşilliklerin üzerine basarak ilerlerken "Alaska'nın tundralarla kaplı olduğunu sanıyordum," dedi. Gökyüzü yine masmaviydi. Birkaç bulut kümesi güneşi engellemiyordu. Üzerimde ince bir montla yola çıkmıştım ama terlediğim için montumu belime bağladım. Arada bir esen rüzgar çimenleri yere yapıştırırken saçlarımı savuruyordu.

"Sanırım her yeri değil. Belki de daha kuzeye gitmemiz gerek. Hey, bu ilginç görünüyor."

Yüksek, dikenli tellerle desteklenmiş bir çitin önünde durduk. Dev bir tabela dikkatimizi çekti. **ÖZEL ARAZİ, İZİNSİZ GİRİLMEZ.** Yazının ciddiyeti vurgulanmak istercesine, kırmızıyla yazılmıştı. Aslını isterseniz, bence mesajı güçlendirmek için kurukafa ve çapraz kemikler de eklenebilirdi.

Eddie'yle kısa bir süre çitleri inceledik ve sonra birbirimize baktık. "Lissa yaralarımızı iyileştirebilir," dedim, umutla.

Dikenli tellere tırmanmak imkansız değildi ama eğlence- li de sayılmazdı. Montumu tellerin üzerine atarak kendimi biraz korumuştum ama yine de sağımda solumda çizikler vardı ve giysilerim yırtılmıştı. Tepeye ulaştığımda, tırmanarak aşağı inmek yerine sarsıcı bir inişi tercih ederek aşağı atladım. Eddie de aynı şeyi yaptı. Sert iniş dişlerini sıkmasına yol açtı ama bir şeyi yoktu.

Biraz daha ilerleyince bir binanın karanlık silüeti görüş alanımıza girdi. İkimiz de aynı anda durup çömeldik ve çimenlerin arasına saklanmaya çalıştık. Hapishane dosyası dışarıda kameralar olduğunu bildiriyordu. Dolayısıyla, fazla yaklaşırsak yakalanma riskimiz vardı. GPS'le birlikte güçlü bir dürbün

de almıştım. Onu çıkarıp binanın dışını incelemeye başladım.

Dürbün iyiydi -gerçekten iyiydi- ve verdiğimiz para düşünlürse öyle de olmalıydı. Detaylar inanılmazdı. Diğer birçok Moroi tasarımı olduğu gibi, yeni ve eski iç içe kullanılmıştı. Duvarlar gri taş bloklardan yapılmıştı ve hapishane binasını neredeyse tamamen gizliyordu. Ancak çatının bir kısmı görülebiliyordu. Duvarlarda birkaç nöbetçi dolaşıyor, kameralar canlı gözlerle destekleniyordu. Tesis, giriş çıkışa izin vermeyen bir kaleye benziyordu. Aslında arkasında karanlık ve kasvetli bir gökyüzüyle, bir kayalığın tepesinde olmayı hak ediyordu, güneşli Alaska'da değil.

Dürbünü Eddie'ye uzattım. Kendi değerlendirmesini yaptı ve solu işaret etti. "Şu taraf."

Gözlerimi kısıarak baktığımda, hapishaneye doğru giden bir araç gördüm. Kamyonet ya da cipe benziyordu. Arka tarafta doğru gitti ve gözden kayboldu. "İçeri giriş yolumuz," diye mırıldandım, planları hatırlayarak. Farkedilmeden duvarlara tırmanma ya da yürüyerek yaklaşma şansımız olmadığını biliyorduk. Ön kapıdan girmek zorundaydık ve işte burada plan biraz çetrefilleşiyordu.

Eddie dürbünü indirdi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Daha önce söylediğim şeyde ciddiydim, biliyorsun. Sana güveniyorum. Bunu her ne yüzden yapıyorsan, iyi bir sebebin vardır, eminim. Ama başlamadan önce, istediğin şeyin bu olduğundan *emin* misin?"

Boğuk bir sesle güldüm. "İstemek mi? Hayır. Ama yapmamız gereken bu."

Başıyla onayladı. "Bu da yeter."

Hapishaneyi bir süre daha izledik ve fazla yaklaşmadan farklı açılardan durumu inceledik. Senaryo beklediğimiz gibiydi ama üç boyutlu görselliğin yararı olmuştu.

Yarım saat kadar sonra otele döndük. Lissa yataklardan birinin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, hala tılsımlar üzerinde çalışıyordu. Ondan algıladığım duygular sıcak ve hoştu. Daha sonraları yan etkileri ortaya çıksa da ruh gücü ona kendini daima iyi hissettiriyordu. Üstelik giderek ilerleme kaydettiğini düşünüyordu.

"Adrian cep telefonumu iki kez aradı," dedi Lissa, içeri girdiğimizde.

"Cevap vermedin mi?"

"Hayır. Zavallı çocuk."

Omzumu silktim. "Böylesi daha iyi."

Lissa'ya gördüklerimizi anlattığımızda keyfi biraz kaçtı. Ziyaretimiz bugün ilerleyen saatlerde yapacağımız şeyi daha da somut hale getirmişti. Ruh gücüyle bu kadar çok uğraşmak Lissa'yı oldukça gerginleştirmişti. Çok geçmeden korkusunu bastırdığını farkettim. O da benim kadar kararlıydı. Bana söz vermişti ve her saniye onu Victor Dashkov'a biraz daha yaklaştırsa bile dediğini yapacaktı.

Öğle yemeği yedik. Birkaç saat sonra, planımızı uygulamaya koyacaktık. Hava yavaş yavaş kararıyordu. Vampirler dünyasında gece yakında sona erecekti. Ya şimdi harekete geçecektik ya hiç. Lissa bizim için yaptığı tılsımları verirken, işe yaramayacaklarından endişeleniyordu. Eddie yeni siyah-beyaz,

resmi gardiyan kıyafetini giydi. Üzerimizde sokak giysileri vardı. Tabii birkaç değişiklik yapmıştık. Lissa'nın saçları geçici boya sayesinde koyu kestane olmuştu. Benim saçlarım, annemi hatırlayıp kendimi rahatsız hissetmeme yol açan, kızıl kıvrıkcık bir peruğun altına gizlenmişti. Eddie bizi daha önce izlediğimiz ücra yoldan götürürken, Lissa'yla birlikte arka koltukta oturuyorduk. Geçen seferkinin aksine kenara çekmedik. Yolda kalıp hapisaneyeye kadar devam ettik. Daha doğrusu kapısına kadar. Arabada giderken kimse konuşmadı ama içimizdeki gerginlik ve huzursuzluk gitgide büyüyordu.

Dış duvara yaklaşımadan, bir gardiyan bizi durdurdu. Eddie arabayı durdurarak sakın görünmeye çalıştı. Camı indirdiğinde nöbetçi gardiyan yaklaşp Eddie'nin gözlerine bakabilmek için eğildi.

"Burada ne işiniz var?"

Eddie, her şey son derece normalmiş gibi gayet rahat ve güvenli bir tavırla ona bir kağıt parçası uzattı. "Yeni bağışçıları getirdim."

Dosyada her türde formlar, evraklar, belgeler vardı. Bunlara bağışçı belgeleri de dahildi. O formlardan birer kopya çıkarıp doldurmuştuk.

"Bana teslimat yapılacağı bildirilmedi," dedi gardiyan. Şaşırmıştı ama şüphelenmişe benzemiyordu. Kağıtlara baktı. "Bu eski bir form."

Eddie omuz silkti. "Bana verdikleri bu. Bu işte yeniyim." Adam sırtıttı.

"Evet, okuldan yeni mezun olmuşa benziyorsun."

Lissa'yla bana doğru baktığında, gelişmiş kontrol duyguma rağmen gerildim. Gardiyan bizi incelerken kaşlarını çatı. Lissa bana bir gerdanlık vermiş, kendisi bir yüzük takmıştı. Her ikisi de başkalarının bizi insan zannetmesi için ikna büyüsüyle tıslımlanmıştı. Takıyı karşı tarafa takabilsek tıslım etkisini daha çok gösterecekti ama bu mümkün değildi. Gardiyan bize bir sisin içinden bakıyormuş gibi gözlerini kıstı. Tıslımlar işe yararsa, bize ikinci defa bakmazdı. Ne var ki mükemmel sayılmazlardı. En azından istediğimiz kadar etkili değillerdi. Bu yüzden saçlarımızı değiştirmiştik. Eğer insan olmadığımız anlaşılırsa, en azından hala kimliğimizi koruyabilecektik. Lissa ikna gücünü kullanmaya hazırlandı ama işin o noktaya gelmesini umuyordum.

Kısa bir süre sonra gardiyan muhtemelen insan olduğumuza karar vererek başını diğer tarafa çevirdi. Rahat bir nefes alarak yumruklarımı gevşettim. Ellerimi sıkıttığımı farketmemiştim bile. Görevli "Bir dakika, şunu içeri haber vereyim," diye seslendi Eddie'ye.

Gardiyan bizden uzaklaştı ve kulübesinin içindeki telefonu kaldırdı. Eddie bize baktı. "Şimdiye kadar iyi gitti."

"Eski form dışında," diye homurdandım.

"Tıslımın işe yarayıp yaramadığını anlamak mümkün değil mi?" diye sordu Eddie.

Lissa ona Tasha'nın yüzüklerinden birini vermişti ve bu tıslım onu siyah saçlı ve bronz tenli gösteriyordu. Eddie'nin ırkını değiştirmedikenden, büyü sadece yüz hatlarını bulanıklaştırıyordu. Bizim insan tıslımlarımız gibi, onun da Lissa'nın elde

etmeyi umduğu görüntüyü tam olarak yansıtmadığını tahmin ediyordum. Yine de Eddie'nin görünüşünü, sonradan kimse- nin kimliğini tespit edemeyeceği şekilde, farklılaştırdığından emindim. Biz ikna gücüne dirençliydik -tılsım olduğunu bil- diğimiz için etkisi daha da hafifliyordu- Lissa'yla onun başka- larına nasıl göründüğünü bilemiyorduk.

"İyi olduğundan eminim," dedi Lissa, güven veren bir ta- vırla.

Gardiyan geri döndü. "İçeri girmenizi söylediler. Durumla orada ilgileneceklermiş."

"Teşekkürler," dedi Eddie, formu geri alırken.

Gardiyanlara göre bu büyük ihtimalle memurların hatasıydı. Hala titiz davranıyordu ama birinin hapishaneye gizlice bağış- çı sokmaya kalkacağı kimsenin aklına gelmezdi ya da kimse bunu bir güvenlik ihlali olarak görmezdi. Zavallı adam.

Hapishane duvarındaki kapıya ulaştığımızda bizi iki gardi- yan karşıladı. Üçümüz arabadan indik ve duvarla hapishane arasındaki bir yere götürüldük. St. Vladimir ve sarayın bah- çeleri gösteriliyordu ve bitkilerle, ağaçlarla doluydu oysa bura- sı boş ve çoraktı. Çimen bile yoktu. Sadece asfalt zemin var- dı. Mahkumların *egzersiz alanı* burası mıydı? Yoksa dışarı bile çıkarılmıyorlar mıydı? Bunları gördükten sonra hapishanenin etrafında su dolu hendekler olmamasına şaşırdım.

Binanın içi de dışı kadar kasvetliydi. Saraydaki hücreler steril ve soğuktu. Her taraf metaldi, duvarlar boştu. Dolayısıyla ben- zer bir manzarayla karşılaşmayı bekliyordum. Fakat Tarasov'u kim tasarladıysa, modern bir bina inşa etmek yerine daha çok

Ortaçağ Romanya'sına uyacak bir yer yapmıştı. Sert, taş duvar- lar koridor boyunca uzayıp gidiyordu. Hava serin ve nemliy- di. Gardiyanların çalışma şartları sevimsizdi. Ürkütücü havanın her yere yayılması için ciddi bir çaba harcanmıştı. Elimizdeki planlara göre hapishane çalışanlarının yatakhanelerinin yer aldı- ğı ufak bir bölüm vardı. Oranın daha iyi olmasını umuyorduk.

Tüm bu karanlık çağ dekoruna rağmen koridordaki kame- raları görebiliyorduk. Binanın güvenliği kesinlikle ilkel de ğil- di. Ara sıra, bir kapının hızla çarpıldığını duyuyorduk. Bunun dışında bağırışlardan ve çığlıklardan çok daha ürkütücü bir sessizlik hakimdi binaya.

Cezaevi müdürünün odasına götürüldük. Aynı kasvetli ha- vaya sahip büroda, masa ve bilgisayar gibi eşyalar göze çar- pıyordu. Anlaşılan sadece işlevsellik önemliydi, fazlası de ğil. Refakatçilerimiz bize müdür yardımcısıyla görüşeceğimizi çünkü asıl müdürün hala uyuduğunu söyledi. Gece vardiya- sındaki memurun yorgun ve dalgın olmasını ummuştum ama de ğildi. Zaten ne iş yaparsa yapsın bir gardiyanın dikkati na- diren dağılırdı.

"Theo Marx," dedi müdür yardımcısı, Eddie'nin elini sı- karken. Yaklaşık bizim yaşlarımızda bir dampirdi. Herhalde buraya yeni atanmıştı.

"Larry Brown," diye karşılık verdi Eddie. Ona çok fazla dikkat çekmeyecek, sıkıcı bir isim bulmuş ve belgelerde bunu kullanmıştık.

Theo, Lissa'yla da benle de konuşmadı. Sadece, tılsımın et- kisiyle, kapıdaki görevlinin yaptığı gibi şaşkın gözlerle bak-

ti. Bir gecikme daha yaşıyorduk ama atlattık. Theo dikkatini Eddie'ye yöneltti ve formu aldı.

"Bu, her zamankinden farklı," dedi.

Eddie özür dileyen bir tavırla "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. "Bu işi ilk kez yapıyorum."

Theo içini çekerek saatine baktı. "Müdür birkaç saat sonra görevine başlayacak. Sanırım kendisi gelip neler olduğunu çözene kadar burada beklemek zorundayız. Sommerfield genellikle işini düzgün yapar."

Ülkede bağışçıları -hayatlarını vampir endorfinleriyle geçirmekten mutluluk duyan toplum dışı insanlar- toplayan ve dağıtan birkaç Moroi organizasyonu vardı. Sommerfield onlardan biriydi ve merkezi Kansas'taydı.

"Aldıkları tek yeni eleman ben değilim," dedi Eddie. "Belki de biri şaşırmıştır."

"Tipik." Theo'nun ses tonu küçümser gibiydi. "Eh, oturup bekleyebilirsin. İstersen kahve verebilirim."

"Ne zaman bağış yapacağız?" diye sordum aniden, en hül-yalı, en mızımız sesimi kullanarak. "Çok uzun zaman oldu."

Lissa işaretimi izledi. "Buraya geldiğimizde yapabileceğimizi söylemişlerdi."

Eddie bu bilinen bağışçı davranışı karşısında gözlerini devirdi. "Arabama aldığımndan beri böyleler."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Theo. "Of of! Bağışçılar." Ofisin kapısı aralıktı.

Theo dışarı seslendi. "Hey, Wes? Buraya gelebilir misin?"

Bize refakat eden gardiyanlardan biri başını uzattı. "Evet?"

Theo bize doğru baştan savaan bir tavırla elini salladı. "Şu ikisini beslenme bölümüne götür de bizi delirtmesinler. Biri gelirse onları kullanabilir."

Wes başıyla onayladı ve bizi dışarı çağırdı. Eddie'yle çok kısa bir an göz göze geldik. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu ama gergin olduğunun farkındaydım. Victor'ı dışarı çıkarmak artık bize kalmıştı ve Eddie, Lissa'yla beni aslanın inine göndermekten memnun değildi.

Wes bizi başka kapılardan ve güvenlik noktalarından geçirerek hapishanenin daha derinlerine doğru götürdü. Geçtiğimiz her güvenlik noktasının, geri dönerken kaçmamız gereken yeni bir seviye anlamına geldiğini biliyordum. Plana göre, beslenme bölümü hapishanenin diğer tarafındaydı. Binanın etrafını dolaşacağımızı sanıyordum ama binanın ortasından, mahkumların tutulduğu bölümden geçiyorduk. Planı dikkatlice incelediğim için nerede olduğumuzu tahmin ediyordum ama Lissa bir tabelayla karşılaşana kadar nereye gittiğimizi anlamamıştı.

DİKKATİ MAHKUM (SUÇLU) BÖLÜMÜNE GİRİYORSUNUZ.

Tuhaf bir yazıydı. Burada herkes suçlu değil miydi?

Mahkum bölümü çift kanatlı ağır kapılarla binanın kalından ayrılmıştı. Wes hem elektronik şifre hem de bir anahtar kullanarak bizi içeri soktu. Lissa duraklamadan yürüyordu ama parmaklıkları hücrelerin sıralandığı uzun koridora girdiğimizde endişesinin arttığını hissettim. Ben de kendimi pek iyi hissetmiyordum ama Wes hala tetikteydi ve herhangi bir korku belirtisi göstermiyordu. Anlaşılan bu bölüme hep giriyor-

du. Güvenlik sistemlerini biliyordu. Mahkumlar tehlikeliydi ama onların yanından geçmek onun için rutin bir işti.

Yine de, hücrelerin içine baktığımda neredeyse kalbim duracaktı. Hepsinin içi karanlık ve kasvetliydi, çok az eşya görölüyordu. Mahkumların çoğu neyse ki uykudaydı ama birkaçı yanlarından geçerken bizi izledi. Hiçbiri tek kelime etmedi ama sessizlik sanki daha korkutucuydu. Orada tutulan Moroi'lardan bazıları sokakta karşılaşılabileceğiniz sıradan insanlara benziyordu. Onlara bakarken, buraya düşmek için ne yapmış olabileceklerini merak ettim. Yüzlerinden hüznün ve umutsuzluk okunuyordu. Birden bazılarının Moroi olmadığını farkettim, dampirdiler. Aslında bunda anormal bir şey yoktu ama hazırlıksız yakalanmıştım. Demek benim türümde de bu şekilde başa çıkılması gereken suçlular vardı.

Mahkumların hepsi zararsız görünmüyordu. Kesinlikle Tarasov'a ait oldukları anlaşılanlar da vardı. Üzerimizden ayırmadıkları bakışlarından kötücül duygular okunuyordu. Anlam veremediğim bir nedenden dolayı her detayımızı inceliyorlardı. Kaçış fırsatı sunabilecek bir şeyler mi arıyorlardı? Gerçek yüzümüzü mü görüyorlardı? Yoksa sadece acıkmışlar mıydı? Bilmiyordum. Ama koridor boyunca dizilmiş sessiz gardiyanları görmek içimi rahatlatmıştı. Victor'ı görmediğim için de sevinmiştim. Herhalde farklı bir koridorda tutuluyordu. Henüz tanınma riskini göze alamazdık.

Sonunda, bir çift kapıdan daha geçerek mahkum bölümünden çıktık ve beslenme kısmına ulaştık. Burası tam bir ortaçağ zindanını andırıyordu. Mahkumların hatırına, hapishanenin

genel havası burada da korunmuştu. Dekorasyonu saymazsak, beslenme bölümünün düzeni, St. Vladimir'dekinin aynısıydı. Yalnızca daha küçüktü. Oda, mahkumlara az da olsa mahremiyet sağlayan birkaç bölmeye ayrılmıştı. Sıkılmış görünen bir Moroi, masalardan birinde kitap okuyordu. Her an uyuyacak gibiydi. Odada sadece bir bağışçı vardı. Hırpani görünüşlü, ortayaşlı bir insan, yüzünde aptal bir gülümsemeyle boşluğa bakarak bir sandalyede oturuyordu.

Biz içeri girerken Moroi'un gözleri iri iri açıldı. Anlaşılan gece boyunca karşısına çıkan heyecanlı şey bizdik. Bize bakarken o şaşkınlık ve dikkat kaybı anını yaşamadı. Görünüşe bakılırsa ikna büyüüne direnci zayıftı ve bunu bilmek güzeldi.

"Ne bu?"

"Bu ikisi yeni geldi," dedi Wes.

"Ama daha zamanı değil ki," diye itiraz etti Moroi. "Üstelik bize bu kadar gençleri göndermezler. Daima kullanılmışları, yaşlıları verirler."

"Bana sorma," dedi Wes, bize oturacak yer gösterdikten sonra kapıya doğru yürüdü. Bağışçıları küçük gördüğü belliydi. "Marx, Sullivan uyanana kadar onları burada tutmamı istedi. Bence ortada bir yanlışlık var ama bir an önce kan vermek istiyorlar."

"Harika," diye homurdandı Moroi. "Eh, bir sonraki beslenme zamanımıza on beş dakika var. En azından şu Bradley'e biraz nefes aldırabilirim. O kadar bitkin durumda ki kendisi yerine başka birisi kan verse hissetmez bile."

Wes başıyla onayladı. "Konuyu netleştirince haber veririz."

Gardiyan gitti. Moroi içini çekerek çizelgelerden birini eline aldı. Buradaki herkesin işinden bıkmış olduğu izlenimine kapılmışım.

Nedenini anlayabiliyordum. Burası çalışılabilecek en berbat yerdi.

“On beş dakika sonra kim beslenecek?” diye sordum.

Moroi’un başı şaşkınlıkla aniden kalktı. Bu, bir bağışçının soracağı türden bir soru değildi. “Ne dedin?”

Lissa ayağa kalktı ve bakışlarını adamın gözlerine dikti. “Soruya cevap ver.”

Adamın yüz hatları gevşedi. İkna gücüne kolayca yenik düşüyordu. “Rudolf Kaiser.”

İkimizin de tanımadığı bir isimdi. Seri cinayet veya dolandırıcılık yüzünden burada tutuluyorsa da bizim için farketmezdi. “Victor Dashkov’un sırası ne zaman?” diye sordu Lissa.

“İki saat sonra.”

“Programı değiştir. Muhafızlarına programın yeniden düzenlendiğini ve Rudolf’un yerine Victor’ın gelmesi gerektiğini söyle.”

Moroi’un ifadesiz gözleri -gerçekten de bağışçı Bradley kadar boş bakmaya başlamıştı- Lissa’nın söylediklerini algılamakta zorlanıyor gibiydi. “Tamam,” dedi.

“Bu normalde de yapılan bir şey. Şüphe uyandırmayacak.”

“Şüphe uyandırmayacak,” diye tekrarladı adam, duygusuz bir ses tonuyla.

“Dediğimi yap,” diye emretti Lissa, sesini sertleştirerek. “Onları arayıp değişikliği bildir ve gözlerini gözlerimden ayırma.”

Moroi kendisine söyleneni yaptı. Telefonda konuşurken kendisini Northwood olarak tanıttı. Telefonu kapadığında her şey halledilmişti bile. Artık beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu. Bütün vücudum gerilmişti. Theo, hapishane müdürünün birkaç saat sonra işe başlayacağını söylemişti. O zamana kadar kimse soru sormayacaktı. Eddie’nin yapması gereken tek şey Theo’yla zaman öldürmek ve belgeyle ilgili şüphe uyandırmamaktı. *Sakin ol, Rose. Bunu başarabilirsin.*

Lissa beklerken bağışçı Bradley’i derin bir uykuya soktu. Uyuşturulmuş da olsa hiç tanık istemiyordum. Aynı şekilde, güvenlik kamerasını odanın büyük bölümünü göremeyecek şekilde hafifçe çevirdim. Çıkmadan önce hapishanenin bütün gözetleme sistemiyle ilgilenmemiz gerekecekti ama şimdilik, kameraları izleyen güvenlik görevlisinin bizi görmemesini sağlamak yeterliydi.

Bölmelerden birine yeni yerleşmişim ki kapı açıldı. Lissa, ikna gücünü sürdürebilmek için Northwood’un sandalyesinden uzaklaşmamıştı. Bağışçı benim yapacağım konusunda ona talimat vermiştik. Kapalı bir yerdeydim ama Lissa’nın gözlelerinden içeri giren grubu görebiliyordum. İki gardiyan ve Victor Dashkov.

Mahkeme salonunda onu gördüğünde hissettiği gerginlik bir kez daha Lissa’nın içine yayıldı. Kalp atışları hızlandı. Elleri titremeye başladı. Duruşmada Lissa’yı sakinleştiren tek şey sonucuydu. Victor’ın sonsuza dek bir yere kapatılacağını ve bir daha kendisine zarar veremeyeceğini biliyordu.

Ve artık bütün bunları değiştirmek üzereydik.

Lissa, Northwood'u etki altında tutmaya devam edebilmek için korkusunu içinden attı. Victor'ın yanındaki gardiyanlar sert ve her an tetikte görünüyordu. Oysa buna gerek yoktu. Victor'ın yıllardır çektiği -Lissa'nın geçici olarak iyileştirdiği- hastalık yine kendini hissettirmeye başlamıştı. Hareketsizlik ve açık havaya çıkmamak da olumsuz etkilemiş benziyordu. Gardiyanlar fazladan önlem alarak onu prangaya vurmuştu ve ağırlık yüzünden neredeyse ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

"Şuraya," dedi Northwood, beni işaret ederek. "Şu."

Gardiyanlar Victor'ı Lissa'nın yanından geçirdi. Victor ona bakmadı bile. Şimdi Lissa ikna gücünü iki yönlü kullanıyordu. Northwood'u kontrol altında tutmak ve Victor yanından geçerken kendisini önemsiz hissettirmek. Gardiyanlar onu yanındaki sandalyeye oturttu ve geri çekildi. Bu arada gözlerini Victor'dan ayırmıyorlardı. Biri, genç ve yeni olduğumuzu farkederek Northwood'la sohbete daldı. Böyle bir şeyi tekrar yapmamız gerekirse, Lissa'ya bizi daha yaşlı göstermesini söyleyecektim.

Victor yanıma oturarak bana doğru eğilip ağzını açtı. Beslenme öylesine doğal bir şey, hareketler öylesine aynıydı ki, yaptığı şeyi düşünmesine bile gerek yoktu. Sanki beni görmemiş gibiydi.

Ama o anda gördü.

Donup kaldı, gözleri kocaman açıldı. Moroi kraliyet ailelerine has, birtakım özellikleri vardı. Dashkov'larla Dragomir'ler arasında açık yeşil göz yaygındı. Birden Victor'ın gözlerindeki boyun eğmiş ve bezgin bakış kayboldu ve her zamanki -be-

nim de çok iyi tanıdığım- kurnaz pırıltılar geri geldi. Tuhaf bir şekilde, bana az önce yanından geçtiğimiz mahkumları hatırlattı.

Ama şaşırmıştı. Karşılaştığımız diğerleri gibi tılsımın onun düşüncelerini de bulandırıyordu. Duyuları ona bir insan olduğumu söylüyordu. İllüzyon mükemmel değildi. Victor da güçlü bir iknacıydı, bu yüzden tılsımın onu fazla etkilememesi muhtemeldi. Eddie, Lissa ve ben, gerçek kimliklerimizi bildiğimiz için, birbirimizin tılsımlarına karşı nasıl bağışıklık gösteriyorsak, Victor da benzer şeyler yaşıyordu. Zihni karşısındaki insan olduğunda ısrar ediyordu ama gözleri, kafadaki peruğa rağmen Rose Hathaway olduğumu görebiliyordu. Bu bilgi sağlamlaştığında, insan illüzyonu gözünden silindi.

Yavaş yavaş, yüzünde, meraklı bir gülümseme belirdi ve dişleri ortaya çıktı. "Ah, bak sen. Bu şimdiye kadarki en iyi beslenmem olacak." Diğerleri sohbet ettiğinden, Victor'ın sesi zorlukla duyulmuştu.

"Dişlerini bir yerime geçirirsen son beslenmen olur," diye mırıldandım, aynı kısık sesle. "Ama buradan çıkıp dünyayı tekrar görmek istiyorsan, söyledigimi aynen yapacaksın."

Bana soran gözlerle baktı. Biraz sonra söyleyeceğim şeye hazırlanırken derin bir nefes aldım.

"Bana saldır."

7

“D işlerinle değil,” diye ekledim, aceleyle. “Üzerime atıl. Zincirlerinle vur. Ne yapabilirsen yap.”

Victor Dashkov aptal bir adam değildi. Başkaları tereddüt edebilir veya daha fazla soru sorabilirdi. O bunların hiçbirini yapmadı. Ne olup bittiğini tam anlamamıştı belki ama özgürlüğüne kavuşmak için bir şans yakaladığının farkındaydı. Muhtemelen de ilk ve son şansıydı. Victor hayatının büyük bölümünü karmaşık komplolar kurarak geçirdiğinden bu tip ani gelişmelere uyum sağlamakta ustaydı.

Ellerini gücü yettiğince kaldırarak, kelepçelerindeki zincirlerle beni boğmaya niyetliymiş gibi üzerime atıldı. O bunu yaparken, ben de tüyleri diken diken eden bir çığlık attım. Bir anda gardiyanlar, zavallı bir kıza mantıksızca saldırmaya yeltenen bu deli mahkumu durdurmak için harekete geçti. Ama onu bastırmaya çalışırlarken, ben yerimden fırlayarak *onlara*

saldırdım. Benden gelecek bir tehlike bekleseler bile, ki beklemiyorlardı, onları öylesine hazırlıksız yakalamıştım ki karşılık verecek zaman bulamamışlardı. Gardiyanlara büyük bir haksızlık yaptığımı düşününce *neredeyse* kendimi kötü hisse-decektim.

Birincisine indirdiğim sert yumruk, Victor’ı bırakıp arkaya savrulmasına ve Northwood’u yerinde sakin bir şekilde oturmaya zorlayan Lissa’nın yanındaki duvara çarpmasına neden oldu. Diğer gardiyanın tepki vermek için biraz daha fazla zamanı vardı ama yine de Victor’ı bırakıp bana dönmekte yeterince hızlı davranmadı. Açık vermesinden yararlanıp ona da bir yumruk attım. Benimle boğuşmak zorunda kaldı. İri yarı, güçlü biriydi ve beni yenebileceğine inandığından geri çekilmedi. Omzuma yediğim darbeye bütün kolum acıyla uyuştı. Ona, karnına hızlı bir tekme savurarak karşılık verdim. Bu arada, diğeri yine ayağa kalkıp bize yönelmişti. Kendi iyiliğim için işlerini bitirmek zorundaydım, yardım çağırımları riskini göze alamazdım.

Yakınımda duranı tuttum ve kafasını elimden geldiğince güçlü bir şekilde duvara çarptım. Sersemleyerek sendeledi ve arkadaşı bana ulaşmadan aynı şeyi tekrarladım. Birinci gardiyan bayılarak yere yığıldı. Bunu yapmaktan nefret etmişim ama eğitimimin bir parçası, etkisiz hale getirmekle öldürmek arasındaki farkı bilmekle ilgiliydi. Sadece biraz başı ağrıyacaktı. En azından, ben öyle umuyordum. İkinci gardiyansa fazla saldırgandı. Birbirimizin etrafında dönerek karşılıklı açığımı-zı kollamaya başladık.

“Onu bayıltamam!” diye seslendim, Lissa’ya. “Ona ihtiyacımız var. Etkile.”

Cevabı bağımız aracılığıyla geldi. Lissa aynı anda iki kişiyi birden etkileyebilirdi ama bu çok fazla güç gerektirirdi. Henüz işimiz bitmemişti ve bu kadar kısa sürede kendini tüketme riskine giremezdi. Lissa’nın içindeki korku yerini hayalkırlığına bırakıyordu.

“Northwood, uykuya dal,” diye bağırdı. “Hemen. Masanın üzerinde. Bitkinsin ve saatler boyunca uyuyacaksınız.”

Gözucumla, Northwood’un çöktüğünü ve başını sertçe masaya bıraktığını gördüm. Sanırım işimiz bittiğinde burada çalışan herkes beyin sarsıntısı geçirecekti. O anda bütün ağırlığımı kullanarak adamı Lissa’nın görüş alanına sokmak için gardiyanın üzerine atıldım. Lissa aramıza daldı ve adam şaşkınlıkla ona baktı. Lissa’nın ihtiyacı olan tek şey de buydu.

“Dur!”

Adam Northwood kadar hızlı tepki vermediyse de duraksadı. Bu adam daha dirençliydi.

“*Dövüşü kes!*” diye tekrarladı Lissa, daha zorlayıcı bir şekilde.

Ne kadar güçlü olursa olsun, bu kadar fazla ruh gücüne karşı koyamadı. Adamın kolları iki yanına düştü ve benimle boğuşmayı bıraktı. Soluklanmak için geri adım atarak perüğümü düzelttim.

“Bunu tutmak zor olacak,” dedi Lissa.

“Beş dakika mı yoksa beş saat için mi zor olacak?”

“Ortalarda bir yerde.”

“O halde harekete geçelim. Victor’ın anahtarını al ondan.”

Lissa, gardiyandan zincirlerin anahtarlarını istedi. Adam anahtarların diğer gardiyanda olduğunu söyledi. Hemen adamın baygın vücudunu taradım -Tanrı’ya şükür, düzgün nefes alıp veriyordu- ve anahtarları aldım. Sonra bütün dikkatimi Victor’a çevirdim. Dövüş başladığında, geri çekilmiş ve sessizce izlemişti. Bu arada sapkın beyninde yepyeni olasılıkların şekillendiğine şüphem yoktu.

Ona yaklaşarak en “korkunç” yüzümle baktım. “Şimdi zincirlerini çözeceğim,” dedim, hem tatlı hem de tehditkar bir sesle. “Sana söyleyeceklerimi aynen yapacaksın. Kaçmayacaksın, dövüş başlatmayacaksın veya planlarımızı bozmayacaksın.”

“Demek bugünlerde ikna gücünü kullanmak sana kaldı, ha Rose?” diye sordu Victor, alaycı bir tavırla.

“İhtiyacım yok.” Zincirleri çözdüm. “Seni şu adama yaptığım kadar rahat bir şekilde bayıltıp buradan sürükleyebilirim. Benim için farketmez.” Ağır zincirler ve kelepçeler yere döküldü. O sinsî, kibirli ifade hala yüzündeydi ama elleri bileklerini nazıkçe yokladı. Bileklerindeki çürükleri farkettim. Kelepçeler rahat ettirmek için tasarlanmamıştı ve ona acıyacak değildim. Başını kaldırıp bize baktı. “Ne kadar tatlı,” dedi. “Beni kurtarma girişiminde bulunabilecek onca kişi arasından siz ikinizin gelmesini hiç beklemezdim. Gerçi, geçmişe bakarsak, bu işte oldukça beceriklisiniz.”

“Senin yorumlarını dinleyecek değiliz, Hannibal,” diye tersledim. “*Ve kurtarma* kelimesini de sakın kullanma. Duyan da seni haksız yere hapse girmiş bir kahraman sanır.”

Buna gerçekten inanıyormuş gibi bir kaşını kaldırdı. Ama benimle tartışmak yerine, bütün dövüş sırasında uyuyan Bradley'e yaklaştı. Zaten uyuşturucunun etkisinde olduğundan Lissa'nın ikna gücü onu bayıltmaya yetmişti.

"Onu bana verin," dedi Victor.

"Ne?" diye bağırdım. "Buna zamanımız yok!"

"Kafandaki her neyse, benim de onu yapmak için gücüm yok," diye tısladı Victor. O bilgiç ve keyifli ifadesi silinip yerine umutsuz ve kötücül bir ifade gelmişti. "Hapishanede olmak parmaklıkların arkasında yatıp kalkmaktan fazlasıdır, Rose. Zayıf kalmamız için bizi aç ve kansız bırakıyorlar. Bula bildiğim tek egzersiz fırsatı buraya yürüyerek gelip gitmek ve bu bile yeterince yorucu. Beni buradan sürükleyerek çıkarmayı düşünmüyorsan, kan içmeme izin ver!"

Ben cevap veremeden Lissa araya girdi. "Acele et!"

Lissa'ya şaşkınlıkla baktım. Ben Victor'ın isteğini reddedecektim ama bağımız aracılığıyla Lissa'dan tuhaf ve karışık duygular algıladım. Şefkat ve anlayış. Evet, Victor'dan hala nefret ediyordu. Ama aynı zamanda sınırlı kanla yaşamının ne anlama geldiğini de biliyordu.

Neyse ki Victor hızlı davrandı. Lissa daha lafını bitiremeden Victor'ın dudakları bağışçının boğazına kapanmıştı bile. Uyuşturulmuş haliyle bile, boğazına saplanan dişler Bradley'i uyandırmaya yetti. Victor'ın ihtiyacı, kısa bir emişte alabileceği kadar kandı ama Bradley'in gözleri şaşkınlıkla açılırken, Victor'ın hızlı bir yudumdan fazlasının peşinde olduğunu anladım. Öne atılarak Victor'ı bağışçıdan ayırdım.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye sordum, Victor'ı sertçe sarsarak. Bu uzun zamandır yapmak istediğim bir şeydi. "Gözümüzün önünde onun kanını kurutup Strigoï'a dönüşmeyi mi umuyordun?"

"Pek sayılmaz," dedi Victor, yüzünü buruşturarak.

"Yaptığı şey bu değildi," dedi Lissa. "Sadece bir an kontrolünü kaybetti."

Victor'ın kana susamışlığı yatışmıştı ve her zamanki sakin tavrı geri dönmüştü. "Ah, Vasilisa. Her zaman çok anlayışlısın."

"Yanış varsayımlara kapılma," diye hırladı Lissa.

İkisine de öfkeli gözlerle baktım. "Gitmemiz gerek. Hemen." Lissa'nın etki altına soktuğu gardiyana döndüm. "Bizi güvenlik monitörlerinin bulunduğu odaya götür."

Bana karşılık vermeyince, içimi çekerek Lissa'ya döndüm. Lissa isteğimi tekrarladı. Gardiyan hemen odanın kapısına yöneldi. Dövüş yüzünden vücudumdaki adrenalin akışı hala yüksekti ve tek isteğim bir an önce bu işi bitirip buradan çıkmaktı. Aramızdaki bağdan Lissa'nın asabiyetini hissedebiliyordum. Victor'ın kan ihtiyacını anlayışla karşılamıştı ama yürümeye başladığımızda ondan olabildiğince uzak duruyordu. Victor'ın kimliği ve o anda yaptığımız şey Lissa'nın tüylemini ürpertiyordu. Onu rahatlatılabilmek isterdim ama buna zamanımız yoktu.

Gardiyanın peşinden -Lissa adını sorduğunda Giovanni olduğunu söylemişti- koridorlardan ve güvenlik noktalarından geçtik. Bizi götürdüğü yol hücrelerin bulunduğu bölümden

geçmiyor, hapishanenin etrafından dolaşıyordu. Neredeyse bütün bu süre boyunca nefesimi tutmuştum. Biriyle karşılaşmaktan korkuyordum. Aleyhimize işleyen bir sürü faktör vardı ve böyle bir şeyi kaldıramazdık. Ama şansımız yaver gitti ve yüksek güvenlikli bölümden geçemediğimiz için kimseyle karşılaşmadık.

Lissa ve Mia saraydaki gardiyana güvenlik kayıtlarını sildirmişti ama ben o anda yanlarında değildim. Giovanni bizi hapishanenin gözetleme bölümüne götürdüğünde zorlukla yutkunmaktan kendimi alamadım. Duvarlar monitörlerle doluydu, görevlileri önlerinde karmaşık düğmelerle dolu konsollar vardı. Bu oda her an uzaya fırlayabilirmiş gibi görünüyordu. Hapishanenin her yeri açıkça görülebiliyordu, her hücre, her koridor ve hatta Eddie'nin hala Theo'yla sohbet ettiği müdür odası bile. Burada iki gardiyan vardı. Gelişimizi görüp görmediklerini merak ettim. Ama hayır, başka bir şeye odaklanmışlardı. Ekrana yansıyan boş duvar görüntüsüne. Bu benim beslenme odasında yönünü çevirdiğim kameraydı.

Monitöre doğru eğilmişlerdi ve oraya derhal birini göndermek gerektiğinden bahsediyorlardı. Sonra ikisi de başlarını kaldırarak bize baktı.

"Onları etkisiz hale getirmemize yardım et," diye emretti Lissa, Giovanni'ye.

Yine tereddüt ediyordu.

İrade gücü daha zayıf bir "yardımcı" daha çok işimize yarardı ama Lissa'nın gardiyan seçmek gibi bir şansı olamamıştı. Giovanni, beslenme odasında yaptığı gibi durakladı, bir sa-

niye sonra harekete geçti. Ve yine tıpkı beslenme odasındaki gibi, sürpriz faktörü iki gardiyanı etkisiz hale getirirken işe yaramıştı.

Ben yabancıydım, bu nedenle hemen savunmaya geçmişlerdi ama onlara hala insan gibi görünüyordum. Giovanni ise iş arkadaşlarıydı, ondan kendilerine saldırmasını kesinlikle beklemiyorlardı.

Yine de onları etkisiz hale getirmek çok kolay olmadı. Ama Giovanni destek olarak iyi bir iş çıkardı. Gardiyanlardan birini çabucak bayılttı, Giovanni adamın boğazına kolunu dolayarak nefesini kesti ve zavallı çok geçmeden yere yığıldı. Diğerleri bizden uzak duruyordu ve gözlerinin sürekli olarak duvarlardan birine kayıp durduğunu farketmiştim. Duvarda bir yangın söndürücü, bir ışık düğmesi ve yuvarlak gümüşü renkli başka bir düğme vardı.

Gardiyan düğmeye doğru atılırken. "O alarm!" diye bağırdı Victor.

Giovanni'yle birlikte aynı anda adama saldırdık ve tam düğmeye basıp üzerimize bir bölük gardiyan göndermek üzereyken onu durdurduk. Başına aldığı darbe onu da etkisiz hale getirdi. Hapishane baskını girişiminde bunu yaptığım her sefer içimdeki suçluluk duygusu daha da büyüyordu. Gardiyanlar iyi adamlardı ve şu anda kötülüğün tarafında savaştığımı düşünmekten kendimi alamıyordum.

Artık kendi başımıza kalmıştık. Lissa bir sonraki adımı biliyordu. "Giovanni, bütün kameraları kapat ve son bir saatlik kayıtları sil."

Giovanni bu kez daha da büyük bir tereddüt yaşıyordu. Onu arkadaşlarına karşı dövdürmek Lissa'yı hayli zorlamıştı. Kontrol hala elindeydi ama artık yoruluyordu ve Giovanni'yi emirlerine itaat etmeye yöneltmek giderek zorlaşıyordu.

"Dediğini yap," diye hırladı Victor. Lissa'nın yanına gelmişti. Lissa onun yakınlığını hissedince yüzünü buruşturdu. Ama Victor'ın bakışları da kendininkilere eklenince, Giovanni daha fazla direnemeyerek emri yerine getirdi ve konsolun üzerindeki çeşitli düğmelere basmaya başladı. Victor'ın gücü kesinlikle Lissa'ninkiyse boy ölçüşemezdi ama bu ufak destek, Lissa'yı güçlendirmişti.

Monitörler tek tek karardı ve Giovanni kameralarla monitörleri yöneten bilgisayara birkaç komut daha girdi. Konsolların üzerinde kırmızı hata ışıkları yanıp sönüyordu ama burada onları onaracak kimse yoktu.

"Kayıtları silse bile, hard diskten alınabilecek kopyalar var," dedi Victor.

"Bu riske girmek zorundayız," dedim, sinirli bir tavırla. "Bilgisayar programcılığından filan anlamam."

Victor gözlerini devirdi.

"Belki. Ama yok etmek işe yarar."

Ne demek istediğini ilk anda anlayamadım ama sonra jeron düştü. İç çekerek yangın söndürücüyü duvardan aldım ve bilgisayar kasasını, plastik, metal ve kablo yığınının çevirene kadar vurup ezdim. Lissa her darbede irkiliyor ve kapıya bakıp duruyordu.

"Umarım ses geçirmiyordur," diye mırıldandı.

"Sağlam görünüyor," diyerek ona cesaret verdim. "Artık gitme zamanı."

Lissa, Giovanni'ye bizi hapishanenin ön tarafındaki müdür ofisine götürmesini emretti. Giovanni de onun talimatına uyarak bizi daha önce geçtiğimiz koridorlardan geri götürdü. Şifreleri ve güvenlik kartı, bizi bütün güvenlik noktalarından geçirmişti.

Lissa'ya dönerek "Theo'nun bizi dışarı çıkarmasını sağlayabileceğini sanmıyorum," dedim.

Yüzü asıldı. Başını iki yana salladı. "Giovanni'yi daha ne kadar tutabileceğimi bile bilmiyorum. Daha önce birini hiç kukla olarak kullanmamıştım."

"Sorun değil," dedim. "İkimize de güven vermeye çalışıyorum. İşimiz neredeyse bitti."

Ama önümüzde bir çatışma daha vardı. Rusya'da hakladığım Strigoï'lardan sonra gücüm ve dövüş tekniğime güveniyordum ama içimdeki suçluluk duygusundan kurtulamıyordum. Üstelik karşımıza bir düzine gardiyan çıkarsa, benim gücüm bile yetersiz kalabilirdi.

Hapishanenin planını hatırlasam da yönümü kaybetmiştim. Görünüşe bakılırsa bu kez Giovanni bizi ana ofise başka bölümden götürüyordu. Kapılardan birinin üzerindeki tabela dikkatimi çekti. DİKKAT! MAHKUM BÖLÜMÜNE GİRİYOR-SUNUZ. (PSİKİYATRİ)

"Psikiyatri mi?" diye sordum, şaşırarak.

"Elbette," diye mırıldandı Victor. "Zihinsel sorunları olan mahkumları başka nereye gönderdiklerini sanıyordun ki?"

"Hastanelere," dedim, bütün azılı suçluların zihinsel sorunları olduğu konusunda bir şaka yapmaktan vazgeçerek.

"Eh, bu her zaman..."

"Durun!"

Lissa eliyle Victor'a susmasını işaret etti ve bir kapının önünde aniden durdu. Hepimiz neredeyse Lissa'ya tosluyorduk. Birkaç adım geriledi.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Lissa, Giovanni'ye döndü. "Ofise giden başka bir yol bul."

"Burası en hızlı yol," diye itiraz etti Giovanni.

Lissa yavaşça başını iki yana salladı. "Umrumda değil. Başka bir yol bul. Kimseyle karşılaşmayacağımız bir yol."

Giovanni kaşlarını çatı ama hala etki altındaydı. Aniden döndü ve ona yetişmek için peşinden koşturdu. "Sorun nedir?" diye tekrarladım. Lissa'nın zihni o anda öylesine karışık ki ne düşündüğünü algılayamıyordum. Yüzünü buruşturdu.

"Orada ruh auraları hissettim."

"Ne? Kaç tane?"

"En az iki. Onların beni hissedip hissetmediklerini bilmiyorum."

Giovanni'nin hızlı adımları yüzünden koşturmak zorunda kalmasak oraya yığılabildim. "Ruh kullanıcıları..."

Lissa çok uzun zamandır kendisi gibi olanları arıyordu. Onları burada bulacağını kim tahmin edebilirdi ki? Aslında... Belki de bunu tahmin etmeliydik. Ruh kullanıcılarının deliliğin sınırında dolaştığını biliyorduk. Bazılarının böyle bir yere düşmesi kaçınılmazdı. Hapishane hakkında bildiklerimizi öğ-

renmek için giriştiğimiz zahmet düşünülürse, ruh kullanıcılarının gizli kalmasına da şaşmamak gerekirdi. Burada çalışanların bile onlardan haberdar olduğunu sanmıyordum.

Lissa'yla birbirimize kısa bakışlar attık. Bunu araştırmayı ne kadar çok istediğini biliyordum ama şimdi zamanı değildi. Victor söylediklerimizle fazlasıyla ilgileniyor gibiydi. Bu nedenle Lissa sesli konuşmak yerine zihnime seslendi: *Ruh kullanıcılarının tıslımların ötesini görebileceğinden kesinlikle eminim. Gerçek kimliklerimizin açığa çıkması riskine giremeyiz, bizi ihbar edenler deli bile olsa.*

Lissa'yı başımla onaylarken merakımı ve hatta pişmanlığımı bir kenara attım. Bu konuyu başka zaman araştırmak zorundaydık. Örneğin, yeniden yüksek güvenlikli bir hapishane baskın düzenlemeyi planladığımızda.

Sonunda başka bir olayla karşılaşmadan Theo'nun ofisine ulaştık. Yol boyunca kalbim deli gibi çarptı. Beynim aynı şeyi söyleyip duruyordu. *Yürü! Yürü! Yürü!* İçeri girdiğimizde, Theo ve Eddie, saray politikası hakkında konuşuyorlardı. Eddie gitme zamanının geldiğini anlayarak hemen yerinden fırlayıp Theo'ya saldırdı. Giovanni'nin daha önce arkadaşına yaptığı gibi, etkili bir şekilde Theo'yu kurt kapanına aldı. Benim dışımda birilerinin daha pis işlere bulaştığını görmekten memnundum. Ne yazık ki Theo yere yıkılmadan önce güçlü bir çığlık attı.

O anda, daha önce bizi beslenme bölümüne götüren iki gardiyan hızla içeri daldı. Eddie'yle birlikte adamlara saldırırken, Lissa'yla Victor güçlerini birleştirip, Giovanni'yi de çatış-

maya kattı. Ne yazık ki bu arada işler daha da karışmıştı. Gardiyanlardan birini etkisiz hale getirdiğimizde Giovanni ikna gücünün etkisinden sıyrılıp bize *karşı* savaşılmaya başladı. Dahası, gümüş rengi alarm düğmesinin bulunduğu duvara koşup yumruğunu sertçe butona vurmasına engel olamadım. Kulakları sağır eden bir ses binada yankılanıyordu.

“Lanet olsun!” diye bağırdım.

Lissa fiziksel dövüştü işe yaramazdı ve Victor da ondan iyi sayılmazdı. Bu son iki gardiyanı bitirmek Eddie’yle bana kalmıştı ve işi çok çabuk halletmek zorundaydık. İkinci gardiyan da düştü ve geriye sadece Giovanni kaldı. Bana sağlam bir yumruk indirdi ve başım arkadaki duvara çarptı. Bayılmama yetecek şiddette bir darbe değildi ama yine de dünya etrafımda dönerken gözümün önünde siyah beyaz noktalar belirdi. Bir an için donup kaldım. Eddie hemen onun üzerinde atladı ve çok geçmeden Giovanni de ayakaltından çekildi.

Eddie koluma girerek ayağa kalkmama yardım etti. Dördümüz, hemen odadan dışarı fırladık. Arkamızda bıraktığımız baygın vücutlara bakarken bir kez daha suçluluk duyduğum. Ama buna da zaman yoktu. Hemen toz olmak zorundaydık çünkü bir dakikadan kısa süre içinde hapishanedeki bütün gardiyanlar buraya doluşacaktı.

Ön kapıya koştuk ama içeriden kilitliydi. Eddie bir küfür savurarak beklememizi söyledi. Theo’nun ofisine koştu ve Giovanni’nin kapılarda kullandığı güvenlik kartlarından biriyle geri döndü. Gerçekten de kart dışarı çıkmamızı sağladı ve depar atarak arabaya ulaştık. İçeri doluşurken Victor bize yeti-

şebildiği ve sinir bozucu yorumlarını sürdürmediği için memnundum.

Eddie gazı kökledi ve geldiğimiz yola yöneldi. Ben önde, yanında oturuyordum. “Kapıdakilerin alarmı duyduğuna eminim,” diye onu uyardım. Başlangıçtaki planımız buradan sakince çıkmak kapıdaki gardiyana belgelerde bir karışıklık olduğunu söylemekti.

“Aynen,” dedi Eddie sert bir yüz ifadesiyle. Gerçekten de gardiyan, kulübesinden fırlamış, kollarını başının üzerinde sallıyordu.

“Elindeki silah mı?” diye bağırdım.

“Durup öğrenmeye niyetim yok!” Eddie gaza daha fazla yüklendi ve gardiyan durmayacağımızı anlayınca sıçrayarak yoldan çekildi. Yolu kesen kalası kırıp geçtik.

“Bud depozitonun üzerine yatacak,” dedim.

Arkamızdan silah sesleri duyuldu.

Eddie bir küfür daha savurdu ama hızla uzaklaştığımız sırada silah sesleri giderek zayıfladı ve bir süre sonra da kesildi. Eddie derin bir iç çekti. “O mermiler lastiklerimize veya camlarımıza isabet etseydi, depozitodan daha büyük sorunlarımız olurdu.”

“Peşimizden adam gönderecekler,” dedi Victor arka koltuktan. Lissa yine ondan olabildiğince uzak oturmaya çalışıyordu. “Muhtemelen kamyonlar yola çıkıyordur bile.”

“Sence biz bunu düşünmedik mi?” diye tersledim. Yardım etmeye çalıştığını biliyordum ama şu anda sesini duymak istediğim son kişi oydu. Konuşurken arka camdan baktım ve yol-

da hızla peşimizden gelen iki siyah şekil gördüm. Arayı kapatıyorlardı ve jiplerin yakında küçük arabamıza yetişeceklerine şüphe yoktu.

GPS'e baktım. Eddie'yi "Birazdan sapacağız," diye uyardım. Oysa tavsiyeme ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu.

Kaçış yolumuzu önceden kararlaştırmıştık. Virajlı arka yolları kullanacaktık. Neyse ki seçeneğimiz çoktu. Eddie sert bir şekilde önce sola, sonra hemen ardından sağa saptı. İki araç hala peşimizdeydi. Birkaç dönüşten sonra arkamızdaki yol boşaldı.

Gardiyanların bize yetişmesini beklerken arabanın içine gergin bir hava hakimdi. Ama bizi yakalayamadılar. Onları atlatmıştık ama paçamızı kurtarabileceğimize inanmam için on dakika daha geçmesi gerekti.

"Sanırım onları atlattık," dedi Eddie. Sesindeki hayret benim duygularımı yansıtıyordu. Yüzü hala endişeliydi ve elleri direksiyona kenetlenmişti.

"Fairbanks'ten çıkana kadar onları atlatmış sayılmayız," dedim. "Bizi arayacaklarından eminim. Burası o kadar büyük bir yer değil."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Victor. "Eğer sormama izin varsa..."

Gözlerinin içine bakabilmek için koltuğumda döndüm. "Bunu bize sen söyleyeceksin. İnanmak zor gelebilir ama bütün bunları senin güzel dostluğundan yoksun kalmamak için yapmadık."

"İşte buna inanmak gerçekten zor."

Gözlerimi kısıtım. "Kardeşini bulmak istiyoruz. Robert Doru'yu."

Bir an Victor'ı hazırlıksız yakaladığımı görünce memnun oldum. Ama sonra sinsi görünüşü geri döndü. "Elbette. Bu, Abe Mazur'un isteğinin bir devamı, değil mi? Hayır cevabını kabul etmeyeceğini düşünmeliydim. Elbette onunla işbirliği yaptığınızı asla tahmin edemezdim."

Anlaşılan Victor, Abe'le aramdaki ailevi işbirliğinden habersizdi.

Benim de onu aydınlatmaya niyetim yoktu. "Bunun konuyla bir ilgisi yok," dedim soğuk bir sesle. "Şimdi, bizi Robert'a götüreceksin. Nerede o?"

"Unutuyorsun Rose," dedi Victor. "Burada ikna gücüne sahip olan sen değilsin."

"Hayır, ama seni her an bağlayıp yolun kenarına bırakabilecek ve yerini hapishaneye ihbar edebilecek olan benim."

"Benden istediğinizi aldıktan sonra beni ele vermeyeceğinizi nereden bileyim?" diye sordu. "Size güvenmek için hiçbir nedenim yok ki."

"Haklısın. Yerinde olsam ben de bana güvenmezdim. Ama eğer işler yolunda giderse, her şey bittikten sonra seni serbest bırakabiliriz."

Hayır, bırakmazdık. "Böyle bir kumar oynamak ister misin? Bir daha böyle bir fırsatın eline geçmeyeceğini sen de biliyorsun."

Victor'ın buna verecek zekice bir cevabı yoktu. Bir puan daha kazanmıştım.

“Evet,” diye devam ettim, “bizi ona götürecek misin, götürmeyecek misin?”

Bakışlarının ardında okuyamadığım düşünceler vardı. Hiç şüphesiz, daha Robert’ın yanına ulaşmadan nasıl kaçacağını veya durumu nasıl kendi lehine çevireceğini düşünüyordu. Ben öyle yapardım.

“Las Vegas,” dedi Victor sonunda. “Las Vegas’a gitmemiz gerek.”

8

A be'e sürekli ücra ve saçma sapan yerlere gitmekle ilgili kafa tuttuktan sonra, Günahlar Şehri'ne yapacağı-mız gezi konusunda bir hayli heyecanlanmam gere-kirdi. Ne yazık ki az sonraki destansı yolculuğumla ilgili bazı çekincelerim vardı. Öncelikle, Las Vegas, gözden uzak kalmak isteyen yarı deli birinin gideceğini düşündüğüm *son* yerdi. Duyduklarımdan öğrendiğim kadarıyla Robert, ortadan kaybolmuştu ve yalnız kalmak istiyordu. Turistlerle dolu, hareketli bir şehir bu tanıma uymuyordu. İkincisi, böyle şehirler Strigoî'lar için mükemmel av alanlarıydı. Kalabalıktı. Kimse kimseyi umursamıyordu, insanlar dikkatsizdi. Yerel halk azınlıktaydı. Özellikle de geceleri yok olmak çok kolaydı.

Bir yanım bunun Victor'ın oyunu olduğundan emindi. Ama o doğruyu söylediğine dair yemin edip duruyordu. Dolayısıyla, elimizdeki yegane ipucu buydu ve bir sonraki dura-ğımız Las Vegas'tı. Konuyu tartışmak için zaten çok fazla za-

manımız yoktu. Çünkü gardiyanların Fairbanks'te bizi aradığını biliyorduk. Kuşkusuz, Lissa'nın tılsımları, görüntümüzü değiştirdiğinden, gerçek tanımımıza uyan kişiler aramayacaklardı. Ama Victor'ı tanıyorlardı, dolayısıyla Alaska'dan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyiydi.

Maalesef küçük bir sorunumuz vardı.

"Victor'ın kimliği yok," dedi Eddie. "Onu uçağa bindiremeyiz."

Bu doğrudu. Hapishane yetkilileri Victor'ın bütün eşyalarına el koymuştu ve bir yandan gözlem sistemiyle uğraşıp bir yandan gardiyanları hallederken, gidip Victor'ın kişisel eşyalarını almak aklımıza bile gelmemişti. Lissa'nın ikna gücü ef-saneviydi ama hapishanedeki çabalarından sonra yorgun düş-müştü. Ayrıca, büyük ihtimalle gardiyanlar havalimanını izlemeyi akıl ederlerdi.

Araba kiralama ofisindeki "Dostumuz" Bud bir çözüm sundu. Eddie'nin çılgınca sürüşünden sonra arabasını sıyrıklar içinde geri almaktan hoşlanmamıştı ama yeterince parayı gördükten sonra, "bir grup çocuğa araba kiralamak" konusundaki sızlanmaları sona erdi. Bir alternatif plan geliştirip Bud'a ilk öneren Victor'dı.

"Yakınlarda özel bir havaalanı var mı? Uçak kiralayabileceğimiz bir yer?"

"Tabii," dedi Bud. "Ama ucuz olmaz."

"Para önemli değil," dedim.

Bud bizi baştan aşağı iyice süzdü. "Siz banka filan mı soydunuz?"

Hayır ama cebimiz para doluydu. Lissa, on sekiz yaşına gelene kadar her ay kullanımına ayrılmış bir fona ve limiti çok yüksek bir kredi kartına sahipti. Benim de Adrian'ı Rusya gezimi finanse etmeye ikna ettiğim zamandan kalan bir kredi kartım vardı. Geri kalanından, örneğin benim için açtığı yüklü banka hesabından vazgeçmişim ama doğru ya da değil, acil durumlarda kullanmam gerekebilir diye kredi kartını elimde tutmaya karar vermiştim.

Şu anda da kesinlikle bir acil durum içinde bulunduğumuzdan, özel uçağın bedelini benim kredi kartımla ödedik. Pilot bizi Las Vegas'a kadar götüremiyordu ama Seattle'a götürebilirdi.

Yolun geri kalanını tanıdığı başka bir pilotla tamamlayacaktık. Bu da daha fazla para demektir.

Uçak havalanmadan hemen önce *Ve yine Seattle*, diye düşündüm. Küçük jetin içinde dört koltuk vardı. Uçağın iki tarafına, birbirine bakacak şekilde yerleştirilmişti. Ben Victor'ın yanına geçtim, Eddie de karşısına geçti. En güvenli oturma düzeninin bu olduğuna karar vermiştik.

"Seattle'ın nesi var?" diye sordu Eddie, şaşırarak.

"Boşver."

Küçük özel jetler büyük ticari uçaklar kadar hızlı değildi. Bu yüzden yolculuğumuz günün büyük bölümünü aldı. Bu arada Victor'a kardeşinin Las Vegas'ta ne aradığını sorup durdum ve sonunda istediğim cevabı aldım. Victor bize sonunda zaten söyleyecekti ama sanırım cevabı geciktirerek bizi uğraştırmaktan sadistçe bir zevk almıştı.

“Robert, Las Vegas’ta yaşamıyor,” diye açıkladı. “Şehrin millerce dışındaki Red Rock Kanyonu’nda küçük bir evi, daha doğrusu bir kulübesi var.”

Ah. İşte bu beklediğime daha yakındı. Lissa bir kulübeden söz edilince gerilmişti, hissedebiliyordum. Victor onu kaçırdığında ormanda bir kulübeye götürerek işkence etmişti. Lissa’ya elimden geldiğince güven veren bir bakış attım. Böyle zamanlarda onu gerçekten rahatlatılabilmek için bağın iki yönlü çalışmasını diliyordum.

“Yani oraya mı gideceğiz?”

Victor güldü. “Tabii ki hayır. Robert mahremiyetine çok önem verir. Yabancıların evine yaklaşmasına izin vermez. Ama ben istersem şehre gelir.”

Lissa bana baktı. *Victor bize tuzak kuruyor. Bir sürü destekçisi var. Artık serbest kaldığına göre, Robert yerine onları çağırabilir.*

Hafifçe başımla onaylarken, bağ aracılığıyla ona cevap verebilmeyi bir kez daha diledim. Bunu ben de düşünmüştüm. Victor’ın kontrolümüz dışında sağı solu aramasına izin vermezdik. Ve işin aslı, Las Vegas’ta buluşma fikri bana çok da kötü gelmemişti. Victor’ın yandaşlarından kendimizi koruyabilmek adına, şehirde kalmak ıssızlığın ortasında kaybolmaktan daha iyiydi.

“Size bu kadar yararım dokunduğuna göre,” dedi Victor, “kardeşimden ne istediğinizi bilmeye hakkım var diye düşünüyorum.” Lissa’ya baktı. “Ruh dersleri mi istiyorsun? Onunla ilgili bilgi toplamak için bir hayli araştırma yapmışsındır.”

“Planlarımızı bilmeye hakkın yok,” diye onu tersledim. “Ve doğrusunu istersen, burada kimin kime yararı dokunduğunu tartışacaksak, fazla puan topladığını söyleyemeyiz. Tarasov’da yaptıklarımızdan sonra arayı kapatman hayli zor olacak.”

Victor’ın tek cevabı hafif bir gülümsemeydi.

Gece boyunca uçtuk. Nihayet Las Vegas’a indiğimizde sabahın erken saatleriydi. Güneş ışığının güvenliği. Havaalanının ne kadar kalabalık olduğunu görünce şaşırdım. Seattle’daki özel havaalanında makul sayıda uçak vardı ama Fairbanks’teki havaalanı neredeyse ıssızdı. Burası ise çoğu “lüks” diye bağırın küçük jetle doluydu. Gerçi buna şaşırmamam gerekirdi. Las Vegas ünlülerin ve zenginlerin oyun parkıydı ve birçoğu muhtemelen sıradan yolcularla uçarak kendilerini küçük düşürmek istemezdi.

Ortalıkta bir sürü taksi vardı, tekrar araba kiralama zahmetine girmemiz gerekmedi. Ama sürücü bize nereye gittiğimizi sorduğunda hepimiz sessiz kaldık. Victor’a döndüm.

“Şehir merkezine, değil mi? Bulvar’a?”

“Evet,” dedi. Victor, Robert’in halka açık bir yerde yabancılarla buluşmayı kabul edeceğinden emin görünüyordu. Herhalde kendisinin de kolayca kaçabileceğini düşünüyordu.

“Bulvar büyük bir yer,” dedi şoför. “Kafanızda belli bir yer var mı, yoksa sizi meydanın orta yerinde bırakayım mı?”

Yine sessizleştik. Lissa bana anlamlı bir bakış attı.

“Cadı Saati?”

Bunu düşündüm. Las Vegas bazı Moroi’ların tercih ettiği bir yerdi. Parlak güneş, Strigoi’lar için daha az çekiciydi ve

penceresiz kumarhaneler rahat, karanlık bir atmosfer yaratıyordu. Cadı Saati hepimizin adını duyduğu bir otel ve kumarhaneydi. Müşterilerinin çoğu insandı, fakat sahibi bir Moroi'du ve dolayısıyla vampirler için özel hizmetler sunan harika bir dinlenme yeri idi. Arka odalarda bağışçılar ve sadece Moroi'lara açık özel salonlar vardı. Çok sayıda gardiyan sürekli devriye geziyordu.

Gardiyanlar...

Başımı iki yana salladım ve gözücuyla Victor'a baktım. "Onu oraya götürmeyiz." Las Vegas'taki tüm oteller arasında Cadı Saati, gitmek isteyeceğimiz son yerdi. Victor'ın kaçışı bütün Moroi dünyasında duyulacaktı. Onu Vegas'ta Moroi'lar ve gardiyanlarla dolu bir yere götürmek, muhtemelen yapabileceğimiz en akılsız şey olurdu.

Dikiz aynasından şoförün yüzündeki sabırsız ifade görünüyordu. Sonunda karar Eddie'den geldi. "Luxor."

Victor, arka koltukta, aramızda oturuyordu. Victor'ın başının üzerinden ona baktım. "Bu da nereden aklına geldi?"

"Bizi Cadı Saati'nden uzak tutar." Eddie aniden aptal aptal bana baktı. "Ve orada kalmayı hep istemiştin. Yani, Vegas'a geliyorsan neden bir piramitte kalmayasın?"

"Bu mantığa kim karşı çıkabilir?" dedi Lissa.

"O halde Luxor," diye tekrarladım şoföre.

Sessizce yolumuza devam ederken hepimiz -elbette Victor hariç- hayranlıkla etrafı seyrediyorduk. Gündüz ışığında bile Las Vegas'ın caddeleri kalabalıktı. Gençler ve havalı turistler, Orta Amerika'dan gelen ve muhtemelen bu yolculuk için uzun

yıllardır para biriktiren yaşlı çiftlerle yan yana yürüyordu. Yanından geçtiğimiz oteller ve kumarhaneler devasa, gösterişli ve davetkar görünüyordu.

Ve Luxor'a ulaştığımızda... Evet. Tıpkı Eddie'nin söylediği gibiydi. Piramit biçiminde bir otel. Arabadan inerken binaya baktığımda, neredeyse ağzım açık kaldı. Şoföre parasını ödedim ve içeri girdik. Ne kadar kalacağımızı bilmiyordum ama kesinlikle operasyon üssü olarak kullanabileceğimiz bir odaya ihtiyacımız vardı.

Otele girmek, Saint Petersburg ve Novosibirsk'teki gece kulüplerine geri dönmek gibiydi. Yanıp sönen ışıklar, boğucu bir sigara dumanı kokusu. Ve gürültü. Gürültü, gürültü, gürültü. Slot makinelerinden gelen şingirtılar, kumar oynayanların neşeli veya öfkeli bağırışları ve uğultu halindeki sohbet içeriyi dolduruyordu. Yüzümü buruşturdum. Bu kadar gürültü ve hareketlilik fazla gelmişti.

Görevlinin aynı odaya yerleşecek üç ergen ve bir yaşlı adama şaşırmayacağı resepsiyon masasına ulaşmak için kumarhanenin etrafından dolaştık. Böyle bir yerde her türlü şeyi gördüklerini tahmin edebiliyordum. Odamız orta büyüklükteydi ve iki adet çift kişilik yatak vardı. Her nasılsa, inanılmaz bir manzaraya sahip olacak kadar şanslıydık. Lissa, Bulvar'da gidip gelen arabaların ve kalabalığın görüntüsüyle büyülenmiş halde pencerenin yanında duruyordu. Bense doğruca işe daldım.

"Pekala, ara onu," diye emrettim Victor'a. Tatildeymiş gibi yüzünde sakin bir ifadeyle ellerini birleştirerek yataklardan bi-

rinin üzerine oturmuştu. Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı ama yine de bitkin görünüyordu. Kan takviyesine rağmen kaçış ve uzun yolculuk onu yormuştu. Yavaş yavaş geri dönen hastalığının etkileri fiziksel gücünü olumsuz etkiliyordu.

Victor hemen otelin telefonuna uzandı ama başımı iki yana salladım. "Liss, ona cep telefonunu ver. Bu numarayı kaydetmek istiyorum."

Lissa, Victor hastalık bulaştırabilirmiş gibi temkinli bir tavırla telefonu uzattı. Victor telefonu aldı ve bana neredeyse meleksi gözlerle baktı. "Sanırım bana biraz mahremiyet göstermezsiniz? Robert'la son konuştuğumdan beri çok uzun zaman geçti."

"Hayır," diye tersledim. Sesimin sertliği beni bile şaşırtmıştı ve bugün kullanılan ruh gücü yüzünden zarar gören tek kişinin Lissa olmadığını düşündüm.

Victor hafifçe omuz silkti ve numarayı çevirmeye başladı. Uçaktayken Robert'ın numarasını ezbere bildiğini söylemişti. Aradığı kişinin o olduğuna inanmak istiyordum. Ayrıca, Robert'ın numarasını değiştirmedikçe ümit ediyordum. Victor kardeşini yıllardır görmemişti ama kısa süredir hapisteydi. Büyük ihtimalle Tarasov'a girmeden önce Robert'la bağlantısını sürdürüyordu.

Telefonun çalmasını beklerken hepimiz gergindik. Bir an sonra, telefonun hoparlöründen cevap veren bir ses duydum ama kelimeleri seçemedim.

"Robert," dedi Victor, keyifli bir tavırla, "benim, Victor."

Karşı taraftan çığınca bir cevap geldi. Sohbetin çok azını duyabiliyordum ama ilgi çekiciydi. Victor önce Robert'ı hapisten aramadığına ikna etmek için bir hayli çaba harcadı. Görünüşe bakılırsa, Robert bütün haberlerden uzak kalacak kadar Moroi toplumundan ayrılmamıştı. Victor ona detayları daha sonra açıklayacağını söyledi ve Robert'ın gelip bizimle buluşması konusunu açtı.

Uzun zaman aldı. Robert'ın korku ve paranoya içinde yaşadığı belliydi. Bana Bayan Karp'ın ruh gücü yüzünden delirdiği dönemi hatırlattı. Bütün görüşme boyunca Lissa'nın bakışları pencereden dışarı odaklanmıştı ama duyguları benimkileri yansıtıyordu. Bir gün bunun kendisinin de yazgısı olabileceğinden korkuyordu. Ya da ruhun tüm etkilerini alırsam, benim yazgım olabileceğinden. Tarasov'daki tabelanın görüntüsü zihnimde belirdi. DİKKAT! MAHKUM BÖLÜMÜNE GİRİYORSUNUZ. (PSİKİYATRİ) Kardeşiyle konuşurken Victor'ın sesi beklenmedik bir ölçüde duygusallaşmıştı. Eski günleri, Victor'ın Moroi dünyasındaki hakimiyeti hakkında kurduğu planlarını öğrenmemizden önceki zamanları düşündüm. O zamanlar bize de nazik davranırdı. Lissa'nın ailesinden biri gibiydi. Acaba gerçekten samimi miydi yoksa hepsi oynadığı rolün bir parçası mıydı, merak ettim.

Nihayet, yaklaşık yirmi dakika sonra, Victor kardeşini bizimle buluşmak için ikna etti. Telefonun diğer tarafındaki kişinin sarf ettiği anlaşılmasız sözler endişe göstergesiydi ve o noktada, Victor'ın suç ortaklarından biriyle değil, deli kardeşiyle konuştuğuna kesinlikle kanaat getirmiştim. Victor otelin res-

toranlarından birinde bir akşam yemeği ayarladı ve sonunda bağlantıyı kesti.

"Akşam yemeği mi?" diye sordum, Victor telefonu kapadığında. "Karanlık bastıktan sonra dışarı çıkmaktan çekinmiyor mu?"

"Erken bir akşam yemeği," diye açıkladı Victor. "Saat dört buçukta. Güneş sekizden önce batmıyor."

"Dört buçuk mu?" dedim. "Ulu Tanrım. Bunak muamelesi filan mı görüyoruz?"

Aslında güneş ve saat konusunda haklıydı. Gün doğumu ve gün batımının getirdiği sınırlamalar şimdiden üstümde baskı yaratmaya başlamıştı. Artık Alaska'nın hiç batmayan güneşinin korumasında değildik. Ne yazık ki erken saatte yenecek güvenli bir yemek, o saate kadar vakit geçirmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Victor yatakta arkasına yaslandı ve kollarını başının arkasında birleştirdi. Sanırım kaygısız gibi görünmeye çalışıyordu. Bense aslında yorgunluktan kendini kaldıramadığını düşünüyordum.

"Aşağıda şansını denemek isteyen var mı?" Victor, Lissa'ya bir bakış attı. "Ruh kullanıcılarından iyi kağıt oyuncuları çıkar. Karşındakini okumakta ne kadar başarılı olduğunu söylememe gerek yok sanırım." Lissa karşılık vermedi.

"Kimse bu odadan çıkmıyor," dedim. Hepimizin buraya tıkmaması fikrinden ben de hoşlanmamıştım ama Victor'ın bir kaçış girişimi riskini veya kumarhanenin karanlık köşelerinde bekleyen bir Strigoi tehdidini göze alamazdım.

Saçlarındaki boyayı yıkadıktan sonra, Lissa pencerenin yanına bir sandalye çekti. Victor'a kesinlikle yaklaşmak istemiyordu. Diğer yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturdum. Eddie için de bolca yer vardı ama o, Victor'ı izlemek için mükemmel bir gardiyan pozuna girdi ve duvarlardan birinin önünde dimdik, hareketsiz durmayı seçti. Rahatsız olsa da, Eddie'nin o pozisyonu saatlerce koruyabileceğini biliyordum. Hepimiz zor şartlara dayanacak şekilde eğitim almıştık. İlgisiz ve sert görünmeyi iyi beceriyordu ama arada bir onu merakla Victor'ı incelerken yakalıyordum. Eddie bu ihanet eyleminde benimle birlikteydi ama yine de neden yaptığını bilmiyordu.

Birkaç saat sonra biri kapıyı vurdu. Ayağa fırladım.

Eddie'yle birbirimize baktık, ikimiz de kazıklarımız elimizde dikkat kesildik. Bir saat önce yemek siparişi vermiştik ama oda servisi gelip girmişti. Robert'ın gelmesi için çok erkendi ve ayrıca odayı hangi isimde tuttuğumuzu bilmiyordu. Ama mide bulantısı hissetmiyordum. Kapıdaki her kimse, Strigoi değildi. Eddie'nin gözlerine bakarken, ne yapacağımızla ilgili aramızda sessizce mesajlaştık.

Ama ilk harekete geçen Lissa oldu. Oturduğu sandalyeden kalkarak odanın diğer tarafına yürüdü. "Gelen Adrian."

"Ne?" diye haykırdım. "Emin misin?"

Başıyla onayladı.

Ruh kullanıcıları genellikle aura görürdü ama yeterince yakın durduklarında birbirlerinin varlığını da hissedebilirlerdi, tıpkı hapishanede olduğu gibi. Yine de hiçbirimiz kıpırdamadık. Lissa gözücuyla bana baktı.

“Burada olduğumu biliyor,” dedi. “O da beni hissedebiliyor.”

Kazığımı elimden bırakmadan içimi çektim ve kapıya doğru yürüdüm. Gözümü deliğe dayayarak dışarı baktım. Adrian orada huzursuz ve alaycı bir ifadeyle duruyordu. Yanında başka kimse yoktu. Bir Strigoi varlığı algılamıyordum. Sonunda kapıyı açtım. Beni gördüğünde yüzü neşeye aydınlandı. Eğilip yanağıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra odaya girdi.

“Bensiz bir haftasonu partisi verebileceğinizi düşünmediniz, değil mi? Özellikle de başka yer yokmuş gibi burada...”

Donup kaldı. Bu, Adrian Ivashkov’un tamamen hazırlıksız ve savunmasız yakalandığı ender anlardan biriydi.

“Eee, şey,” dedi yavaşça, “Victor Dashkov’un yatağınızda oturduğunu biliyor muydunuz?”

“Evet,” dedim. “Bu bizi de şaşırttı.”

Adrian bakışlarını Victor’dan ayırıp odayı tararken, gözü Eddie’ye takıldı. Eddie o kadar hareketsiz duruyordu ki mobilyalardan biri gibi görünüyordu. Adrian bana döndü.

“Burada neler oluyor? Herkes onu arıyor!”

Lissa bağımız aracılığıyla benimle konuştu. *Artık gitmeyeceğini bildiğine göre ona da anlatsan iyi olur.*

Haklıydı. Adrian’ın bizi nasıl bulduğunu bilmiyordum ama artık bulunduğuna göre, hiçbir şekilde gitmeyeceği belliydi. Ne düşündüğümü tahmin eden Eddie’ye tereddütle baktım.

“Sorun değil,” dedi. “Siz gidip konuşun. Ben bir şey olmasına izin vermem.”

Herhangi bir şeye kalkışırsa, ben de onu yeniden etkim altına alacak kadar dinlendim, dedi Lissa.

İçimi çektim. “Pekala. Uzun sürmez.”

Adrian’ın koluna girerek onu dışarı çıkardım. Koridora çıkar çıkmaz yine başladı. “Rose, bütün bunl...”

Başımı iki yana salladım. Otele geldiğimizden beri geçen sürede tam bu noktada konuşursak içeridekilerin her şeyi dinleyebileceğini öğrenmiştim, ne de olsa ben de diğer otel müşterilerinin konuşmalarını duymuştum. Adrian’ı asansöre bindirip aşağı indirdim ve gürültünün sözlerimizi maskeleyeceği kumarhaneye götürdüm. Ayak altından uzak bir yer bulduk. Adrian’ın suratı asıktı, beni neredeyse duvara yapıştırdı. Aşırı rahat tavrı bazen beni rahatsız ediyordu ama yine de öfkeli haline tercih ederdim. Çünkü ruh gücü onu dengesizleştirebiliyordu.

“Bana son bir haftasonu partisi için ortadan kaybolduğunuzu belirten mesaj bırakıyorsun ama ben seni ünlü suçlulardan biriyle aynı odada kalırken buluyorum! Saraydan ayrıldığında herkesin konuştuğu konu buydu! O adam sizi öldürmeye kalkışmamış mıydı?”

Sorusunu bir soruyla cevapladım. “Sen bizi nasıl buldun ki?”

“Kredi kartı,” dedi. “Kullanmanı bekliyordum.”

Gözlerim iri iri açıldı. “Bütün o şeyleri kabul ettiğimde izimi sürmeyeceğine söz vermiştin!” Bankada bana hesap açtıran da, kredi kartımı çıkaran da Adrian’dı. Kayıtlara ulaşabildiğini biliyordum ama mahremiyetime saygı duyacağını söylediğinde ona inanmışım.

“Sen Rusya’dayken bu sözümü tuttum. Ama bu kez farklı. Harcamaları şirketten düzenli olarak kontrol ettim ve kiralık uçak ortaya çıktığında, nereye gittiğini öğrenmek için aradım.” Eğer kartları takip ettiyse, Adrian’ın bu kadar kısa süre içinde buraya gelmesi inanılmaz değildi. İhtiyacı olan bilgiyi aldıktan sonra kolayca bir uçuş ayarlayabilirdi. Tek bir ticari uçuş, bizim yavaş yolculuğumuzu geride bırakırdı. “Vegas’a karşı koymam mümkün değildi,” diye devam etti Adrian. “Bu yüzden sizi şaşırtıp eğlenceye katılabileceğimi düşündüm.” Kartı odada kullandığını hatırlayınca, bir kez daha yerimizi belli ettiğini anladım. Benim ya da Lissa’nın kartlarını başka kimse bilmiyordu. Yine de bizi bu kadar kolay bulabilmesi beni rahatsız etmişti.

“Bunu yapmamalıydın,” diye hırladım. “Birlikte olabiliriz ama saygı duyman gereken sınırlar var. Bu seni ilgilendiren bir mesele değil.”

“Senin günlüğünü filan okumadım! Sadece kız arkadaşımı bulmak ve...” Bu, Adrian’ın zihninin geriye doğru gitmeye ve parçaları birleştirmeye başladığını gösteren bir işaretti. “Aman Tanrım! Rose, bu adamı hapishaneden siz çıkarmadınız, değil mi? Her yerde iki insan kız ve bir dampir çocuk arıyorlar. Tanımlarınız uymuyor ama...” Homurdandı. “Ama sizdiniz, değil mi? Bir şekilde azami güvenli o hapishaneye girdiniz. Eddie’yle birlikte.”

“O kadar güvenli değilmiş demek ki,” dedim.

“Rose! Bu adam ikinizin de hayatını mahvetti. Onu ne halt etmeye serbest bıraktınız?”

“Çünkü...” Tereddüt ettim. Bunu Adrian’a nasıl açıklayabilirdim? Herkesin imkansız dediği bir şeyin peşine düştüğümüzü nasıl açıklayabilirdim? “Victor’da ihtiyacımız olan bir bilgi var. Daha doğrusu, bu bilgiye sahip birini tanıyor. Başka çaremiz yoktu.”

“Size bütün bunları yaptırmaya yetecek kadar önemli ne bilebilir?”

Zorlukla yutkundum.

Hapishanelere ve Strigoi inlerine girmiştim ama Adrian’a söyleyeceklerimi düşünmek bile içimi korkuyla doldurmuştu. “Çünkü Strigoi’a dönüşen birini kurtarmanın bir yolu olabilir. Bir Strigoi’u eski haline çevirmenin bir yolu. Ve Victor... Victor bunu yapabilen birini tanıyor.”

Adrian uzunca bir süre sessizce bana baktı. Kumarhanedeki önce hareket ve gürültüye rağmen dünya durmuş gibiydi.

“Rose, bu imkansız.”

“Belki değildir.”

“Bunu yapmanın yolu olsaydı, bilirdik.”

“Ruh kullanıcılarına ihtiyaç var. Ve bunu daha yeni öğrendik.”

“Bunun anlamı... ah, anlıyorum.” Koyu yeşil gözleri parladı ve bu kez öfkeyle bakıyorlardı. “Yine o, değil mi? Ona ulaşmak için en son çılgın girişimin de bu. Dimitri’ye.”

“Sadece o değil,” dedim. “Bütün Strigoi’ları kurtarabiliriz.”

“Bunun artık bittiğini sanıyordum!” diye bağırdı Adrian. Sesi o kadar güçlü çıktı ki yakınlardaki slot makinelerinde oynayan birkaç kişi bize baktı. “Bana bunun bittiğini söylemiş-

tin. Hayatına devam edip benimle birlikte olabileceğini söylemiştin.”

“Ve ciddiye aldım,” dedim, sesimdeki umutsuzluğa şaşırarak. “Bu yeni öğrendiğimiz bir şey. Denemek zorundayım.”

“Sonra ne olacak? Ya bu aptalca hayal gerçekleşirse? Dimitri’yi mucizevi bir şekilde kurtaracaksın ve beni de *öylece...*” -parmaklarını şaklattı- “...terkedeceksin.”

“Bilmiyorum,” dedim, temkinli bir tavrıyla. “Şimdilik adım adım gidiyoruz. Seninle olmaktan hoşlanıyorum. Gerçekten. Ama bu ihtimale arkamı dönemem.”

“Elbette dönemezsin.” Bakışlarını yukarı kaldırdı. “Rüyalar, rüyalar. Onların içinde yürüyorum, onların içinde yaşıyorum. Kendimi onlarla avutuyorum. Artık gerçekleri göremediğime şaşmamak gerek.” Ruhtan kaynaklanan delilik krizlerini hatırlattığı için ses tonu beni huzursuz etmişti. Sonra içini çekerek bana arkasını döndü. “Bir içkiye ihtiyacım var.”

Ona karşı hissettiğim acıma duygusu bir anda öfkeye dönüştü. “Ah, ne güzel. Bu her şeyi çözer. Çıldırılmış bir dünyada hala eski sığınaklarını koruduğunu gördüğüme sevindim.”

Öfkeli bakışı karşısında sindim. Bunu sık yapmazdı ve yaptığında da gerçekten güçlü bir etki bırakırdı. “Başka ne yapmamı bekliyorsun ki?” diye sordu.

“Sen... sen...” Ah, Tanrım! Şey, buraya kadar geldiğine göre bize yardım edebilirsin. Ayrıca, buluşacağımız şu adam. O da bir ruh kullanıcısı.”

Adrian düşüncelerini belli etmedi ama ilgisini çektiğimi hissediyordum. “Evet, istediğim de tam olarak bu. Kız arka-

daşımın eski erkek arkadaşına geri dönmesine yardım etmek.” Tekrar başını çevirdiğinde mırıldandığını duydum. “*İki içkiye ihtiyacım var.*”

“Dört buçukta,” diye seslendim, arkasından. “Dört buçukta buluşacağız.”

Adrian cevap vermeden kalabalığa karıştı.

Odaya döndüğümde, kasvetli ruh halim açıkça görülebiliyordu. Lissa ve Eddie soru sormayacak kadar akıllıydı ama Victor tabii ki kendini tutamadı.

“Ne o? Bay Ivashkov bize katılmıyor mu? Onunla sohbet etmek için sabırsızlanıyordum.”

“Kapa çeneni,” dedim, kollarımı göğsümde kavuşturup Eddie’nin yanındaki duvara yaslandım. “Seninle konuşulmadığı sürece de konuşma.”

Sonraki birkaç saat geçmek bilmedi. Her an Adrian’ın geri gelmesini ve isteksiz de olsa bize yardım etmeyi kabul etmesini bekliyordum. İşler kötü giderse, Lissa’nınkinin yetmediği yerde onun ikna gücünden yararlanabilirdik. Beni yardıma koşacak kadar seviyordu. Değil mi? Beni terketmezdi. *Sen aptalın tekisin, Rose.* Kafamın içinde beni azarlayan ses Lissa’nınki değil, kendi sesimdi. *Ona yardım etmek için hiçbir neden vermedin ki. Sadece onu tekrar tekrar incittin. Tıpkı Mason’a yaptığın gibi.*

Dördü çeyrek geçe Eddie bana baktı.

“Bir masa ayırtalım mı?”

“Evet.” Huzursuz ve öfkeliydim. Odaya çökmüş ve bir türlü silinmeyen karanlık duygularla daha fazla aynı yerde kal-

mak istemiyordum. Victor yataktan kalktı ve rahat bir uykudan uyanmış gibi gerindi. Ama gözlerinin derinliklerinde hevesli pırıltılar gördüğüme yemin edebilirdim. Üvey kardeşiyle kesinlikle yakındı ama Victor'ın herhangi birine sevgi ya da sadakat sergilediğini daha önce hiç görmemiştim. Kim bilir? Belki de Robert'a duyduğu şefkat gerçektir.

Ben önde, Eddie arkada ve iki Moroi aramızda kalacak şekilde bir savunma formasyonu oluşturduk. Odanın kapısını açtığımda Adrian'la yüz yüze geldim. Kapıyı vuracakmış gibi elini kaldırmıştı. Beni görünce bir kaşını kaldırdı.

"Ah, selam," dedi. Yüzünde her zamanki rahat Adrian ifadesi vardı ama sesi biraz gergindi. Bütün bu yaşananların hiç hoşuna gitmediğini, gerilmiş çenesinden ve endişeli bakışlarından anlayabiliyordum. Yine de, diğerlerinin karşısında iyi görünmeye çalışıyordu ve bunun için ona minnettardım. Geri kalan her şeye boşverebilirdim çünkü geri dönmüştü. Önemli olan buydu. Hatta üzerinden yayılan alkol ve tütün kokusuna bile aldırmayabilirdim. "Eh... Duyduğuma göre bir parti varmış. Katılabilir miyim?"

Ona zayıf ve minnettar bir ifadeyle gülümsedim. "Haydi."

Beş kişi, koridordan asansöre yöneldik. "Pokerde silip süpürüyordum," dedi Adrian. "Umarım program iyidir."

"İyi olup olmayacağını bilmiyorum," dedim. Asansörün kapıları açıldı. "Ama unutulmaz olacağından eminim."

Asansöre bindik ve Robert Doru'yla buluşmak üzere lobi yazan düğmeye bastık. Dimitri'nin tek kurtuluş umuduna doğru yola çıktık.

9

Robert Doru'yu bulmak kolaydı.

Victor'a benzediği için değil. Hatta ağabeyiyle arasındaki dramatik kucaklaşma yüzünden de değil. Aksine, Lissa'nın zihni beni ona yönlendirmişti. Onun gözlerinden bakarken, restoranın bir köşesinde ruh kullanıcılarına has, altın rengi aurasıyla yıldız gibi parlayan Robert'ı farketmiştim. Bu görüntü Lissa'yı hazırlıksız yakaladı, neredeyse sendeleyip düşecekti. Ruh kullanıcıları, Lissa'nın alışamayacağı kadar ender rastlanan kişilerdi. Arkadaşım aura görme yeteneğini dilettiği gibi açıp kapayabiliyordu ve Robert kendininkini "kapatmadan" hemen önce, Lissa aurasının Adrian'ınki gibi parlak altın rengi olduğunu görmüştü ama çok daha dengesizdi. Arada başka renkler de vardı, titreşiyor ve yanıp sönüyordu. Lissa bunun deliliğin işareti olup olmadığını merak etti.

Victor'ın masaya yaklaştığını görünce gözleri parladı ama ikisi birbirine ne sarıldı ne de dokundu. Victor kardeşinin ya-

nına oturdu o kadar. Biz bir an ruhaf bir şekilde öylece ayakta kaldık. Her şey çok garip görünüyordu. Ama buraya gelmemizin nedeni buydu ve birkaç saniye sonra ağabey-kardeşin masasına katıldık.

"Victor..." dedi Robert, gözleri kocaman açılmıştı. Robert'in yüzünde de Dashkov çizgileri kendini belli ediyordu. Yalnızca, gözleri yeşil değil, kahverengiydi. Elindeki peçeteyle oynuyordu. "İnanamıyorum... Seni görmeyi öyle uzun zamandır istiyordum ki..."

Victor'un sesi telefonla konuşurkenki gibi şefkatliydi, sanki bir çocukla konuşuyordu. "Biliyorum, Robert. Ben de seni özledim."

"Kalıyor musun? Geri dönüp benimle kalabilir misin?" Ona bu fikrin gülünç olduğunu söylemek istedim ama Robert'in sesindeki umutsuzluk içimde bir acıma duygusu uyandırmıştı. Sessiz kalarak, önümde akan dramı izlemekle yetindim. "Seni saklarım. Harika olur. Sadece ikimiz."

Victor tereddüt etti. Aptal değildi. Uçaktaki belirsiz sözlerle rağmen, onu asla göndermeyeceğimin o da farkındaydı. "Bilmiyorum," dedi sessizce. "Bilmiyorum."

Garsonun gelişi bizi dalgınlığımızdan sıyırdı, hepimiz içki siparişlerimizi verdik. Adrian bir cin-tonik istedi. Garson ona yaşını bile sormadı. Bunun nedeni yirmi bir yaşında göstermesi mi yoksa ikna gücünü kullanarak garsonu etkilemesi miydi bilemedim. Ne olursa olsun, ben bu konuda hiç de heyecanlı değildim. Alkol ruhu uyuşturuyordu. Riskli bir durumdaydık, Adrian'ın gücünü korumasını tercih ederdim. El-

bette daha önce içtikleri düşünülürse, artık bunun pek anlamı kalmamıştı.

Garson gittikten sonra, Robert varlığımızı daha yeni fark etmiş gibi bize döndü. Bakışları Eddie'nin yüzünden çabucak geçti, Lissa ve Adrian'a gözlerini kısarak baktı. Ardından gözlerini uzunca bir süre bana dikti. İncelemekten hoşlanmayarak gerildim. Sonunda tekrar ağabeyine döndü.

"Buraya kimleri getirmişsin, Victor?" Robert'in hala dalgın, dalgın bir havası vardı ama şimdi şüphelenmeye başladığı anlaşıyordu. Korku ve paranoya. "Bu çocuklar kim? İkisi ruh kullanıcısı ve..." Tekrar bana döndü. Auramı okuyordu. "Biri de gölge öpücüğü kurbanı?"

Bu ifadeyi kullanmasına bir an için şaşırdım. Sonra Oksana'nın kocası Mark'ın bana söylediklerini hatırladım. Robert bir zamanlar bir dampire bağlıydı, dampirin ölümüyle, Robert'in zihnindeki hızlı bozulma başlamıştı.

"Arkadaşlar," dedi Victor. "Seninle konuşmak ve sana bazı sorular sormak isteyen arkadaşlar."

Robert kaşlarını çatı. "Yalan söylüyorsun. Bunun farkındayım. Ve onlar da seni arkadaş olarak görmüyor. Gerginler. Senden uzak duruyorlar."

Victor bu sözleri çürütmeye kalkışmadı. "Yine de senin yardımına ihtiyaçları var ve bu konuda onlara söz verdim. Seni ziyaret edebilmemi sağlamalarının bedeli buydu."

"Benim adıma söz vermemeliydin." Robert'in peçetesi şimdi şeritler halindeydi. İçimden kendiminkini de ona vermek geldi.

“Sen beni görmek istemiyor muydun?” diye sordu Victor kendinden emin bir tavırla. Ses tonu sıcak, gülümsemesi *neredeys*e samimiydi.

Robert sıkıntılı görünüyordu. Şaşkıındı. Bana yine bir çocuğu hatırlattı ve bu adamın bir Strigoi’u dönüştürebilme yeteneğiyle ilgili şüphelerim tekrar uyanmaya başladı.

İçkilerimiz gelince cevap vermekten kurtulmuştu. Hiçbirimizin mönüye bakmaması garsonu rahatsız ediyordu. Kız gittikten sonra önümdeki mönüyü açarak görmeyen gözlerle baktım.

Victor bizi neredeyse diplomatik toplantıları hatırlatan bir resmiyetle Robert’la tanıştırdı. Hapishane, soylu tavırlarını değiştirmemişti. Victor bizi sadece ilk isimlerimizle takdim etti. Robert kaşlarını çatıp bana döndü, sonra Lissa’yla ortamızdaki boşluğa baktı. Adrian yanyana geldiğimizde auralarımızın aramızdaki bağı gösterdiğini söylemişti.

“Bir bağ... Nasıl olduğunu neredeyse unutmuşum... Ama Alden. Alden’ı asla unutmadım...” Gözleri hülyalı bir şekilde boşluğa takıldı. Bir anıyı yeniden yaşıyordu.

“Üzgünüm,” dedim. Kendi sesimdeki ilgili ton beni bile şaşırtmıştı. Sert bir sorgulamayı hiç böyle hayal etmemiştim. “Onu kaybetmenin neye benzediğini ancak hayal edebilirim...”

O hülyalı gözler aniden sertleşti. “Hayır. Edemezsin. Bu hayal edebileceğin bir şey değil. *Değil!* Şu anda... Şu anda dünyaya sahipsin. Başkalarının dışında kalan bir duyular evreni, birini başka kimsenin anlayamayacağı şekilde anlayabil-

mek. Bunu kaybetmek... Bunun ellerinden alınması... Ölme-yi diler hale gelirsin.”

Vay canına! Robert bir sohbeti bitirmek konusunda çok başarılıydı. Hepimiz oturmuş dört gözle garsonun masamıza gelmesini bekliyorduk. Garson döndüğünde hepimiz -Robert hariç- yiyecek siparişi vermek için isteksiz girişimlerde bulunduk. Çoğumuz ne yiyeceğine o anda karar verdi. Restoranda Asya yemekleri vardı. Ben de mönüde gördüğüm ilk şeyi sipariş ettim, Çin böreği.

Yemek servisi yapıldıktan sonra, Victor, Robert’a manevî baskı uygulamaya devam etti.

“Onlara yardım edecek misin? Sorularını cevaplayacak mısın?”

Bence, Victor’ın Robert’a bu konuda baskı yapmasının sebebi kendisini kaçırmamıza karşılık vermek değil de, entrikacı kişiliği yüzünden herkesin sırlarını bilmek istemesiydi.

Robert içini çekti. Victor’a her baktığında, yüzünde sadakat ve taparcasına bir hayranlık belirliyordu. Robert muhtemelen ağabeyinin hiçbir isteğini reddedemezdi. Victor’ın planları için mükemmel biriydi. Robert’ın dengesiz haline şükretmem gerektiğini düşündüm. Eğer kardeşinin güçlerini tam anlamıyla kontrol altına alabilseydi, Victor geçen sefer Lissa’yı rahatsız etmek zorunda kalmayacaktı. İsteddiği şekilde kullanılabileceği kendi ruh gücü kullanıcısına sahip olacaktı.

“Bilmek istediğiniz nedir?” diye sordu Robert teslim olmuşçasına. Grubun lideri olduğumu anlamış gibi bana hitap etmişti.

Manevi destek için arkadaşlarıma baktım ama kimseden bir şey gelmedi. Lissa da, Adrian da bu planı başından beri onaylamamıştı. Eddie hala amacımızdan habersizdi. Zorlukla yutkunarak kendimi toparladım ve bütün dikkatimi Robert'a verdim.

"Senin bir Strigoi'yu kurtardığını duyduk. Onu eski haline döndürebildiğini."

Victor'ın sakın yüzünde birden şaşkınlık ifadesi belirdi. Böyle bir şey beklemediği ortadaydı.

"Bunu nereden duydunuz?" diye sordu Robert.

"Rusya'da karşılaştığım bir çiftten. Mark ve Oksana."

"Mark ve Oksana..." Robert'ın bakışları bir kez daha uzaklara kaydı. Bunu sıkça tekrarladığını ve gerçek dünyada pek fazla zaman geçirmedikçe düşündüm. "Hala birlikte olduklarını biliyordum."

"Birlikteler. Ve gayet iyiler." Onu şimdiye döndürmek zorundaydım. "Bu doğru mu? Söyledikleri şeyi gerçekten yaptın mı? Bu mümkün mü?"

Robert'ın tepkilerinin öncesinde daima bir duraksama geliyordu. "Bir kadındı."

"Ha?"

"Strigoi. Bir kadındı. Onu kurtardım."

Sözlerini hazmetmekte zorlanıyordum ve kendimi tutamamaya hafifçe inledim.

"Yalan söylüyorsun." Adrian sert bir sesle konuşmuştu.

Robert keyifli ve azarlayan bir ifadeyle ona baktı. "Sen kim oluyorsun da bunu söylüyorsun? Nereden bilebilirsin? Güçle-

ğini o kadar kötü kullanmışsın ki hala büyüye dokunabilmen bile şaşırtıcı. Ve kendine yaptığın bütün bu şeyler... Aslında hiç yararı olmuyor, değil mi? Ruhun cezası seni hala etkiliyor... Yakında gerçeği hayallerden ayıramayacaksın..."

Bu sözler bir an için Adrian'ı olduğu yere mıhladı ama sonra devam etti. "Yalan söylediğini bilmek için fiziksel işaretlere ihtiyacım yok. Yalan söylediğini biliyorum çünkü anlattığın şey imkansız. Bir Strigoi'yu kurtarmanın yolu yoktur. Gittiklerinde giderler. Ölürler. Yaşayan ölümlere dönüşürler. Sonuza kadar."

"Ama ölümler her zaman ölü olarak kalmaz..." Robert'ın sözleri Adrian'a yönelik değildi. Banaydı. Ürperdim.

"Nasıl? Nasıl yaptın?"

"Bir kazıkla. Bir kazıkla öldürülmüştü ve bir kazıkla hayata geri döndü."

"Pekala," dedim. "İşte bu bir yalan. Kazık kullanarak bir Strigoi öldürdüm ve tekinin bile hayata döndüğünü görmedim."

"Herhangi bir kazık değil." Robert'ın parmakları kadehin kenarlarında dolaştı. "Özel bir kazık."

"Ruh tılsımlı bir kazık," dedi Lissa, aniden.

Robert bakışlarını ona çevirerek gülümsedi. Ürkütücü bir gülümsemeydi. "Evet. Sen akıllı, çok akıllı bir kızsın. Naziksin. Bunu auranda görebiliyorum."

Aklım karışmış bir halde masaya baktım. Ruhla tıslımlanmış bir kazık. Gümüş kazıklar dört ana Moroi elementini taşırdı. Toprak, hava, su ve ateş. Bir Strigoi'un içindeki zom-

bi gücünü yok eden yaşam bileşimi buydu. Son zamanlarda nesnelerin ruh gücüyle de tıslımlanabildiğini anlamamıza rağmen, bir kazığa bunu yapmak hiç aklımıza gelmemişti. Ruh iyileştiriyordu. Ruh beni ölümden döndürmüştü. Bir kazıkta-ki diğer elementlerle birleşince, Strigoî'ları ele geçiren karanlığın ortadan kaldırılması ve kişinin eski haline döndürülmesi gerçekten mümkün müydü?

Yemeğin gelmesine sevinmişim çünkü aklım hala düzgün çalışmıyordu. Çin böreği bana düşünme fırsatı sağladı.

"Gerçekten o kadar kolay mı?" diye sordum sonunda.

Robert kaşlarını çatı. "Hiç de kolay filan değil."

"Ama az önce sadece bir kazığı ruhla tıslımlamamız gerektiğini söyledin. Sonra da bir Strigoî'u onunla öldürmem gerektiğini." Daha doğrusu öldürmemem gerektiğini. Bu işin teknik kısmıydı.

Tekrar gülümsedi. "Sen değil. Bunu sen yapamazsın."

"O zaman kim..." Birden durdum ve sözlerimin geri kalanı dudaklarımda dondu. "Hayır. Hayır."

"Gölge öpücüğüne uğrayanların yaşam gücü olmaz. Sadece ruhla kutsananlar," diye açıkladı. "Soru şu ki kim bunu yapabilir? Nazik Kız mı, yoksa Ayyaş Sersem mi?" Bir Lissa'ya, bir Adrian'a baktı. "Ben paramı Nazik Kız'a yatırırdım."

Bu sözler beni şaşkınlığımdan kurtardı. İşin aslı, duyduklarım Dimitri'yi kurtarmakla ilgili tüm hayallerimi paramparça etmişti.

"Hayır," diye tekrarladım. "Bu mümkün olsa bile, ki sana inandığımdan emin değilim, o bunu yapamaz. İzin vermem."

Beni Robert'ın açıklamaları kadar şaşırtan, Lissa'nın bana dönmesiydi. Bağımızda muazzam bir öfke hissettim. "Ne zamandan beri *sen* bana neyi yapıp neyi yapamayacağımı söylüyorsun?"

"Hiçbir şekilde gardiyan eğitimi almadığını ve bir Strigoî'u kazıklamayı öğrenmediğini bildiğimden beri," diye karşılık verdim sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Yaptığın tek şey Reed'e yumruk atmaktı ve bu bile yeterince zordu." Avery Lazar, Lissa'nın zihnini ele geçirmeye çalıştığında, gölge öpücüğüne uğramış kardeşini kirli işini yapması için kullanmaya kalkmıştı. Lissa benim yardımımıyla onu yumruklayarak uzaklaştırmıştı. Güzel bir yumruktu ama bundan nefret etmişti.

"Ama yaptım, değil mi?" diye bağırıldı.

"Liss, bir Strigoî'u kazıklamakla kıyaslandığında birini yumruklamak *hiçbir şeydir*. Üstelik bunu yapmak için önce yaklaşman gerekir. Biri seni ısırmadan veya boynunu kırmadan bunu yapabileceğini mi sanıyorsun? Hayır."

"Öğrenirim." Sesindeki ve zihnindeki kararlılık hayranlık vericiydi ama gardiyan olarak dövüşmeyi öğrenmemiz yıllar süren bir eğitim gerektiriyordu ve yine de bir çoğumuz Strigoî'u kazıklama şansı bulamadan öldürülüyordu.

Eddie ve Adrian tartışmamız esnasında rahatsız görünüyordu ama Victor'la Robert meraklanmış ve eğleniyor gibiydi. Bundan hoşlanmamıştım. Buraya onlara maskaralık yapmaya gelmemiştik.

Tekrar Robert'a dönerek tehlikeli konudan uzak kalmaya çalıştım. "Bir Strigoî'u geri getirmek için bir ruh kullanıcısı

gerekiyorsa, o zaman o kişi de gölge öpücüğüne uğrar.” Bunu Lissa’nın duyması için vurgulamamıştım. Avery’yi delirten şey kısmen -normal ruh kullanmanın dışında- birden fazla kişiyle bağlantı kurmasıydı. Böylesine tutarsız bir durum yaratmak da, buna karışan herkesi hızlı bir şekilde karanlığa ve deliliğe sürüklemişti.

Robert’ın gözleri uzaklara bakıyordu. “Biri öldüğünde, ruhu gerçekten gittiğinde ve ölümler alemine geçtiğinde bağ oluşur. Onu geri getirmek, ikisini de gölge öpücüğüne uğratar. Üzerlerinde ölümün işareti olur.” Bakışlarını aniden bana çevirdi. “Senin üzerinde olduğu gibi.”

Sözleri bütün benliğimi ürpertse de bakışlarımı kaçırmayı reddettim.

“Strigoî ölüdür. Birini kurtarmak, onun ruhunu ölümler aleminde geri getirmek anlamına gelir.”

“Hayır,” diye karşı çıktı. “Onların ruhları yollarına devam etmez. Ne bu dünyada ne de diğer alemdedir. Arada kalır. Yanlış ve doğaya aykırıdır. Onları oldukları şey haline getiren budur. Bir Strigoî’u öldürmek veya kurtarmak, ruhu normal haline döndürür. Bağ olmaz.”

“O halde tehlike de yok,” dedi Lissa.

“Bir Strigoî’un seni öldürmesi ihtimali dışında,” diye vurguladım.

“Rose...”

“Bu sohbete sonra devam edeceğiz.” Lissa’ya sert bir bakış attım. Bir an göz göze geldik ve sonra Lissa, Robert’a döndü. Bağda hala hoşlanmadığım bir öfke vardı.

“Bir kazığı nasıl tıslımlayabilirsin?” diye sordu, Robert’a. “Hala öğreniyorum.”

Yine Lissa’yı azarlayacaktım ama sonra fikrimi değiştirdim. Belki de Robert yanılıyordu. Belki de aslında bir Strigoî’u geri döndürmek için gereken tek şey ruhla tıslımlanmış bir kazıktı. Kendisi yaptığı için, bunu sadece bir ruh kullanıcının yapması gerektiğini sanıyordu. Güya. Ayrıca, Lissa’nın dövüşmekten-se tıslımlarla ilgilenmesi daha çok hoşuma giderdi. Eğer tıslım kısmı çok zor görünürse, tamamen vazgeçebilirdi de.

Robert önce bana, sonra Eddie’ye bir bakış attı. “Birinizin yanında kazık vardır. Size göstereyim.”

“Toplum içinde kazık çıkaramazsın,” diye haykırdı Adrian. Mantıklı bir düşünceydi. “İnsanlara garip gelebilir ama yine de silah olduğu belli.”

“Haklı,” dedi Eddie.

“Yemekten sonra odaya dönebiliriz,” dedi Victor.

Suratında yine o keyifli ve boş ifade vardı. Kuşkulandığının, yüz ifademden anlaşılmaması için özel bir çaba harcayarak onu inceledim. Heyecanına rağmen, Lissa’nın tereddütünü de sezebiliyordum.

Victor’ın önerilerini uygulamaya hevesli değildi. Victor’ın planlarını gerçekleştirmek için ne kadar ileri gidebileceğini daha önce de görmüştük. Kızını Strigoî’a dönüşmeye ve kendisini hapisten kaçırmaya ikna edebilmişti. Bildiğimiz kadarıyla aynı şeyi...

“İşte bu,” dedim, Victor’a iri iri açılmış gözlerle bakarak.

“İşte ne?” diye sordu Victor.

"Bu yüzden Natalie'yi dönüştürdün. Sen bunu biliyordun. Robert'ın yaptığı şeyi. Kızının Strigoï gücünü kullanacak ve sonra da onu geri getirecektin."

Victor'ın solgun yüzü daha da sarardı ve gözlerimizin önünde bir anda onlarca yıl yaşlandı. Kibirli görünüşü silindi ve bakışlarını kaçırdı. "Natalie uzun zaman önce öldü," dedi, gergin bir tavırla. "Onun hakkında konuşmanın manası yok."

Bu sözlerin ardından yemeğimizi bitirmeye çalıştık ama Çin böreği artık tatsız geliyordu. Lissa'yla aynı şeyi düşünüyorduk. Bana göre Victor'ın bütün günahları arasında en kötüsü kızını bir Strigoï'a dönüştürmekti. Onun bir canavar olduğuna kesinlikle karar vermemi sağlayan şey buydu. Aniden, bazı şeyleri tekrar değerlendirmek zorunda kaldım, daha doğrusu *onu*. Eğer kızını geri getirebileceğini biliyorsa, yaptığı şey -yine de korkunçtu ama- daha önce sandığım kadar korkunç değildi. Hala Victor'ın kötü biri olduğunu düşünüyordum ama Natalie'yi geri getirebileceğine güvendiye, o zaman Robert'ın gücüne de güveniyor demektir. Bir Strigoï'un Lissa'ya yaklaşmasına hiçbir şekilde izin vermezdim ama bu inanılmaz hikaye şimdi biraz daha inanılır hale gelmişti. Daha fazla araştırma yapmadan peşini bırakamazdım.

"Pekala, yemekten sonra yukarı çıkabiliriz," dedim sonunda. "Ama uzun sürmeyecek." Robert ve Victor'a seslenerek konuşmuştum. Robert yine kendi dünyasına dalmış görünüyor-du ama Victor başıyla onayladı.

Eddie'ye kısa bir bakış attım ve onun da kısa bir baş hareketiyle kabul ettiğini gördüm. İki kardeşi özel bir yere götür-

menin riskini anlıyordu. Eddie bana daha dikkatli olacağını söylüyordu, sanki öyle değilmiş gibi.

Yemek bittiğinde, Eddie de ben de gergindik. O, Robert'ın yanında yürürken ben Victor'dan uzaklaşmadım. Lissa ve Adrian kardeşlerin arasındaydı. Ama yakın dursak bile kalabalık kumarhaneden geçmek kolay değildi. İnsanlar yolumuza çıkıyor, etrafımızdan yürüyor, aramızdan geçiyordu... Tam bir kargaşaydı. Grubumuz iki kez turistler tarafından bozuldu. Asansörlerden çok uzak değildik ama Victor'ın veya Robert'ın kalabalıkta aniden koşarak kaçmaya başlamasından korkuyordum.

"Bu kalabalıktan çıkmamız gerek," diye bağırdım, Eddie'ye.

Yine sertçe başıyla onayladı ve beni şaşkırtan bir şekilde aniden sola döndü. Victor'ı da aynı yöne yönlendirdim. Lissa'yla Adrian bize yetişebilmek için koşmak zorunda kaldı. Başlangıçta Eddie'nin ne yapmak istediğini anlamadım ama sonra üzerinde ACIL ÇIKIŞ yazılı bir tabelayı gördüm. Kumarhaneden uzaklaşırken gürültü de hafifledi.

"Burada bir merdiven bulabileceğimizi tahmin ettim," diye açıkladı Eddie.

Ona gülüsdüm. "Becerikli gardiyan."

Bir kez daha döndüğümüzde sağımızda bir hademe dolabı ve önümüzde, üzerinde merdiven resmi bulunan bir kapı gördük. Kapı hem dışarı hem de üst katlara açılıyordu.

"Harika," dedim.

"Odanız onuncu katta," diye vurguladı Adrian. Uzunca bir süredir ilk kez konuşmuştu.

"Biraz egzersizin kimseye zararı olmaz." Kapının önünde

aniden durdum. Kapı açıldığı takdirde alarmin çalacağını belirten bir tabela vardı. "Anlaşıldı."

"Pardon," dedi Eddie kendini sorumlu hissederek.

"Senin hatan değildi," dedim, ona dönerek. "Geri döneceğiz." Tekrar kalabalıkta şansımızı denemek zorundaydık. Belki de uzun yoldan dolaşmak, Victor ve Robert için kaçma fikrini daha az çekici hale getirirdi. Artık ikisi de genç değildi ve Victor kötü durumdaydı.

Lissa oradan oraya sürüklendiğini umursamayacak kadar gergindi ama Adrian bütün bu yol değiştirmeleri gereksiz bulduğunu belli eden bir tavırla bana baktı. Elbette Robert'la geçirdiğimiz süre için de aynısını düşünüyordu. Aslında bizimle odaya gelmesine bile şaşırmıştım. Onun sigaraları ve içkileriyle kumarhanede kalmasını beklerdim.

Grubun önünde giden Eddie, koridordan kumarhaneye doğru birkaç adım attı ve o anda etrafımızdakilere dikkat ettim.

"Dur!" diye bağırardım.

Ani bir tepki vererek dar alanda durdu. Arkasından bir kırıkkılık oldu. Victor şaşkınlıkla Eddie'ye tosladı ve Lissa da Victor'a çarptı. Eddie içgüdüsel olarak kazığına uzandı ama ben, mide bulantım başlar başlamaz, kendiminkini çoktan kapmıştım bile.

Kumarhaneye aramızda Strigoi'lar duruyordu.

10

Ve içlerinden biri...

"Hayır," dedim, nefes nefese, en yakındakine doğru atıldım. Bir kadındı. Etrafımızda üç Strigoi varmış gibi görünüyordu.

Eddie de harekete geçmişti. İkimiz de Moroi'ları arkamıza almaya çalışıyorduk. Çok uğraşmamıza gerek kalmadı. Strigoi'ları görünce, Moroi'lar gerilemeye başladı ve yolun sıkışmasına yol açtı. Eddie'nin ani refleksleriyle Moroi'ların paniği arasında, benim gördüğüm şeyi diğerlerinin farketmediğine emindim.

Dimitri de aralarındaydı.

Hayır, hayır, hayır, dedim kendi kendime. Beni uyarmıştı. Okulun güvenliğinin dışına çıkar çıkmaz peşimden geleceğini bana mektuplarında defalarca söylemişti. Ona inanmıştım ama yine de... Gerçeği görmek tamamen farklı bir şeydi. Üç ay geçmişti ama o anda binlerce anı adeta kristal netli-

ğinde beynimin içinde dolaşıyordu. Dimitri'ye esir düşüşüm. İlk dudaklarının -soğuk tenine rağmen- benimkileri öpmesi. Boynuma bastıran dişlerinin yarattığı his ve ardından gelen mutluluk...

Beyaz teni ve kızıl halkalı gözleriyle, çenesine kadar inen kumral saçları ve çekici yüz hatlarıyla hala aynı görünüyordu. Hatta deri tozluklar takmıştı. Eski pardösüsü köprüdeki kavgamız sırasında parçalandığından, üzerindeki yeniydi sanırım. Bunları nereden alıyordu acaba?

"Dışarı çıkın!" diye bağırdım. Bunu Moroi'lara söylerken aynı anda kazığımı Strigoi kadının kalbine sapladım. Koridor da yaşanan anlık kargaşa benden çok ona zarar vermişti. Onu rahatça seçebilmişim ve bu kadar hızlı hareket etmemi beklemediği açıktı. Zaten birçok Strigoi'u beni küçümseme hatasına düştükleri için öldürmüştüm.

Eddie benim kadar şanslı değildi. Victor onu itince sendeledi ve diğer Strigoi -erkek olan- elinin tersiyle Eddie'yi duvara yapıştırma fırsatını buldu. Ama bu her zaman karşılaştığımız türde bir şeydi ve Eddie yerinde bir karşılık verdi. Hemen kendini toparladı ve Moroi'lar ayak altından çekilince Strigoi'a doğru atıldı.

Bense Dimitri'ye odaklanmışım.

Düşen Strigoi'a bakmaya bile gerek görmeden üzerinden atladım. Dimitri arkalarda duruyor, savaşta öne piyonlarını sürüyordu. Belki de bu Dimitri'yi çok iyi tanıdığım içindi ama birini bu kadar kolay indirmeme ve Eddie'nin de diğerini halletmesine şaşırmamış gibiydi. Dimitri'nin onların ölüp kal-

malarını umursadığını sanmıyordum. Onlar dikkat dağıtmak için kullanılan piyonlardı, Dimitri'nin amacı bana ulaşmaktı.

Dimitri, keyifli ve keskin gözlerle bana bakarak "Sana söylemiştim," dedi. Her hareketimi izliyordu. Bir saldırı fırsatı yakalamak için ikimiz de birbirimizi kolluyorduk. "Sana, seni bulacağımı söylemiştim."

"Evet," dedim, Eddie'yle diğer Strigoi'un homurtularına aldırmamaya çalışarak. Eddie onu yenebilirdi. Yenebileceğini biliyordum. "Mektuplarını aldım."

Dimitri'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi ve dişleri görüldüğünde içimde hem özlem hem de tiksinti uyandı. O duyguları hemen bir kenara attım. Daha önce Dimitri'yi öldürmekte bir kez tereddüt etmişim ve bu yüzden neredeyse ölüyordum. Bu olayın tekrarlanmasına izin veremezdim. Vücudumun salgıladığı adrenalinden bana bunun bir "öl ya da öldür" durumu olduğunu hatırlatıyordu.

İlk hamleyi o yaptı ama gelişini hissettiğim için kaçmayı başardım. Bizim sorunumuz buydu. Birbirimizi fazla iyi tanımıyor, birbirimizin hareketlerini fazla iyi biliyorduk. Elbette denk sayılmazdık. Yaşarken benden çok daha deneyimliydi. Strigoi yetenekleri terazinin bütün dengesini bozmuştu.

"İşte buradasın," dedi gülümsemeye devam ederek. "Sarayın güvenliğinde kalman gerekirken, aptallık edip dışarı çıktın. Casuslarım bana bu haberi verdiğinde kulaklarıma inanamadım."

Bir şey söylemek yerine kazığımı savurdum. Hamlemin gelişini görerek yana çekildi. Gündüz saatlerinde bile casusla-

rının çalışması beni şaşırtmamıştı. Strigoi'lerden ve insanlardan oluşan geniş bir ağı vardı. Hatta sarayı bile izlediğini biliyordum. Asıl soru şuydu. Günün bu saatinde otele nasıl girebilmişti? Havalimanında insan nöbetçiler bulundursa veya Adrian'ın yaptığı gibi kredi kartlarını izlese bile, Dimitri ve Strigoi dostlarının buraya gelmek için geceyi beklemesi gerekirdi.

Hayır, gerekmezdi. Strigoi'lar bazen yirmi dört saat çalışırdı. Karanlık, gün ışığını kesinlikle geçirmeyen kamyonlar ve minibüslerle yeraltı girişlerini kullanırlardı. Cadı Saati'nde kalan Moroi'lar çeşitli kumarhanelere yeraltı tünellerinden gidiyordu. Büyük ihtimalle Dimitri bunları da biliyordu. Okulun ve sarayın güvenliğinin dışına çıkmamı beklemişse, bana ulaşmak için gereken her şeyi yapması normaldi. Ne kadar becerikli olduğunu herkesten daha iyi biliyordum.

Aynı zamanda konuşarak dikkatimi dağıtmaya çalıştığının farkındaydım.

"Ve en tuhafı," diye devam etti, "tek başına gelmedin. Moroi'ları da beraberinde getirmişsin. Hayatını riske atmaya her zaman hevesliydin ama onlarınkini tehlikeye atmanı beklemiyordum."

O anda bir şeyi farkettim. Koridorun diğer tarafından gelen kumarhane uğultusu ve dövüşümüzün gürültüleri dışında, geri kalan her şey sessizdi. Önemli bir gürültü eksikti. Örneğin kapı açıldığında duyulacak olan bir yangın alarmının sesi!

"Lissa!" diye bağırdım. "Hemen çıkın buradan! Hepsini hemen buradan çıkar!"

Neden dışarı çıkmıyorlardı? Lissa, daha akıllı davranmalıydı. Hepsi daha akıllı davranmalıydı. O kapı üst kata oradan da dışarıya açılıyordu ve dışarıda güneş hala tepedeydi. Alarmin otel güvenliğini üzerimize çekmesi önemli değildi. Bu, Strigoi'ları korkutabilirdi. Önemli olan Moroi'ların güvenli bir yere kaçmasıydı.

Ama bağımız aracılığıyla sorunun ne olduğunu anladım. Lissa donup kalmıştı. Nihayet kiminle dövüştüğümü görmüştü ve bir şok yaşıyordu. Dimitri'nin Strigoi'a dönüştüğünü bilmek ayrı şeydi, onu görmek -gerçekten görmek- ayrı. Bunu kişisel deneyimlerimden biliyordum. Daha önce karşılaşmamıza rağmen görünüşü benim bile hala sinirimi bozuyordu. Lissa'ysa tamamen hazırlıksız yakalanmıştı ve hareket edemiyordu.

Onun duygularını değerlendirmem anlık bir şeydi ama bir Strigoi'la savaşıırken, tek bir saniye bile ölümle yaşam arasındaki sınırı belirleyebilirdi. Dimitri'nin gevezeliği işe yaramıştı. Onu takip ederken gardımı indirmesem de savunmamı yarak beni duvara yapıştırmayı başardı. Elleriyle kollarımı öylesine acı verecek bir şekilde tuttu ki kazığımı düşürdüm.

Yüzünü alınlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştırdı. "Roza..." diye mırıldandı. Ilık ve tatlı nefesi tenime değdi. Ölüm veya çürümüşlük kokması gerekirdi ama öyle değildi. "Neden? Neden bu kadar zor olmak zorundaydın? Sonsuza dek birlikte olabilirdik..."

Kalbim gümbürdüyordu. Korkuyordum. Birkaç saniye sonra öleceğimi bilmek beni dehşete düşürmüştü. Aynı za-

manda onu kaybetmenin acısını yaşıyordum. Yüzünü bu kadar yakından görür, benliğimi kadife gibi saran sesini duyar-ken kalbim tekrar tekrar kırılıyordu. Neden? Bunlar neden bizim başımıza gelmişti? Neden evren böylesine zalimdi?

Ama zihnimdeki anahtarı çevirdim ve karşımdakinin Dimitri olduğu gerçeğine kendimi bir kez daha kapadım. Şimdi avcı ve avdık. Ve ben bir saniye sonra yutulma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

“Üzgünüm,” dedim, dişlerimi sıkıp tutuşundan kurtulmak için bütün gücümle onu ittim ama başaramadım. “Benim sonsuzluk anlayışında zombilerden kurulu bir mafya çetesinin parçası olmak yok.”

“Biliyorum,” dedi. Yüzünden bir hüznün bulutu geçtiğine yemin edebilirdim ama sonradan kendimi bunu hayal ettiğime inandırdım. “Sonsuzluk sensiz çok yalnız geçecek.”

Aniden kulakları sağır eden bir çığlık yankılandı ve ikimiz de yüzümüzü buruşturduk. İnsanları uyarmak için tasarlanmış sesler, bizim üstün duyularımız için cehennem gibiydi. Ama rahatlamaktan kendimi alamadım. Yangın alarmı! O aptallar -evet, bu kez davranışları yüzünden arkadaşlarıma aptal dediğim için suçluluk duymuyorum- nihayet binadan çıkmıştı. Bağımız aracılığıyla güneş ışığını hissettim ve Dimitri’nin dişleri boynuma yaklaşıp da rahatladım.

Alarmın onun dikkatini dağıtacağını ummuştum ama bunun için fazla iyiydi. Bir kez daha mücadele ederek onu şaşırtmaya çalıştım ama işe yaramadı. Onu *şaşırtan*, Eddie’nin kazıydı, karnının yan tarafına saplanmıştı.

Dimitri acıyla inledi ve beni bırakarak Eddie’ye döndü. Eddie’nin yüzünde sert ve kararlı bir ifade vardı. Dimitri’yi görmek onu şoka sokmuşsa bile, arkadaşım bunu göstermiyordu. Eddie için o Dimitri değildi. Muhtemelen karşısında sadece bir Strigoi görüyordu. Bu şekilde eğitilmişti. İnsanları değil, canavarları görmemiz öğretilmişti.

Dimitri’nin dikkati bir an için benden uzaklaştı. Ölümünün tadını çıkarmak istiyordu. Eddie, oyununa devam edebilmek için kurtulması gereken bir baş ağrısıydı.

Eddie ve Dimitri, benim daha önce Dimitri’yle giriştiğim türden bir mücadeleye girişti ama Eddie, Dimitri’nin hareketlerini benim kadar iyi tanımiyordu. Bu yüzden Dimitri onu omzundan yakalayıp duvara ittiğinde, Eddie kendini savunmadı. Hareketin amacı Eddie’nin kafatasını ezmekti. Eddie yerini değiştirdiği için darbeyi gövdesiyle karşıladı. Yine canı yanmıştı ama en azından hayattaydı.

Bütün bunlar saniyenin onda biri sayılabilecek sürede oldu ve o kısa anlarda, algılarım değişti. Dimitri üzerime eğilip beni ısırmaya hazırlandığında, onun sevdiğim ve tanıdığım Dimitri olduğunu düşünmekten vazgeçmiştim. Sürekli olarak kurban pozisyonuna itildiğimden kendimi savaşa dürtüsüne teslim etmiştim.

Şimdi Dimitri’nin başka biriyle dövüşmesini izlerken... Eddie’nin kazığının ona saplanışını gördüğümde aniden taraf-sızlığımı kaybettim.

Buraya neden geldiğimi hatırladım. Robert’tan az önce öğrendiğim şeyi de...

Her şey çok hassas dengeler üzerindeydi. Dimitri bir daha beni öldürmeye bu kadar yaklaşırsa ve Strigoi'ları kurtarmakla ilgili daha fazla bilgi edinmemişsem, onu öldüreceğime yemin etmiştim. İşte fırsat karşımdaydı. Eddie'yle iki taraftan saldırırsak Dimitri'yi öldürebilirdik. Bir zamanlar onun da istediği gibi, bu kötülük durumuna son verebilirdik.

Ama daha yarım saatten kısa süre önce, bir Strigoi'un kurtarılabileceği umudu için her şeyimi vermeye hazırdım. Doğru, bunu bir ruh kullanıcısının yapması kısmı saçmaydı ama Victor anlatılanlara inanmıştı. Ve onun gibi biri inanmışsa...

Yapamazdım. Dimitri ölemezdi. Henüz değil.

Kazığımı hızla savurarak Dimitri'nin başının arkasına sapladım. Öfkeyle kükredi ve Eddie'yi uzak tutmaya çalışırken dönüp bana da vurdu. Dimitri gerçekten iyiydi ama Eddie'nin kazığı Dimitri'nin kalbine daha yakındı ve arkadaşımın bakışlarında hiç tereddüt yoktu.

Dimitri'nin dikkati ikimiz arasında bölünmüştü ve bir an Eddie'nin kazığını Dimitri'nin kalbine saplamak üzere hizalandığını gördüm. Benimki başarısız olmuştu ama onun saldırısı hedefini bulacak gibi görünüyordu.

Bu yüzden, aynı anda Eddie'nin kolunu kenara iterken kendi kazığını Dimitri'nin yüzüne savurdum. Güzel bir yüzdü. Onu mahvetmekten nefret ediyordum ama Dimitri'nin iyileşeceğini biliyordum. Bu saldırıyı yaparken, Eddie'yi yan-ğın çıkışına doğru itirdim. Alarm hala çalışıyordu. Eddie'nin suratındaki ifade donup kaldı, şaşkındı. Bir an için hepimiz birbirimize kenetlenmiştik. Ben onu kapıya yöneltmeye, o ise

Dimitri'ye ulaşmaya çalışıyordu. Ama bunu yapmak için beni itmesi gerekiyordu, ki bu aldığı eğitime aykırıydı.

Oysa Dimitri fırsatı değerlendirmeye hazırlanıyordu. Eli uzandı ve omzumu yakalayıp beni geri çekmeye çalıştı. Eddie kolumu yakalayıp amacına ulaştı. Acı ve şaşkınlıkla bağır-ğırdım. Beni ikiye ayıracaklardı. Dimitri en güçlümüzdü ama ortada sıkışıp kaldığım için ağırlığım kavgada önemli rol oynuyordu. Biraz avantaj kazanabilmek için ağırlığımı o tarafa vererek Eddie'ye yardım ettim. Yine de yavaş bir ilerlemeydi. Balın içinde yürüyor gibiydik. Attığım her adımda Dimitri beni geri çekiyordu.

Ama Eddie'yle, kapıya doğru yavaş -ve çok ama çok acı verici- bir şekilde ilerliyorduk. Birkaç saniye sonra koşuşturmalar ve sesler duydum. "Güvenlik," diye homurdandı Eddie.

"Lanet olsun," dedim.

"Kazanamazsın," diye tısladı Dimitri. Şimdi iki eliyle omuzlarımı yakalamıştı ve avantaj ondaydı.

"Öyle mi? Bütün Luxor Saldırı Timi buraya dalmak üzere."

"Burada bir sürü ceset olacak," dedi. "İnsanlar."

O sırada insanlar bize ulaştı. Bize bakarken ne düşündüklerinden emin değildim. Gençlere saldıran adamlar? Mücadeleyi bırakıp onların yanına gitmemiz için bize sesleniyorlardı ama üçümüz de aldırmadık. Derken eller Dimitri'ye uzandı. Hala beni tutuyordu ama kavrayışı gevşedi. Eddie'nin sert bir çekişle elinden fırlayarak neredeyse havada savruldu. Eddie'yle koşarken dönüp bakmadık bile. Güvenlik görevlileri arkamızdan bağırlıyordu.

Bağırın sadece onlar değildi. Kapıyı açmadan hemen önce, Dimitri'nin bana seslendiğini duydum. Sesi kahkaha atar gibiydi. "Henüz bitmedi, Roza. Bu dünyada seni bulamayacağım bir yer var mı sanıyorsun?" Aynı uyarı, daima aynı uyarı.

Bu sözlerin verdiği korkuya aldırmamak için elimden geleni yaptım. Eddie'yle birlikte çöl havasına çıktık ve akşamın ilk saatleri olmasına rağmen güneş ışığı bizi karşıladı. Luxor'un otoparkındaydık ve arasına karışabileceğimiz bir kalabalık yoktu. İletişim kurmak için söze gerek duymadık. Kalabalık Bulvar'a dalarırken, fiziksel becerilerimizin arkamızdaki insanları geride bırakarak kalabalığın arasında kaybolmamızı sağlayacağına emindik.

İşe yaramıştı. Kaç kişinin peşimize düştüğünü bilmiyordum. Tahminimce, güvenlik görevlileri şu anda tüm dikkatlerini otellerindeki insanları öldüren uzun boylu adama vermişti. Arkamızdan gelen sesler azaldığında Eddie'yle birlikte New York-New York'un önündeydik Tek kelime etmeden otele girdik. Karmaşık bir düzeni vardı ve Luxor'dan daha kalabalıktı. Rahatlıkla insanların arasına karışabiliydik.

Koşmak bizi iyice yorduğundan soluklanmak için durduk. Eddie nihayet bana döndüğünde yüzü öfkeyle parlıyordu. O anda işlerin ciddileştiğini anladım. Eddie önceki yıl Strigoï'lar tarafından kaçırıldığından beri daima kontrollü ve sakindi. O olay onu sertleştirmiş, her türlü zorlukla yüzleşmeye hazır hale getirmişti. Ama şimdi bana çok kızgındı.

"Bu da neydi böyle?" diye bağırdı Eddie. "Gitmesine izin verdin!"

En sert yüz ifademi takınmaya çalıştım ama bugün işe yaramıyordu. "Ne, ona kazığımı vurduğumu görmedin mi?"

"Ben kalbine vuruyordum! Tam saplamak üzereyken beni durdurdun!"

"Güvenlik geliyordu. Zamanımız yoktu. Oradan çıkmak zorundaydık ve onu öldürdüğümüzü görmelerine izin vermezdik."

"Aralarında birinin sağ kalıp rapor verebileceğini sanmıyorum," diye karşılık verdi Eddie. Kendini toplamaya çalışıyordu. "Dimitri orada bir sürü ceset bıraktı. Bunu sen de biliyorsun. Sen onu kazıklamama izin vermediğin için insanlar öldü."

Eddie'nin haklı olduğunu düşünerek yüzümü buruşturdum. Bu işin orada bitmesine izin vermeliydim. Güvenlik görevlilerinin sayısına bakmamıştım. Kaç kişi ölmüştü? Bunun önemi yoktu. Asıl mesele, masum insanların ölmüş olmasıydı. Bir tane bile çok fazlaydı. Ve hepsi benim hatamdı.

Eddie sessizliğimden yararlanıp konuşmaya devam etti. "Herkesi anlarım ama sen bu dersi nasıl unutursun? Senin öğretmenindi, biliyorum ama bu *eskidendi*. Artık aynı kişi değil. Bunu bize tekrar tekrar öğretiler. Tereddüt etme. O gerçek biri değil."

"Onu seviyorum," diye patladım istemeden. Eddie bilmiyordu. Dimitri'yle bir aşk ilişkim olduğunu ve Sibiryâ'da yaşadıklarımı çok az kişi biliyordu.

"Ne?" diye haykırdı Eddie. Öfkesi yerini şaşkınlığa bırakmıştı.

"Dimitri benim için bir öğretmenden fazlası..."

Eddie birkaç saniye bana şaşkın gözlerle baktı. "İdi," dedi sonunda.

"Ha?"

"Geçmiş zaman. Senin için bir öğretmenden fazlasıydı. Onu *seviyordun*." Eddie'nin anlık şaşkınlığı geçmişti. Yine sert gardiyan pozuna dönmüştü ve hiç anlayış gösterecek hali yoktu. "Üzgünüm ama aranızda her ne geçtiyse, artık geçmişte kaldı. Bunu kavramak zorundasın. Sevdiğin kişi artık yok. Az önce gördüğün adam... Aynı kişi değil."

Yavaşça başımı iki yana salladım. "Ben... Biliyorum. O olmadığını biliyorum. Bir canavar. Ama onu kurtarabiliriz... Robert'in söyledikleri doğruysa..."

Eddie'nin gözleri iri iri açıldı ve bir an için kalakaldı. "Bütün yaşananlar *bunun* için mi? Rose, bu çok gülünç! Saçmalık! Buna inanamazsın! Strigoi'lar ölüdür. Onlar kaybedilmiştir. Robert ve Victor sana bir sürü zırvalık anlatıyor."

Şimdi şaşıрма sırası bendeydi. "O zaman neden buradasın? Neden bizimle kaldın?"

Öfkeyle ellerini iki yana açtı. "Çünkü sen benim *arkadaşımsın*. Bütün bunlarda yanında kaldım. Victor'ı hapisten çıkarırken, deli kardeşini dinlerken... Çünkü bana ihtiyacın olduğunu biliyordum. Bütün bunları senin güvenliğinin için yaptım. Victor'ı dışarı çıkarmak için iyi bir nedenin olduğunu düşündüm..."

Ve sonra onu tekrar içeri sokacağını. Bu delice mi görünüyor? Evet. Ama senin için normal. Yaptığın şeyler için daima iyi nedenlerin vardı." İcini çekti. "Ama bu sefer... Bu yapı-

ğın çizgiyi aşmaktı. Bir ihtimali, hem de muhtemelen işe yaramayacak bir ihtimali denemek için Strigoi'ların gitmesine izin vermek, Victor'la yaptığından on kat daha kötüydü. Yüz kat daha kötü. Dimitri'nin bu dünyada yürüdüğü her gün, insanların öleceği yeni bir gün anlamına geliyor."

Duvara dayanarak çöktüm ve gözlerimi kapadım. Midem altüst olmuştu. Eddie haklıydı. İş mahvetmiştim. Robert'in çözümünü hayata geçirme fırsatı bulamadan Dimitri'yle tekrar karşılaşsam onu öldürecekime yemin etmiştim. Hepsi bugün sona ermeliydi... Çuvallamıştım. Yine.

Gözlerimi açıp ayağa kalktım. Kumarhanenin ortasında gözyaşlarına boğulmamak için yeni bir amaç bulmak zorundaydım. "Diğerlerini bulmalıyız. Korunmasız bir şekilde dolaşıyorlar."

Bu, belki de o anda Eddie'nin kaşlarının çatıklığını giderebilecek tek şeydi. İçgüdüsel olarak görev bilinci devreye girdi, Moro'ları korumalıydık.

"Lissa'nın nerede olduğunu hissedebilir misin?"

Bağım sayesinde kaçarken onunla temas halindeydim ama yaşayıp yaşamadığını öğrenmenin ötesini araştırmamıştım. Bağlantıyı biraz daha genişlettim. "Sokağın karşı tarafında. MGM'de." Buraya girerken muazzam oteli görmüştüm ama Lissa'nın orada olduğunu bilmiyordum. Şimdi onun da bizim gibi kalabalığın içinde saklandığını hissedebiliyordum. Korkuyordu ama yaralı filan değildi. Diğerleriyle birlikte güneşte kalmalarını tercih ederdim ama içgüdüleri onları dört duvar arasında saklanmaya itmişti.

Eddie'yle dışarı çıkıp hareketli caddeden karşıya geçerken Dimitri hakkında biraz daha konuştuk. Gökyüzü kızıyla dönmüştü. Yine de kendimi hala güvende hissediyordum. Luxor'un koridorlarında olduğumdan daha güvendedim. Bağımız aracılığıyla Lissa'yı her zaman bulabilirdim. Dolayısıyla hiç düşünmeden Eddie'yi MGM'in koridorlarından geçirdim. Mekanın planı bir hayli kafa karıştırıcıydı ama sonunda Lissa ve Adrian'ın slot makinelerinin yanında durduğunu gördük. Adrian sigara içiyordu. Lissa beni farkedince yanıma koştu ve kollarını boynuma doladı.

"Ah, Tanrım! Çok korktum. Size neler olduğunu öğrenemedim. Bağımızın tek yönlü olmasından nefret ediyorum."

Ona bakarken kendimi gülümsemeye zorladım.

"Biz iyiyiz."

"Biraz hırpalanmışsınız," dedi yanıma gelen Adrian. Buna hiç şüphem yoktu. Dövüş sırasında yaraları ve acıları hissetmemek kolaydır. Daha sonra, savaş sona erdiğinde, vücudunuza neler yaşattığınızı anlamaya başlarsınız.

Lissa'nın iyi olduğunu gördüğüme o kadar mutluydum ki Eddie'nin hemen farketdiği şeye başlangıçta dikkat etmedim.

"Hey, Victor ve Robert nerede?"

Lissa'nın mutlu yüzü asıldı, hatta Adrian bile kaşlarını çatı. "Lanet olsun," dedim, açıklamaya ihtiyaç duymadan.

Lissa başıyla düşündüklerimi onayladı. Yüzünden acı çektiği anlaşılıyordu. "Onları kaybettik."

11

Ne kadar mükemmel.

Bir sonraki hamlemize karar vermek zamanımızı aldı. Robert ve Victor'ın izini sürebilmek için çeşitli fikirler ortaya attık ama hiçbirisi işe yarar şeyler değildi. Robert'in cep telefonu vardı ama CIA böyle şeylerin izini sürebilse de biz o teknolojiye sahip değildik. Robert'in adresi telefon defterinde yazsa dahi Victor'ın oraya dönmeyeceğine emindim. Adrian ve Lissa bir ruh kullanıcısının aurasını tespit etme yeteneğine sahipti ama şehirde boş boş dolaşp onu bulmayı bekleyemezdik.

Hayır, o ikisinden yana şansımız yoktu. Şimdilik yapabileceğimiz hiçbir şey kalmamıştı. Bizi bekleyen cezalarla yüzleşmek üzere saraya doğru yola çıktık. Biz kesinlikle hapı yutmuştuk.

Günbatımı yaklaştığından ve artık başımızı belaya sokacak tanınmış bir suçluyla birlikte dolaşmadığımızdan grubum

yolculuk planlarını yapmak üzere Cadı Saati'ne gitmeye karar verdi. Lissa ve benim orada birileri tarafından tanınma ihtimalimiz vardı ama kaçak kızlarla kaçak hainlerin birbirine benzediği söylenemezdi. Tanınmam başımıza gelebilecek en kötü şey değildi. Şansımızı denemeye ve Vegas'tan çıkmadan önce, daha fazla Strigoi saldırısıyla karşılaşmaktansa gardiyanlarla takılmaya karar verdik.

Cadı Saati daha önce gittiğimiz kumarhanelerden farklı değildi. Herkes oyunların büyüüne kendini kaptırdığından, uzun ince ve soluk tenli müşteriler kimsenin gözüne batmıyordu.

Ama dampirler? İnsanlar bizlerin kendilerinden farklı olduğumuzu anlayamazdı. Oysa biz, olağanüstü hislerimiz sayesinde karşımızdakinin cinsini bir bakışta anlayabiliydik.

Gardiyanlar, neşeli bağırışların, konuşmaların ve uğultulu kalabalıkların arasında öbeklenmişti. Onlara rağbet çoktu ama bu boyutta bir mekanda sürekli görevlendirilecek gardiyan sayısı, bir elin parmaklarını geçmezdi. Neyse ki kumar oynamaya gelen güçlü ve zenginler sayesinde sayıları artmıştı. Coşku içindeki Moroi'lar, slot makinelerinde, rulet masalarında çılglık çılgılığa kendini kaybederken, tetikteki gardiyanlar etraflarında dolanıyor, hiçbir şeyi gözden kaçırmıyordu. Bura-ya Strigoi giremezdi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Lissa. Gürültü yüzünden bağırarak konuşuyordu. Geldiğimizden beri ilk kez biri konuşmuştu. Tüm kargaşanın ortasında, yirmi bir masalarına yakın bir yerde durduk.

Derin bir iç çektim. Moralim bozuktu, ruhun yan etkilerine ihtiyacım yoktu. *Victor'i kaybettim, Victor'i kaybettim.* Zihnindeki suçlayıcı ses susmak bilmiyordu.

"Otelin bilgisayar merkezini bulup buradan gitmek için bilet ayarlayalım," dedim. "Uçuş saatine göre yeniden oda tutmamız gerekebilir."

Adrian'ın gözleri etrafı taradı, barlardan en uzun olana gelince durdu. "Biraz vakit öldürmenin kimseye zararı dokunmaz."

Öfkeyle ona çıkıştım. "Gerçekten mi? Tüm olanlardan sonra tek düşünebildiğin bu mu?"

Bakışlarını bana çevirdi ve kaşlarını çattı. "Etrafta kameralar var. İnsanlar seni tanıyabilir. Alaska'ya değil de Vegas'a gittiğine dair bir kanıt işine yarayabilir sanırım."

"Haklısın," diye itiraf ettim. Adrian'ın tipik rahat tavırları aslında keyifsizliğini gizleyen bir maskeydi. Hem Las Vegas'a geliş nedenimi öğrenmiş hem de Strigoi'larla karşılaşmıştı. Dimitri de aralarında-ya. Yaşadıkları bir Moroi için kolay değildi. "Gerçekten Alaska'dayken şahidimiz yok ama."

"Victor buralarda görülmediği sürece kimse aradaki bağlantıyı kuramaz." Adrian acı bir sesle devam etti. "Bu da ne kadar aptal olduklarını gösteriyor."

"Victor'ın hapsedilmesine yardım etmiştik," dedi Lissa. "Kimse onu kaçırarak kadar delirdiğimizi düşünmez."

Sessizliğini koruyan Eddie bakışlarını bana çevirdi.

"O zaman anlaştık," dedi Adrian. "Biri biletleri ayarlama-ya gitsin. Ben bir içki alıp kumar oynayacağım. Evrenin bana şans borcu var."

"Biletleri ben alırım," dedi Lissa. Ardından havuzu, tuvaletleri ve bilgisayar merkezini işaret eden tabelalara baktı.

"Seninle geleceğim," dedi Eddie. Yüz ifadesi suçlayıcı değildi ama gözlerine bakmaktan kaçınıyordu.

"Tamam," dedim ve kollarımı kavuşturdum. "İşiniz bittiğinde haber verin. Sizi buluruz." Bunu Lissa'ya söylemiştim. Gerekirse aramızdaki bağ aracılığıyla bana ulaşabilirdi.

Ne isterse yapabileceğine karar veren Adrian, doğrudan bara gitti, ben de peşinden içeri girdim.

"Bir Tom Collins," dedi Moroi barmene. Sanki Adrian'ın beyninde bir kokteyl sözlüğü vardı ve birer birer hepsini deniyordu. O güne kadar aynı içkiyi iki kere içtiğini görmemiştim.

"Karışık mı olsun?" diye sordu barmen. Bembeyaz bir gömlek giymiş ve siyah kravat takmıştı.

Adrian suratını buruşturdu. "Hayır."

Barmen omuz silkip içkiyi hazırlamak için arkasını döndü. *Karışık* içkinin içine bir ölçü kan konulmasını belirten bir Moroi koduydu...

Barın arkasında birkaç kapı vardı, besleyicilere açıldığını tahmin ettim. Barın diğer ucuna baktığımda kırmızı içkilerini içerek kahkahalar atan Moroi'ları görebiliyordum. Bazıları kanı alkolle içmeyi severdi. Çoğu, anlaşılan Adrian da onlardandı, doğrudan kaynağından gelmedikçe kan içmezdi. İddia edildiğine göre, tadı aynı değildi.

Barda beklerken, Adrian'ın yanında duran yaşlı bir Moroi, bana bakıp onaylarcasına başını salladı. "Kendine iyi bir tane bulmuşsun," dedi Adrian'a. "Genç ama en iyileri öyledir."

Adam ya kırmızı şarap ya saf kan içiyordu. Başını eğip bardakları işaret etti. "Bunların çoğunun işi bitmiş."

Gösterdiği yöne baktım ama aslında ne göreceğimi biliyordum. İnsanların ve Moroi'ların arasına dağılmış dampir kaddınlar vardı.

Hepsi açık saçık, ipek ya da kadife elbiseler içindeydi. Çoğu benden yaşlıydı. Daha gençlerin gözlerinde ise endişeli bakışlar vardı. Flörtöz kahkahaları, korkularını gizlemeye yetmiyordu.

Kan fahişeleri. Öfkeyle Moroi'ya baktım.

"Onlar hakkında bir daha böyle konuşmaya cüret edersen şarap kadehini suratında parçalarım."

Adamın gözleri kocaman açıldı ve Adrian'a baktı. "Leziz."

"Bir bilsen..." dedi Adrian. Barmen, elinde Tom Collins'le döndü. "Kötü bir gün geçiriyor."

Pislik Moroi, dönüp bana bakmadı. Anlaşılan beni ciddiye alınması gereken bir tehdit olarak görmemişti. "Herkes kötü bir gün geçiriyor. Haberleri duymadın mı?"

Adrian rahat ve eğleniyormuş gibi görünse de yakınında olduğum için gerildiğini hissettim. "Ne haberi?"

"Victor Dashkov. Bilirsin, Dragomir kızını kaçırıp kraliçeye karşı komplo kuran adam. Hapisten kaçmış."

Adrian kaşlarını kaldırdı. "Kaçmak mı? Çılgınlık bu. Bayağı güvenli bir yerde tutulduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Kimse gerçekte ne olduğunu bilmiyor. İşin içine insanlar karışmış diyorlar. Ve sonra hikaye daha da garipleşiyor."

“Ne kadar garipleşiyor?” diye sordum.

Adrian kolunu belime doladığında bunun susmam ve konuşmayı ona bırakmam yolunda sessiz bir mesaj olduğundan şüphelendim. Gerçek bir kan fahişesinin öyle davranacağına inandığı için mi yoksa adamı yumruklamamdan korktuğu için mi bunu yapmıştı bilmiyordum.

“Gardiyanlardan biri de işin içindeymiş. O sırada zihninin kontrol edildiğini iddia ediyor. Adam fazla bir şey hatırlamadığını söylüyor. Araştırmaya yardım eden soylulardan duy-dum.”

Adrian bir kahkaha atıp içkisinden büyük bir yudum aldı. “Çok uygun. Kulağa içeriden yapılmış bir iş gibi geliyor. Victor’ın bir sürü parası var. Gardiyana rüşvet vermek onun için çok kolay. Bence olay bu.”

Adrian’ın sesinde hoş bir yumuşaklık vardı. Adamın yüzünde aptal bir gülümseme belirdiğinde Adrian’ın ikna yeteneğini kullandığını anladım. “Eminim haklısındır.”

“Soylu arkadaşlarına böyle söylemelisin,” diye ekledi Adrian. “İçerden yapılmış bir iş.”

Adam hevesle başını salladı. “Öyle yapacağım.”

Adrian bir süre daha adama baktı ve ardından bakışlarını içkisine kaydırdı. Adamın gözlerindeki boş ifade kayboldu ama Adrian’ın verdiği talimatı yerine getireceğinden emin-dim. Adrian içkisinin kalanını bitirdi ve boş kadehi bara bıraktı. Yeniden konuşacağı sırada salonun diğer tarafındaki bir şey dikkatini çekti. Diğer Moroï da o yana baktı. Onları neyin bu kadar şaşırttığını merak etmiştim.

Homurdandım. Elbette kadınlar. İlk bakışta onları dampir buldum çünkü ortalıktaki kadınların çoğu benim türümdendi. İkinci kez baktığımda büyük bir sürprizle karşılaştım. Kadınlar Moroï’du. Moroï şov kızları. Kalabalıktılar, hepsi birbirinin aynı, dekolteli ve mini elbiseler giymişti. Ama her kızın kıyafeti farklı renkti, bakır rengi, tavus kuşu mavisi... Saçlarına tüyler ve taşlı tokalar takılmıştı. Kalabalığın arasından geçerken etrafa gülücükler saçıyorlardı. Dampirlerden çok farklı bir güzelliğe ve seksiliğe sahiptiler.

Bunun şaşılacak tarafı yoktu. Ben Moroï erkeklerinin daha çok dampir kızlarını farketmeye meyilliydim çünkü dampirdim. Ama aslında Moroï erkekleri, kendi türünde kadınlarla ilgileniyordu. Irklar bu şekilde hayatta kalırdı. Moroï erkekleri her ne kadar dampirlerle vakit geçirmekten hoşlansa da sonunda her zaman kendi türlerinden biriyle evlenirdi.

Şov kızları uzun boylu ve zarifti. Parıltılı kılıklarından biraz sonra sahneye çıkacaklarını anladım. Ne kadar ışıltılı bir gösteri sergileyeceklerini tahmin edebiliyordum. Şovun keyfini çıkarmaya karar verdim. Ancak Adrian’ın daha çok keyif alacağı açıktı. Ona dirsek attım.

“Hey!”

Son kız da kumarhanenin kalabalığına karışıp üzerinde sahne yazan kapıya doğru ilerledi. Tam tahmin ettiğim gibiydi. Adrian yüzünde çapkın bir gülümsemeye bana döndü.

Omzuma yavaşça vururken “Bakmanın zararı yok,” dedi.

Yanındaki Moroï hak verircesine başını salladı. “Sanırım bugün gösteriyi izleyebilirim.” İçkisiyle oynadı. “Bu Dashkov

meselesi ve Dragomirlerle yaşananlar zavallı Eric için üzülmeye yol açıyor. Çok iyi biriydi.”

Hayretler içindeydim. “Lissa’nın baba... Eric Dragomir’i tanır mıydınız?”

“Elbette.” Moroi, garsondan kadehi doldurmasını istedi. “Yıllardır burada menajerlik yapıyorum. Adam sürekli buraya gelirdi. İnan bana, bu kızların değerini onun kadar bilen yoktu.”

“Yalan söylüyorsun,” dedim soğuk bir sesle. “Karisına aşık-tı.” Lissa’nın anne babasını birarada görmüştüm. O zamanlar küçük de olsam birbirlerini ne kadar sevdiklerini görmüştüm.

“Bir şey yaptığını söylemedim. Erkek arkadaşının dediği gibi, bakmanın sakıncası yok. Ama pek çok kişi Dragomir Prensi’nin gittiği her yerde parti yapmayı sevdiğini bilirdi. Özellikle de etrafta kadınlar varsa.” Moroi içini çekip kadehini kaldırdı. “Olanlar çok üzücü. Umarım o Dashkov piçini yakalayıp Eric’in küçük kızını rahat bırakırlar.” Adamın, Lissa’nın babasıyla ilgili imalarından hoşlanmamıştım. İyi ki Lissa ortarlarda değildi. Beni asıl rahatsız eden, son dönemde Lissa’nın kardeşi Andre’nin de tam bir parti çocuğuna dönüşmesi ve kızların kalbini kırdığını öğrenmemizdi. Bunlar ailenin kanında mı vardı? Andre’nin yaptığı doğru değildi, lakin genç bir oğlanın maceralarıyla evli bir adamın kiler arasında fark vardı. İtiraf etmek istemesem de en aşık erkekler bile etraflarındaki kadınları süzmeyi ihmal etmiyordu. Adrian buna en iyi örnekti. Yine de Lissa’nın, babasının başka kadınlarla flört ettiği fık-rinden hoşlanacağına emin değildim. Andre’yle ilgili gerçekte-

ni öğrenmek yeterince ağır gelmişti. Anne babasıyla ilgili anı-larını hiçbir şeyin lekelemesine izin veremezdim.

“Eee tatlım, şansımızı deneyelim mi? İçimden bir his her zamanki gibi kazanacağını söylüyor.”

Ona alaycı bir bakış attım.

“Ne sevimli.”

Adrian bana göz kırptı ve ayağa kalktı. “Seninle konuşmak hoştu,” dedi Moroi’ya.

“Seninle de,” dedi adam. “Ama kızı daha iyi giydirmelisin.”

“Onun üzerindekiyle ilgilenmiyorum,” diye karşılık verdi Adrian beni adamdan uzaklaştırırken.

“Söylediklerine dikkat et,” diye onu uyardım dişlerimin arasından. “Yoksa suratına şarap kadehini yiyen sen olacaksın.”

“Sadece rolümü oynuyorum küçük dampir. Görevim seni beladan uzak tutmak.”

Poker salonuna ilerlerken Adrian beni baştan aşağı süzdü. “Adam giysiler konusunda haklı.”

Dişlerimi gıcırdattım. “Lissa’nın babasıyla ilgili söylediklerine inanamıyorum.”

“Dedikodu asla tükenmez, bunu en iyi sen bilmelisin. Ölü olman bir şeyi değiştirmez. Hem o konuşma bizim -biz derken seni kastediyorum- içindi. Mutlaka, kaçırma olayının hapis-hane içinden yapıldığını düşünen başkaları da vardır. Eğer bu adam, teorinin yayılmasına yardım ederse kimse dünyadaki en tehlikeli gardiyanın bu işe karıştığını düşünmez.”

“Sanırım haklısın.” Kendimi zorlayıp sakinleştim. Her zaman kavgaya eğilimli biriydim. Fakat son yirmi dört saat için-

de Lissa'dan aldığım karanlık duygular işleri daha da kötüleştirmişti.

Konuyu değiştirdim. "Önceden ne kadar kızdığını hesaba katarsak bana fazlasıyla iyi davrandığını söylemeliyim."

"Mutlu değilim ama biraz düşündüm," dedi Adrian.

"Beni de aydınlatmak ister misin?"

"Burada olmaz. Sonra konuşuruz. Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var."

"Suçumuzu örtbas edip Strigoï'ların saldırısına uğramadan şehirden çıkmak gibi mi?"

"Hayır, benim para kazanmam gibi."

"Çıldırдың mı?" Bu soruyu Adrian'a sormak hiçbir zaman iyi bir fikir değildi. "Daha yeni kan emici canavarlardan kaçtık ve sen hala kumar oynamayı düşünebiliyorsun?"

"Hayatta kalmamız yaşamamız gerektiği anlamına gelir," diye karşılık verdi. "Özellikle de ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyorsak."

"Paraya ihtiyacın yok."

"Eğer babam beni geri çevirirse olacak. Ayrıca asıl mesele, oyunun tadını çıkarmak."

Kısa sürede Adrian'ın oyunun tadını çıkarmak derken hile yapmayı kastettiğini anlamıştım. Tabii, ruh kullanmayı hile sayarsanız. Ruha bağlı pek çok zihinsel güç olduğundan, bu gücü kullananlar özellikle insanları okumakta ustaydı. Victor haklıydı. Adrian insanlarla şakalaştı, habire içki ısmarladı. Oysa ben diğer oyuncuların gözlemlediğini görebiliyordum. Açıkça herhangi bir şeyi söylemekten özenle kaçınsa da yüz

ifadesi onun yerine konuşuyordu. Suratında güvenli, şüpheli ve sıkılmış bir ifade vardı. Diğer oyuncuların blöflerini rahatlıkla çözebiliyordu.

"Hemen dönerim," dedim ona. Lissa'nın çağrısını hissetmiştim.

Elini sallayıp beni başından savdı. Adrian'ın güvenliğinden endişe etmiyordum çünkü odada birkaç gardiyan vardı. Beni kaygılandıran, kumarhane görevlilerinin Adrian'ın yaptığına uyanıp hepimizi dışarı atmasıydı. Ruh kullanıcıları eylemlerini saklamakta ustaydı ama bütün vampirler bir noktaya kadar bu yeteneğe sahipti ve karşısındakinin ne yaptığını hissedebilirdi. Ruh kullanmak ahlaki açıdan yanlış görülürdü ve Moroi'lar arasında yasaktı. Bir kumarhane ise bu yeteneği sınamak için en uygun yerd.

Bilgisayar merkezi, poker odasının yakınındaydı. Lissa ve Eddie'yi çabucak buldum. "Durum nedir?" diye sordum geri dönerken.

"Sabah uçağında yer buldum," dedi Lissa. Tereddüt etti. "Bu gece de gidebilirdik ama..."

Cümlesini tamamlamasına gerek yoktu. Bugün yaşadıklarımızdan sonra hiçbirimiz yeniden bir Strigoï'la karşılaşma riskine girmek istemiyorduk. Havaalanına gitmek için taksiye binmemiz yeterliydi. Gelin görün ki bu, karanlıkta dışarı çıkmak demekti ve bunu yapmak niyetinde değildik.

Onları poker salonuna götürdüm.

"Doğru olanı yapmışsınız. Şimdi zaman öldürmeliyiz... Oda tutup uyumak ister misiniz?"

“Hayır.” Lissa ürperdi. Sesindeki korkuyu duydum. “Kala-balıktan ayrılmak istemiyorum. Uyursam göreceğim rüyalar-dan korkuyorum...”

Adrian, Strigoï'lara aldırımıyormuş gibi davranabilirdi ama gördüğü yüzler hala Lissa'nın rüyalarına giriyordu. Özellikle de Dimitri'nin yüzü. “Tamam o zaman,” dedim ve ona kendi-sini iyi hissettirmeye çalıştım. “Uyanık kalırsak döndüğümüz-de saray saatlerine kolayca uyum sağlarız. Ayrıca Adrian'ın ku-marhane güvenliği tarafından dışarı atılışını izleyebiliriz.”

Umduğum gibi Adrian'ın hile yapışını izlemek Lissa'nın dikkatini dağıttı. Hatta o kadar hoşuna gitti ki kendisi de de-nemek istedi.

Bir bu eksikti. Onu daha güvenli oyunlara yönlendirip Adrian'ın, bardaki Moroi'la yaptığı sohbetten bahsettım. El-bette babasıyla ilgili kısımları atlardım. Gece, mucizevi bir şe-kilde kazasız belasız bitti. Strigoï'la veya güvenlikle ilgili bir sorun yaşamadık. Hatta birkaç kişi Lissa'yı tanıdı, gerekirse ileride onları şahit gösterebilirdik. Eddie bütün gece benim-le konuşmadı.

Güneş doğduğunda Cadı Saati'nden ayrıldık. Victor'ı kay-boluşu ve saldırı bizi hala rahatsız ediyordu. Kumarhanede ge-çirdiğimiz vakit sakinleşmemizi sağlamıştı. En azından, hava-alanına varana kadar. Kumarhanedeyken etrafımız Moroi ha-berleriyle doluydu, insan dünyasından uzaktık. Ama uçağımı-zı beklerken istemesek de televizyonları izledik.

Sürekli dönüp duran manşet, Luxor'daki toplu katliamla il-giliydi. Polisin elinde hiç ipucu yoktu. Kumarhanedeki nöbet-

çilerin çoğu boyunları kırılarak öldürülmüştü. Ortalıkta baş-ka ceset bulunamamıştı. Tahminimce, Dimitri adamlarını dı-şarı atıp güneşin onları küle dönüştürmesine izin vermiş ve ge-ride hiç şahit kalmadığına emin olunca da kaçmıştı. Kamera-lar hiçbir şey kaydetmemişti. Bunu duymak beni hiç şaşırtma-dı. Eğer ben hapishane güvenliğini devre dışı bırakabiliyorsam Dimitri kesinlikle bir insan otelinin güvenliğinden kurtulabi-lirdi. Düzenlen moralimiz yeniden bozulmuştu. Fazla konuş-madık. Lissa'nın zihninden uzak durdum çünkü depresif dü-şüncelerinin içimi karartmasını istemiyordum.

Philadelphia'ya uçup oradan sarayın yakınlarındaki havaa-lanına giden bir uçağa binecektik. Orada başımıza gelecekler, endişelerimizin en küçüğüydü.

Gündüz vaktiydi. Uçağa binecek Strigoï'lar konusunda en-dişelenmem gerekmiyordu. İzleyecek mahkum da olmadı-ğından kendimi uykunun kollarına bıraktım. En son ne za-man uyuduğumu hatırlamıyordum. Derin bir uykuya daldım ama rüyalarım Moroi'un en tehlikeli suçlularından birini ser-best bıraktığım gerçeği yüzünden kabusla dönüştü. Ayrıca, bir Strigoï'un yürüyüp gitmesine ve bir sürü insanın öldürülme-sine yol açmışım. Arkadaşlarımdan hiçbiri durumdan sorumlu değildi. Bu felaketin tek suçlusu bendim.

12

Kraliyet sarayına vardığımızda bu düşüncem doğrulandı.

Elbette başı belaya giren sadece ben değildim. Lissa azarlanmak üzere kraliçenin yanına çağrıldı. Eddie ve benim aksime, onun ceza almayacağını biliyordum. Mezun olmuştuk ama bu, serbest kaldığımız anlamına gelmiyordu. Teknik olarak artık kraliyet gardiyanlarının yetki alanındaydık. Bu da, işverenine itaatsizlik eden her işçi gibi, başımız belada demekti. Yalnızca Adrian herhangi bir sonuçla karşılaşmadı. Beyefendi istediğini yapmakta özgürdü.

Aslında cezam çok da kötü değildi. Gerçekten, bu noktada kaybedecek neyim vardı? Lissa'ya gardiyanlık yapma ihtimalim zaten çok düşüktü ve Tasha dışında hiç kimse benimle ilgili talepte bulunmamıştı. Vegas'ta geçirilen çılgın bir haftasonu -uydurduğumuz yalan buydu- kimsenin benimle ilgili fikirlerini değiştirmesini sağlamazdı. Ama yaşananlar Eddie'yle

ilgilenenlerden bazılarının geri çekilmesine yol açtı. Yine de onu isteyen yeterince Moroı vardı. İyi bir pozisyon elde etme şansı yüksekti. Kendimi suçlu hissettim. Yaptıklarımızla ilgili kimseye tek kelime etmedi ama ne zaman bana baksa gözlemindeki suçlayan ifadeyi görüyordum.

Sonraki günlerde Eddie'yle çok sık karşılaştık ve anladık ki gardiyanların asileri yola getirmek için özel yöntemleri vardı.

"Yaptığınız o kadar sorumsuzcaydı ki okula dönseniz daha iyi olur. Hatta ilkokula." Karargahtaki ofislerden birindeydik. Saraydaki gardiyanların başındaki Hans Croft bize bağırıyordu. Gardiyan atamalarında kilit role sahip bir dampirdi. Ellerindeydi ve gri-beyaz bir bıyığı vardı. Ve tam bir pislikti. Sürekli puro kokardı. Eddie'yle ben boynumuzu bükmüş onun azarlarını dinlerken ellerini arkasında birleştirmiş bir aşağı bir yukarı dolanıyordu.

"Son Dragomir'in öldürülmesine yol açabilirdiniz. Ivashkov denilen oğlandan bahsetmiyorum bile. Büyük torununun ölümüne kraliçe ne tepki verirdi sizce? Bir de zamanlama meselesi var. Tam prensesi kaçırmaya kalkan adam hapisten kaçtığı sırada, siz kalkıp parti yapmaya karar veriyorsunuz. Gerçi sahte kimliklerinizi kullanıp kumar oynamakla vakit geçirdiğinizi düşünürsek bu haberi duymamışsınızdır bile."

Victor'dan bahsedince irkildi. Yine de kaçış konusunda kimsenin bizden şüphelenmediğini duymak beni rahatlatmıyordu. Hans yüzümde beliren ifadeyi pişmanlık olarak algıladı.

"Mezun oldunuz, tamam," diye açıkladı, "Fakat bu, artık kimsenin sizi yenemeyeceği anlamına gelmiyor."

Bütün bu karşılaşma bana Lissa'yla St. Vladimir'e döndüğümüz zamanı hatırlattı. Aynı şey için suçlanmıştık, düşünce-cesizlik edip kaçmak ve Lissa'nın hayatını tehlikeye atmak. Hem bu sefer yanımda beni savunacak Dimitri de yoktu. O anı, Dimitri'nin ciddi ve yakışıklı yüzünü, beni savunmak için yaptığı konuşmayı hatırladım. Diğerlerini, değerim konusunda ikna ederken kahverengi gözlerinde beliren tutkuyu hatırlamak, boğazımın kurumasına yol açtı.

Ama hayır. Dimitri burada değildi. Eddie'yle yalnızdık ve eylemlerimizin sonuçlarıyla yüzleşmeye hazırlanıyorduk.

"Sen!" Hans dolgun parmağını Eddie'ye çevirdi. "Belki sen bu işten fazla ciddi bir ceza almadan kurtulabilirsin. Tabii ki, bu olay sicilinde sonsuza kadar kara bir leke olarak kalacak. Ve artık, sana arka çıkacak başka gardiyanlarla, seçkin bir krallık görevi elde etme şansını da tamamen kaybettin. Buna rağmen bir görev alacaksın. Aşağı düzeyden bir soyluyla tek başına çalışabilirsin."

Üst düzey soyluların her zaman birden fazla gardiyanı olurdu, bu sayede onları korumak kolaylaşırdı. Hans, Eddie'ye daha düşük seviyede bir soyluyla çalışacağını söylerken, daha zor ve tehlikeli bir iş beklemesi gerektiğini ima ediyordu. Yanı gözle baktığımda Eddie'nin yüzünde yine o sert, kararlı ifadeyi gördüm.

Bütün bir aileyi tek başına korumak zorunda kalsa bile umrunda değildi. Hatta on aileyi. Aslında o an için yaydığı elektrik, onu tek başına Strigoi yuvasına bile atsalar hepsiyle savaşacağını gösteriyordu.

"Ve sen." Hans'ın sesi bakışlarımı ona çevirmeme yol açtı. "Bir iş bulabilirsen şanslısın."

Her zamanki gibi düşünmeden konuştum. Halbuki ben de Eddie gibi susmayı tercih etmeliydim. "Elbette bir iş bulacağım. Tasha Ozero beni istiyor. Sizin de bir kenarda oturmama izin veremeyecek kadar az gardiyanınız var."

Hans'ın gözlerinde rahatsız edici bir parıltı belirdi. "Evet, elimizde yeterince gardiyan yok ama yapılması gereken birçok farklı iş var. Sadece kişisel koruma görevleri söz konusu değil. Biri ofiste çalışmalı. Biri oturup sarayın kapılarını korumalı."

Donup kaldım. Masa başı işi. Hans, beni masa başı işiyle tehdit ediyordu. O ana kadar bütün kabuslarım rastgele bir Moroi'u korumak zorunda kalmakla ilgiliydi. Tanımadığım ve büyük ihtimalle nefret edeceğim biriyle uğraşmam gerekecekti. En kötü senaryolarımda bile hep dışarıdaki dünyada dövüşeceğimi ve birilerini savunacağımı varsaymıştım.

Ama bu? Hans haklıydı. Saraydaki çeşitli pozisyonlar için gardiyanlara ihtiyaç vardı. Doğruydum, sadece bir avuç gardiyanı bu görevler için ayırabiliyorlardı. Çünkü fazlasıyla değerliydik. Gelin görün ki birileri de bu işi yapmalıydı. O kişilerden biri olma ihtimali aklımın alamayacağı kadar korkunçtu. Tarasov'daki gardiyanlar gibi saatlerce oturmayı düşünemiyordum bile. Gardiyan hayatı her türlü şatafatsız ama gerekli vazifeyle doluydu.

Ancak ve ancak o zaman kafama dank etti. Artık gerçek dünyadaydım. Korku bir tokat gibi yüzüme indi. Okulu bitirmiş, gardiyan unvanını almıştım. Peki, anlamını biliyor muy-

dum? Gardiyanmış gibi davranma oyunu mu oynuyordum yoksa avantajlarından yararlanıp sonuçları görmezden mi geliyordum? Artık mezundum. Ufak bir cezayla paçayı sıyıramazdım. Bu gerçektir. Ölüm kalım meselesiydi.

Yüzüm, duygularımı ele vermiş olmalıydı ki Hans hafif ve zalim bir gülümsemeyle bana baktı. “Şimdi anladın. Bela çıkarları terbiye etmek için çok yöntemimiz var. Ama şanslısın, kaderin henüz kesinleşmedi. Bu arada halledilmesi gereken bir sürü iş var ve siz ikiniz bize yardım edeceksiniz.”

Sonraki birkaç gün, bahsi geçen “işlerin” kaba kuvvet gerektirdiği ortaya çıktı. Doğrusu, gözaltına alınmaktan farkı yoktu. Tüm bunların bizim gibilere ders vermek için yaratıldığından emindim. Günde on iki saat çalışıyorduk. Zamanımızın çoğu dışarıda kaya taşıyarak ve kraliyet taşra evlerinden biri için avlu inşa ederek geçiyordu. Bazen bizi temizlik görevine veriyorlardı ve yerleri ovalıyorduk. Bu tür işler için Moroi işçiler vardı, biliyordum. Muhtemelen bizi çalıştırmak için onlara izin vermişlerdi.

Yine de tüm bunlar Hans’ın bize verdiği diğer işten daha iyiydi. Saatlerce evrak dağlarını düzenliyorduk. O kağıtları görünce dijital çağa geçişi bir kez daha takdir ettim. Ve yeniden geleceğim konusunda endişelendim. Tekrar tekrar, Hans’la yaptığımız ilk konuşmayı düşündüm. Bütün hayatımı bunlarla uğraşarak geçirmenin hayali bile korkutucuydu. Asla, kelimenin gerçek anlamıyla, gardiyanlık yapamayabilirdim, ne Lissa’yı ne başka bir Moroi’u korumama izin verilirdi. Eğitimim süresince sloganımız hep aynıydı. Onlar önce gelir! Eğer

geleceğimi gerçekten mahvetmişsem, o zaman yeni bir sloganım olacak demektir. *Önce A gelir, sonra B, C, ...*

Bütün gün çalışmak zorunda kalmam beni Lissa’dan ayrı düşürmüştü. Görevliler bizi ayrı tutmak için ellerinden geleni yapıyordu. Çok sinir bozucuydu. Aramızdaki bağ sayesinde yaptıklarını takip edebiliyordum ama onunla konuşmak istiyordum. Herhangi biriyle konuşmak istiyordum. Adrian da benden uzak durdu ve rüyalarımın girmedir. Ne hissettiğini merak ediyordum. Las Vegas’tan sonra görüşmemiştik. Sık sık Eddie’yle birlikte çalışıyorduk ama o da benimle konuşmuyordu. Bu yüzden saatlerce kendi düşüncelerime hapsoluyor ve suçluluk duygusuyla boğuşuyordum.

İnanın bana, suçluluk duygumu arttıracak çok şey vardı. Sarayda kimse, işçilere dikkat etmiyordu. İster içeride ister dışarıda, herkes orada değilmişim gibi sohbet ediyordu. En çok konuşulan konu Victor’dı. Tehlikeli Victor Dashkov kaçmıştı. Bu nasıl gerçekleşebilmişti? Acaba kimsenin bilmediği güçlere mi sahipti? Halk korku içindeydi. Bazıları Victor’ın bir gece ansızın sarayda belirip, hepsini uykusunda öldüreceğine inanıyordu. En yaygın teori içeriden yardım aldığı yönündeydi. Bu sayede kimse bizden şüphelenmedi. Ne yazık ki yine bu da birçok kişiyi aramızdaki hainler konusunda endişelendirmeye başladı. Kimin Victor Dashkov için çalıştığını kim bilebilirdi? Belki de casuslar ve asiler saraya sızıp korkunç planlar yapıyordu. Tüm bu hikayelerin abartıldığını biliyordum ama bir önemi yoktu. Yine de hepsinde bir gerçeklik payı vardı. Victor Dashkov özgür bir şekilde ortalıkta dolaşıyordu. Ve

sadece ben ve suç ortaklarım, bunun benim hatam olduğunu biliyorduk.

Las Vegas'ta görülmek, Victor'ın kaçışıyla ilgimiz olmadığının ispatıydı. Saraydakiler, bu kadar tehlikeli bir adam etrafı tayken, Dragomir Prensesi'nin kaçmasına izin vermemiz karşısında dehşete kapılmıştı. Üstelik adam ona saldırmıştı! *Şükürler olsun*, diyordu herkes, neyse ki Victor bizi bulmadan önce kraliçenin adamları bizi yakalamıştı. Bütün Las Vegas seyahati, yeni dedikodulara yol açmıştı ve hepsinin merkezinde ben vardım.

"Vasilisa'nın bunu yapmasına hiç şaşırmadım," dediğini duydum kadınlardan birinin. O ve arkadaşları besleyicilerin binasına gidiyordu ve bana dikkat etmedi. "Daha önce de kaçmamış mıydı? Dragomir'lerde bir vahşilik var. Victor Dashkov yakalansın, ilk fırsatta yine kaçıp kapağı partilerden birine atacaktır."

"Yanılıyorsun," diye karşılık verdi kadının arkadaşı. "Parti yapmak için kaçmadı. Aslında aklıbaşındadır. Sorun, sürekli yanında şu dampir, Hathaway denilen kız. O ve Adrian İvashkov'un evlenmek için Las Vegas'a gittiklerini duydum. Kraliçenin adamları son anda yetişip onları durdurmuş. Kız, hiçbir şeyin Adrian'ı ve onu birbirlerinden ayıramayacağını söylediği için Tatiana öfke içinde."

İnanılmazdı. Bunu duyunca şok geçirdim. Demek istedğim, bir kaçağa yardım ve yataklık etmek yerine, evlenmek için kaçtığımızı düşünmeleri tabii ki daha iyiydi, yine de... insanların bu sonuca varmaları beni şaşırttı. Tatiana'nın söz-

de evliliğimizle ilgili dedikoduları duymadığını umdum. Duymuşsa aramızdaki ilişkiyi düzeltmek adına attığım bütün adımlar boşa gidecek demektir.

İlk sosyal temasım beklenmedik biriyle oldu. Çiçek tarhının toprağını kürekliyordum ve ter içinde kalmıştım. Moroi'ların uyku zamanı geliyordu. Yani güneş doğmuştu. En azından karşıımızdaki manzara hoştu, sarayın dev kilisesine bakıyorduk.

Akademnin kilisesinde çok zaman geçirmiştim ama sarayın kilisesi ana binadan uzakta olduğu için buraya çok ender uğradım. Rus Ortodoks kilisesiydi -Moroi'lar arasında en yaygın din buydu- ve bana Rusya'da gördüğüm katedralleri anımsatıyordu. Kırmızı taştan yapılmıştı, yeşil kubbeleri vardı. Kubbelere altın rengi haçlar yerleştirilmişti.

Kilisenin sınırları, biri bizim çalıştığımız, iki büyük bahçeyle belirleniyordu. Biraz uzağımızda, sarayın en dikkat çekici güzelliklerinden biri vardı. Benim on katım büyüklüğünde, dev bir Moroi kraliçesi heykeli. Buna benzer bir kral heykeli de karşı tarafta duruyordu. Adlarını hatırlamıyordum ama tarih dersinde onları işlediğimize emindim. İleri görüşlü bir kral ve kraliçeydi. Dönemlerinin Moroi dünyasını değiştirmişlerdi.

Gözücüyla birinin yaklaştığını farkettiğimde, Hans'ın yine bizi azarlamaya geldiğini sanmıştım. Başımı kaldırıp Christian'ı görünce şaşırdım.

"Biri benimle konuştuğunu görürse başın belaya girebilir," diye onu uyardım.

Christian omuz silkip yarısı tamamlanmış taş duvarın kenarına oturdu.

“Bundan şüpheliyim. Kabak yine senin başına patlar. Artı, daha kötü bir duruma düşebileceğini sanmıyorum.”

“Doğru,” diye homurdandım.

Bir süre konuşmadan oturduk, toprakları yığışımı izledi. “Söylesene, nasıl ve neden yaptın?” diye sordu en sonunda.

“Ne yapmışız?”

“Neden bahsettiğimi iyi biliyorsun. Küçük maceranızdan bahsediyorum.”

“Uçağa binip Las Vegas’a uçtuk. Neden? Hımmm. Bir düşünelim.”

Alnımdaki ter damlalarını silmek için duraksadım. “Sence başka nerede korsan temalı oteller ve kimliğimizi kontrol etmeyen barmenler bulabilirdik?”

Christian kaşlarını çatı. “Rose, bana maval okuma. Vegas’a gitmediniz.”

“Bunu ispatlayacak uçak biletlerimiz ve otel faturalarımız var. Dragomir Prensesi’nin slot makinesinde kazandığı paraları gören turistlerden bahsetmiyorum bile.”

Bütün dikkatimi işime vermiştim ama ona bakmasam da Christian’ın başını salladığını hissedebiliyordum. “Üç kişinin Victor Dashkov’u hapisten kaçırdığını duyduğum anda bu işi sizin yaptığınızı anlamıştım. Üçünüz de ortadan kaybolmuşken başka türlü mümkün değildi.”

Eddie’nin doğruluğunu ve etrafına bakındığını gördüm. Ben de aynıını yaptım. Birileriyle konuşmanın özlemi için-

deydim ama dinlenme ihtimalini göze alamazdım. Suçumuz öğrenilirse alacağımız cezalarla kıyaslandığında, bahçede çalışmak tatile çıkmak gibi kalırdı. Etrafta kimse olmadığı halde alçak sesle konuştum ve dürüst bir ifade takındım.

“Victor’ı kaçırmayı için insanların kiralandığını duydum.” Bu da ortaya atılan teorilerden biriydi. Ve ekledim, “Aslında bence Strigoi’a döndü.”

“Tabii tabii,” diye kestirip attı Christian. Beni, söylediklerime inanmayacak kadar iyi tanıyordu. “Gardiyanlardan birinin arkadaşlarına saldırmasına neyin yol açtığını hatırlamadığımı duydum. Başka biri tarafından kontrol edildiğine yemin ediyor. Şimdi bir düşünelim, kimin başkalarının zihniyle bu şekilde oynayacak gücü var...”

Ona bakmayı reddettim ve küreği toprağa sapladım. Öfkeyle dudağımı ısırıldım.

“Bunu yaptı çünkü Strigoi’ların eski hallerine döndürülebileceğine inanıyordu.”

Kafamı kaldırdığımda Eddie’yle göz göze geldim. Ağzından çıkanlar karşısında afallamıştım. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Gerçekleri söylüyorum,” diye karşılık verdi Eddie, çalışmaya ara vermeden. “O bizim arkadaşımız. Bizi şikayet edeceğini mi sanıyorsun?”

Hayır, asi Christian Ozera bunu yapmazdı. Yine de, onların duyulmasını istemiyordum. Mantiğim basitti. Ne kadar fazla insan bilirse sırtımızın ortaya çıkma ihtimali de o kadar artardı.

Christian'ın tepkisi geri kalan herkesin tepkisinden farklı değildi. "Ne? Bu imkansız. Bunun imkansız olduğunu herkes bilir."

"Victor Dashkov'un kardeşine göre imkansız değil," dedi Eddie.

"Artık keser misin?" diye bağırdım.

"Ya sen anlattırın ya ben."

İçimi çektim.

Christian mavi gözlerini üzerimize dikmişti, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Çoğu arkadaşım gibi onun da kafası delice fikirlerle doluydu ama bu fikir deliliğin de ötesindeydi.

"Victor Dashkov'un tek çocuk olduğunu sanıyordum," dedi Christian.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Babasının bir ilişkisi olmuş, bu yüzden Victor'ın gayriresmi bir kardeşi var. Robert. O da bir ruh kullanıcısı."

"Böyle bir bilgiye ulaşmak ancak senden beklenirdi," dedi Christian.

Bu yorumu Christian'ın normal alaycılığına dönüşü kabul edip söylediklerini duymazdan geldim. "Robert bir Strigoi'yu iyileştirdiğini iddia ediyor. Kızın içindeki yaşayan ölüyü öldürüp onu hayata geri döndürmüş."

"Ruhların sınırları vardır Rose. Birini geri getirmeyi denebilirsiniz ama Strigoi'ların ruhu çoktan gitmiştir."

"Ruhla ilgili her şeyi bilmiyoruz," diye ona hatırlattım. "Onlarla ilgili birçok şey hala gizemini koruyor."

"St. Vladimir'i biliyoruz. Eğer bir Strigoi iyileştirilebilseydi sence onun gibi biri bunu yapmaz mıydı? Demek istediğim, bu da mucize değilse nedir bilmiyorum? Böyle bir şey gerçekleşebilseydi mutlaka efsanelerde rastlardık."

"Belki evet, belki hayır." Atkuyruğumu düzeltip Robert'la karşılaşmamızı belki de yüzüncü kez aklımdan geçirdim. "Belki Vlad nasıl yapacağını bilmiyordu. O kadar kolay değil."

"Tabii" diye dalga geçti Eddie, "ama sen becerebileceğini sanıyorsun."

"Hey," diye bağırdım ona. "Bana öfkeliyim tamam ama Christian'ın alaycı yorumları zaten yetiyor da artıyor bile."

"Bilmiyorum," dedi Christian. "Bu konuda seninle dalga geçmek için iki kişi az bile gelebilir. Şimdi bana bu mucizenin nasıl yapıldığını anlatır mısın?"

Derin bir nefes aldım. "Dört elementle birlikte ruhu da bir kazığa yerleştirerek."

Ruh tılsımları Christian için hala yeni bir kavramdı. "Bunu düşünmemiştim. Sanırım kazığa ruh eklemek dengeyi bozacaktır ama ruh tılsımlı bir kazığı bir Strigoi'a saplamanın onu geri getirmeye yeteceğini sanmıyorum."

"Asıl mesele de bu. Robert'a göre benim yapmam işe yaramazmış. Bu hareket bir ruh kullanıcısı tarafından yapılmalıymış."

Ve sessizlik. Christian söyleyecek söz bulamadı.

"O kadar fazla ruh kullanıcısı tanımıyorum ama aralarında Strigoi'la dövüşecek ya da bir Strigoi'a kazık saplayacak birisinin olduğunu sanmıyorum."

"İki ruh kullanıcısı tanıyoruz." Duraksayıp Sibiryadaki Oksana'yı ve bir yerlere kapatılan Avery'yi hatırladım. Onu nereye tıkmışlardı, hastaneye mi Tarasov gibi bir yere mi? "Hayır dört. Robert'ı sayarsak beş. Ama haklısın, aralarından hiçbiri bunu yapamaz."

"Bir önemi yok çünkü Strigoi'ların geri getirilmesi mümkün değil," dedi Eddie.

"Bunu henüz bilmiyoruz!"

Sesimdeki çaresizlik beni bile şaşırttı. "Robert buna inanıyor. Hatta Victor bile inanıyor." Durakladım. "Lissa da inanıyor."

"Çünkü inanmak istiyor," dedi Christian. "Senin için her şeyi yapar."

"Bunu yapamaz."

"Yetenekleri elvermediği için mi yoksa ona izin vermeyeceğin için mi?"

"İkisi de," diye bağırdım. "Onun Strigoi'lara yaklaşmasına izin veremem. Zaten şimdiden..." İnledim, ayrı kaldığımız zamanda bağ sayesinde keşfettiklerimi açığa vurmaktan nefret ediyordum. "Bir kazık bulmuş ve onu büyülemeye çalışıyor. Neyse ki şimdiye kadar şanslı yaver gitmedi."

"Eğer söylediğin mümkünse," diye söze başladı Christian, "dünyamız değişir. Eğer bunu yapmasını öğrenecek olursa..."

"Ne? Hayır!" Christian'ı bana inandırmaya o kadar heveslenmişim ki sonuçlarını düşünmemiştim. Şimdi bunu yapmamış olmayı diliyordum. Bütün bu olayda bizi kurtaran, arkadaşlarımdan hiçbirinin bunun gerçekleşebileceğine inan-

mamasıydı. Hiçbiri Lissa'nın Strigoi'la savaşmayı deneyeceğini düşünmemişti. "Lissa savaşçı değil. Bildiğimiz ruh kullanıcılarının hiçbiri savaşmaktan anlamaz. Eğer savaşçı bir ruh kullanıcısı bulamazsak Lissa'nın dövüşmesindenense..." gözlerimi kırıştırdım, "Dimitri'nin ölmesini tercih ederim."

Bu söz Eddie'nin çalışmayı kesmesine yol açtı. Küreğini bıraktı. "Gerçekten mi? Benim durduğum yerden hiç öyle görünmüyor." Alaycılığı benimkiyle yarışabilirdi.

Onunla yüzleşmek için döndüm, ellerimi yumruk yapmıştım. "Bana bak, artık buna katlanamayacağım! Çok üzgünüm. Başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Her şeyi mahvettim. Dimitri kaçtı, Victor'ın kaçmasına izin verdim."

"Victor'ın kaçmasına izin mi verdin?" diye sordu Christian. Şaşırmıştı.

Onu görmezden gelip Eddie'ye bağırmaı sürdürdüm. "Bir hataydı. Dimitri'yle... zayıf bir anımdı. Başarısız oldum. Çuvalladığımı biliyorum. İkimiz de biliyoruz. Böyle sonuçlanmasını istemezdim. Arkadaşımsan, bunu bilmen gerekir. Eğer her şeyi geri alabilseydim..." Yutkundum, gözlerim yanıyordu, "alırdım. Yemin ederim ki alırdım Eddie."

Yüzünde en ufak bir hareket yoktu. "Sana inanıyorum. Arkadaşınım ve biliyorum ki işlerin bu hale gelmesini istemedin."

Rahatlamanın verdiği hisle kendimi bıraktım. Eddie'nin saygısını ve arkadaşlığını kaybetme ihtimali beni gerçekten endişelendirmişti. Başımı indirince ellerimi yumruk yaptığımı gördüm. Onları gevşettim. Ne kadar üzüldüğüme inanmıyordum. "Teşekkürler. Çok teşekkürler."

“Bütün bu bağırışların sebebi ne?”

İkimiz de döndük ve bize doğru gelen Hans’ı gördük. Öfkeliydi. Bu arada Christian’ın ortadan kaybolduğunu farkettim. Keşke ben de yok olabilseydim.

“Sizi buraya eğlenin diye koymadık!” diye bağırdı Hans. “Hala bir saatlik işiniz var. Birlikteyken dikkatiniz dağılacaksa belki de ayrı ayrı çalışmalısınız.” Eddie’ye döndü. “Haydi. Üzerinde senin adının yazılı olduğu evrak işleri var.”

Hans’ın peşinden giden Eddie’ye anlamlı bir bakış fırlattım. Ama evraklarla boğuşmak için beni götürmediğine sevinmiştim.

Toprak küremeyi sürdürdüm. Aynı sorular bütün hafta boyunca zihimde dönüp durmuştu. Eddie’ye söylediklerimde ciddiydim. Dimitri’nin kurtarılması hayalinin gerçekleşmesini çok istiyordum. Hem de her şeyden çok. Ama Lissa’nın hayatını tehlikeye atmasına değecek kadar değil. Tereddüt etmemem gerekirdi. Dimitri’yi öldürmüş olsaydım Victor kaçamazdı. Lissa da Robert’ın sözlerini düşünmeye gerek duymazdı.

Lissa’yı düşünmek, zihnimde belirmesine yol açtı. Odasındaydı. Yatmadan önce valizini hazırlıyordu. Yarın Lehigh ziyaretinin günüydü. Son olaylardan sonra onunla gitmek üzere aldığım davet iptal edilmişti.

Az kalsın unutacağım doğum günü de bu haftasonundaydı. O günü ayrı geçirmek bana doğru gelmiyordu. Doğum gününü birlikte kutlamalıydık. Kapı çalındığında irkilmekten kendini alamadım.

Onu bu saatte kimin ziyaret edebileceğini merak ederek kapıyı açtı ve Christian’ı karşısında bulunca inledi. Benim için de gerçeküstü bir sahneydi. Bir parçam hala okul yatakhaneğinde kaldığımızı, kurallar yüzünden kızlarla erkekleri birbirlerinin odasından uzak durması gerektiğini düşünüyordu. Ama hayır, artık okulda değildik. Teknik olarak hepimiz yetişkindik. Herhalde Christian benim yanımdan ayrıldıktan sonra doğruca Lissa’nın odasına gitmişti.

Aralarındaki gerilimin zirveye ne kadar hızlı ulaştığını görmek şaşkınlık vericiydi. Lissa’nın içi farklı duygularla doluydu. Öfke, acı ve kafa karışıklığı.

“Burada ne işin var?” diye sordu.

Oğlanın yüzünden de aynı şeyleri hissettiği anlaşılıyordu. “Seninle konuşmak istedim.”

“Geç oldu,” diye kestirip attı. “Ayrıca konuşmaktan hoşlanmadığını sanıyordum.”

“Victor’ın ve Robert’ın başına gelenlerle ilgili konuşmak istiyorum.”

Bu kadarı, Lissa’nın öfkesinden kurtulmasına yetti. Tedirgin bakışlarla koridoru tarayıp oğlana içeri girmesini işaret etti. “Bunu nereden biliyorsun?” diye fısıldadı ve kapıyı arkalarından kapattı.

“Az önce Rose’u gördüm.”

“Nasıl görebildin? Benim onu görmeme izin vermiyorlar.” Lissa da bizi ayrı tuttukları için görevlilere kızgındı.

Christian omzunu silkti, aralarındaki mesafeyi korumaya özen gösteriyordu. İkisi de kollarını kavuşturmuştu. Birbir-

lerine ne kadar benzediklerini kavradıklarını sanmıyordum. "Gizlice Rose'un yanına gittim. Saatlerce toprak küretiyorlar."

Lissa'nın suratı asıldı. Bizi ayrı tuttukları için neler yaptığı mı bilmiyordu. "Zavallı Rose."

"Her zamanki gibi iyi idare ediyor." Christian'ın gözleri ka-nepeye ve ardından açık valize kaydı, ipek bluzun üstünde gü-müş bir kazık duruyordu. Gömleğin hiç kırıışmadan o yolcu-luğu atlatılabileceğinden şüpheliydim. "Okul ziyaretine gider-ken yanına almak için ilginç bir tercih."

Lissa aceleyle valizi kapattı. "Seni ilgilendirmez."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Christian. Öne doğru bir adım attı. İçindeki arzu uzak durmak istediği-ni unutturmuştu.

Konuşulanlar dikkatini dağıtsa da Lissa yakınlaşmalarını, oğlanın kokusunu, ışığın siyah saçlarına düşürdüğü parıltıla-rı hemen farketti. "Gerçekten bir Strigoi'u geri getirebileceği-ne inanıyor musun?"

Lissa dikkatini konuşulanlara verdi. Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama kendimi de-nemek zorunda hissediyorum. Strigoi'u kurtarır mı bilemem ama kazığa yerleştirilen ruhun nasıl bir etki yaratacağını me-rak ediyorum. Bu kadarıyla uğraşmak yeterince zararsız."

"Rose'a göre öyle değil."

Lissa'nın yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi ama he-men ardından ne yaptığını kavrayıp ciddileşti. "Hayır. Rose bu fikrin yakınından bile geçmemi istemiyor ama o an içten içe anlatılanların gerçek olmasını umuyor."

"Bana doğruyu söyle." Christian'ın gözleri alev alevdi. "Sence bir Strigoi'a kazık saplamak konusunda hiç şansın var mı?"

"Hayır," diye itiraf etti kız. "Yumruk bile atamam. Ama de-diğim gibi, denemem gerektiğini hissediyorum. Öğrenmeye çalışmalıyım. Birine kazık saplamayı kastediyorum."

Christian bir süre bu sözleri düşündükten sonra valizi işa-ret etti. "Sabah Lehigh'e mi gidiyorsun?"

Lissa başını salladı.

"Ve Rose'un gitmesi engellendi?"

"Başka ne bekliyordun?"

"Kraliçe başka bir arkadaşını getirebileceğini söyledi mi?"

"Söyledi," diye itiraf etti Lissa. "Özellikle Adrian'ı getirme-mi önerdi. Ama Adrian somurtup duruyor ve ona katlanabile-ceğime emin değilim."

Christian bunu duyduğuna sevinmiş gibiydi. "O zaman beni götür."

Zavallı arkadaşlarım. Bugün daha ne kadar şoku kaldırabi-leceklerdi, bilmiyorum.

"Kahrolası, seni neden götüreyim?" diye bağırdı Lissa. Christian'ın onu götüreceğini sanmasına öfkelenmişti. Küf-retmesi kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu gösteriyordu.

"Çünkü," dedi Christian sakın bir sesle, "sana bir Strigoi'a nasıl kazık saplayacağını öğretebilirim."

13

“K^esinlikle yapamazsın,” dedim yüksek sesle ama etrafımda kimse yoktu.

“Hayır öğretemezsin,” dedi Lissa, yüzünde benimki gibi kuşkucu bir ifade vardı. “Ateş kullanarak savaşabiliyorsun, tamam. Ama kazık saplama konusunda hiçbir şey bilmiyorsun.”

Christian’ın yüz ifadesi kararlıydı. “Biliyorum, biraz da olsa. Daha fazlasını öğrenebilirim. Mia’nın ona dövüşmesini öğreten gardiyan arkadaşları var ve bir kısmını ben de öğrendim.

Christian’ın Mia’dan bahsetmesi Lissa’nın fikrini değiştirmek konusunda fazla bir işe yaramadı. “Buraya geleli bir hafta bile geçmedi! Oysa yıllardır bir ustayla çalışıyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Hiç yoktan iyidir,” dedi. “Ayrıca başka kimden öğrenebilirsin? Rose’dan mı?”

Lissa’nın öfkesi biraz olsun yatıştı. “Hayır,” diye gerçeği kabullendi. “Eğer beni dövüşmeye çalışırken yakalasa kolumdan tutup götürürdü.”

Kesinlikle öyle yapardım. Aslında önümdeki birçok engelle karşınl şimdi bile oraya gidip Rose’u azarlamaya heveslenmişim.

“O zaman tek şansın benim,” dedi Christian. Sesi temkinli bir tona büründü. “Dinle, iyi anlaşılamıyorum, biliyorum ama bunu öğrenmeye niyetliysen aramızda geçenlerin hiçbir önemi yok. Tatiana’ya beni Lehigh’e götürmek istediğini söyle. Hoşuna gitmeyecektir ama sana izin verir. Boş zamanlarımızda bildiklerimi sana gösteririm. Geri döndüğümüzde de, seni Mia ve arkadaşlarına götürürüm.”

Lissa kaşlarını çatı. “Eğer Rose bilse...”

“Bu yüzden sen saraydan uzaktayken çalışmaya başlayacağız. Rose da bir şey yapamayacak.”

Ah, Tanrı aşkına. Ben de onlara dövüş dersi verebilirdim ve işte Christian’ın suratını yumruklayarak başlardım.

“Ya geri döndüğümüzde?” diye sordu Lissa. “Rose öğrenecektir. Aramızdaki bağla bu kaçınılmaz.”

Christian omuz silkti. “Hala toprak eşelemekle uğraşıyor olursa ondan kaçmakta güçlük çekmeyiz. Öğrenmesini engelleyemeyiz ama müdahale edemez.”

“Ne öğrenirsem öğreneyim yeterli gelmeyebilir,” diyen Lissa iç çekti. “Rose bir konuda haklıydı, onun yıllar içerisinde öğrendiği şeyleri birkaç haftada öğrenmem beklenemez.”

Haftalar mı? Kendine biçtiği zaman sınırı bu muydu?

“Denemek zorundasın,” dedi Christian neredeyse nazik bir sesle.

Neredeyse.

“Bu konu seni neden ilgilendiriyor?” diye sordu Lissa şüpheli bir tavırla. “Dimitri’yi geri getirmekle neden ilgileniyorsun? Ondan hoşlandığını biliyorum ama gerekçelerin Rose’unkilerle aynı olamaz.”

“İyi biriydi,” dedi Christian. “Eğer onu yeniden dampire dönüştürmenin bir yolu varsa bu mucize demektir. Bu iş tek bir kişiden çok daha büyük. Eğer Strigoi’u kurtarmanın bir yolu varsa dünyamız tamamen değişecek demektir. Kendilerini cinayetlere kaptırdıklarında onları yakmaktan hoşlanmadığını söylemiyorum ama birilerini öldürmelerini engellesek fena mı olurdu? Bu, hepimizi kurtarmanın anahtarı olabilir.”

Lissa bir an için ne söyleyeceğini bilemedi. Christian’ın sesinde tutku vardı ve üzerinden umut dalgaları yayılıyordu. Çok etkileyiciydi.

Christian, Lissa’nın sessizliğini fırsat bildi. “Ayrıca sana yol gösterecek biri yokken ne yapacağın bilinmiyor. Kendini öldürtmen ihtimalini azaltmak istiyorum çünkü Rose itiraz etse de senin şansını deneyeceğini biliyorum.”

Lissa yine sessizleşti, durumu değerlendiriyordu. Düşüncelerini dinledim ve gittikleri yönden hoşlanmadım.

“Altıda yola çıkıyoruz,” dedi sonunda. “Benimle alt katta saat beş buçukta buluşur musun?” Kızın yeni misafirini duyduğunda Tatiana hiç sevinmeyecekti. Buna karşılık Lissa sabah hızlı bir konuşmayla bu sorunu çözebileceğine emindi.

Christian başını salladı. “Orada olacağım.”

Odama döndüğümde berbat durumdaydım. Lissa tüm uyarılarıma karşın Strigoi’a kazık saplamayı öğrenmeyi deneyecekti. Christian da ona yardım edecekti. O ikisi ayrıldıklarından beri birbirlerine öfke kusuyordu. Benden gizli iş çevirmek onları birbirine yaklaştırdığı için mutlu olmalıydım ama değildim. Öfkeliydim.

Seçeneklerimi tarttım. Lissa’yla kaldığımız binalar okul yakakhanelerindeki gibi belirli bir saatten sonra giriş çıkışı engelleyen güvenlik görevlilerine sahip değildi. Ama birileriyle görüşsem, görevliler gardiyanlara anında haber verirdi. Hans bir sonraki emre kadar Lissa’dan uzak durmam konusunda beni uyarmıştı. Bir saniye kadar durumu tarttım. Hans’ın beni Lissa’nın odasından sürüklemesine değip değmeyeceğini düşündüm. Ardından alternatif bir plan yaptım. Vakit geçti ama çok da değildi. Odamdan çıkıp yan odanın kapısını çaldım. Komşumun uyanık olduğunu umuyordum.

Benim yaşlarımda bir dampirdi. Farklı bir okuldan yeni mezun olmuştu. Benim cep telefonum yoktu ama onun elinde bir tane görmüştüm. Birkaç saniye sonra kapıyı açtı ve şansıma uykulu görünmüyordu.

“Merhaba,” dedi şaşkın şakin.

“Merhaba, cep telefonundan bir mesaj yollayabilir miyim?”

Telefonunu meşgul etmek istemiyordum, ayrıca telefon açacak olursam Lissa suratıma kapatabilirdi. Omzunu silkti, odasına döndü ve cep telefonu ile geri geldi. Lissa’nın numarasını ezbere biliyordum. Ona şu mesajı yolladım.

Ne yapmayı planladığını biliyorum ve çok kötü bir fikir. Sizi bulduğumda ikinizin de kışını tekmeleyeceğim.

Telefonu sahibine geri verdim. "Teşekkürler. Eğer bir yanıt gelirse bana haber verir misin?"

Vereceğini söyledi ama mesaj gelmesini beklemiyordum. Mesaj farklı bir yoldan bana ulaştı. Odama ve Lissa'nın zihnine döndüm, telefonu bipleğinde orada olmak istiyordum. Christian gitmişti. Hüzünlü bir gülümsemeyle mesajımı okudu. Yanıt, aramızdaki bağ yoluyla geldi. İzlediğimi biliyordu.

Özür dilerim Rose. Bu, almam gereken bir risk.

O gece yatağında dönüp durdum, Lissa ve Christian'ın yapmaya çalıştıkları şeye hala öfkeliydim. Hiç uyuyamayacakmışım gibi geliyordu ama Adrian rüyamda beni ziyaret ettiğinde vücudumun yorgunluğunun, zihnimin heyecanını yendiğini anladım.

"Las Vegas mı?" diye sordum. Adrian'ın rüyaları her seferinde, onun seçtiği birbirinden farklı yerlerde geçerdi. Bu gece bulvardaydık, Eddie'yle benim, Lissa ve onunla buluştuğumuz yerde, MGM'nin önünde. Otellerin ve restoranların parlak ışıkları gecenin karanlığını aydınlatıyordu. Ama gerçeğiyle kıyaslandığında rüyadaki bulvar oldukça sessizdi. Adrian, Las Vegas'ın gerçek ahalisini veya arabaları rüyasına taşımamıştı. Şehir, hayalet kasabaları andırıyordu.

Gülümsedi ve eskort servislerinin ilanlarıyla kaplı bir di-reğe yaslandı. "Oradayken şehrin tadını çıkarma şansımız olmadı."

"Doğru." Birkaç adım ötesinde durup kollarımı kavuşturdum. Üzerimde kot pantolonum ve bir tişört vardı. Nazar boncuğumu da takmıştım.

Adrian üstüme farklı bir şeyler giydirmeye karar vermediği için minnettardım. Ne de olsa kendimi Moroi şov kızları gibi tüyler ve pullar içinde bulabilirdim. "Benimle görüşmekten kaçındığını sanıyordum." Hala ilişkimizin durumu hakkında şüpheliydim.

Somurttu. "Bu benim seçimim değil küçük dampir. Gardiyanlar kimseyle temas etmemem için ellerinden geleni yapıyor."

"Christian gizlice gelip beni görmeyi başardı," dedim. Bu sözle Adrian'ın konuşmak istediği konudan kaçınmayı umuyordum, eski sevgilimi kurtarmak için pek çok hayatı riske atmak gurur duyduğum bir şey değildi. "Lissa'ya, Strigo'i'a kazık saplamasını öğretmeyi deneyecek."

Adrian'ın benim gibi öfkelenmesini bekledim ama her zamanki gibi rahattı. "Lissa'nın bunu denemek istemesi beni şaşırtmadı. Beni şaşırtan, Christian'ın bu delice teoriyi hayata geçirmeye yardım etmesi."

"Ona çekici gelecek kadar delice... Ayrıca birbirlerine duydukları nefreti bastırarak kadar ilgi çekici görünüyor."

Adrian başını yana yatırdığında saçları gözlerine döküldü. Mavi neondan palmye ağaçlarıyla süslü bir binanın ürkütücü ışıkları, Adrian'ın yüzünde gölgeler oluşturdu. Bana bilmiş bir bakış fırlattı. "Haydi ama, ikimiz de Christian'nın bunu neden yaptığını biliyoruz."

“Çünkü Gill ve Mia’yla çalışmanın, kendisine bunları öğretme hakkı verdiğini sanacak kadar kibirli.”

“Çünkü bu sayede Lissa’ya yaklaşmak için bir bahanesi var. Üstelik ilk önce kendisi pes etmiş gibi görünmeksizin. Senin anlayacağın erkekliğini koruyor.”

Dev reklam panolarının ışığında hafifçe kıpırdandım. “Çok saçma.” Özellikle Christian’ın erkekliğiyle ilgili kısmını kastetmiştim.

“Erkekler, aşk uğruna saçma sapan şeyler yapar.” Adrian cebine uzanıp bir paket sigara çıkardı. “Bunlardan birini ne kadar istediğimi biliyor musun? Hatta acı çekiyorum Rose. Ve hepsi senin için.”

Gülümsememi saklamaya çalışarak “Bana romantiklik taslama,” diye onu uyardım. “En iyi arkadaşım canavar avına çıkmışken buna vaktim yok.”

“Peki, onu nereden bulacak? Sence de bu büyük bir sorun değil mi?” Adrian’ın kimden bahsettiğini anlamam için ismini söylemesine gerek yoktu.

“Doğru,” diye itiraf ettim.

“Zaten kazığı büyülemeyi başaramadı. Bunu yapana kadar edindiği kung-fu yeteneğinin hiçbir önemi yok.”

“Gardiyanlar kung-fu yapmaz. Hem kazığı nereden biliyorsun?”

“Birkaç kez yardımımı istedi,” diye açıkladı.

“Öyle mi? Bunu bilmiyordum.”

“Sen şu aralar bir hayli meşgulsün. Zaten zavallı erkek arkadaşını da bir kere bile aramadın.”

Bunca işin arasında, Lissa’nın zihninde yeterince vakit geçirememiştim. Orada sadece onu kontrol edecek kadar kalmıştım. “Hey, dosyalama işini istediğin zaman devralabilirim.” Adrian’ın Vegas yüzünden bana öfkeli olacağını sanıyordum. Oysa her zamanki gibi neşeliydi. Belki biraz fazla neşeli. Onun önümüzdeki soruna odaklanmasını istiyordum. “Lissa ve tılsımlar konusunda ne düşünüyorsun? Sence kazığı büyülemeye yaklaştı mı?”

Adrian dalgın bir tavırla sigaralarıyla oynadı, neredeyse ona bir tane yakıp kurtulmasını söyleyecektim. Ne de olsa bu bir rüyaydı. “Emin değilim. Benim tılsımlarla ilişkim onunki gibi değil. Diğer elementlerle birlikte yapılması garip... Ruhu yönlendirmeyi güçleştiriyor.”

“Ona yardım ediyor musun?” diye sordum şüpheyle.

Eğleniyormuş gibi göründü. “Sence?”

Tereddüt ettim. “Ben... Bilmiyorum. Ruhla ilgili konularda ona yardım ediyorsun ama bu konuda ona yardım etmen demek...”

“... Dimitri’ye yardım etmem anlamına mı gelir?”

Başımı salladım, başka bir şey söylemek istemedim.

“Hayır,” dedi Adrian sonunda. “Ona yardım etmiyorum çünkü nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Derin bir nefes aldım.

“Gerçekten çok üzgünüm,” dedim ona. “Her şey için... Nerede olduğum, ne yaptığım konusunda yalan söylediğim için... Çok yanlışlı. Ve... Bana karşı neden bu kadar iyisin, anlamıyorum.”

“Sana kötü mü davranmalıyım?” Göz kırpı. “Öyle şeylerle mi ilgileniyorsun?”

“Hayır! Elbette hayır. Ama Vegas’a gelip olanları öğrendiğinde çok kızgındın. Düşündüm ki... Bilmiyorum. Benden nefret ettiğini düşündüm.”

Yüzündeki eğlenceli ifade kayboldu. Yanıma gelip ellerini omuzlarıma koydu, yeşil gözleri ciddiydi. “Rose bu dünyada hiçbir şey senden nefret etmeme yol açamaz.”

“Eski erkek arkadaşımı ölümden döndürmeyi denemem bile mi?”

Adrian bana sarıldı. Rüya da bile teninin ve parfümünün kokusunu aldım. “Sana karşı dürüst olacağım. Belikov şimdi buralarda olsaydı, canlı, eskisi gibi? Sorun olurdu. Öyle olsaydı bize ne olurdu falan diye düşünmek istemiyorum. Buna zaman harcamaya değmez, çünkü burada değil.”

“İlişkimizin yürümesini istiyorum,” dedim ona. “O geri gelse bile bize bir şans tanırdım. Hoşlandığım kişilerden ayrılmakta hep güçlük çekmişimdir.”

“Biliyorum. Ne yaptıysan sevdiğin için yaptın. Sana bu yüzden kızamam. Aptalcaydı ama aşk böyledir. Benim senin için neler yapabileceğimi biliyor musun? Seni güvende tutmak için?”

“Adrian...”

Gözlerine bakamadım. Birden kendimi değersiz hissettim. Onu hafife almıştım. Tek yapabildiğim başımı göğsüne yaslamak ve bana sıkı sıkı sarılmasına izin vermektir.

“Özür dilerim.”

“Yalan söylediğin için özür dilemen gerekiyor,” dedi ve alnından öptü. “Onu sevdiğin için özür dileme. Bu senin bir parçan, bırakman gereken bir parça ama seni sen yapan şeylerden biri.”

Bırakman gereken bir parça...

Adrian haklıydı ama bunu kabul etmek çok ürkütücüydü. Şansımı kullanmıştım. Dimitri’yi kurtarmak için riske girmiş ve başaramamıştım. Lissa kazık konusunda hiçbir yere varamayacaktı, ben de Dimitri’ye geri kalan herkes nasıl davranıyorsa öyle davranmalıyım. O ölüydü. Hayatuma devam etmeliydim.

“Kahretsin,” diye mırıldandım.

“Ne?” diye sordu Adrian.

“Mantıklı davranan sen olduğunda, senden nefret ediyorum. Bu benim işim.”

Adrian, “Rose,” dedi ve kendini zorlayarak ciddi bir tonda konuşmayı sürdürdü. “Seni tasvir etmek için birçok sıfatı kullanabilirim, *seksi* kelimesi listenin tepesinde yer alır. Ama *mantıklı* asla.”

Bir kahkaha attım. “Tamam, o zaman benim işim daha az deli taraf olmak.”

Biraz düşündü. “Bu söylediğini kabul edebilirim.”

Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. İlişkimiz sallantılı durumdaydı ama öpüşmemizde şüpheye yer yoktu. Rüya da öpüşmek aynı gerçek hayattaki gibiydi. Heyecan dalgalarının bütün vücuduma yayıldığını hissettim. Ellerimi bırakıp kollarını belime doladı ve bizi birbirimize yaklaştırdı. Söyle-

diklerime inanmanın zamanının geldiğini anladım. Hayat devam ediyordu. Dimitri gitmişti ama Adrian'la bir şeyler yaşayabilirdim, en azından işim beni ondan uzaklaştıranı kadar. Elbette, bir iş bulabilirsem. Eğer Hans bana masa başı iş verirse ve Adrian ortalıkta dolanmayı sürdürürse sonsuza kadar birlikte olabilirdik.

Adrian'la uzun süre öpüştük, birbirimize iyice yaklaştık. Sonunda ondan koptum. Peki ya rüyada sevişmek? O da gerçek hayattaki gibi miydi? Bilmiyordum ve öğrenmeye niyetim yoktu. Buna hazır değildim.

Bir adım geri çekildiğimde Adrian hareketimin altında yatan imayı kavradı. "Özgür kaldığında beni bul."

"Umarım, çok yakında olur," dedim. "Gardiyanlar beni sonsuza kadar cezalandıramaz."

Adrian bu söylediğimden emin değilmiş gibiyse de başka bir şey söylemeden rüyanın dağılmasına izin verdi. Ben de yatağıma ve uykuma döndüm.

Lissa ve Christian'a müdahale etmemi engelleyen tek şey, Hans'ın beni onların buluşmasından bile erken saatte büroya yollamasıydı. Beni evrak işlerine vermişti. Komik ama arşivde çalışacaktım. Aramızdaki bağ sayesinde Lissa ve Christian'ı izleyebiliyordum. Önümde ilgilenmem gereken evrak yığınları vardı. Hem casusluk yapıp hem evrakları alfabetik sıraya dizilebilmeyi, birçok işi aynı anda yapabilme becerimin ispatı kabul ettim.

Ama casusluk girişimim kısa süre sonra bölündü.

"Seni yine burada bulmayı ummuyordum," dedi bir ses.

Lissa'nın kafasından çıkıp başımı kaldırdım. Mikhail yanı başımdaydı. Victor olayını takip eden sorunların ışığında Mikhail'in kaçışımızdaki rolünü neredeyse unutmuştum. Evrakları bırakıp gülümsedim.

"Kaderin işine akıl sır ermiyor, değil mi? Şimdi burada çalışmamı *istiyorlar*."

"Gerçekten. Duyduğum kadarıyla başın büyük beladaya mı?"

Gülümsemem tamamen kayboldu. "Bir de bana sor." Yalnız olduğumuzu bilsem de etrafa bakındım. "Başın belaya girmedi umarım?"

Başını iki yana salladı. "Kimse ne yaptığımı bilmiyor."

"Güzel." En azından bir kişi bütün bu karmaşadan paçasını kurtarmıştı. Mikhail de yakalansaydı, katlanamazdım.

Mikhail benimle göz göze gelebilmek için eğildi ve kolunu oturduğum masaya yasladı. "Başardınız mı? Buna değdi mi?"

"Yanıtlanması zor bir soru."

Bir kaşını kaldırdı. "Başarısız olduğumuz noktalar var. Ama bilmek istediğimiz şeyi öğrendik. En azından öğrendiğimizi sanıyoruz."

Mikhail nefesini tuttu. "Strigoi'u eski haline nasıl döndüreceğinizi mi öğrendiniz?"

"Sanırım. Bilgiyi aldığımız kişi doğruyu söylediyse evet. Ama yapılması kolay bir iş değil. Aslında imkansıza yakın bile denebilir."

"Nasıl yapıyormuş?"

Bir an çekindim. Mikhail bize yardım etmişti ama yakın arkadaşlarımdan biri değildi. Sırdaşım da sayılmazdı. Şimdi bile o garip bakışı gözlerinde görebiliyordum, o hüznün dolu ifade oradaydı. Sevdiğini kaybetmenin kederi hala tazeydi. Öğrendiklerimizi söylersem ona iyilik mi kötülük mü yapmış olurdum? Yoksa bu umut, onun acısını katmerlemekten başka bir işe yaramaz mıydı?”

Sonunda ona anlatmaya karar verdim. Başkalarına söylese bile, ki söyleyeceğini sanmıyordum, çoğu gülüp geçerdi. Bu yüzden kimseye bir zarar gelmezdi. Ancak Victor ve Robert’tan birilerine bahsedersen başım gerçekten belaya girebilirdi ama bu macerada onların rolünden Mikhail’e bahsetmemiştim. Christian’ın aksine Mikhail, büyük hapisane fırıncıyla bizim aramızda bir bağlantı kurmamıştı. Mikhail büyük ihtimalle, sevgili Sonya’sını kurtarmaktan başka bir şeyle ilgilenmiyordu.

“Bir ruh kullanıcısı gerekiyor,” diye açıkladım. “Ve bu kişi ruh tılsımlı bir kazığı alıp Strigoï’a saplamalı.”

Ruh... Bu element hala çoğu Moroi ve dampire yabancıydı ama ona değil. “Sonya gibi. Ruhların onları daha güzel yaptığı söyleniyor ama yemin ederim Sonya’nın buna ihtiyacı yoktu. O kadar güzeldi ki.” Mikhail’in yüzünde, Bayan Karp’ın adı her geçtiğinde beliren hüznü ifade vardı. Onu hiç gerçekten mutlu görmemişim, oysa gülümsese çok yakışıklı bir adam olabilirdi. Aniden bu romantik düşüncelerden utanıp konuya döndüm.

“Hangi ruh kullanıcısı kazık çakma işini başarabilir?”

“Hiçbiri,” diye kestirip attım. “Lissa Dragomir ve Adrian Ivashkov dışında ruh kullanıcısı tanımıyorum. Bir de Avery Lazar var.” Oksana ve Robert’ı karıştırmadım. “Hiçbirinin Strigoï’a kazık saplayacak yeteneği yok. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ve Adrian zaten bununla ilgilenmiyor.”

Mikhail ne söylemek istediğimi hemen anlamıştı. “Ama Lissa ilgileniyor.”

“Evet,” diye itiraf ettim. “Ama bunu yapmasını öğrenmek yıllarını alacaktır. O, soyunun sonuncusu. Hayatı bu şekilde riske atılamaz.”

Kelimelerimdeki gerçeklik payını gördü. Acısını ve hayal kırıklığını paylaştım. Benim gibi o da aşkıyla biraraya gelmek istiyordu ve çabalarımıza büyük umut bağlamıştı. Her şey, hem mümkündü hem de imkansız... Belki bu ihtimali hiç öğrenmeseydik, her şey ikimiz için de daha kolay olurdu.

İçini çekip ayağa kalktı. “Bu işin peşine düştüğün için seni takdir ediyorum. Yok yere ceza aldığın için üzgünüm.”

Omzumu silktim. “Önemli değil, buna değerdin.”

“Umarım...” Yüzünde tereddütlü bir ifade belirdi. “Umarım cezan yakında biter ve başka bir şeyi etkilemez.”

“Neyi etkilemez?” diye sordum. Ses tonu hoşuma gitmemişti.

“Sadece... Emirleri çiğneyen gardiyanlar bazen uzun cezalara çarptırılır.”

“Ha, bundan bahsediyorsun.” Sonsuza kadar masabaşı işe çarptırılma korkumu kastediyordu. Bu ihtimalin beni ne kadar ürküttüğünü belli etmemek için neşeli bir tavır takınma-

ya çalıştım. “Hans’ın blöf yaptığına eminim. Sadece kaçtığım için beni sonsuza kadar bu işlerle uğraşmak zorunda-”

Mikhail’in gözlerindeki parıltıyı gördüğümde ağzım açık kalakaldım. Bayan Karp’ın izini sürmeye çalıştığını duymuştum ama o ana kadar işin aslını kavramamıştım. Kimse kadını aramasına engel olamazdı. O da kuralları çiğneyip kaçmış ve sonunda pes edip geri dönmüştü. Başının en az benimki kadar belaya girdiğine emindim.

“Bu yüzden mi,” yutkundum, “bu yüzden mi burada çalışıyorsun?”

Mikhail soruma yanıt vermedi. Bunun yerine önümdeki evrakları işaret edip gülümsedi. “F harfi L’den önce gelir,” dedi arkasını dönmeden önce ve uzaklaştı.

“Kahretsin,” diye mırıldandım ve aşağı baktım. Haklıydı. Anlaşılan Lissa’yı izlerken evrakları alfabetik straya bile koyamıyordum. Yine de tek başıma kaldığımda zihnim ona kaydı. Ne yaptığını bilmek istiyordum. Gardiyanların benim Mikhail’den çok daha ağır bir suç işlediğini düşündüklerine emindim ve şimdi bu konuya kafa yormak istemiyordum. Muhtemelen beni onunkinden daha beter bir ceza bekliyordu.

Lissa ve Christian, Lehigh’in kampüsünün yakınlarındaki bir oteldeydi. Vampir gününün ortası, insan üniversitesi için akşam saatleriydi. Lissa’nın okulda atacağı tur ertesi sabaha kadar başlamayacaktı. Otelde zaman geçirip insanların saatlerine uyum sağlamak zorundaydı.

Lissa’nın yeni gardiyanları Serena ve Grant yanındaydı. Kraliçenin yolladığı üç gardiyan daha vardı. Tatiana, Christian’ın

gelmesine izin vermiş ve hatta bu fikre Lissa’nın korktuğu kadar karşı çıkmamıştı. Yeniden, kraliçenin düşündüğüm kadar korkunç olup olmadığını gözden geçirdim. Kraliçenin, Lissa’nın ve benim hoşlandığım danışmanlarından Priscilla Voda da onlarlaydı. Okulu incelerken Lissa’ya eşlik edecektim. Kraliçenin yolladığı gardiyanlardan ikisi Priscilla’yla, üçüncüsü Christian’la kalıyordu. Grup halinde yemek yiyip odalarına çekildiler. Serena, Lissa’yla beraber kalırken Grant kapıda nöbet tutuyordu. Tüm bunları izlemek içimi sızlattı. İkili gardiyanlık. Ben de başlangıçta bunun için yetiştirilmiştim. Hayaatımı Lissa’yı koruyarak geçireceğimi sanıyordum.

Serena mükemmel bir gardiyan örneğiydi. Lissa kıyafetlerini dolaba asarken hem oradaydı hem değildi. Kapının çalınması Serena’yı hemen harekete geçirdi. Kapıya gidip gözetleme deliğinden baktığı sırada kazık elindeydi. Tepki süresine hayran kaldım, gerçi bir parçam hiç kimsenin Lissa’yı benim gibi koruyamayacağına inanıyordu. “Geri çekil,” dedi Serena, Lissa’ya.

Bir saniye sonra Serena’nın üzerindeki gerilim azaldı ve kapıyı açtı. Yanında Christian’la Grant kapının önünde duruyordu.

“Seni görmeye gelmiş,” dedi Grant, sanki belli değilmiş gibi.

Lissa başını salladı. “Şeyyy, evet. Haydi içeri gel.”

Grant geri çekildiğinde Christian içeri adım attı. Lissa’ya anlamlı bir bakış fırlattıktan sonra başını sallayarak Serena’yı selamladı.

“Bizi baş başa bırakmanız mümkün mü?” Bu sözler dudaklarından dökülür dökülmez Lissa kıpkırmızı oldu. “Demek istediğim... Sadece, konuşmamız gereken şeyler var, hepsi bu.”

Serena ne düşündüğünü belli etmemek için elinden geleni yaptı ama konuşmaktan fazlasını yapacaklarına inandığı açıktı. Normalde birbirleriyle çıkan gençler Moroi dünyasında dedikodu konusu edilmezdi. Ama Lissa söz konusu olduğunda yaşadığı her tür ilişki dikkat çekiyordu. Serena da tahminimce, Christian’la Lissa’nın çıktığını ve ayrıldığını biliyordu. Belki de yeniden biraraya gelmişlerdi. Lissa’nın onu bu geziye çağırması birleştiklerine işaret ediyordu.

Serena temkinli gözlerle etrafı süzdü. Güvenlik ve özel hayat dengesi her zaman Moroi’lar ve gardiyanlar arasında bir sorundu. Otel odalarıysa bu durumu daha da güçleştirirdi. Vampir saatlerine göre hareket etselerdi, gündüz herkes uyduğundan Serena hiç tereddüt etmeden Grant’la koridorda beklerdi. Ama dışarısı karanlıktı ve beşinci kattaki bir pencere bile Strigoi’ların yararlanabilecekleri bir zaaf demektir. Serena sorumlu olduğu Moroi’u yalnız bırakmak istemiyordu.

Lissa’nın otel süiti geniş bir oturma odası ve çalışma alanı içeriyordu. Bu odalara bağlı yatakodasına buzlu camlı Fransız kapılardan geçilerek ulaşılabiliyordu. Serena başıyla kapıları işaret etti. “Oraya girsem?” Akıllıca. Hem Lissa mahremiyetine kavuşacak hem de Serena’nın içi rahat edecekti. Ardından Serena bu durumun yaratabileceği sorunları kavradı ve kızardı. “Demek istediğim eğer siz yatakodasına geçmek isterseniz o tarafa siz de-”

“Hayır,” diye karşılık verdi Lissa. Gittikçe daha fazla utanıyordu. “Burası iyi. Burada kalacağız. Sadece konuşacağız.”

Bu açıklamayı kime yapıyordu bilmiyorum, Serena’ya mı yoksa Christian’a mı? Serena başını salladı ve bir kitap alıp yatakodasına geçti. O hali bana Dimitri’yi hatırlattı. Kapıyı kapattı. Lissa bir odada konuşulanların diğer odadan ne kadar duyulduğuna emin olmadığından televizyonu açtı.

“Tanrım, çok ama çok rahatsız edici bir durumdu,” diye homurdandı.

Duvara yaslanan Christian rahat görünüyordu. Zaten resmi biri sayılmazdı ama akşam yemeği için giydiği takım hala üzerindeydi. Sürekli yakınmasına rağmen resmi kıyafetler ona yakışıyordu. “Neden?”

“Çünkü bizim... bizim hakkımızda ne düşündüğünü biliyorsun.”

“Eee? Düşünüyorsa ne olmuş?”

Lissa gözlerini devirdi. “Sen erkeksin, elbette senin için bir önemi yok.”

“Bir zamanlar birlikteydik. Ayrıca böylesi, gerçeği bilmesinden iyi.”

Geçmişteki cinsel hayatlarına yapılan gönderme Lissa’nın karışık duygular hissetmesine -utanç, öfke ve özlem- yol açtı ama hislerini belli etmedi. “Tamam. Şu işi bitirelim. Önümüzde uzun bir gün var ve zaten uyku düzenimiz mahvolmuş durumda. Nereden başlıyoruz? Kazığı getirmemi ister misin?”

“Henüz değil. Önce basit savunma hareketlerini çalışmalıyız.” Doğruldu ve odanın ortasına gidip masayı kenara çekti.

Yemin ederim, eğer nedenini bilmesem ikisinin kendi başlarına dövüşmeyi öğrenmeye çalışmalarını izlemek gerçekten eğlenceli gelebilirdi.

"Tamam," dedi. "Yumruk atmasını zaten biliyorsun."

"Ne? Kesinlikle bilmiyorum!"

Oğlan kaşlarını çatı. "Reed Lazar'ı yere devirdin. Rose belki yüzlerce kez o olayı anlatmıştır. Başka bir şeyle bu kadar gurur duyduğunu duymamıştım."

"Hayatımda ilk ve son kez birini yumrukladım," diye açıkladı Lissa. "Ve Rose bana yol gösteriyordu. Yine yapabilir miyim bilmiyorum."

Christian başını salladı. Hayalkırıklığına uğramış görünüyordu. Lissa'nın, yetenekleri yüzünden değil sabırsız davranıldığı ve hemen zorlu hareketlere geçmek istediği için, canının sıkıldığını tahmin etti. Yine de Lissa'ya yumruk atmayı ve tekmelemeyi öğretirken beklediğinden çok daha sabırlı bir öğretmen çıkmıştı. Hareketlerin çoğunu aslında benden kapmıştı.

Christian iyi bir öğrenciydi. Gardiyan seviyesinde miydi? Hayır. Kesinlikle hayır. Ya Lissa? Akıllı ve yetenekliydi ama dövüşmek için yaratılmamıştı. Bana yardım etmeyi ne kadar isterse istesin gerçek buydu. Reed Lazar'ı yumruklamak harikaydı ama dövüşmek hiçbir zaman Lissa'ya doğal gelmeyecekti. Neyse ki Christian basit hareketlerle işe başladı. Dövüşmeye yeni başlamış olmasına karşın Lissa umut vaat eden bir öğrenciydi. Christian ders vermek konusunda başarılıydı ama arkadaşımın becerisinin kısmen ruh kullanıcısı olmasından kay-

naklandığını tahmin ettim. Düşüncelerime göre ruh kullanıcıları karşı tarafın bir sonraki hamlesini içgüdüsel olarak sezebiliyordu. Ama bu numaranın bir Strigoï'da işe yarayacağından şüpheliydim.

Kısa süre sonra Christian savunmayı bırakıp saldırıya geçti. İşte o zaman işler kötüleşti.

Lissa'nın nazik doğası buna uyum sağlayamadı. Bütün gücüyle saldırmayı reddetti çünkü Christian'a zarar vermekten korkuyordu. Neler olduğunu anladığında Christian çok öfkelenildi.

"Haydi! Kendini tutma."

"Tutmuyorum," diye itiraz etti Lissa. Ve karşısındakinin göğsüne yumuşak bir yumruk attı.

Christian elini saçlarının arasında dolaştırdı. "Kendini geri çekiyorsun! Bana vurduğundan daha sert bir şekilde kapı çaldiğini gördüm."

"Çok saçma bir benzetme yaptın."

"Ve," diye ekledi, "suratıma vurmaktan kaçınıyorsun."

"İz bırakmak istemiyorum!"

"Bu gidişle öyle bir tehlike yok zaten," diye mırıldandı Christian. "Ayrıca beni yaralasan bile iyileştirebilirsin."

Kavgaları beni eğlendirdi ama Christian'ın ruh kullanımını cesaretlendirmesi hoşuma gitmedi. Hapishane kaçışının uzun süreli etkilerini düşündüğümde hala suçluluk duygusunu üzerimden atamıyordum.

Öne uzanan Christian, kızı bileğinden yakalayıp kendine çekti. Parmaklarını birleştirdi ve yavaşça nasıl yumruk savu-

racağını gösterdi. Asıl ilgilendiği işin tekniğini öğretmekti, bu yüzden sert bir yumruk sayılmazdı.

“Görüyor musun? Yukarı doğru yay çeceksin. Darbe tam şuraya inmeli. Canımı yakmaktan korkma.”

“O kadar kolay değil...”

Lissa itiraz etmeyi kesti. İkisi de içinde bulundukları durumu anlamıştı. Aralarında neredeyse hiç mesafe yoktu. Ve Christian’ın parmakları hala onun belindeydi. Lissa teninde, sevdiği adamın sıcaklığını hissetti. Bir elektrik akımı bütün vücuduna yayıldı. Aralarındaki hava onları birbirine yaklaştırmak istercesine ağırlaştı. Christian’ın göz bebeklerinin büyümesinden ve aniden nefesinin kesilmesinden, onun da bu yakınlığa benzer bir tepki verdiğini anladım.

Kendine gelen Christian, Lissa’nın elini bırakıp geri çekildi. “Eh,” dedi kaba bir sesle. Yakınlaşmalarından hala tedirginlik duyduğu belliydi. “Sanırım Rose’a yardım etmek konusunda ciddi değildin.”

Bu laf, bardağı taşıran son damla oldu. Cinsel gerilim, Lissa’nın öfkesiyle birleşti. Sevgili arkadaşım elini yumruk yaptı ve Christian’ı hazırlıksız yakalayıp suratına indirdi. Reed’e attığı yumruk kadar zarif değildi ama Christian’ı sersemletti. Ne yazık ki, bu manevrayı yaparken dengesini kaybetti ve onun üzerine düştü. İkisi birlikte yere yuvarlanıp yakınlarındaki masayı ve lambayı devirdi. Lamba masanın kenarına çarptığı için kırılmıştı.

Bu arada Lissa Christian’ın üzerine düşmüştü. Oğlanın kolları içgüdüsel olarak kızı sardı. Daha önce birbirlerine ya-

kındılar ama şimdi aralarında hiç mesafe kalmamıştı. Birbirlerinin gözlerine baktılar ve Lissa’nın kalbi deliler gibi çarpmaya başladı. Kışkırtıcı elektrik yeniden vücutlarını sardı. Sanki Lissa’nın bütün dünyası Christian’ın dudaklarının arasındaydı. Daha sonra ikimizde şansları olsa öpüşüp öpüşmeyeceklerini düşündük ama Serena yatakodasından fırlayıp odaya daldı.

Kendini saldırılara hazırlayarak içeri girdi. Vücudu dövüşmeye hazır, kazığı elindeydi ve karşısında bir Strigoi ordusu bulmayı beklediği belliydi. Derken manzarayı farketti. Romantik bir durumla karşılaştığı izlenimine kapıldı. Kırık lamba ve Christian’ın yüzündeki kızarıklık düşünülecek olursa garip bir sahneydi. Durum herkes için oldukça rahatsız ediciydi ve Serena’nın yüzü kızardı.

“Şeyyy,” dedi ne yapacağını bilemeyerek. “Özür dilerim.”

Lissa’nın da içi utanç duygusuyla doldu. Ayrıca Christian’dan bu kadar etkilendiği için kendine içerlemişti. Ne de olsa ona öfkeliydi. Hırsla kendini geriye çekip ayağa kalktı ve o öfke anında aralarında romantik bir şey geçmediğini açıklama ihtiyacı duydu.

“Düşündüğün gibi değil,” diye kekeledi. Christian’a bakmamak için elinden geleni yapıyordu. Oğlan da en az Lissa kadar utanmıştı. “Dövüşüyorduk. Daha doğrusu dövüşme antrenmanı yapıyorduk. Strigoi’a karşı kendimi savunmayı öğrenmek istiyorum. Ve gerekirse kazık saplamayı. Christian bana yardım etme nezaketini gösterdi, hepsi bu.” Konuşmasında sevimli bir taraf vardı, bana Jill’i anımsattı.

Serena gözle görülür ölçüde rahatladı ve ifadesiz bir yüzle Lissa'ya baktı. Bütün gardiyanlar zamanla duygularını saklamakta ustalaşmıştı. "Çok iyi bir iş çıkarıyormuşsunuz gibi görünmüyor."

Christian yanağındaki kızarıklığı ovuşturdu. "Hey! Çok iyi bir iş çıkarıyoruz. Bunu ona ben öğrettim."

Serena hala karşısındaki manzaranın komikliğini düşünüyordu ama gözlerinde düşünceli bir parıltı belirdi. "Daha çok şansa tutturmuş gibi görünüyor." Büyük bir kararın eşiğindeymiş gibi tereddüt etti. "Eğer bu konuda ciddiyseniz o zaman doğru şekilde öğrenmelisiniz," dedi sonunda. "Size nasıl yapılacağını gösteririm."

Olamaz!

Gerçekten saraydan kaçıp otostop çekerek Lehigh'e gitmeyi düşünmeye başlamıştı. Serena'yı yumruk torbası olarak kullanıp hepsine bu işin nasıl yapılacağını gösterecektim. Ama bir şey Lissa'dan kopup kendi gerçekliğime dönmemi sağladı. Hans.

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme vardı ama bana konuşma şansı tanımadı. "Evrak dosyalamayı boşver ve beni takip et. Hemen gelmen emredildi."

"Ben, ne?" Son derece beklenmedik bir durumdu. "Nereye gidiyorum?"

Hans'ın suratı asıldı. "Kraliçeyi görmeye."

14

Tatiana, son görüşmemizde beni özel oturma odasına götürmüş ve orada avaz avaz bağırarak azarlamıştı. Ortaya garip bir manzara çıkmıştı, sanki çay saatindeydik. Tek fark, insanlar çay saatinde genelde birbirlerine haykırmazdı. Bu görüşmenin farklı geçeceğine inanmak için bir nedenim yoktu. Derken eşlikçilerimin beni sarayın resmi işlerinin görüldüğü kısma götürdüklerini farkettim. Kraliyet işleri buradan yürütülürdü. Kahretsin. Durum tahmin ettiğimden ciddiydi.

Sonunda Tatiana'nın beni beklediği salona alındığımda, önce kapının eşiğinde durdum ve girmekte tereddüt ettim. Gardiyanlardan biri hafifçe sırtıma dokununca öne ilerlemek zorunda kaldım. İçerisi tıklım tıklımdı.

Hangi salona geldiğimi bilmiyordum. Moroi kral ve kraliçesinin bir taht odası vardı ama buranın orası olduğundan emin değildim. Bu oda da şatafatlı bir şekilde dekore edilmiş-

ti, duvarlarda altın mumluklar ve her yanda çiçekli süslemeler vardı. Mumluklarda gerçek mumlar yanıyordu. Alevler odanın pırıltılı dekorasyonunu aydınlatıyordu. Her şey parılıyordu, kendimi tiyatro sahnesine çıkıyormuş gibi hissettim.

Gerçekten öyle de düşünülebilirdi çünkü bir süre etrafı inceledikten sonra durumu kavradım. Odadaki insanlar ikkiye ayrılmıştı. On iki tanesi kürsüye yerleştirilen uzun masada oturuyordu. Masanın, odadaki odak nokta olmasının planlandığı açıktı. Tatiana masanın ortasında oturuyordu, bir tarafında altı diğer tarafında beş Moroi vardı. Odanın diğer tarafı koltuklarla doluydu. Hepsi şıktı ve saten minderlerle dekore edilmişti. Moroi'lar koltuklara yerleşmişti.

Seyirciler.

Tatiana'nın efratındaki Moroi'lar bir garipti. Yaşlıydılar ve üzerlerinde kraliyet havası vardı. On bir kraliyet ailesinden on bir Moroi. Lissa on sekiz yaşında değildi -ama olmak üzereydi, daha önce bu konuyu düşünmemiştim- bu yüzden henüz masada yeri yoktu. Priscilla Voda'nın yerinde başka biri oturuyordu. Konseye bakıyordum, Moroi dünyasının prens ve prenseslerine. Bütün ailelerin en yaşlı üyeleri, kraliyet ünvanını üzerinde taşıyor ve Tatiana'nın yanındaki yerini alırdı. Bazen en yaşlı kişi bu görevi aileden başka birine devredebilirdi ama seçilen kişi her zaman en az kırk beş yaşındaydı. Moroi kralını veya kraliçesini konsey atardı ve o kişi ölene veya emekliliği gelene kadar bahsi geçen pozisyonu elinde tutardı. Çok nadir görülse de yeterince kraliyet ailesinin desteğiyle bir kral veya kraliçe görevinden alınabilirdi.

Konsey'deki her prens veya prensesin kendi aile konseyi vardı. Seyircilere baktığımda birarada oturan aile üyelerini gördüm. Ivashkov'lar, Lazar'lar, Badica'lar... En arka sıralarda gözlemciler oturuyordu. Tasha ve Adrian yan yana oturmuştu. Onların kraliyet konseyinin veya aile konseyinin üyesi olmadığını biliyordum. Yine de onları görmek beni biraz olsun rahatlatmıştı.

Odanın girişinin yakınında durup ağırlığımı bir ayağımdan diğerine geçirerek beni neyin beklediğini düşündüm. Saadece herkesin gözü önünde küçük düşürülmem yetmeyecekti. Anlaşılan, dünyadaki en önemli Moroi'ların önünde cezalandırılmam da gerekiyordu. Harika!

Beyaz saçlı sırık gibi bir Moroi öne çıktı, masanın yanına geçip hafifçe öksürdü. Hemen o anda bütün konuşmalar kesildi. Oda sessizleşti.

"Moroi Kraliyet Konseyi'nin toplantısı başlamıştır," diye duyurdu. "Majesteleri Tatiana Marina Ivashkov toplantıya liderlik edecek." Kraliçe'ye dönüp eğilerek onu selamladı ve geldiği yere geri döndü. Duvarın dibinde dekor gibi duran gardiyanların yanına geçti.

Tatiana onunla karşılaştığımız bütün partilerde güzel elbiseler içinde karşıma çıkmıştı ama bunun gibi resmi bir toplantıda gerçekten kraliçe gibi görünüyordu. Mavi ipekten, uzun kollu bir elbise giymiş, mavi ve beyaz taşlarla süslediği saçlarını örmüştü. Bir güzellik yarışmasında olsa taşlar kesin sahtedir diye düşünürdüm. Ama Tatiana'nın gerçek safir ve elmas dışında bir mücevher takması elbette beklenemezdi.

"Teşekkürler," dedi. Soylu ve etkileyici sesi odayı doldurdu. "Konuşmamıza dün kaldığımız yerden devam edeceğiz."

Bekleyin bir dakika... Ne? Dün de mi beni konuşmuşlardı? Kendimi korumak istercesine kollarımla vücudumu sardığımı farkedip hemen duruşumu değiştirdim. Zayıf görünmek istemiyordum.

"Bugün yeni bir gardiyanın tanıklığını dinleyeceğiz." Tatiana'nın bakışları bana doğru kaydı. Ve odadaki herkesin... "Rosemarie Hathaway, öne çıkar mısın?"

Söyleneni yaptım. Başımı dik, duruşumu sağlam tutmaya çalışıyordum. Nerede duracağımı bilemediğimden odanın ortasına, Tatiana'nın tam karşısına geçtim. Eğer halk içine çıkarılacağımı bilseydim gardiyanlar gibi siyah beyaz giyinirdim. Her neyse.

Korktuğumu belli etmedim ve kot pantolonumla tişörtüme aldırnamaya çalıştım. Saygılı bir şekilde başımı eğerek kraliçeyi selamladım ve gözlerimi gözlerine dikip kendimi yaklaşan darbeye hazırladım.

"Adını söyleyebilir misin?" diye sordu.

Benim için bunu çoktan yapmıştı ama ukalalık etmedim. "Rosemarie Hathaway."

"Kaç yaşındasın?"

"On sekiz."

"Ne kadardır on sekiz yaşındasın?"

"Birkaç aydır?"

Birkaç saniye bu bilginin sindirilmesini bekledi, sanki çok önemliydi. "Bayan Hathaway, anladığımız kadarıyla on sekiz

yaşına bastığın dönemde St. Vladimir akademisinden ayrılmışsın, doğru mu?"

Toplantı bununla mı ilgiliydi? Sorun, Lissa'yla yaptığımız Vegas seyahati değil miydi?"

"Doğru." Başka bilgi vermedim. Dimitri konusuna girmemesini umdum. Onunla ilişkimi bilemezdi ama sarayda neler konuşulduğundan haberim yoktu.

"Rusya'ya Strigoi avlamaya gittin."

"Evet."

"St. Vladimir'e yapılan saldırı nedeniyle yaptığın bir intikam saldırısıydı?"

"Şeyyy... Evet."

Kimse bir şey söylemedi ama yanıtlam odada gürültülere yol açtı. İnsanlar kıpırdanıp birbirlerine bakındı. Strigoi her zaman korkulan bir ırktı ve birinin onların peşine düşmesi oldukça sıradışıydı. Garip ama Tatiana yanıtlamdan hoşlanmış göründü. Sözlerimi bana karşı mı kullanacaktı?"

"O zaman şu sonuca varabilir miyiz," diye devam etti, "Strigoi'a doğrudan saldırmak gerektiğine inananlardan mısın?"

"Evet."

"Herkes St. Vladimir'e yapılan saldırıya farklı şekillerde tepki verdi," dedim. "Strigoi'a saldırmak isteyen tek dampir sen değilsin ama en gencinin sen olduğu kesin."

Diğer saldırılardan haberim yoktu. Rusya'daki dikkatsiz dampirleri saymıyordum. Yaptığım geziyle ilgili inanmak istediği hikaye buysa bence bir sakıncası yoktu.

"Hem gardiyanlardan hem de Rusya'daki simyacılar**dan** başarılı olduğun yolunda raporlar aldık." İlk kez halk içinde simyacılar**dan** bahsedildiğini duyuyordum ama konsey için sıradan bir konu gibi görünüyordu. "Kaç Strigoi öldürdüğünü söyleyebilir misin?"

"Ben..." Soru beni hazırlıksız yakaladı. "Emin değilim majesteleri. En azından..." Olanları gözden geçirdim. "Yedi." Daha fazla da olabilirdi. Sanki Kraliçe de öyle düşünüyordu.

"Kaynaklarımızın söylediğiyle kıyaslandığında bu, oldukça alçak gönüllü bir rakam," diye söze devam etti. "Yine de etkiyici. Hepsini kendin mi öldürdün?"

"Bazılarını kendim öldürdüm, bazılarında yardım aldım. Ara sıra birlikte çalıştığım başka dampirler de vardı." Teknik açıdan, bir Strigoi'dan da yardım almıştım ama bundan bahsetmeye gerek yoktu.

"Diğerleri de senin yaşlarında mıydı?"

"Evet."

Tatiana başka bir şey söylemedi. Yanındaki kadın kendisine işaret verilmiş gibi sözü devraldı. Onun Conta Prensesi olduğunu sanıyordum.

"İlk Strigoi'nu ne zaman öldürdün?"

Kaşlarımı çattım. "Geçen aralıkta."

"Ve on yedi yaşındaydın?"

"Evet."

"Tek başına mı öldürdün?"

"Şey, büyük ölçüde. Birkaç arkadaşım Strigoi'un dikkatini dağıtarak bana yardım etti." Daha fazla detay sormayacakları-

nı umdum. İlk cinayetim Mason öldüğünde gerçekleşmişti ve Dimitri'yi saymazsak bana en çok acı veren anılardan biriydi.

Prenses Conta başka soru sormadı. O ve diğerleri cinayetlerimle ilgili bilgi edinmek istiyordu. En çok ilgilendikleri konuyla başka dampirlerin bana yardım edip etmediği idi. Moroi'dan da destek aldığımı söylemedim. Ayrıca disiplin sicilim üzerinde duruldu. Benimle ilgili akademik detaylardan bahsedildi ve dövüş konusunda aldığım olağanüstü notlar tartışıldı. Lissa'yla birlikte ikinci sınıfta okuldan kaçtığımızda en iyilerden biri olduğumdan ve kaçırıldığım dersleri telafi edip yeniden sınıfın gözde öğrencilerinden birine dönüştüğümden bahsedildi. Ayrıca Lissa'yı koruyuşum konuşuldu ve son olarak final sınavındaki olağanüstü başarımla tekrar gündeme geldi.

"Teşekkürler Gardiyan Hathaway. Gidebilirsiniz."

Tatiana'nın ses tonu şüpheye yer bırakmıyordu. Oradan gitmemi istiyordu. Ben de salondan ayrılmaya dünden hevesliydim. Selam verip hızlı adımlarla dışarı çıktım. Çıkarken Tasha ve Adrian'a baktım. Kapının eşiğini geçtiğim sırada kraliçenin sesi odada yankılandı. "Bugünkü toplantı burada bitmiştir. Yarın yeniden toplanacağız."

Birkaç dakika sonra Adrian bana yetiştiğinde şaşırmadım. Hans toplantıdan sonra işimin başına dönmemi emretmediği için kendimi özgür saydım.

"Tamam," dedim Adrian'ın elini tutarken. "Politik bilgelikle beni aydınlat. Tüm bunlar ne demek oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Politikayı soracağın son kişi benim," dedi. "Aslında bu toplantılara katılmam ama Tasha son anda

beni bulup onunla gelmemi söyledi. Sanırım ona toplantıya çağrılacağını söylemişler. Ama olup biteni görünce onun da kafası benim kadar karıştı.”

İkimiz de başka bir şey söylemedik. Birden ticari bölümlerin yer aldığı binalara ilerlediğimi farkettim. Restoranlar, mağazalar ve benzeri şeyler. Açlıktan ölüyordum.

“Son toplantıdan bahsedildiğinde bu toplantının uzun zamandır devam eden serinin bir parçası olduğu izlenimine kapıldım.”

“Toplantılar izleyicilere kapalıydı. Yarınki de öyle olacak. Kimse ne konuştuklarını bilmiyor.”

“O zaman bu neden halka açıktı?” Kraliçenin ve konseyin halkla neyi paylaşıp neyi paylaşmayacaklarına karar vermeleri adil değildi. Her şey halka açıklanmalıydı.

Adrian kaşlarını çatı. “Büyük ihtimalle yakındaki oylama içindir. Oylama halka açık yapılacak. Eğer tanıklığın önemli bir rol oynayacaksa konsey diğer Moroi’ların da bunu duymasını istemiştir. Böylece zamanı geldiğinde verilen karar herkes anlayışla karşılar.” Duraksadı. “Ama ben ne bilirim ki? Politika kadan anlamam.”

“Senin söylediğin haliyle karar çoktan verilmiş gibi duruyor,” dedim huysuz huysuz. “Niye oylama yapıyorlar? Ayrıca benim hükümet işleriyle ne ilgim olabilir?”

Hafif yiyecekler satan küçük bir kafenin kapısını açtı. Adrian lüks restoranlarda gurme yiyeceklerle büyümüştü ama hamburger ve sandviç tarzı şeyleri severdi. Ayrıca sürekli seçkin bir aileden bir Moroi’la çıktığının hatırlatılmasından hoş-

lanmadığımı da biliyordu. Sıradan bir gün geçirmek istediğimi kavraması hoşuma gitti.

Yine de birarada olmamız, meraklı bakışlara ve müşterilerin fısıldaşmasına yol açtı. Okuldayken de bizimle ilgili dedikodular dönerdi ama sarayda? Günün gösterisi bizdik. Burada imaj her şey demekti ve çoğu dampir-Moroi ilişkisi gizli tutulurdu. Adrian’ın bağlantılarını göz önüne alırsak ilişkimi-zi bu kadar açık yaşamamız tam bir skandaldı. Çoğu kişi tepkisini gizleme ihtiyacı duymuyordu. Saray’a geldiğimden beri bir sürü laf işitmişim. Kadının biri bana “utanmaz” demişti. Bir diğeri, yüksek sesle Tatiana’nın neden benimle “ilgilenmediğini” sormuştu.

Neyse ki, izleyicilerimizin çoğu ters bakışlar atmakla yetiniyordu ve onları görmezden gelmek kolaydı. Masaya oturduğumuz sırada Adrian’ın alnında beliren çizgi, aklından başka şeyler geçtiğini gösteriyordu.. “Belki Lissa’ya gardiyanlık yapıp yapamayacağın konusunda oylama yapıyorlardır.”

O kadar şaşırdım ki garson yanıma geldiğinde saniyeler boyunca tek kelime edemedim. Sonunda yarı kekeleyerek siparişimi verdim ve kocaman açılmış gözlerle Adrian’a baktım.

“Gerçekten mi?” Toplantı süresince yeteneklerimin incelendiği doğrudu. Kulağa mantıklı geliyordu ama... “Hayır. Konsey tek bir gardiyanın görevini belirlemek için toplanma zahmetine girmez.” Umutlarım yeniden söndü.

Adrian anlayışlı bir tavırla bana baktı ve omzunu silk-ti. “Haklısın ama sıradan bir gardiyan atamasından bahsetmiyoruz. Lissa soyunun sonuncusu. Herkes onunla ilgileni-

yor. Ona senin gibi tartışmalı birini atamak bazılarını rahat-
sız edebilir.”

“Bu yüzden benden yaptıklarımı anlatmamı istediler. Her-
kesi Lissa’yı en iyi şekilde koruyacağıma ikna etmek için.” Ağ-
zımdan çıkan kelimelere inanmaya cesaret edemiyordum.
Doğru olamayacak kadar güzeldi. “Bunun gerçekleştiğini ha-
yal bile edemiyorum, özellikle de başımın gardiyanlarla ne ka-
dar belaya girdiği düşünülürse.”

“Bilmiyorum,” dedi. “Ben de sadece fikir yürütüyorum.
Kim bilir, belki de Las Vegas’ın zararsız bir eğlence olduğu-
nu düşünüyorlardır.” Bunu söylerken sesinde acı bir ton vardı.
“Sana Tatiana Hala’mın senin hakkındaki fikirlerini değiştire-
ceğini söylemiştim. Belki artık senin Lissa’ya gardiyanlık yap-
manı istiyordur ama bu düşüncesini haklı çıkarmak için oyla-
maya ihtiyacı vardır.”

Şaşırtıcı bir düşünceydi. “Peki bana Lissa’nın gardiyanlığı
verilirse sen ne yapacaksın? Saygıdeğer birine dönüşüp üniver-
siteye mi gideceksin?”

“Bilmiyorum,” dedi. Yeşil gözleri düşünceliydi. “Belki de
öyle yaparım.”

Bunu da beklemiyordum. Annesiyle yaptığım konuşmayı
hatırladım. Ya ben Lissa’yla birlikte üniversiteye gidersem ve
sonraki dört yıl boyunca Adrian bizimle kalırsa? Daniella’nın
bu yaz ayrılmanızı beklediğine emindim. Ben de öyle tahmin
ediyordum.

Birden Adrian’la ilişkimizin devam edebilme ihtimalinin,
beni ne kadar rahatlatıldığını hayretle farkettilim. Dimitri’nin

acıısı ve ona duyduğum özlem hala kalbimdeydi ama Adrian’ın
hayatımdan çıkmasını istemiyordum.

Ona gülümsedim ve elimi elinin üstüne koydum. “Saygın
birine dönüşürsen ne yaparım, bilmiyorum.”

Elimi tutup dudaklarına götürdü ve öptü. “Benim birkaç
önerim var,” dedi. Kelimeleri yüzünden mi yoksa dudakları-
nı tenimde hissettiğim için mi bilmem, ürperdim. Önerileri-
ni soracağım sırada sohbetimiz bölündü... Hem de Hans ta-
rafından.

“Hathaway,” dedi ve bir kaşını kaldırıp bize baktı. “İkimiz
ceza dendiğinde çok farklı şeyler anlıyoruz.”

Haklıydı. Zihnimde ceza açlık ve kamçılanmak gibi basit
şeyleri içeriyordu. Evrak dosyalamayı değil.

“Kraliçeyle görüştüktan sonra geri dönmemi söylemedin,”
dedim.

Bezgin gözlerle bana baktı. “Gidip eğlenebileceğini de söy-
lemedim. Haydi. Arşive geri dönüyorsun.”

“Ama yemeğim gelecek!”

“Sen de hepimiz gibi birkaç saat bekle. En kötüsü öğle
arasında yersin.” Öfkemi bastırmaya çalıştım. Beni ekmek kı-
rıntıları ve suyla beslemiyorlardı ama yemekler kesinlikle güzel
değildi. Tam o sırada garson elinde yemeğimle döndü. Kız, ta-
bakları masaya bırakmadan sandviçi kaptım ve peçeteye sar-
dım. “Yanıma alabilir miyim?”

“Dönene kadar bitirebileceksen.” Sesinden hiç ihtimal ver-
mediği anlaşılıyordu çünkü arşiv çok yakındı. Benim yemek
yeme yeteneğimi hafife aldığı açıktı.

Hans'ın yüzündeki onaylamayan ifadeyi görmezden gelerek Adrian'ı öptüm ve ona sohbetimize devam edeceğimizi söyledim. Bana mutlu, bilmiş bir gülümsemeyle baktı. Derken Hans dışarı çıkmamı emretti. Tahmin ettiğim gibi gardiyanların binasına varmadan önce sandviçi silip süpürmeyi başarmıştım ama sonraki yarım saat boyunca midem biraz bulandı.

Benim için öğle yemeği vakti, insanların dünyasındaki Lissa için neredeyse akşam yemeği vakti demekti. Cezamın başına döndüğümde aramızdaki bağ neşelenmemi sağladı. Bugün günü Lehigh'i dolaşarak geçirmişti ve üniversite tam beklediği gibiydi. Bayılmıştı. Binalara, araziye, yatakhaneye bayılmıştı... En çok da dersleri sevmişti. Eğitim planına baktığında Viladimir'deki eğitimin bize sunmadığı bir dolu konuyla karşılaşmıştı. Okulun sunabileceği her şeyi görmek istiyordu.

Yanında olmamı çok istese de doğum günü yaklaştığı için heyecanlıydı. Priscilla ona şık bir mücevher hediye etmiş ve şatafatlı bir yemek sözü vermişti. Lissa'nın umduğu türde bir kutlama değildi ama on sekiz yaşına basmanın hissi baş döndürücüydü. Tabii bu coşkuda hayallerindeki okulun da katkısı vardı.

Onu birazcık kıskandığımı itiraf edebilirdim. Adrian'ın, toplantıya çağrılmamla ilgili teorisine rağmen, Lissa'yla beraber üniversiteye gitme şansının fazla olmadığını biliyordum. Bir yanım, Lissa'nın benim gelemeyeceğimi bile bile, nasıl bu kadar heyecanlanabildiğini anlamıyordu. Çocukluk ettiğimi biliyordum.

Ama surat asacak vakit bulamadım çünkü üniversite turu bitti ve Lissa'yla çevresindekiler otele döndü. Priscilla yemeğe inmeden önce bir saat kadar dinlenebileceklerini söyledi. Lissa için bu, dövüş antrenmanı yapacak zaman demekti. Elimde olmadan gerildim. İşler öncekinden de kötüye gitmişti. Serena, Grant'a Lissa ve Christian'ın savunma sanatını öğrenmek istediklerinden bahsetmişti. Anlaşılan Christian'a göre bu iyi bir fikirdi. Şu işe bakın ki Lissa'nın iki, ileri görüşlü gardiyanı vardı. Neden ona geleneklere düşkün, bir Moroi'un bir Strigoï'la dövüşmeyi düşünmesini bile dehşet verici bulan bir gardiyan vermemişlerdi?

Ben burada, çaresizce evrakların başında oturup yaptıklarına anlam veremezken, Lissa ve Christian, bir değil, iki eğitim bulmuştu. Bu onlara yalnızca daha çok öğrenme imkanı sunmakla kalmıyor, aynı zamanda Serena'nın bazı hareketleri bir partnerle birlikte gösterebileceği anlamına geliyordu. O ve Grant karşı karşıya geçip manevraları açıkladıklarında Lissa ve Christian kocaman açılmış gözlerle onları izledi.

Neyse ki, gardiyanlar Lissa'nın dövüşmek istemesinin ardında yatan asıl sebepleri bilmiyordu. Avlanmaya çıkıp hayata döndürebilmek umuduyla bir Strigoï'a kazık saplamayı planladığını bilemezlerdi. Temel savunma hareketlerini öğrenmek istediğini sanmışlardı ve bu da onlara çok mantıklı gelmişti. Öğrettikleri de buydu.

Grant ve Serena, Lissa'yla Christian'ın birbirleriyle pratik yapmasına izin verdi. Bunun nedenini tahmin edebiliyordum. Öncelikle Lissa da, Christian da, karşısındakine zarar verecek

beceriye sahip değildi. Ayrıca onları dövüşürken izlemek gardiyanları eğlendiriyordu.

Ama Lissa'yla Christian kesinlikle aynı hisleri paylaşmıyordu. Aralarında hala büyük bir çekim vardı. Hem cinsel gerilim hem öfke söz konusuyken, birbirlerine bu denli yaklaşmak içlerimelerine yol açıyordu. Grant ve Serena iki Moroi'un yumruklaşmasını engelledi ama en basit darbeler bile birbirlerine dokunmaları anlamına geliyordu. İkisi de memnun değildi. Bir ara gardiyanlar, ikisinden birine Strigoi rolü verdi ve diğerinin saldırıya geçmesini söyledi. Arkadaşlarım, bu kısımdan hoşlanmıştı çünkü öğrenmek istedikleri, nasıl saldıracaklarıydı.

Ama Strigoi'yu oynayan Christian, Lissa'ya saldırıp onu duvara yapıştırdığında, saldırı hamlelerini öğrenmek aniden Lissa'ya iyi bir fikirmiş gibi gelmedi. Bu hamle onları birbirine çok yaklaştırmıştı, oğlanın kolları kızınkilere dolanmıştı. Lissa onun kokusunu alabiliyor, varlığını hissedebiliyordu. Onun kendini öptüğü hayali zihnini doldurdu.

Grant, "Sanırım temel savunma hareketlerine dönmelisiniz," diyerek Lissa'nın düşüncelerini böldü. Onu endişelendiren yaralanmalarından çok öpüşmeye başlamaları ihtimaliydi.

Adamın ne dediğini kavramak Lissa ve Christian'ın birkaç saniyesini aldı, birbirlerinden kopmaları daha uzun sürdü. Ayrıldıklarında ikisi de diğeriyle göz göze gelmekten kaçınıyordu. Gardiyanlar bir saldırgandan nasıl kurtulabileceklerine dair başka örnekler verdi. Lissa ve Christian bu hamlele-

ri birçok kez gördüklerinden ezbere biliyordu. Az evvelki önceki yakınlaşmaları can sıkıntısına dönüştü.

Lissa hiçbir şey söylemeyecek kadar nazikti. Ancak Serena ve Grant, on beş dakika boyunca, yakalanmamak için ne-ler yapmaları gerektiğini, karşılarındakini kollarıyla nasıl bloke edebileceklerini gösterdikten sonra Christian dayanamadı. "Bir Strigoi'a nasıl kazık saplanır?"

Christian'ın sözleri Serena'nın donup kalmasına yol açtı. "Kazık saplamak mı dedin?"

Grant bir kahkaha attı. "Sanırım Strigoi'a kazık saplamak endişelenmen gereken konulardan biri değil. Strigoi'dan kaçmaya konsantre olmalısın, ona yaklaşmaya değil."

Lissa ve Christian birbirlerine kaçamak bir bakış fırlattı.

"Daha önce Strigoi'un öldürülmesine yardım ettim," diye açıkladı Christian. "Okula yapılan saldırı sırasında ateş kullandım. Şimdi siz bunu doğru bulmadığınızı mı söylüyorsunuz? Yapmamalıydım öyle mi?"

Bu kez bakışma sırası Serena ve Grant'teydi. *Hah*, diye düşündüm. *Demek bu ikisi düşündüğüm kadar ileri görüşlü değil.* Her soruya savunma açısından yaklaşıyorlardı, saldırı değil.

"Elbette yaptığın doğruydı," dedi Grant sonunda. "Hatta inanılmazdı. Ve benzer bir durum yaşanırsa kesinlikle aynı şeyi tekrarlamalısın. Çaresiz kalmak istemezsin. Ama bütün mesele de bu, senin ateşin var. Eğer iş Strigoi'la savaşmaya vartırsa, kullanman gereken silah sihrin. Onların sana ulaşamayacakları bir mesafeden onlara saldırabilirsin."

"Ya ben?" diye sordu Lissa. "Benim öyle bir büyüm yok."

“Hiçbir Strigoi sana o kadar yaklaşamayacağı için bu bir sorun değil,” diye karşılık verdi Serena ateşli bir sesle. “Buna izin vermeyiz.”

“Ayrıca,” diye ekledi Grant, eğlendiği her halinden belliydi, “ortalıkta elimizde kazıklarla dolaşmıyoruz.” O an gidip Lissa’nın valizine bakmaları için neler vermezdim.

Lissa dudağını ısırды ve Christian’la göz temasına girmeyi reddetti. Amaçlarını ele vermekten korkuyordu. İşler çılgınca planlarına uygun gitmiyordu. Christian sözü devraldı.

“En azından bir gösteri yapamaz mısınız?” diye sordu. Bu konu onu çok heyecanlandırıyormuş gibi görünmeyi denemiş ve başarmıştı. “Yapması çok mu zor? Uzaktan bakınca, nişan alıp saplıyormuşsunuz gibi görünüyor.”

Grant hoşnutsuzluğunu belli eden bir ses çıkardı. “Hiç de öyle değil. Bundan çok daha fazlası var.”

Christian’a uyan Lissa öne eğildi ve ellerini birleştirdi. “O zaman bize öğretmeyi falan boşverin, sadece nasıl olduğunu gösterin.”

“Evet. Haydi gösterin.” Christian huzursuzca kıınıldandı. Bunu yaptığında kolları birbirine değdi ve anında birbirlerinden uzaklaştılar.

“Bu bir oyun değil,” dedi Grant. Yine de ceketinin yanına gidip bir kazık çıkardı. Serena inanamayan gözlerle ona baktı.

“Ne yapacaksın?” diye sordu. Bana kazık mı saplayacaksın?”

Grant kıkırdadı ve keskin bakışlarıyla odayı araştırdı. “Elbette hayır. Ah, işte burada.” Koltuğa yürüyüp dekorasyon amaçlı kullanılan yastıklardan birini aldı. Kaldırıp derinliğini

ölçtü. Şişman ve sıkı doldurulmuş bir yastıktı. Lissa’ya dönüp ayağa kalkmasını işaret etti. Ardından odadaki herkesi şaşırtarak kazığı ona verdi.

Vücudunu sağlam bir pozisyonda sabitledi, yastığı yarım metre kadar önünde sıkı sıkı tuttu.

“Çıldırдың mı?” diye sordu Serena.

“Endişelenme,” dedi genç adam. “Prenses Voda bunun ardından kalkabilir. Haklı olduğumu göstermeye çalışıyorum. Şimdi yastığa saldır.”

Lissa birkaç saniye tereddüt etti. Sıradışı bir heyecan içini kapladı. Bunu öğrenmek için sabırsızlandığını biliyordum ama arzusu öncekinden daha güçlüydü. Dişlerini sıkı, öne çıktı ve kazığı yastığa saplamayı denedi. Grant’in canını yakmak istemediği için temkinliydi ama aslında endişelenmesini gerektiren bir şey yoktu. Genç adamın irkilmesine bile yol açmadı, tek yapabildiği kazıkla kumaşın yüzeyini dürtmek oldu. Birkaç kere daha denedi ama fazla ilerleme katetmedi.

“Bütün yapabildiğin bu mu?” diye dalga geçti Christian.

Lissa ters ters bakıp kazığı ona uzattı. “Sanki sen daha iyisini yapacaksın.”

Christian ayağa kalktı, yüzündeki ukala gülümseme kayboldu ve yastığı inceleyip hamlesini tarttı. Bu arada Lissa diğerlerine baktı ve gardiyanların çok eğlendiğini gördü. Serena bile gevşemişti. Anlatmaya çalıştıklarını bizzat göstermek için harika bir yol bulmuşlardı. Böylelikle birine kazık saplamayı öğrenmenin kolay olmadığını ispatlıyorlardı. Gidişattan memnundum ve meslektaşlarımı gerçekten takdir ettim.

Christian sonunda hamlesini yaptı. Kumaşı delmeyi başarmıştı ama yastığın içindeki dolgu maddesini geçemedi. Grant yine bir milim bile kıpırdamamıştı. Başarısız birkaç denemenin ardından Christian yerine oturup kazığı geri verdi. Christian'ın kibirli tavırlarının söndüğünü görmek eğlenceliydi. Bu işin zorluğunu kavramanın verdiği can sıkıntısına rağmen Lissa bile durumdan hoşlandı.

"Dolgu maddesi fazlasıyla direnç gösteriyor," diye yakındı Christian.

Grant, kazığı Serena'ya uzattı. "Strigoï'un vücuduna kazık saplamanın daha kolay olacağını mı sanıyorsun? Hem de arada kaslar ve kaburgalar varken?"

Grant pozisyonunu aldı ve Serena tereddüt etmeden kazığı sapladı. Ucu yastığın diğer tarafından çıktı ve Grant'in göğsünün bir milim önünde durdu. Ardından kız kazığı yastıktan çıkarıp dünyanın en basit işini yapmış gibi genç adama uzattı.

Christian ve Lissa hayranlık dolu gözlerle ona bakıyordu. "Bir daha denemek istiyorum," dedi Christian.

Priscilla onları yemeğe çağırdığında otel odasında sağlam yastık kalmamıştı. Fatura geldiğinde çok şaşıracakları kesindi. Lissa ve Christian kazıkla oynarken gardiyanlar hayatlarından memnun görünüyordu çünkü söylemek istedikleri şeyin anlaşıldığından emindiler. Bir Strigoï'a kazık saplamak kolay değildi.

Lissa yavaş yavaş kavıyordu. Bir yastığa kazık saplamanın -ya da bir Strigoï'a- sadece işin prensipleriyle ilgili olmadığını kavramıştı. Elbette benim kaburgalara değil kalbe isabet etme-

ni için nişan almak gerektiğiyle ilgili söylediklerimi duymuştu ama böyle bir hamle için bilgiden fazlası gerekliydi. Kazık saplamak fiziksel güç gerektiriyordu ve Lissa buna sahip değildi. Serena ufak tefekti, fakat kas yapısını geliştirmek için yıllarını harcamıştı. O kazığı hemen her şeye saplayabilirdi. Bir saatlik ders Lissa'nın o tür bir güç kazanmasını sağlamazdı. Ve grupça yemeğe gittiklerinde bu düşüncelerini Christian'ın kulağına fısıldadı.

"Şimdiden pes mi ediyorsun?" diye sordu oğlan. Arabanın arka koltuğunda giderlerken alçak sesle konuşuyordu. Grant, Serena ve üçüncü bir gardiyan da yanlarındaydı, koyu bir tartışmaya dalmışlardı.

"Hayır!" diye itiraz etti Lissa. Sesi tıslar gibi çıkmıştı. "Ama önce çalışmam gerekiyor."

"Ağırlık mı kaldıracaksın?"

"Ben, bilmiyorum." Diğerleri hala birbirleriyle konuşuyor-
du. Yine de bu konu riske girilemeyecek kadar tehlikeliydi. Christian'a yaslandı ve bu yakınlığı umursamamayı denedi. Yutkunup konuya döndü.

"Fiziksel olarak yeterince güçlü değilim. Bu yüzden kazığı saplamam imkansız."

"Kulağa pes ediyormuşsun gibi geliyor."

"Hey! Sen de kazığı yastığa saplayamadın."

Christian'ın yüzü kızardı.

"Yeşil olanı neredeyse delecektim."

"Çünkü içinde hiç dolgu malzemesi yoktu!"

"Tek ihtiyacım biraz daha pratik yapmak."

“Hiçbir şey yapman gerekmiyor,” diye bağırdı Lissa. Öfkelenildiği halde alçak sesle konuşmaya gayret ediyordu. “Bu senin değil, benim kavgam.”

“Hey,” dedi Christian öfkeyle, gözleri mavi elmaslar gibi parıltıyordu, “Eğer gidip kendini riske atmana izin vereceğimi düşünüyorsan delirmiş...”

Daha fazla devam etmedi. Bu kadarını söylediği için kendine kızarak dudağını ısırıldı.

Lissa dönüp ona baktı. İkimiz de eğer susmasa başka neler söyleyeceğini merak ettik.

Cümlesini bitirmemişti ama Christian’ın yüzündeki ifade hissettiklerini açıkça ortaya koyuyordu. Lissa’nın gözlerinden, oğlanın onun yüzünü hayranlıkla izlediğini ve duygularını saklamaya çalıştığını gördüm.

Sonunda geri çekildi ve aralarına mesafe koydu. Lissa’dan uzaklaştı.

“Tamam. Ne istiyorsan yap. Umrumda değil.”

Bundan sonra ikisi de konuşmadı. Benim için öğlen olmuştu. Kendi gerçekliğime dönüp evrak dosyalama işine ara verdim. Ama Hans gelip çalışmaya devam etmem gerektiğini söyledi.

“Haydi ama! Öğle yemeği vakti gelmedi mi? Beni beslemelisin,” diye bağırdım. “Zalimlik ediyorsun. En azından önüme birkaç kırıntı fırlat.”

“Seni besledim. Daha doğrusu sandviçi mideye indirdiğinde sen kendini besledin. Öğle aranı o zaman kalkanmayı tercih ettin. Şimdi çalışmaya devam et.”

Yumruğumu önümdeki uçsuz bucaksız evrak yığınının üzerine indirdim. “En azından başka bir iş versen? Bina boyasam? Taş taşısam?”

“Korkarım ki mümkün değil.” Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Dosyalanması gereken bir sürü evrak var.”

“Beni daha ne kadar cezalandıracaksınız?”

Hans omuz silkti. “Biri durmamı söyleyene kadar buradasın.”

Beni yeniden yalnız bıraktı ve arkama yaslanıp önümdeki masayı devirmemek için bütün irademi kullandım. Bu bana kendimi bir an için iyi hissettirebilirdi ama her şeyi yeni baştan yapmam gerekirdi. İçimi çekip görevime döndüm.

Lissa’yla yeniden bağlantı kurduğumda akşam yemeğindeydi. Teknik olarak amaç Lissa’nın doğum gününü kutlamak gibi görünse de aslında Priscilla’yla yapılan bir kraliyet sohbetiydi. *İnsan doğum gününü böyle geçirmemeli*, diye düşündü. Özgürlüğümü kazandığımda bunu telafi etmek için elimden geleni yapacaktım. Gerçek bir parti verecek ve onu hediyesiyle şaşırtacaktım. Adrian’ın da yardımıyla enfes deri çizimler almıştım.

Christian’ın zihnine girmek daha ilginç olabilirdi ama böyle bir seçeneğim yoktu. Bu yüzden kendime geri döndüm ve Adrian’la konuştuklarımızı düşündüm. Cezam sona erecek miydi? Kraliyet konseyi, gardiyanların iç politikalarına rağmen beni Lissa’ya verecek miydi?

Kendimi bir tekerin içindeki fareye benzettim. Koşup duruyor, bir yere varamıyordum. Bir sürü iş. Hiç ilerleme yok.

Böylece yemek faslı bitti ve ben daha ne olduğunu anlamadan Lissa'nın grubu masadan kalkıp restoranın kapısına doğru yöneldi. Dışarısı karanlıktı. Lissa insanların programına uyma-
nın garipliğini hissetti. Okulda veya sarayda, gün ortası sayı-
lırdı. Oysa insan dünyasındaydılar ve otellerine dönüp uyuya-
caklardı.

Ama hemen değil.

Lissa ve Christian'ın işe bıraktıkları yerden devam edecek-
lerine ve başka yastıklara kazık saplayacaklarına emindim. İki-
sinin yeniden çıkmalarını istesem de ayrıyken daha güvende
olduklarını düşünmeden edemedim.

Belki de değillerdi.

Grup restoranda çok uzun süre kalmış, normal yemek sa-
ati geçmişti. Bu yüzden otopark neredeyse bomboştı. Araba
çok uzakta değildi fakat hemen girişte de sayılmazdı. Gardi-
yanlar otoparkı aydınlatan sokak lambasının altına park etme-
ye özen göstermişlerdi.

Lamba yanmıyordu. Ampul kırılmıştı.

Grant ve Priscilla'nın gardiyanı durumu hemen farkettiler.
Böyle detayları görmek üzere eğitiliyorduk. Herhangi sıradı-
şı ya da değişik bir şey asla gözümüzden kaçmaz. Göz açıp
kapayana kadar ikisi kazıkların çıkarmış Moroi'u koruyordu.
Serena'nın ve Christian'a atanan gardiyanın onlara uyması sa-
dece birkaç saniye sürdü. Bu da eğitimini aldığımız bir diğer
konuydu. Her zaman hazır ol. Tepki ver. Meslektaşlarına uy.
Hızlıydılar. Hepsi hızlıydı. Ama bir şey farketmedi.

Bir anda etrafları Strigoï'la doldu.

Nereden geldiklerine emin değildim. Belki ya arabaların
arkasından ya da otoparkın karanlık köşelerinden çıkmışlar-
dı. Eğer durumu kuşbakışı görebilseydim veya kendim ora-
da olsaydım daha iyi kavrayabilirdim. Ama sahneyi Lissa'nın
gözünden izliyordum ve gardiyanlar birdenbire ortaya çıkan
Strigoï'ların önünü kesmek için yer değiştiriyordu. Neler ol-
duğunu tam göremiyordum. Koruyucuları onu çekiştirip du-
ruyor, kızıl gözlü yaratıklar her taraftan üzerlerine gelirken
onu güvende tutmayı deniyordu. Lissa her şeyi bir korku bu-
luntunun arkasından izliyordu.

Uzun süre geçmeden ikimiz de insanların öldüğünü gör-
dük. Serana, tıpkı otel odasındaiken gösterdiği kadar hız-
lı ve güçlü şekilde kazığını erkek Strigoï'un kalbine sapladı.
Bu hamleye karşılık, dişi bir Strigoï Priscilla'nın gardiyanına
saldırdı ve onun boynunu kırdı. Lissa, Christian'ın ona sarıl-
dığının hayal meyal farkındaydı. Vücuduyla onu koruyarak
Lissa'yı arabaya doğru ittirdi. Kalan gardiyanlar da ellerinden
geldiğince onları savunmaya çalışıyordu ama dikkatleri dağıl-
mıştı. Oluşturdukları çember bölünüyor ve birer birer ölüyor-
lardı.

Strigoï'lar gözlerimizin önünde gardiyanları öldürdü. Me-
sele gardiyanların beceriksizliği değildi, Strigoï'ların sayısı çok
fazlaydı. Bir tanesi, Grant'ın boğazını dişleriyle parçaladı. Di-
geri Serena'yı asfalta fırlattı, yere yapışan genç kadın artık kı-
mılamıyordu. Dehşet üstüne dehşet yaşıyorduk. Strigoï'lar
Moroi'lara da farklı davranmadı. Lissa arabaya o kadar büyük
bir güçle yaslanıyordu ki neredeyse kaportayla bütünleşecekti.

Strigoi'lardan birinin Priscilla'nın boynuna yapışıp kanını içini izledi. Moroi kadının şaşırarak vakti bile olmamıştı ama en azından canı yanmıyordu. Kan ve hayat kadının içinden sökülüp alınırken salgılanan endorfin acıyı azaltırdı.

Lissa'nın duyguları korkunun ötesine geçti, daha önce hissetmediği bir şeye dönüştü. Şoktaydı. Sersemlemişti ama ölümünün kaçınılmaz olduğunu kavramıştı. Bu soğuk gerçeği kabullendi. Christian'ın elini tuttu ve ona döndü. Bu dünyadan sevdiği erkeğin mavi gözlerine bakarak ayrılacağı düşüncesi içini biraz olsun rahatlatmıştı. Oğlanın yüzündeki ifadeden, onun aklından da benzer şeyler geçtiği anlaşıyordu. O gözlerde sıcaklık vardı. Sıcaklık, sevgi ve...

Şaşkınlık.

Christian'ın gözleri kocaman açıldı ve Lissa'nın arkasındaki bir şeye odaklandı. Tam o anda bir el Lissa'yı omzundan yakalayıp çevirdi. *İşte bu*, diye fısıldadı dostumun içinden bir ses, *burada öleceğim*.

O anda Christian'ın neden bu kadar şaşırdığını anladı.

Karşısındaki Dimitri'ydi.

Lissa da benim gibi hissetti. Bu şey hem Dimitri 'ydi hem değildi. Birçok detay aynıydı... Ve çoğu da değişmişti. Lissa bir şey söylemeyi denedi, herhangi bir şey ama kelimeler dudaklarına kadar gelse de dışarı çıkmadı.

Birden arkasında yoğun bir ısı belirdi ve parlak bir ışık Dimitri'nin solgun yüzünü aydınlattı. Christian'ın büyüsunü kullanıp bir ateş topu oluşturduğunu anlamak için arkaya dönüp bakmamıza gerek yoktu. Ya Dimitri'yi görmenin şoku ya

da Lissa için duyduğu korku Christian'ın harekete geçmesini sağlamıştı. Dimitri ışık yüzünden gözlerini kısıtı ama sonra dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. Elini Lissa'nın boynuna kaydırды.

"Söndür şunu," dedi Dimitri. "Söndür yoksa ölür."

Lissa nefes almakta güçlük çekse de sonunda konuşmayı başardı, "Onu dinleme," diye inledi. "Bizi zaten öldürecek."

Ama ısı kayboldu. Dimitri'nin yüzü yeniden karanlığa gömüldü. Lissa'nın haklı olduğunu bilse de Christian onu riske atmazdı. Zaten artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Dimitri memnun gözlerle manzarayı izliyordu, "Aslında," dedi, "ikinizin hayatta kalmasını tercih ederim. En azından bir süre daha."

Lissa'nın kaşlarını çatıldığını hissettim. Sesindeki şaşkınlıktan Christian'ın da aynısını yaptığı anlaşıyordu. Ukala bir yorum yapmayı bile başaramadı. Sorabileceği tek soru vardı. "Neden?"

Dimitri'nin gözleri parıldadı. "Çünkü Rose'a tuzak kurmak için size ihtiyacım var."

15

Panik içinde ayağa fırladım ve o an Lehigh'e kadar koşmak -kilometrelerce ötede olmasına rağmen- son derece mantıklı bir planmış gibi göründü. Bir kalp atımı kadar sonrasında bu işin beni aştığını kavradım. Birilerine haber vermeliydim.

Ayağa fırlayıp odamı altüst ettim ve aniden Alberta'yı özlediğimi farkettim. St. Vladimir'de nasıl harekete geçtiğini görmüştüm ve her durumun üstesinden gelebileceğini biliyordum. İlişkimiz öyle bir noktaya gelmişti ki ona bir tehditten bahsedersen beni ciddiye alırdı. Oysa saraydaki gardiyanlar benim için yabancıydı. Kime gidebilirdim? Hans'a mı? Benden nefret ediyordu. Alberta ya da annem gibi değildi, bana inanmazdı. Sessiz koridorlarda koşarken bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Bir önemi yoktu. Onu inandıracaktım. Bana inanacak birilerini bulacaktım, Lissa ve Christian'ı bu durumdan kurtaracak herhangi birilerini.

Sadece sen yapabilirsin, diye fısıldadı zihnimdeki ses. Dimitri'nin istediği sensin.

Bu düşünceyi duymazdan geldim çünkü dikkatim dağıldığında birine çarpmıştım.

Yüzüm birinin göğsüne gömülürken "Ayyy" benzeri bir çığlık atıp başımı kaldırdım. Mikhail'di. Eğer vücudum adrenalini yüklü olmasaydı onu gördüğüme sevinebilirdim. Onu kolundan tutup merdivenlere sürükledim.

"Çabuk ol! Yardım bulmalıyız!"

Mikhail öylece duruyordu, onu çekiştirmeme izin vermedi. Yüzü sakindi ama kaşlarını çatmıştı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Lissa! Lissa ve Christian. Strigoi onları kaçırdı. Başlarında Dimitri vardı. Onları bulabiliriz, onları bulabilirim ama acele etmeliyiz."

Mikhail'in aklı daha da karışmıştı. "Rose... Ne kadardır buradasın?"

Buna zamanım yoktu. Onu bırakıp merdivenlerden yukarı koştum. Bir saniye sonra arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Merkez ofise vardığımda cezamı bırakıp buraya geldiğim için birilerinin beni azarlamasını bekledim ama kimse bakmadı bile.

Ofis karmaşa içindeydi. Gardiyanlar etrafta koşturuyor, telefonlar açılıyor ve görevliler bağırıyordu. *Biliyorlar*, diye düşündüm. Durumu öğrenmişlerdi.

"Hans!" diye seslendim ve kalabalığı ittirdim. Odanın diğer tarafında cep telefonu ile konuşuyordu. "Hans, nerede ol-

duklarını biliyorum. Strigoi'un Lissa ve Christian'ı nereye götürdüğünü biliyorum."

"Hathaway, sana ayıracak vaktim-" Yüz ifadesi değişti. "Aranızda ruh bağı var."

Ona hayretle baktım. Beni başından atmaya çalışacaktı. Onu ikna etmek için saatlerce uğraşmak zorunda kalacaktım. Kendimi buna hazırlamıştım. Başımı telaşla sallayarak karşılık verdim.

"Olanları gördüm. Her şeyi gördüm. Siz nereden öğrenirsiniz?"

"Serena," dedi hüzünlü bir sesle.

"Serena öldü..."

Başını iki yana salladı. "Hayır, henüz değil. Gerçi telefonda konuşurken sesi ölmek üzere gibiydi. Her ne olduyorsa o telefonu açmak için geri kalan bütün enerjisini kullandı. Gidip onu almaları için simyacıları yolladık ve temizlemeleri..."

Olayları tekrar aklımdan geçirdim ve Serena'nın asfalta çarpışını hatırladım. Sert bir darbeydi. Kımıldamayınca en kötüsünü farzetmiştim. Ama kurtulduysa, ki anlaşılan öyleydi, kanlı elleriyle cep telefonunu çıkarıp numarayı çevirişini gözümde canlandırabiliyordum.

Lütfen hayatta olsun, diye dua ettim içimden.

"Haydi," dedi Hans. "Sana ihtiyacımız var. Ekipleri oluşturmaya başladık." Bu da ikinci bir sürprizdi. Beni bu kadar çabuk işe dahil etmesini beklemiyordum. Bir anda Hans'a saygı duymaya başladım. Bana pislik gibi davranıyordu ama tam bir liderdi. İşine yarayacak birini gördüğünde kullanmakta te-

reddüt etmiyordu. Seri hareketlerle kapıya ilerledi, peşinde başka gardiyanlar vardı. Adımlarına uyum sağlamaya çalışırken Mikhail'in de geldiğini gördüm.

"Kurtarma hareketi düzenliyorsunuz," dedim Hans'a. "Bu nadiren yapılır." Kelimeleri söylerken tereddüt ettim, kimse'nin cesaretini kırmak istemiyordum. Normalde Moroi'lar için böyle operasyonlara girilmezdi. Strigoi'lar onları aldığında öldükleri varsayıldı. Akademi saldırısından sonra yaptığımız kurtarma operasyonu için herkesi ikna etmek büyük çaba gerektirmişti.

Hans soğuk bakışlarını üzerime dikti. "Dragomir Prensesi söz konusu."

Lissa benim için dünyadaki her şeyden değerliydi. Ve anladım ki tüm Moroi'lar için öyleydi. Strigoi'lar tarafından kaçırılan çoğu Moroi'a ölü gözüyle bakılırdı ama Lissa, *çoğu Moroi* değildi. Soyunun sonuncusuydu, on iki eski ailenin son üyesiydi. Onu kaybetmek sadece Moroi kültürüne indirilen bir darbe olmakla kalmaz, Strigoi'ların bizi yendiğinin göstergesi kabul edilirdi. Lissa için, gardiyanlar her türlü riski göze alırdı.

Aslında, çok daha fazla şeyi göze aldıkları anlaşıyordu. Saray araçlarının durduğu garaja girdiğimizde gruplar halinde gardiyanların ve Moroi'ların geldiğini gördüm. Birkaç tanesini tanıdım. Tasha Ozero aralarındaydı, yanında kendi gibi ateş kullanıcıları vardı. Bu zamana kadarki deneyimlerimiz, dövüş sırasında neler başardıklarını göstermişti. Anlaşılan Moroi'ların savaşa katılıp katılmaması yolundaki tartışma şimdilik görmezden geliniyordu. Grubun bu kadar çabuk to-

parlanması beni şaşırttı. Tasha'yla göz göze geldiğimizde yüzündeki cesur ifadeyi gördüm. Bana bir şey söylemedi. Zaten gerek de yoktu.

Hans emirler yağdırıyordu. Herkesi gruplara ayırdı ve araçlara dağıttı. Bütün iradem kullanıp sabırla bekledim. Huzursuz doğam, öne çıkıp ne yapacağımı sormam konusunda ısrar ediyordu. Ama sıranın bana geleceğini söyleyip kendimi susturdum. Hans, mutlaka benim için de bir görev belirlemişti. Tek yapmam gereken beklemektir.

Lissa konusunda da iradem test ediliyordu. Dimitri, onu ve Christian'ı götürdüğünde zihninden uzaklaşmışım. Şimdi geri dönecektim. Onları ve Dimitri'yi görmeye katlanamazdım. Gardiyanları yönlendirmeye başladığımda bunu yapmam gerekeceğini biliyordum. O zamana kadar bekleyecektim. Lissa'nın yaşadığını biliyordum ve şimdilik önemli olan tek şey buydu.

Yine de o kadar gerilmiştim ki biri koluma dokunduğunda az daha dönüp kazığı saplıyordum.

"Adrian..." dedim nefes nefese. "Burada ne işin var?"

Öylece durup bana baktı, eli nazikçe yanağımı okşadı. Bu kadar ciddi bir ifadeyi, yüzünde en fazla bir iki kez görmüştüm. Her zamanki gibi, ciddiyeti hiç hoşuma gitmedi. Adrian daima gülümsemesi gereken biriydi.

"Haber alırmaz geldim."

Başımı salladım. "Her şey çok hızlı... Bilmiyorum. Belki on dakika önce gerçekleşti." Zamanı kaybetmişim. "Herkes nasıl bu kadar çabuk öğrendi?"

"Sarayın her tarafına telsizle haber verildi. İçeride bir alarm sistemi var. Kraliçeyi saraya kilitlediklerini söyleyebilirim."

"Ne? Neden?" Bu durum beni rahatsız etti çünkü tehlikede olan Tatiana değildi. "Neden kaynaklarını onu korumak için harcıyorlar?" Bu söz üzerine, yakınımıdaki bir gardiyan, eleştiren gözlerle beni süzdü.

Adrian omzunu silktilti. "Strigoi saldırısı sarayın nispeten yerlerinde gerçekleşti. Bu tehdit herkes tarafından ciddiye alınmıyor."

Anahtar kelime *nispetendi*. Lehigh saraya bir buçuk saatlik mesafedeydi. Gardiyanlar her zaman her türlü saldırıya hazır ama geçen her saniyeyle daha hızlı hareket etmelerini diliyordum. Adrian gelmeseydi, sabrımı kaybedip Hans'a acele etmesini söyleyeceğime emindim.

"Onları Dimitri kaçırdı," dedim alçak sesle. Bunu başka birine söyleyip söylememem gerektiğine emin değildim. "Onları beni çekmek için kullanıyor."

Adrian'ın suratı asıldı.

"Rose gitmemen..." Cümlesini tamamlamadı ama ne demek istediğini biliyordum.

"Başka seçeneğim var mı?" diye karşılık verdim. Gitmek zorundayım. O benim en yakın arkadaşım ve diğerlerini ona götürebilecek tek kişi benim."

"Bu bir tuzak."

"Biliyorum. Ve o da bildiğimi biliyor."

"Ne yapacaksın?" Yine, Adrian'ın ne kastettiğini gayet iyi biliyordum.

Biraz önce farkında olmadan çıkardığım kazığa baktım. "Yapmam gerekeni. Onu öldürmeliyim."

"Güzel," dedi Adrian. Rahatladığı belliydi. "Sevindim."

Bir sebepten, bu laf beni rahatsız etti. "Tanrım," dedim öfkeyle. "Rakibinden kurtulmaya o kadar mı heveslisin?"

Adrian'ın yüzündeki ciddi ifade değişmedi. "Hayır. Ama o yaşarken ya da bir bakıma yaşarken diyelim sen tehlikesesin. Ben de buna katlanamıyorum. Hayatının tehdit altında olduğunu bilmeye dayanamıyorum. Ve Rose, o ölmedikçe güvende olmayacaksın. Güvende olmanı istiyorum. Buna ihtiyacım var. Başına... Başına bir şey gelmesine izin veremem."

Öfkem belirlediği gibi çabucak kayboldu. "Ah Adrian, çok, çok üzgünüm..."

Beni kollarına almasına izin verdim. Başımı göğsüne yasladım, kalp atışlarını ve gömleğinin yumuşak dokusunu hissettirdim. Bir saniyelğine rahatlamak için kendime izin verdim. O anda orada Adrian'ın içine gömülmek istedim. Korkunun beni tüketmesini istemiyordum. Lissa için endişeleniyordum ve Dimitri'den korkuyordum. Aniden farkına vardığım bir şey bütün vücudumun ürpermesine yol açtı. Bu gece nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın ikisinden birini kaybedecektim. Lissa'yı kurtarırsak, Dimitri ölecekti. Dimitri kurtulursa Lissa ölecekti. Bu hikayede mutlu son yoktu. Hiçbir şey kalbimin parçalarına ayrılmasını engelleyemezdi.

Adrian dudaklarını alnıma dayadı ve bana doğru eğildi. "Dikkatli ol Rose. Ne olursa olsun, lütfen dikkatli ol. Seni kaybetmeye dayanamam."

Ne diyeceğimi, ondan yayılan duygulara nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilemedim. Zihnim ve kalbim tam bir duyguların karmaşası içindeydi, mantıklı düşünemiyordum. Ben de yanıt vermek yerine dudaklarımı onunkilere yaklaştırıp onu öptüm. Bu geceki onca ölümün -şimdiye kadar gerçekleşen ve gerçekleşecek tüm kayıpların- ortasındaki o öpücük o güne kadarkilerin hepsinden daha güçlü göründü bana. Canlıydı. Ben de canlıydım ve öyle kalmak istiyordum. Lissa'yı geri getirmek ve Adrian'ın kollarına, dudaklarına, hayatına dönmek istiyordum.

"Hathaway! Tanrı aşkına, sizi ayırmak için üstünüze su mu dökmeliyim?" Adrian'dan ayrıldığımda Hans'ın öfkeyle bana baktığını gördüm. Araçların çoğu dolmuştu. Şimdi sıra ben-deydi. Adrian'a bir veda bakışı fırlattım, o da bana hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. Cesur görünmeye çalışıyordu.

"Dikkatli ol," diye tekrarladı. "Onları geri getir ve kendini öldürmemeye çalış."

Başımı sallayıp sabırsızca beni bekleyen Hans'ın peşinden SUV'e bindim. Arabanın koltuğuna yerleşirken garip bir *deja-vu* hissi içimi sardı. Victor'ın Lissa'yı kaçırdığı zamana o kadar benziyordu ki. Gene benzer bir SUV içinde gitmiş, gardiyanları Lissa'nın bulunduğu yere götürmüştüm. Tek farkı, Dimitri yanımdaydı. Uzun yıllardır tanıdığım muhteşem ve cesur Dimitri... Bu anılar zihnime öylesine kazınmıştı ki bütün detayları gözümde canlandırabiliyordum. Saçını kulaklarının arkasına atışı, gaza basarken gözlerinde beliren cesur ifade. Doğru olanı yapmaya ne kadar kararlıydı.

Bu Dimitri -Strigoi Dimitri- de kararlıydı ama farklı bir şekilde.

“Bununla başedebilecek misin?” diye sordu ön koltuktaki Hans. Bir el nazikçe kolumu sıktı ve Tasha’nın yanımda oturduğunu görüp şaşırdım. Aynı araçta olduğumuza dikkat etmemiştim. “Sana güveniyoruz.”

Başımı salladım ve bu güvenlerini haksız çıkartmamayı umdum. Bir gardiyan gibi davranmayı denedim, duygularımı belli etmemek için elimden geleni yaptım ve iki Dimitri arasındaki zıtlığı hissetmemeyi denedim. Lissa ve Victor’ın peşinden gittiğimiz gece, Dimitri’yle şehvet tılsımının tuzağına düştüğümüzü unutmaya çalıştım.

“Lehigh’e doğru gidin,” dedim olabildiğince soğuk bir sesle. Artık bir gardiyanıydım. “Yaklaştığımızda ne tarafa sapaacağımızı söylerim.”

Lissa’yı ve grubunu hissettiğimde yirmi dakikadır yoldaydık. Anlaşılan Dimitri üniversiteye yakın bir saklanma yeri seçmişti. Belirli bir noktada kalmaları onları bulmamızı kolaylaştırırdı. Elbette kendime Dimitri’nin bulunmak istediğini hatırlatmalıydım. Lehigh’e yaklaşıp kadar yanımdaki gardiyanların benim yol tarifime ihtiyaç duymayacaklarını bildiğimden gevşeyip Lissa’nın zihnine atladım.

Lissa ve Christian yaralanmamış, itilip kakılmak dışında hırpalanmamıştı. Depoyu andıran bir odada oturuyorlardı. Oda, uzun zamandır kullanılmamış görünüyordu. Her taraf toz içindeydi. Bu yüzden raflardaki eşyaların cinsini çıkarmak güçtü. Belki birtakım aletler, orada burada kağıtlar, bir-

kaç kutu. Odadaki tek ışık çıplak bir ampuldü, o da her şeye sert ve donuk bir hava veriyordu.

İkisi de tahta iskemlelere oturtulmuştu, elleri arkalarında bağlanmıştı. Bir an aynı dejavu hissine yeniden kapıldım. Geçen kış, arkadaşlarımla Strigoi’lar tarafından kaçırıldığımızda iskemlelere oturtulup ellerimizin bağlanışını hatırladım. Eddie’nin kanını içmişlerdi ve Mason ölmüştü...

Hayır. Bunu düşünme Rose. Lissa ve Christian hala hayatta. Onlara hiçbir şey olmadı. Onlara hiçbir şey olmayacak.

Lissa’nın zihni şimdiki zamandaydı ama biraz kurcalayınca içine sokulduğu binanın görüntüsüne ulaştım. Terkedilmiş bir depoydu, Strigoi’un mahkumlarını tutması için çok uygun bir yerdi.

Odada dört Strigoi vardı ama Lissa için sadece biri önemliydi. Dimitri. Onu anlıyordum. Dimitri’yi Strigoi olarak görmek benim için bile zordu. Hatta gerçek dışıydı. Buna bir şekilde uyum sağlamıştım çünkü birlikte çok zaman geçirmiştik. Yine de onun bu hali beni hazırlıksız yakalıyordu. Lissa buna hazırlıklı değildi ve çok geçiriyordu.

Dimitri’nin kahverengi saçları açık bırakılmıştı ve çene hizasında sallanıyordu. Böyle yapmasından hoşlanırdım. Hızlı hızlı bir şeyler paketliyordu. Çoğu zaman sırtı Lissa’ya ve Christian’a dönüktü. Bu, Lissa için oldukça rahatsız edici bir durumdu çünkü yüzünü görmediğinde onun eskiden tanıdığı Dimitri olduğuna inanmak çok kolaydı. İleri geri yürüyüp diğerleriyle tartıştı, vücudundan öfke ve heyecan dalgaları yayılıyordu.

"Eğer gardiyanlar gerçekten geliyorsa," diye çıkıştı Strigoï'lardan biri, "o zaman dışarıda nöbet tutmalıyız." Uzun boylu, kızıl saçlı bir dişiydi. Dönüştürülmeden önce Moroï'muş gibi duruyordu. Konuşmasından gardiyanların geleceğine inanmadığını anladım.

"Geliyorlar," dedi Dimitri alçak sesle. Hoş aksanı kalbimi sızlattı. "Geldiklerini biliyorum."

"O zaman dışarı çıkıp bir işe yaramama izin ver!" dedi kadın. "Bu ikisine bebek bakıcılığı yapman gerekmiyor." Ses umursamazdı. Hatta Dimitri'ye içlerimeydi. Anlaşılır bir durumdu çünkü vampir dünyasındaki herkes Moroï'ların savaşmadığını bilirdi.

Lissa ve Christian da sıkı sıkı bağlandıklarından kimse için tehdit teşkil etmiyordu.

"Onları tanıyorsun," dedi Dimitri. "Bu Moroï'lar tehlikeli. Bu kadar önlemin bile yeterli geleceğine emin değilim."

"Çok saçma!"

Dimitri tek bir yumuşak hareketle dönüp elinin tersiyle kadına vurdu. Darbe kadının birkaç adım geri gitmesine yol açtı, gözlerinde öfke ve şok ifadesi vardı. Dimitri hiçbir şey olmamış gibi içeriye turlamayı sürdürdü.

"Burada kalıp nöbet tutmanı söylüyorsam burada kalıp nöbet tutacaksın, anlaşıldı mı?" Kadın öfkeyle Dimitri'ye baktı, yüzünü kontrol etti ama bir şey söylemedi. Dimitri diğerlerine döndü. "Siz de burada kalacaksınız. Eğer gardiyanlar buraya kadar gelmeyi başarırsa nöbet tutmaktan fazlasını yapmanız gerekecek."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu başka bir Strigoï. Siyah saçlıydı ve bir zamanlar insanmış gibi görünüyordu. "Geleceklerini nereden biliyorsun?"

Strigoï'un duyma duyusu aşırı gelişmişti. Ama birbirleriyle tartışıp durduklarından Lissa kimseye çaktırmadan Christian'la konuşma şansını buldu. "İplerimi yakabilir mi?" diye fısıldadı. "Rose'layken yaptığın gibi?"

Christian kaşlarını çatı. O ve ben kaçırıldığımızda, beni özgür bırakmak için iplerimi yakmıştı. Çok canım yanmış, ellerimde ve bileklerimde izler kalmıştı. "Farkederler," diye karınlık verdi oğlan. Dimitri yanlarına gelip Lissa'nın karşısına dikildiği için sohbet burada kesildi.

Bu anı ve beklenmedik hareket Lissa'nın inlemesine yol açtı. Dimitri öne eğilip Lissa'nın gözlerine baktı. Genç kız büyük çaba harcamasına rağmen titredi. Daha önce bir Strigoï'a bu kadar yakın durmamıştı ve karşısındakinin Dimitri olması işleri daha da kötüleştiriyordu. Göz bebeklerindeki kırmızı halkalar Lissa'nın içini yaktı. Dişleriye saldırıya hazırды.

Uzanıp kızın boynunu tuttu, gözlerine daha iyi bakabilmek için başını kaldırdı. Parmakları kızın tenine saplanmıştı, nefes almasını engelleyecek kadar sıkıydı ama o noktanın daha sonra moraracağı kesindi. Tabii daha sonra diye bir zaman varsa.

"Gardiyanların geleceğini biliyorum çünkü Rose bizi izliyor," dedi Dimitri. "Değil mi Rose?" Tutuşunu gevşetti ve parmaklarını Lissa'nın boğazında dolaştırdı. Nazikti ama dilediği an kızın boynunu kırabilecek kadar güçlüydü.

O an sanki benim gözlerime ve benim ruhuma bakıyordu, dokunduğu benim boynumdu. İmkansızdı, biliyordum. Bağ Lissa'yla benim aramdaydı ve kimse tarafından görülemezdi. Ama o an için dünyada sadece Dimitri ve ben kalmışız gibiydi. Sanki aramızda Lissa yoktu.

“Orada olduğunu biliyorum Rose.” Yüzünde zalim bir gülümseme belirdi. “İkisini de terketmeyeceksin. Ayrıca buraya tek başına gelecek kadar aptal değilsin. Belki bir zamanlar öyleydin ama artık değilsin.”

Lissa'nın zihninden çekildim. O gözlere daha fazla bakamayacaktım. Bana baktıklarını görmeye katlanamıyordum. Kendi korkumdan mı yoksa Lissa'nın duygularını yansıttığım için mi bilmem, tüm vücudumun ürperdiğini keşfettim. Titremeleri durdurmaya, kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Derin derin nefes alıp kimsenin beni o halde görmediğinden emin olmak için etrafıma bakındım. Herkes strateji tartışmakla meşguldü. Tasha hariç.

Soğuk mavi bakışları üzerimde dolaştı, yüzü endişeliydi. “Ne gördün?”

Başımı salladım, gözlerine bakamadım. “Bir kabus,” diye mırıldandım. “En kötü kabusumun gerçekleştiğini gördüm.”

16

Dimitri'nin grubundan kaç Strigoi vardı, bilmiyordum. Her şeyi korku içindeki Lissa'nın gözlerinden görmüştüm. Düşmanın bizi beklediğini bilen gardiyanlar kaç kişi göndermek gerektiğine dair bir tahmin yürüttü. Hans onları şaşırtmak gibi bir seçeneğimiz bulunmadığından kalabalık saldırmamız gerektiği fikrindeydi. Saraydan alabildiği kadar gardiyan almıştı. Evet, sarayı koruyan kalkanlar vardı, yine de oranın tamamen savunmasız bırakılması düşünülemezdi.

Yeni gardiyanların gelmesi işe yaramıştı. Onlar sarayda kalmış, böylece deneyimli gardiyanlar ava katılabiliyordu. Kırk kadar gardiyanlık. Bu halimiz en az birleşen Strigoi grupları kadar sıradışıydı.

Normalde gardiyanlar iki, en fazla üç kişilik gruplar halinde gönderilirdi. Bu kadar büyük bir gücün akademi saldırısına benzer bir etki yaratma ihtimali yüksekti.

Karanlıkta gizlice yaklaşmanın işe yaramayacağını bildiğinden, Hans konvoyun, Strigoi'un elinde tuttuğu deponun biraz uzağında durmasını emretti. Bina otobandan çıkan bir yan yoldaydı. Burası endüstriyel bir bölgeydi. Etrafta çok ağaç vardı ama kimsecikler yoktu. Gecenin bu saatinde tüm işyerleri ve fabrikalar kapalıydı. Arabadan inip ılık gecenin beni sarmasına izin verdim. Rutubetli havanın beni boğacağını hissettim.

Yolun kenarında dururken herhangi bir mide bulantısı hissetmiyordum. Dimitri bu kadar uzağa Strigoi yerleştirmemişti. Yani gelişimiz bir tür sürpriz sayılabilirdi. Hans yanıma geldi. Ben de ona elimden geldiğince durumu anlattım.

"Vasilisa'yı bulabilir misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Binaya girdiğim anda aramızdaki bağ beni doğrudan ona götürecektir."

Hans dönüp yakınlardaki otobandan geçen arabaların farlarına baktı. "Eğer dışarıda bizi bekliyorlarsa biz onları görmeden kokumuzu alır, sesimizi duyarlar." Farlar yüzünü aydınlattığında alnının düşüncelerden kırış kırış olduğunu gördüm. "Üç Strigoi katmanı olduğunu söyledin değil mi?"

"Öyle zannediyorum. Lissa ve Christian'ın başında birkaç tane var, birkaç tane de dışarıda." Durup Dimitri'nin bu durumda ne yapacağını düşündüm. Bir Strigoi olarak bile stratejisini hesaplayacak kadar iyi tanıyordum onu. "Binaya girmeden önce odanın hemen dışında bir grup Strigoi daha olmalı." Bu bilgiden yüzde yüz emin değildim ama Hans'a söylemedim. İçgüdülerime dayanarak bu varsayımda bulunmuş-

tum. Hans'ın, üç ayrı Strigoi dalgasına hazırlanmasının daha iyi sonuç vereceğine karar vermiştim.

Aynen öyle yaptı. "O zaman üç grup halinde içeri gireceğiz. Sen rehineri kurtarmaya giden grupta olacaksın. Başka bir ekip sizinkine eşlik edecek ama gerektiğinde sizden ayrılacak. İçeride kimle karşılaşılırsa savaşın grubunuzun rehinele ulaşmasını sağlayacaklar."

Kulağa çok askeri geliyordu. Kurtarma. Rehine. Takım lideri görevinde ben. Aramızdaki bağ yüzünden bu kararın verilmesi mantıklıydı çünkü eskiden bilgimi kullanır, beni bir kenara atarlardı. *Gardiyan hayatına merhaba de Rose*. Okuldayken bir sürü eğitim almıştık. Öğretmenlerimizin hayal edebildiği her tür Strigoi senaryosuyla yüzleşmiştik. Yine de depoya bakarken bütün o çalışmalar oyunmuş gibi geliyordu. Gerçekte yüzleşeceklerimizle uzaktan yakından ilgileri yoktu. Yarım saniye için bütün bunların sorumluluğunu almak çok korkutucu göründü ama çabucak bütün endişelerimi bir tarafa bıraktım. Bu an için eğitilmiştim, bunu yapmak için doğmuştum. Korkularımın önemi yoktu. *Moroi'lar önce gelirdi*. Bunu ispatlamanın zamanıydı.

"Gizlice yaklaşamayacağımıza göre ne yapacağız?" diye sordum. Hans, Strigoi'un geldiğimizi farkedeceğini söylerken haklıydı.

Gardiyanın yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi ve bizi gruplara ayırırken planını açıkladı. Taktiği cesur ve umursamazdı. Tam bana göreymi. Ve hemen yola çıktık. Dışarıdan bakan biri intihar görevine gittiğimizi düşünürdü. Belki de öy-

leydik. İşin doğrusu, çok da önemli değildi. Gardiyanlar son Dragomir'i terketmeyecekti. Bense, bir milyon Dragomir de olsa Lissa'yı bırakmayacaktım.

Gizlice yaklaşma ihtimali mecburen elendiği için, Hans açık saldırıda karar kılmıştı. Grubumuz yeniden sekiz araba ya bindi ve son hız sokakta ilerledik. Yolun tamamını kaplı yorduk. İki araba en önde gidiyordu. Arkalarında iki tane üçü sıra vardı. Yolun sonuna ulaştığımızda tekerleklerimize çığlıklar attırarak fren yaptık ve arabalardan indik. Madem bu iş yavaşça, sessiz ve derinden halledemiyorduk, o zaman biz de hızlı hareket ederek onlara sürpriz yapacaktık.

Strigoi'lardan bazıları gerçekten şaşırdı. Yaklaştığımızı görmüşlerdi ama hızlı davrandığımız için harekete geçme fırsatı olmadı. Elbette bir Strigoi kadar hızlı ve ölümcülseniz fazla zamana ihtiyacınız yoktu. Hans'ın belirlediği ekip dışarıdaki Strigoi'larla çarpışmaya koyuldu. O gardiyanlar, içeri girecek gruplarla Strigoi'ların arasına geçti. Moroi ateş kullancılarının dışarıdaki gruba yardım etmesine karar verilmişti çünkü kü binayı yakma riskine girmek istemiyorduk.

Benim ekibim çarpışmanın etrafından dolandı, birkaç Strigoi'la karşılaşmamız kaçınılmazdı. İyi çalışılmış bir kararlilikla Strigoi'lara bu kadar yakinken hissettiğim mide bulantısını görmezden geldim. Hans herhangi bir Strigoi doğrudan önüme çıkmadığı sürece ilerlememi emretmişti. O ve başka bir gardiyan yanımda duruyor ve bana doğru gelen bütün tehditleri ortadan kaldırıyor. Lissa ve Christian'ı bulmakta gecikmemek için elimizden geleni yapıyorduk.

Depoya doğru savaşılarak ilerledik, Strigoi tarafından korunan bir koridora girdik. Dimitri'nin Strigoi'ları nereye yerleştireceği konusunda yaptığım tahmin doğru çıkmıştı. Küçük koridor bir anda doldu ve tam bir kargaşa yaşandı. Lissa çok yakındaydı, bana sesleniyormuş gibiydi. İçim yanarak koridorun boşalmasını bekledim. Ekibim arkada kalmış, dövüşme işini diğer gruba bırakmıştı. Strigoi ve gardiyanların yere düştüğünü gördüm ama bu durumun dikkatimi dağıtmama için elimden geleni yaptım. Şimdi dövüş, sonra yas tut. Lissa ve Christian'a konsantre olmalıydım.

"O tarafa," diyen Hans kolumdan çekti. Hala bir sürü Strigoi vardı ama dikkatleri dağıldığı için aralarındaki boşluktan geçebildik. Koridoru aştığımızda deponun kalbine ulaşmıştık. Ulaç çöp ve bir zamanlar burada depolanan şeylerin artıkları dışında hiçbir şey yoktu.

Birçok kapı vardı ama Lissa'nın nerede tutulduğunu bilerek için aramızdaki bağa ihtiyacım yoktu. Kapılardan birinin önünde üç Strigoi duruyordu. Demek dört grup Strigoi vardı. Dimitri tahminimden daha fazla savunmaya ihtiyaç duymuştu. Bir önemi yoktu. Grubumda on kişi vardı. Strigoi'lar, onlara taldırdığımızda hevesle karşılık verdi. Aramızdan beş kişi onlarla çarpışmaya koyuldu. Geri kalanlar olarak biz de kapıyı korduk.

Lissa ve Christian'a ulaşmaya odaklanmıştım. Bu arada zihnimin derinliklerinde başka bir düşünce vardı. Dimitri. O ana kadar Dimitri'yi görmemiştim. Tüm dikkatimi saldırganlara verdiğimden Lissa'nın zihnine girip durumu değerlendirmeye

miştim. Gene de Dimitri'nin hala odada olduğuna emindim. Geleceğimi bildiği için onunla kalmış olmalıydı. Benimle yüzleşmeyi bekliyordu.

Biri bu gece ölecek. Lissa ya da Dimitri.

Amacımıza ulaştığımız için artık fazladan korumaya ihtiyacım yoktu. Hans kazığını çıkarıp karşılaştığı ilk Strigoï'a sapladı. Bunu yaparken önüne geçip bu zalim yaratıkların karşısına dikilmişti. Grubun geri kalanı da aynısını yaptı. Oda ya daldık. Önceki durumun karışık olduğunu düşündüğümde çok yanılmıştım, o an yaşadıklarımızla karşılaştırıldığında bir hiçti. Hepimiz, gardiyanlar ve Strigoï'lar, odaya güçbela sığıyorduk, bu yüzden de göğüs göğse dövüşüyorduk. Dimitri'nin daha önce tokat attığı dişi Strigoï üzerime atıldı. Kendimi otopilota bağlamıştım. Kazığımın kalbine saplandığını hayal meyal hatırlıyordum. Oda bağırışlar, ölüm ve birbiri üstüne yığılan cesetlerle doluydu. Dünyada artık benim için önemli üç kişi vardı. Lissa, Christian ve Dimitri.

Sonunda onu buldum. Dimitri, benim sevgili arkadaşlarımla beraber karşıdaki duvarın dibindeydi. Kimse onunla savaşmıyordu. Kollarını kavuşturmuş krallığını izleyen bir kral gibi askerlerinin düşmanla çarpışmasını seyrediyordu. Gözleri bana kaydı, yüzünde eğlendiğini belli eden beklenti dolu bir ifade belirdi. Her şeyin biteceği yer burasıydı. İkimiz de biliyorduk. Strigoï'lardan kurtulup kalabalığın arasından geçtim. Meslektaşlarım önüne kim çıkarsa hallediyordu. Onları dövüşleriyle baş başa bırakıp esas hedefime ilerledim. Tüm bu yaşananlar bizi bu ana getirmişti. Dimitri ve aramdaki son dövüş.

"Savaşırken çok güzel görünüyorsun," dedi Dimitri. Buz gibi sesi bütün gürültüye rağmen kulaklarıma ulaştı. "Cennetin adaletini dağıtan bir intikam meleği gibisin."

"Ne komik," dedim ve kazığımı sıkı sıkı tuttum. "Zaten bu amaçla buradayım."

"Melekler de düşer Rose."

Neredeyse ona ulaşmıştım. Aramızdaki bağ sayesinde Lissa'nın acı çektiğini hissettim. Yanma hissi. Kimse ona zarar vermiyordu ama acı çekiyordu. Derken gözücuyla kollarına baktığımda neler olduğunu anladım. Christian kendinden istenileni yapmış, ipleri yakmıştı. Lissa da karşılığında Christian'ın iplerini çözmüştü ve dikkatim yeniden Dimitri'ye kaydı. Lissa ve Christian'ın serbest kalması iyiydi. Strigoï'dan kurtulduğumuz anda kolaylıkla kaçabilirlerdi. Tabii kurtulabilirsek.

"Beni buraya getirmek için zahmete girdin," dedim Dimitri'ye. "Seninkilerden ve benimkilerden çoğu ölecek."

Omzunu silkti, umrunda değildi. Neredeyse yanlarına ulaşmıştım. Önümdeki gardiyan kel bir Strigoï'la dövüşüyordu. Bembeyaz bir tenin üzerinde saçsız bir kafa, kesinlikle hiç çekici değildi. Etraflarından dolaşım.

"Önemli değil," dedi Dimitri. Yaklaştığım sırada gerildi. "Onların önemi yok. Ölüler değersizdir."

"Av ve avcı," diye mırıldandım, beni esir aldığı sırada bana söylediklerini hatırlayarak.

Ona ulaşmak üzereydim. Artık aramızda kimse yoktu. Bu seferki, diğer dövüşlerimizden farklıydı. Geçmiş çarpışmaları-

mızda saldırımızı planlayacak alanımız vardı oysa bu oda tıklım tıklımdı. Diğerleriyle aramızdaki mesafeyi korumak için dar bir alana sıkışmıştık. Bu durum benim için büyük bir dezavantajdı. Bu odadaki Strigoi'ların sayısı gardiyanlardan fazlaydı. Manevra yapacak alan kalmamıştı.

Ama henüz buna ihtiyacım yoktu. Dimitri ilk hamleyi benim yapmamı istiyordu. İyi bir pozisyon seçmişti. Doğrudan kalbine saldırmam mümkün değildi. Kazıkla başka bir yerini kesersem ona zarar verebilirdim ama o zaman bütün gücüyle saldırıp beni yere serebilirdi. Ben de ilk hamlenin ondan gelmesini beklemeye karar verdim.

"Bütün bu ölümler biliyorsun ki senin yüzünden," dedi. "Seni uyandırmama izin verseydin, birlikte olabilseydik, bunların hiçbirisi yaşanmazdı. Birbirimizin kollarında Rusya'da olurduk. Bütün arkadaşların da burada güven içinde hayatlarına devam ederdi. Kimsenin ölmesi gerekmezdi. Hepsi senin hatan."

"Ya Rusya'da öldürmek zorunda kalacaklarım?" diye sordum. Ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Bir açık mı yalamıştım? "Onlar güvende..."

Sol tarafımdan gelen bir çarpma sesi beni şaşırttı. Özgür kalan Christian gardiyanlardan biriyle dövüşen Strigoi'a iskemlesiyle vurmuştu. Strigoi, Christian'ı bir böcek gibi kenara fırlattı. Christian uçup sırtüstü yere düştü ve kafasını duvara çarpıp. İçinde bulunduğum duruma rağmen nasıl olduğunu görmeye çalıştım ve Lissa'nın ona doğru koştuğunu farkettim. Elinde bir kazık vardı. Kazığı nereden bulmuştu, bilmi-

yordum. Belki düşmüş gardiyanlardan birinden almıştı. Belki Strigoi'lar onu getirirken üstünü arama ihtiyacı duymamıştı. Ne de olsa bir Moroi'un kazık taşıması için bir neden yoktu.

"Kesin şunu! Kavgadan uzak durun!" diye bağırdım onlara. Ardından Dimitri'ye döndüm. O ikisinin dikkatimi dağıtmalarına izin vermenin bedelini ödemek üzereydim. Dimitri saldırıya geçiyordu. Ne yaptığını tam görmeden hamlesinden kaçmayı başardım. Boynuma uzandığı ortaya çıktı. Çekildiğim için eli omzuma isabet etti. Ve beni Christian kadar uzağa fırlattı.

Arkadaşımdan aksine ben yıllardır kısa sürede kendime gelmesini öğrenecek şekilde eğitilmiştim. Denge ve toparlanma becerilerime güvenirdim. Biraz sarsılmıştım ama çabucak ayağa kalktım.

Christian ve Lissa'nın beni dinleyip aptalca bir şey yapmamalarını umuyordum. Dikkatimi Dimitri'ye vermek zorundaydım yoksa beni öldürecekti. Ben ölürsem Lissa ve Christian'ın öleceği kesindi. İçeri girerken edindiğim izlenim gardiyanların toplam sayısının Strigoi'lardan fazla olduğu yönündeydi ama bazen bu hiçbir önem taşımazdı. Yine de meslektaşlarımdan diğerlerinin işini bitirip beni yapmam gereken şeyle baş başa bırakacaklarını umuyordum.

Hamleden kurtulmam Dimitri'yi güldürdü. "Eğer on yındaki birinin bile yapabileceği bir numara olmasaydı, kesinlikle etkilenirdim. Arkadaşlarına gelince... Onlar da on yındaki çocuklar gibi dövüşüyor. Ama bir Moroi için bu iltifat sayılır."

"Eh, seni öldürdüğümde, senin durumunu da göreceğiz," dedim ona. Bana dikkat edip etmediğini test etmek için zayıf bir hamle yaptım. Zarif bir dansçı gibi neredeyse farkedilmeyecek bir yavaşlıkla yana çekildi.

"Beni öldüremezsin Rose. Hala bunu çözemedin mi? Görüyor musun? Beni yenemezsin. Beni öldüremezsin. Yapabilseydin bile kendini bunu yapmaya ikna edemezdin. Yine tereddüt edeceksin."

Hayır etmeyecektim. Anlamadığı şey buydu. Lissa'yı kaçırarak büyük bir hata yapmıştı. Lissa'nın varlığı dengeleri değiştiriyordu. Buradaydı, gerçektir, hayatı tehlikedeydi. Çünkü ben tereddüt etmişim.

Dimitri hamle yapmamı beklemekten sıkılarak saldırdı. Elini boynuma doğru uzattı. Yeniden hamleden kurtulup darbeyi omzumla karşıladım. Bu sefer omzumu tuttu ve kendine doğru çekti, kızıl gözlerinde zafer alevleri vardı. Bu dar alanda beni öldürmek için ihtiyaç duyduğu her şey bu kadardı. İstedığı şeye kavuşmuştu.

Anlaşılan beni isteyen tek kişi o değildi. Başka bir Strigoï, belki de Dimitri'ye yardım ettiğini düşünerek bize doğru ilerleyip bana uzandı. Dimitri sivri dişlerini gösterip saf bir nefretle diğer Strigoï'a baktı.

"O benim!" diye bağırdı Dimitri ve diğer Strigoï'a vurdu. Ötekini bu darbeye hazırlıksız olduğu belliydi.

Aradığım fırsat buydu. Dimitri'nin dikkatinin dağılması beni tutan elinin gevşemesine yol açtı. Ölümçül hamleyi yapmasını sağlayacak yakınlığımız beni de en az onun kadar tehli-

keli kılıyordu. Göğsünün dibindeydim, kalbine çok yakındım ve kazık elimdeydi. Sonraki hamlelerin ne kadar sürdüğünü hatırlamıyordum. Belki birkaç saniye. Öte yandan, zamanın içinde donmuş gibiydik. Bütün dünya durmuştu.

Kazığım ona doğru ilerledi ve Dimitri'yle göz göze geldiğimizde sanırım onu öldüreceğime inandı. Tereddüt etmedim. İşte beklediğimiz an gelmişti. Kazığım-

Derken kazığım yok oldu.

Bir şey sağ tarafıma vurup beni iterek Dimitri'den uzaklaştırdı ve hamlemi mahvetti. Yalpaladım ve birilerine çarpmamak için hareketlerimi kontrol altına almaya çalıştım. Her zaman kavga sırasında etrafımda olup bitene karşı uyanık davranmaya çalışırdım ama bu kez o yöne gardımı indirmiştim. Strigoï'lar ve gardiyanlar solumdaydı. Duvar, Lissa ve Christian sağımdaydı. Bu yüzden sağ tarafımı korumaya gerek duymamışım.

Beni ittiren Lissa ve Christian'dı.

Dimitri de en az benim kadar afallamıştı. Lissa elinde kazıkla ona doğru ilerlediğinde daha da şaşırdı. Ve aramızdaki bağ aracılığıyla son gün bütün iradesini kullanarak benden sakladığı şeyi kavradım. Kazığa ruh yüklemeyi başarmıştı. Bu yüzden Grant ve Serena'yla yaptıkları son derste yerinde durmıyordu. İhtiyacı olan araca kavuştuğunu biliyordu. Benden bütün bu bilgileri saklaması da kazığı büyümesi kadar büyük beceriydi.

O an bunların hiçbiri önemli değildi. Tılsımlanmış bir kazık olsun olmasın, Dimitri'ye yaklaşması mümkün değildi.

Dimitri de bunu biliyordu, yüzündeki şaşkınlık yerini eğlendiğini belli eden bir ifadeye bıraktı. Sanki küçük, şirin bir çocuğun oyun oynamasını izler gibiydi. Lissa'nın saldırısı yanlış. Yeterince hızlı değildi. Yeterince güçlü değildi.

"Hayır!" diye bağırıp onlara doğru atıldım ama ben de yeterince hızlı değildim.

Aniden önümde bir ateş duvarı belirdi ve geri çekilmeyi ucu ucuna başardım. Yerden savrulan alevler Dimitri'yi ben den uzaklaştıran bir çember oluşturdu. Dimitri'nin etrafını saran alevlere bakarken şaşkınlığımı bir saniye sürdürdüm.

Ardından Christian'ın büyüsunü tanıdım.

"Kes şunu!" Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum Christian'a mı saldırmalıyım yoksa alevlerin arasına mı dalmalıyım. "Hepimizi diri diri yakacaksın!" Ateşi kontrol edebiliyordu. Christian'ın yetenekleri buna elveriyordu ama bu büyüklükte bir odada kontrollü bir ateş bile tehlikeliydi. Diğer Strigoï'lar da aynı şeyi düşünmüş olacak ki geri çekildi.

Alevler Dimitri'nin üzerine ilerlerken çığlık atıldığını duydum. Yüzündeki acı dolu ifadeyi görebiliyordum. Alevler palatosunu tutuşturdu. Ve dumanlar yükseldi. İçgüdülerim bana Christian'ı durdurmamı söylüyordu ama ne farkedirdi? Bana onu öldürmeye gelmişim. Başka birinin bunu benim yerime yapması önemli miydi?

O zaman Lissa'nın hala saldırı pozisyonunu koruduğunu gördüm. Dimitri'nin dikkati dağılmıştı, alevler etrafını sarmarken çığlık atıyordu. Ben de çığlık atıyordum... Dimitri için... Lissa için... Neler hissettiğimi kelimelere dökmek güç.

Lissa'nın kolu alevlerin arasından geçti ve yeniden, bağımı yüzünden çektiği acıyı hissettim. Christian iplerini yakıtında hissettiği acıyla aynıydı. Ama acıya aldırmadı ve devam etti. Duruşu doğrudu. Kazık, kalbi hedeflemişti.

Kazık Dimitri'ye saplandı.

En azından bir bakıma.

Aynı yastıkla antrenman yaptığı zaman olduğu gibi Lissa'nın kazığın yeterince derine saplanmasını sağlayacak gücü yoktu. Kendini toparladığını, sahip olduğu bütün gücü koluna verdiğini hissettim. Bütün ağırlığıyla kazığa yüklendi, iki eliyle birden bastırdı. Kazık derinlere gitti ama hala yeterli değildi. Normal bir durum olsa bu gecikme hayatına mal olurdu ama bu, normal bir durum değildi. Dimitri'nin onu durdurmasına imkan yoktu, ateşler yavaş yavaş onu yerken umkansızdı. Kıpırdanıp kazığın çıkmasını sağladı ve böylece Lissa'nın elde ettiği ilerlemeyi bozmuş oldu. Lissa dişlerini sırtıp kazığı ittirdi.

Yeterli değildi.

O zaman kendime geldim, onu durdurmam gerektiğini biliyordum. Dimitri'ye kazık saplamaya çalışırken Lissa kendisini yakacaktı. Gerekli yeteneğe sahip değildi. Ya ben Dimitri'ye kazık saplamalıyım ya da alevlerin onu almasına izin vermiyorduk. Lissa gözucuyla beni gördü ve duygularını bana yolladı.

Hayır! Bunu yapmama izin ver!

Bu komut bana çarptığında hareket etmemi engelleyen görünmez bir duvar oluşturdu. Büyülenmiş gibi öylece kaldım, bana yetisini benim üzerimde kullandığına inanamıyordum.

Büyüden sıyrılmam birkaç saniyemi aldı. Bana verdiği emir bütün gücünü yüklemesi için dikkati fazla dağılmıştı ve zaten ikna genellikle benim üzerimde işe yaramazdı.

Yine de bu ufak gecikme ona ulaşmamı engelledi. Lissa şansını değerlendirdi, başka şansı olmayacağını biliyordu.

Bir kere daha alevlere karşı koyarak içindeki tüm inançla kazığa yüklendi ve Dimitri'nin kalbine ulaşmasını sağladı. Vuruşu hala biraz garipti, bir gardiyanın yapacağı kadar temiz bir hamle değildi. Beceriksizce de olsa kazık hedefe ulaştı. Kalbi deldi. Tam bu anda aramızdaki bağ sayesinde, büyü'nün aktığını hissettim. Şifa büyüsu yaptığında hissettiklerime benziyordu.

Sadece bu seferki daha önce hissettiklerimden yüz kat daha güçlüydü. İkna büyüsu gibi donup kalmama yol açtı. Bütün sinir uçlarım patlıyormuş gibi hissettim. Sanki elektrik çarpmıştı.

Aniden Lissa'nın etrafı beyaz bir ışıkla kaplandı, alevin aydınlığının bile silikleşmesine yol açacak kadar güçlü bir ışıktı. Sanki biri güneşi getirip odanın ortasına bırakmıştı. Bir çığlık attım, ellerim içgüdüsel olarak gözlerimi örttü ve geri çekildim. Odadaki seslerden anladığım kadarıyla herkes benzer tepkiler veriyordu.

Bir an için aramızdaki bağ kayboldu. Lissa'yı hissedemeye başladım. Ne acı vardı ne büyü. Bağ da odayı dolduran beyaz ışık kadar renksiz ve boştu. Kullandığı güç aramızdaki bağın aşırı yüklenmesine ve hissizleşmesine neden olmuştu.

Derken ışık aniden kayboldu.

Azalarak gitmedi. Sadece, göz açıp kapayıncaya kadar her şey eski haline döndü. Sanki biri düğmeyi kapatmıştı. Oda sessizdi, kafa karışıklığını belli eden mırıltılar vardı. Gördüğümüz ışık hassas Strigoï gözleri için zehirdi. Benim için bile kolay değildi. Gözlerimin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Sonunda gözlerimi birkaç kez kırptırdıktan sonra yeniden görebilmeye başladım. Alev sönmüştü, duvarda ve tavana kara lekeler vardı. Tahminimden daha fazla hasar vardı ama şimdi o mucizeyle ilgilenecek zamanım yoktu çünkü başka bir mucize gözlerimin önünde gerçekleşiyordu.

Sadece bir mucize de değil, bir peri masalı.

Lissa ve Dimitri yerdeydi. Giysileri yanmıştı. Lissa'nın gülelim teninde alevlerin yarattığı kızarıklıklar ve su toplamış yerler vardı. Elleri ve bilekleri kötü durumdaydı. Alevlerin deyişi tamamen parçaladığı yerler kanamıştı.

Fizyoloji dersinden doğru hatırlıyorsam bunlar üçüncü derece yanıklardı. Yine de acı çekiyor gibi görünmüyordu, yanıklara aldırmiyordu.

Dimitri'nin saçlarını okşuyordu.

Lissa nispeten dik duruyordu ama Dimitri yere yığılmıştı. Başı Lissa'nın kucağındaydı. Lissa bir çocuğu sakinleştirir gibi parmaklarını onun saçlarında dolaştırıyordu. Kızın yüzü alevlerin yol açtığı hasara rağmen ıslıl ıslıldı. Dimitri benim inatçı meleştiği olduğumu söylemişti. Lissa ise merhamet meleştiği ve Dimitri'ye bakıp onu sakinleştirecek kelimeler fısıldıyordu.

Giysilerinin durumundan ve alevlerin arasından gördüklerimden dolayı onun korkunç şekilde yandığını sanmıştım. Ancak başını çevirip bana baktığında hiç zarar görmediğini anlayabiliyordum. Teninde en ufak bir iz bile yoktu. Ayrıca tonu ilk gördüğüm günkü gibi bronzdu. Başını Lissa'nın dizlerine gömmeden hemen önce gözlerini gördüm. Kahverengiye boyanmış, defalarca derinliklerinde kendimi kaybettiğim o güzel gözlerdi. Kırmızı halkalar yoktu.

Dimitri... Artık Strigoi değildi.

Ve ağlıyordu.

17

O dadaki herkes nefesini tutmuştu. Ama mucizeler karşısında bile gardiyanların ve Strigoi'ların dikkati dağılmazdı. Dövüşler kaldığı yerden devam etti. Gardiyanlar avantajlıydı ve Strigoi'larla savaşmayanlar aniden Lissa'ya doğru atılıp onu Dimitri'den ayırmaya kalktı. Lissa'nın, Dimitri'ye sarılması ve kendisine yardım ettiğini sananlarla mücadele etmesi herkesi şaşırttı. Çocuğunu koruyan bir anne gibi Dimitri'yi savunuyordu.

Dimitri de ona sarılmıştı ama gardiyanlarla baş etmeleri imkansızdı. Gardiyanlar sonunda onları ayırdı. Dimitri'yi öldürüp öldürmemek konusunda tartışmaya başladılar. Artık savunmasız kaldığından onu öldürmek zor değildi. Onu ayağa kaldırdıklarında güçlkle ayakta durduğunu gördüler.

Bu beni kendime getirdi. O ana kadar şok geçirmiş, dönüp kalmıştım. Toparlandım ve öne atıldım, gerçi kimin yanına gittiğimden emin değildim. Lissa'ya mı, Dimitri'ye mi?

"Hayır! Durun!" diye bağırdım elleri kazıklı gardiyanları görünce. "O, düşündüğünüz şey değil! Strigoi değil! Ona bakın!"

Lissa ve Christian da benzer şeyler söylüyordu. Biri beni yakalayıp geri çekti ve diğerlerinin bunu halletmesine izin vermemi söyledi. Hiç düşünmeden beni yakalayan kişiye bir yumruk attım. Onun Hans olduğunu keşfettiğimde artık çok geçti. Geriye doğru hafifçe sendeledi. İncinmiş değil, şaşırmış görünüyordu. Ona saldırmam diğerlerinin dikkatini çekti ve kısa süre içinde gardiyanlar etrafımı sardı. Çabalarımın bir yararı yoktu çünkü sayıları fazlaydı ve onlarla Strigoi'larla savaş tığım gibi kapışmıyordum.

Gardiyanlar beni götürürken Lissa ve Dimitri'nin çoktan odadan çıkarıldığını farkettim. Nereye götürüldüklerini sordum, onları görmek için yalvardım. Kimse beni dinlemedi. Beni dışarı sürüklediler. Depoyu ve cesetleri geçtik. Yerde yatanların çoğu Strigoi'du ama saraydaki gardiyanlardan bazılarını yüzlerinden teşhis ettim. Onları tanımasam da ölmeleli beni üzdü. Çarpışma bitmişti, biz kazanmıştık. Ancak büyük bir bedel ödenmişti. Hayatta kalan gardiyanlar temizlikle ilgilenenecekti. Simyacıların geldiğini görmek beni şaşırtmazdı. Zaten o an için bu detaylar beni ilgilendirmiyordu.

Beni arabaya bindirdiklerinde "Lissa nerede?" diye sorup durum. İki yanıma birer gardiyan geçti. İkisini de daha önce görmemiştim. "Dimitri nerede?"

"Preses güvenli bir yere nakledildi," dedi gardiyanlardan biri. İkisi de dümdüz karşıya baktıklarından Dimitri'yle ilgili

li sorumu yanıtlamayacaklarını anladım. Onlar için Dimitri diye biri yoktu.

"Dimitri nerede?" diye tekrarladım. Birinin yanıt vermesi umuduyla yüksek sesle konuşmuştum. "Lissa'yla mı birlikte?"

Bu söz tepki aldı. "Elbette değil," dedi daha önce konuşan gardiyan.

"O... hayatta mı?" O güne kadar en zor sorduğum sorulardan biriydi ama bilmeliydim. İtiraf etmek zordu ama Hans'ın yerinde ben olsam mucize falan dinlemez, tehdit kabul ettiğim her şeyi ortadan kaldırırdım.

"Evet," dedi sürücü en sonunda. "O... hayatta."

Başka ne soru sorarsam sorayım tek öğrenebildiğim bu kaddı. Beni bırakmalarını talep ettim. Bağırıp çağırdım. Beni görmezden gelme becerileri etkileyiciydi. Dürüst olmak gerekirse, onların da gördüklerine bir anlam verebildiklerini sanıyordum.

Her şey çok hızlı gelişmişti. Bu ikisinin tek bildiği binadan çıkarken bana eşlik etmelerinin emredildiği.

Birilerinin arabamıza bineceğini umdum ama hayır. Sadece tanımadığım başka gardiyanlar. Christian veya Tasha yoktu. Hans da yoktu ama onun benimle aynı yerde gitmemesi anlaşılabilir bir durumdu. Herhalde onu yeniden yumrukla-mandan korkuyordu.

Araba dolup da yola çıktığımızda yakınmayı bırakıp kol-tuğa gömüldüm. Diğer arabalar da bizimkiyle beraber hareket etti ama arkadaşlarımın onlardan birinde olup olmadığı-ni bilmiyordum.

Lissa'yla aramdaki bağ hala uyuştu. İlk şokun ardından yavaş yavaş yeniden onu hissetmeye başladım. Bağımız hala vardı ve Lissa'nın yaşadığını biliyordum ama hepsi bu. Ondan yayılan bütün o gücün ardından, sanki aramızdaki bağ geçici olarak kısa devre yapmıştı. Büyü kırılıyordu. Ne zaman onu kontrol etmek için bağ kullanmayı denesem aşırı parlak bir şeye bakıyormuş gibi hissediyordum. Bağın bir süre sonra kendi kendini onaracağını varsaydım. Olanlarla ilgili Lissa'nın düşüncelerini öğrenmeye ihtiyacım vardı.

Neler olduğunu bilmek zorundaydım. Hala şoktaydım ama saraya dönerken yaptığımız yolculuk, olayları gözden geçirmemi sağladı. Hemen Dimitri'ye koşturmak istiyordum ama olanları düzgün analiz edebilmek için en baştan başlamalıydım.

Birincisi, Lissa kazığı tıslımlamış ve bu bilgiyi benden saklamıştı. Ne zaman yapmıştı? Üniversiteye gitmeden önce mi? Lehigh'de mi? Tutsakken mi? Hiçbirinin bir önemi yoktu.

İkincisi, yastıkla yaptığı başarısız girişimlere rağmen kazığın Dimitri'nin kalbine ulaşmasını sağlamıştı. Zor olmuştu ama Christian'ın ateşi bunu mümkün kılmıştı. Lissa'nın ellerindeki yanıkları ve nelere katlandığını hatırlayınca gözlerimi kırıştırdım. Bağ kopmadan önce bütün o acıyı hissetmişim. Adrian dünyanın en iyi şifacısı değildi ama büyüünün Lissa'nın yaralarını iyileştirmeye yeteceğini umuyordum.

Üçüncü ve son gerçek... Bunun bir gerçek olduğuna emin miydim? Lissa, Dimitri'nin kalbine kazık saplamış ve şifa için kullandığı büyüü kullanmıştı. Ya sonra? Asıl soru buydu

Aramızdaki bağa yayılan büyü patlaması dışında neler gerçekleşmişti? Gördüğümü sandığım şey gerçek miydi?

Dimitri değişmişti.

Artık bir Strigoi değildi. Onu gözücüyle görsem de, kalbimin derinliklerinde hissedebiliyordum. Bu kadarı bile gerçeği anlamama yetmişti. Strigoi'lara özgü özellikleri kaybolmuştu. Lissa, Robert'ın bir Strigoi'u kurtarmak için yapması gereken her şeyi yapmıştı. Bütün o büyü düşünülürken inanmak kolaydı. Yeniden Dimitri'yi hatırladım, Lissa'ya sarılıp ağlayışını düşündüm. Hiç bu kadar kırılmalı bir halini görmemişim. Bir Strigoi'un ağlayabileceğine inanmıyordum.

Kalbimde büyük bir acı hissettim ve ağlamamak için gözlerimi kırıştırdım. Dikkatimi yeniden dışarıya çevirdim. Dışarıda güneş doğuyor, gökyüzü aydınlanıyordu. Yanımdaki gardiyanların yüzlerinden yorgunluk akıyordu ama dikkatleri hiç dağılmadı. Zamanın izini kaybetmişim ama içimdeki saat bir süredir yolda olduğumuzu söylüyordu. Muhtemelen saraya yaklaşmıştık.

Yeniden Lissa'yla aramdaki bağ kontrol ettim. Hala fazlasıyla zayıftı. Bir belirip bir kayboluyor, kendini onarmaya çalışıyordu. Biraz rahatladım ve derin bir nefes aldım. Yıllar önce bağ ilk kez ortaya çıktığında çok garip, çok gerçek dışıydı. Sonra hayatımın bir parçası haline geldi. Ancak yokluğu tedirgin ediciydi.

Lissa'nın gözlerinden bakarak arabasının içini kontrol ettim. Dimitri yanında değildi. Depodaki o bakış yetmemişti. Dimitri'yi yeniden görmeli, mucizenin gerçekleştiğinden

emin olmalıydım. Dimitri'yi incelemek, eskiden tanıdığım Dimitri'nin, sevdiğim adamın hatlarının tadını çıkarmak istiyordum.

Ama Lissa'yla değildi. Christian oradaydı ve Lissa'yı izliyordu. Lissa uzun süre uyumuştı ve hala sersem gibiydi. Bu durumu önceki saatlerde harcadığı gücün yan etkileriyle birleşince bağlantımız iyice bulanıklaşmıştı. Her şey bir belirip bir kayboluyor arada bir de bulanıklaşıyordu ama konuşulanları takip edebiliyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Christian. Sesi ve gözleri öylesine büyük bir sevgiyle doluydu ki Lissa'nın anlaması imkansızdı. Ama Lissa'nın zihni başka şeylerle meşguldü.

"Yorgunum. Tükendim. Bilmiyorum... Sanki bir fırtınanın ortasındaydım. Ya da araba çarptı. Korkunç bir şey seç, işte öyle hissediyorum."

Christian, Lissa'ya gülümsedi ve yanağına dokundu. Kendimi onun duyularına açtığımda yanıkların acısını hissettim. Oğlanın dokunduğu yer acıyordu ama Lissa sesini çıkarmadı.

"Korkunç mu görünüyorum?" diye sordu ona. "Derim erimiş mi? Bir tür uzaylıya mı dönüştüm?"

"Hayır," dedi Christian ve kahkaha attı. "Fazla bir şey yok. Her zamanki gibi güzelsin. Bunu değiştirmek için çok daha fazlası gerekir."

Lissa çektiği ızdırap yüzünden, kendisine söylenenden daha kötü hale geldiğini zannediyordu. Ama bu iltifat ve Christian'nın bunu dile getirişi onu sakinleştirdi. Bir an için sadece, Christian'ın doğan güneşle aydınlanan yüzüne baktı,

Ardından yavaş yavaş neler olduğunu hatırladı. "Dimitri! Dimitri'yi görmeliyim!"

Arabadaki gardiyanlar konuşurken onları izliyordu. Lissa da benim yaşadıklarım benzer tepkilerle karşılaştı, kimse Dimitri'den bahsetmek veya olanları konuşmak istemiyordu.

"Neden onu göremiyorum? Onu neden götürdünüz?" Bu soruyu herkese yöneltmişti ve en sonunda cevap Christian'dan geldi.

"Çünkü tehlikeli olduğunu düşünüyorlar."

"Tehlikeli değil. Sadece... Bana ihtiyacı var. Canı yanıyor."

Aniden Christian'ın yüzünde panik ifadesi belirdi ve gözleri kocaman açıldı. "Onunla bağlanmadın değil mi?"

Yüzündeki ifadeden Christian'ın, Avery'yle yaşananları hatırladığını anladım. Robert ruhun ölümler dünyasına gidişini ve geri getirilen Strigoï'ların neden bağlanmadığını anlatırken Christian orada yoktu.

Lissa yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır, sadece biliyorum. Onu iyileştirdiğimde aramızda bir bağlantı kuruldu ve neler yaşadığını hissettim. Ne yapmam gerektiğini hissettim. Açıklaması zor." Elini saçlarında dolaştırdı, büyüye kelimelele dökememek canını sıkıyordu. Yorgunluk yavaş yavaş etkisini gösteriyordu. "Ruhunu ameliyat etmek gibiydi," dedi sonunda.

"Onun tehlikeli olduğunu düşünüyorlar," diye tekrarladı Christian.

"Değil!" Lissa öfkeyle arabadaki diğer yolculara baktı, hep-
li gözlerini kaçırdı. "O artık Strigoï değil."

"Prenses," diye söze başladı gardiyanlardan biri, "kimse benüz bir şey bilmiyor. Emin olamazsınız..."

"Eminim!" diye bağırdı Lissa. Kraliyet mensuplarına özgü emreden bir havası vardı. "Biliyorum. Onu ben kurtardım. Onu geri getirdim. Vücudumun bütün hücreleri onun artık Strigoi olmadığını biliyor!"

Gardiyanlar huzursuz görünüyordu, kimse konuşmadı. Senin kafaları gerçekten karışmıştı. Hem nasıl karışmasını ki? Eşi benzeri görülmemiş bir şey yaşanmıştı.

"Şşşt," dedi Christian, elini kızın elinin üstüne koydu. "Saraya gidene kadar yapabileceğin bir şey yok. Yaralısın ve yorgunsun, yüzünden okunuyor."

Lissa, ona hak verdi. Yaralı ve yorgundu. Büyü onu darma dağın etmişti. Aynı zamanda Dimitri için yaptığı şeyden dolayı ona bağlanmıştı. Bu sihirli değil psikolojik bir bağdı. Gerçekten bir anne gibi hissediyordu. Onu korumak istiyordu ve endişeliydi.

"Onu görmeliyim," dedi.

Ya ben?

"Göreceksin," dedi Christian, öyle hissetmese de emin bir ses tonuyla konuşmaya çalışmıştı. "Şimdi biraz dinlenmeyi dene."

"Yapamam," dedi Lissa ama esniyordu.

Christian'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi ve kolunu kıza doladı. Emniyet kemerlerinin izin verdiği ölçüde onu kendine doğru çekti.

"Uyumaya çalış," dedi.

Lissa başını Christian'ın göğsüne yasladı. Ona bu kadar yakın olmanın iyileştirici bir etkisi vardı. Dimitri için hala endişeliydi ama vücudunun ihtiyaçları ağır bastı ve kendini uyku-
nun kollarına bıraktı. Christian'ın "Doğum günün kutlu olsun" diye mırıldandığını hayal meyal duydu.

Yirmi dakika sonra konvoy saraya ulaştı. Bunun özgür kalamam anlamına geldiğini sanmıştı. Oysa gardiyanlar beni dışarı çıkarmak için kimsenin bana söylemeye zahmet etmediği bir işaret bekliyordu. Sonunda Hans'ı bekledikleri ortaya çıktı.

"Hayır," dedi ve arabadan fırladığı sırada elini omzuma koyup beni durdurdu. Koşarak gitmek istiyordum. Nereye mi? Dimitri neredeyse oraya. "Bekle."

"Onu görmeliyim!" diye bağırdım ve onu geçmeyi denedim. Hans tuğla bir duvar gibiydi. Bu gece bir sürü Strigoi'la dövüştüğü düşününce yorulduğunu zannederdiniz. "Bana onun nerede olduğunu söylemelisin."

Hans bir yanıt vererek beni şaşırttı. "Uzaklarda bir hücreye hapsedildi. Senin ve kimsenin ulaşamayacağı bir yerde. Bir zamanlar öğretmeninin olduğunu biliyorum ama şimdilik uzakta kalması daha iyi."

Bu geceki hareketlilikten ve duygu yoğunluğundan yorğun düşmüş beynimin bu bilgiyi işlemesi biraz zaman aldı. Christian'ın söylediklerini hatırladım. "Dimitri artık tehlikeli değil," dedim. "O artık Strigoi değil."

"Nasıl emin olabilirsin?"

Lissa'ya sorulan soru. Buna nasıl yanıt verebilirdik? Biliyorduk çünkü bir Strigoi'u nasıl geri getireceğimizi öğrenmek

için inanılmaz zahmetlere girmiştik ve bütün basamakları tamamladığımızda büyüden bir atom bombası patlamıştı. Bu kadarı yetmez miydi? Dimitri'nin görünüşü yetmez miydi? Bunları söylemek yerine Lissa'nın yanıtını tekrarladım. "Sadece biliyorum."

Hans başını salladı. Onun da mecalinin kalmadığı anlaşıyordu. "Kimse Belikov'a ne olduğunu bilmiyor. Ben ne gördüğüme emin değilim. Tek bildiğim kısa süre önce Strigoj'a liderlik ettiği ve şimdi güneşin altında dolaşabildiği. Hiç mantıklı değil. Kimse onun neye dönüştüğünü bilmiyor."

"O bir dampir."

"Biz bunu çözene kadar," diye devam etti yorumumu görmezden gelerek, "Belikov kilit altında tutulacak. Onu inceleyeceğiz."

İncelemek mi? Bu kelimedenden hoşlanmadım. Dimitri'ye bir laboratuvar hayvanı muamelesi yapacakları hissi veriyordu. Öfkem kontrolden çıkmak üzereydi ve az kalsın Hans'a bağıracaktım. Ama kendimi topladım.

"O zaman Lissa'yı görmem gerek."

"Tedavi için tıp merkezine götürüldü. Oraya gidemezsin," diye ekledi tepkimi tahmin ettiğinden. "Gardiyanların yanı sıra orada. İçerisi tam bir karmaşa içinde. İnsanların ayaklarına dolanırsın."

"O zaman ne yapacağım?"

"Gidip biraz uyu." Temkinli gözlerle beni süzdü. "Hala ciddi bir davranış sorunun olduğuna inanıyorum. Ama orada gördüklerimden sonra, şu kadarını söyleyeyim, dövüşme-

ğini biliyorsun. Sana ihtiyacımız var. Hem de evrak işlerinden fazlası için. Şimdi gidip kendine çekidüzen ver."

Hepsi buydu. Bu sözlerle beni başından savdı. Gardiyanlar da ben orada yokmuşum gibi koşturmaya başladı. Daha önce başımın belada olduğu unutulmuştu. Evrak dosyalamam gerekmeyecekti. Peki ne yapacaktım? Hans deli miydi? Nasıl uyuyabilirdim? Bir şey yapmalıydım. Dimitri'yi görmeliydim ama onu nereye götürdüklerini bilmiyordum. Belki de Victor'ı tuttukları hapishaneye götürmüşlerdi. Artık oraya gidemezdim. Ayrıca Lissa'yı görmeliydim. O da tıp merkezindeydi ve oradakiler beni asla dinlemezdi. Sözü geçen birine ihtiyacım vardı.

Adrian!

Adrian'a gidersem belki benim için işleri yoluna koyabilirdi. Soylular arasında bağlantıları vardı ve serseri tavırlarına karşın kraliçe onu çok seviyordu. Bunu kabul etmek beni öldürse de Dimitri'yi görmemin imkansız olduğunu kavramıştım. Ama tıp merkezi? Adrian, Lissa'yı görmemi sağlayabilirdi. Bağımız hala bulanıktı ve onunla yüzyüze konuşmak Dimitri'yle ilgili yanıtlara daha çabuk ulaşmamı sağlayabilirdi. Ayrıca kendim için de Lissa'nın iyi olduğunu görmem gerekiyordu.

Ama Adrian'ın kaldığı yere ulaştığımda kahya onun çoktan çıktığını söyledi. Tıp merkezine gitmişti. Homurdandım. Elbette tıp merkezine gidecekti. Onun gibi şifa yeteneğine sahip birini yataktan kaldırıp götürürlerdi. Çok ya da değil, işe yarayacağı kesindi.

"Orada mıydın?" diye sordu kahya bana.

"Efendim?" Bir an tıp merkezinden bahsettiğini sandım.

"Strigoi çarpışmasında! Kurtarma operasyonu hakkında bir sürü şey duyduk."

"Şimdiden mi? Neler duydunuz?"

Adamın gözlerinde heyecan parıltıları belirdi. "Neredeyse bütün gardiyanların öldüğünü söylediler ama bir Strigoi yakalayıp geri getirmişsiniz."

"Hayır, fazla ölen olmadı ama çok kişi yaralandı. Diğer konuya gelince... bir an nefes alamadım. Gerçekte ne olmuştu? Dimitri'nin başına ne gelmişti? "Bir Strigoi yeniden dampa re dönüştü."

Kahya şaşkın gözlerle bana baktı. "Kafana darbe mi yedin?"

"Doğruyu söylüyorum! Vasilisa Dragomir yaptı. Ruh gücünü kullandı. Bu söylediğimi herkese yay."

Onu ağzı açık halde bıraktım. Bilgi alabileceğim kimse kalmamıştı. Yenilgiyi kabul ederek odama döndüm ama uyuyacak halde değildim. En azından başlangıçta öyle düşündüm. Odada turlayıp bir plan yapmaya çalıştım, yatağa uzandım ve kısa süre içinde uykuya daldım.

Uyandığımda bütün vücudum ağrıyordu. Dövüş strasında bu kadar darbe aldığımı farketmemiştim. Saate baktım ve bu kadar uzun uyuyabilmeme hayret ettim. Vampir saatine göre neredeyse öğlendi. Beş dakika içinde duş alıp temiz giysiler giydim. Hemen dışarı çıktım.

İnsanlar her zamanki işleriyle meşguldü ama yanından geçtiğim herkes depodaki çarpışmayı ve Dimitri'yi konuşuyordu.

Bir Moroi'un karısına, "İyileştirebildiğini biliyorsun," dediğini duydum. "Neden Strigoi'u iyileştiremesin? Neden zombileri iyileştiremesin?"

"Bu çılgınlık," diye karşılık verdi kadın. "Ruh gücü denilen şeye hiçbir zaman inanmadım. Dragomir kızını övmek için böyle yalanlar uyduruyorlar."

Konuşmanın kalanını duymadım ama herkes benzer şeylerden bahsediyordu. İnsanlar ya tüm bunların sahtekarlık olduğunu düşünüyor ya da Lissa'nın aziz mertebesine ulaştığını inanıyordu. Arada bir garip şeyler de duyuyordum. Mesela, gardiyanların üzerinde deney yapılabilmesi için birkaç Strigoi yakaladığından bahsediliyordu. Ama bütün bu spekülasyonlar içinde Dimitri'den bahseden yoktu ve kimse ona ne olduğunu bilmiyordu.

Sahip olduğum tek planı takip ettim. Saray mahkemesinin yer aldığı gardiyan binasına gidecektim. Orada ne bulacağımı bilmiyordum. Dimitri'nin nereye götürüldüğünden emin değildim ama onu orada tutmaları mantıklı görünüyordu. O tarafa giderken bir gardiyanın yanından geçtim. Kim olduğunu anlamak birkaç saniyemi aldı. Dönüp yanına koştum.

"Mikhail!" Arkasına baktı, beni görüp yanıma geldi. "Neler oluyor?" diye sordum, dost bir yüz gördüğüme sevinmiştim. "Dimitri'yi bıraktılar mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, hala neler olduğunu anlamaya çalışıyorlar. Herkesin kafası karışık. Prenses onunla görüşüp artık Strigoi olmadığına yemin etti ama kimse ne yapacağını bilmiyor."

Mikhail'in sesinde merak ve umut vardı. Söylenenlerin doğru olmasını, sevgilisini kurtarmanın bir yolunu bulmayı umuyordu. Onu düşününce kalbim sızladı. Onun ve Sonya'nın da mutlu sona kavuşmalarını...

"Bekle. Ne dedin sen?" Kelimeleri yeniden o ana dönme mi sağladı. "Lissa'nın onu gördüğünü mü söyledin? Dövlükten sonra mı?" Aramızdaki bağa uzandım. Bağ artık daha netti ama Lissa uyuduğu için hiçbir şey öğrenemedim.

"Onu sormuş," diye açıkladı Mikhail. "Bu yüzden prensenin yanında korumalarla onunla görüşmesine izin vermişler.

Ağzım açık kaldı. Dimitri'yi ziyaret etmeye izin vardı demek. Bu bilgiyle beraber ruh halim biraz düzeldi. Dönüp yola koyuldum. "Teşekkürler Mikhail."

"Bekle, Rose..."

Ama durmadım. Gardiyanların binasına koştum, insanların bana attığı bakışlar umrumda değildi. Dimitri'yi görebilecektim. Onunla olabilecektim. Her şey eskisi gibi olacaktı.

"Onu göremezsin."

Resepsiyon bölümündeki görevli beni durdurduğunda olduğum yerde donup kaldım.

"Ne? Dimitri'yi görmeliyim."

"Ziyaretçi yok."

"Ama Lissa... Vasilisa Dragomir onu görmüş."

"Adam onu görmeyi talep etti."

İnanamayan gözlerle ona baktım. "Beni de sormuş olmalı." Gardiyan omuz silktili.

"Sorduysa bile kimse bana söylemedi."

Bastırdığım öfkemww yeniden canlandı. "O zaman bu konuda bilgili birilerini bul! Dimitri beni görmek istiyor. Beni içeri bırakmalısın. Senin patronun kim?"

Gardiyan azarlarcasına bana baktı. "Vardiyam bitene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim. Eğer onu görmene izin verilecek olursa birileri sana haber verir. O zamana kadar özel izni olmayan hiç kimsenin aşağı inmesi mümkün değil."

Tarasov güvenliğinin büyük kısmını altettikten sonra bu adamı da geçebileceğime emindim ama hücrelerin olduğu alt kata indiğimde başka gardiyanlarla karşılaşacağımı biliyordum. Bir saniye için hepsini aldedebileceğimi düşündüm. Dimitri'yi görmeliydim. Onun için her şeyi yapardım. O sırada Lissa'yla aramızdaki bağın canlanması beni kendime getirdi. Uyanmıştı.

"Tamam," dedim. Başımı dikleştirdim ve ona kötü kötü baktım. "Yardımların için teşekkürler." Bu sefil nöbetçiyle uğraşmama gerek yoktu. Lissa'ya gidecektim.

Lissa'nın odası sarayın diğer ucunda kaldığından aradaki mesafeyi koştum. Oraya ulaştığımda kapısı açıktı ve benim kadar hızlı hazırlandığını gördüm. Dışarı çıkmak üzereydi. Yüzüne ve ellerine baktığımda yaraların çoğunun iyileştiğini farkettim.

Parmaklarında kırmızı izler vardı ama hepsi bu kadar. Her şey, Adrian'ın becerisi sayesindeydi. Hiçbir doktor yaraları bu kadar çabuk iyileştiremezdi. Soluk mavi bir bluz giymiş, sarı saçlarını tepede toplamıştı. Kesinlikle, yirmi dört saat önce kaçırılmış birine benzemiyordu.

“İyi misin?” diye sordu. Tüm yaşananlara rağmen benim için endişelenmeyi bırakmamıştı.

“Evet iyiyim.” En azından fiziksel bakımdan. “Ya sen?”

Başını salladı. “Ben de iyiyim.”

“İyi görünüyorsun,” dedim. “Dün gece çok korktum. Alevler...” Cümlemini tamamlayamadım.

“Evet,” dedi ve bakışlarını benden kaçırdı. Tedirgin görünüyordu. “Adrian insanları iyileştirmekte başarılı.”

“Oraya mı gidiyorsun?” Aramızdaki bağda bir huzursuzluk vardı. Eğer tıp merkezine gidip diğerlerine yardım etmek istiyorsa oyalanmak istememesi normaldi ama... Zihnini tarayınca şaşırtıcı gerçeği keşfettim. “Dimitri’yi göreceksin!”

“Rose...”

“Hayır,” dedim hevesle. “Böylesi mükemmel. Seninle gelirim. Az önce oradaydım, beni içeri sokmadılar.”

“Rose...” Lissa artık iyice rahatsızdı.

“Bana seni görmek istediğini ve beni görmek istemediğini, bu yüzden beni içeri bırakamayacakları zırvalığını anlattılar. Eğer oraya seninle gidersem beni içeri almak zorunda kalırlar.”

“Rose,” dedi şefkatli bir sesle, “onu göremezsın.”

“Ben, ne?” Yanlış anlama ihtimaline karşı kelimelerini gözden geçirdim. “Elbette görebilirim. Onu görmeliyim. Onu görmem gerektiğini biliyorsun. Ve o da beni görmek istiyor.”

Yavaşça başını iki yana salladı, hala tedirgindi ama aynı zamanda anlayışlıydı. “Gardiyan doğruyu söylemiş,” dedi. “Dimitri seni görmek istemedi. Yanına sadece benim girmemi kabul etti.”

Bütün hevesim, içimdeki bütün ateş dondu. Şaşkınlıktan ölmek üzereydim. “Şeyyy...” Dün gece ona nasıl sarıldığımı, yüzündeki çaresiz ifadeyi hatırladım. İtiraf etmekten nefret etsem de önce Lissa’yı sorması mantıklıydı. “Elbette seni görmek istemiştir. Her şey o kadar yeni ve garip ki. Sonuçta onu kurtaran sendin. Kendine geldiğinde beni görmek isteyecektir.”

“Rose, oraya gidemezsin.” Bu sefer Lissa’nın sesindeki mutsuzluk aramızdaki bağdan hüznün olarak bana ulaştı. “Sorun sadece Dimitri’nin seni görmek istediğini söylememesi değil. Seni görmemeyi özellikle istedi.”

18

Biriyle aranızda psişik bağ olmasının en kötü yanı ne zaman yalan söylediğini bilmenizdir. Benim örneğim de Lissa yalan söylemiyordu. Yine de verdiğim tepki hızlı ve içgüdüsel oldu.

“Yalan söylüyorsun.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Bana sorgulayıcı bir bakış fırlattı.

Gerçeği biliyordu.

“Ama bu... Olamaz...” Verecek bir cevap bulamamam ender rastlanan bir durumdu, özellikle de Lissa’yla birlikteyken. Çoğu zaman açıklayıcı taraf bendim. Ama bu sefer roller değişmişti.

“Çok üzgünüm,” derken sesi nazik ama kararlıydı. Aramızdaki bağ beni üzmekten ne kadar nefret ettiğini hissetmemi sağladı. “Benden özellikle hastaneye gitmene izin vermememi istedi. Seni görmek istemiyormuş.”

“Ama neden? Neden böyle bir şey söylesin? Elbette beni görmek istiyor. Belki kafası karışıktır...”

“Bilmiyorum Rose. Çok üzgünüm.” Sarılacakmış gibi bana doğru uzandı ama geri çekildim. Olanları aklım almıyordu.

“Yine de seninle geleceğim. Diğer gardiyanlarla birlikte üst katta beklerim. Dimitri’ye geldiğimi söylediğinde fikrini değiştirecektir.”

“Bence bunu yapmamalısın,” dedi. “Bu konuda çok ciddiydi. Geldiğini bilmek onu üzmekten başka bir işe yaramaz.”

“Üzmek mi? Üzmek mi? Lissa, karşıdaki benim! Dimitri beni seviyor. Bana ihtiyacı var.”

Lissa irkilip geri çekildiğinde ona bağırdığımı anladım. “Sadece bana söylediklerini aktarıyorum. Biliyorum, çok kafa karıştırıcı. Lütfen beni zor durumda bırakma. Bekle, neler olacak, görelim. Bilgi edinmek istersen her zaman...”

Lissa cümlesini tamamlamadı ama ne önerdiğini biliyordum. Bağ aracılığıyla Dimitri’yle görüşmesini izlememi teklif ediyordu. Onun açısından büyük bir jestti. Gerçi bunu yapmak istesem beni durduracak gücü zaten yoktu. Casusluk yapmamdan hoşlanmadığını biliyordum. Bana kendimi iyi hissettirmek için aklına gelen en iyi şey buydu.

İşe yaradığını söyleyemezdim. Bütün bunlar çılgıncaydı. Dimitri’yle görüşmeye izin verilmiyordu. Dimitri’nin beni görmek istemediğini iddia ediyorlardı! Bu da neydi böyle? İlk tepkim söylediklerini umursamayıp onunla gitmek ve binaya girdiğimizde Dimitri’yle görüşmeyi talep etmektir. Fakat aramızdaki bağdan bana ulaşan duygular bunu yapma-

mam için bana yalvarıyordu. Lissa sorun yaratmak istemiyordu. Dimitri'nin isteklerine o da anlam veremiyordu ama saygı duymamız gerektiğini düşünüyordu.

"Lütfen," dedi. Bu ağırlıklı kelime sonunda beni ikna etti.

"Tamam," dedim içim kan ağlayarak. Yenilgiyi kabul etmek gibiydi. *Bunu bir tür taktik icabı geri çekilme gibi düşün.*

"Teşekkürler." Bu sefer bana sarıldı. "Yemin ederim, daha fazla bilgi edinip neden böyle davrandığını öğreneceğim, tamam mı?"

Başımı salladım, kendimi reddedilmiş hissediyordum. Birlikte binadan çıktık. Zamanı geldiğinde isteksizce ondan ayrıldım ve odama yöneldim. Gözden kaybolduğu anda onun zihnine atladım ve gözlerinden dünyayı izledim. Aramızdaki bağ hala güçsüzdü ama her geçen dakika netleşiyordu.

Lissa'nın duyguları karmakarışıktı. Bana karşı kendimi kötü hissediyordu, bana hayır dediği için suçluluk duyuyordu. Aynı zamanda Dimitri'yi ziyaret edeceği için heyecanlıydı. Onu görmek istemesinin nedenleri benimkilerden farklıydı. Kendini ona karşı sorumlu hissediyor, onu koruma ihtiyacı duyuyordu.

Binanın girişine vardığında beni durduran gardiyan onu selamladı ve bir telefon görüşmesi yaptı. Kısa süre sonra içeri giren üç gardiyan Lissa'ya kendilerini takip etmesini işaret etti. Gardiyanlar için bile aşırı ciddiydiler.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz," dedi gardiyanlardan biri Lissa'ya. "Sizi isteyip duruyor..."

"Önemli değil," dedi kız, kraliyete özgü saygın bir havayla.

"Geçen gelişinizdeki gibi bu sefer de etrafta bir sürü gardiyan hazır bulunacak. Güvenliğiniz için endişelenmeyi bırakın lütfen."

Lissa öfkeli bir yüzle gardiyanlara baktı. "Zaten endişelenmiyordum."

Binanın alt katlarına indiklerinde Dimitri'yle birlikte Victor'ı ziyaret ettiğimiz zamandan kalma acı verici anıları hatırladım. O zamanki Dimitri uyumlu ve beni anlayan bir Dimitri'ydi. O ziyaret sırasında Victor'ın bana savurduğu tehditler onu öfkelenmişti. Beni o kadar seviyordu ki beni korumak için her şeyi yapmaya razıydı.

Elektronik anahtarla korunan kapı açıldığında iki tarafında hücrelerin bulunduğu koridordan oluşan hapishane katına vardılar. İçeride Tarasov'un basık havası yoktu. Yine de çelik kaplı mekanın insanın içini ısıttığı söylenemezdi.

Hapishane gardiyanlarla o kadar doluydu ki Lissa ilerlemekte zorluk çekti. Tüm bu güvenlik tek bir kişi içindi. Bir Strigoi için çelik parmaklıkları kırıp hücreden kaçmak kolaydı. Ama Dimitri artık Strigoi değildi. Neden bunu göremiyorlardı?

Lissa ve refakatçileri kalabalığın arasından geçip hücrenin önünde durdu. Ruhsuz bir yerdi, içerde gerektiği kadar mobilya vardı. Dimitri dar yatağa oturmuş, bacaklarını kendine çekip duvarın köşesine yaslanmıştı. Sırtı hücrenin girişine dönüktü. Beklediğim manzara bu değildi. Neden parmaklıkları yumruklamıyordu? Neden serbest bırakılmayı talep etmi-

yor, diğerlerine Strigoi olmadığını söylemiyordu? Neden bu kadar sessizdi?

“Dimitri.”

Lissa’nın sesi yumuşak ve nazikti, hücrenin sertliğiyle çelişen bir sıcaklığı vardı. Bir meleğinkini andırıyordu.

Dimitri yavaşça arkasını döndüğünde onun da böyle düşündüğü belliydi. Yüzündeki ifade gözlerimizin önünde değişti ve boş bakışların yerini hayranlık aldı.

Hayranlıkla bakan sadece o değildi. Zihnim Lissa’nınkine bağlıysa da sarayın diğer tarafındaki vücudum neredeyse nefes almayı unutacaktı. Dün gece Dimitri’yi görmek çok güzeldi ama şimdiki hali, tam bir mucizeydi. Kaderin bir hediyesiydi.

Gerçekten, onun bir Strigoi olduğunu nasıl düşünebiliyorlardı? Ve ben Sibiryadaki Dimitri’nin bu olduğuna kendimi inandırmıştım. Temizlenmişti. Üzerine kor pantolon ve siyah bir tişört giymişti. Kahverengi saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Tıraşa ihtiyacı vardı ama kimsenin ona tıraş bıçağı vereceğini sanmıyordum. Yine de kirli sakal daha gerçek, daha dampir gibi görünmesine yol açmıştı. Hayattaydı. Gözleri normaldi. Ölümlere özgü beyaz tenini her zaman rahatsız edici bulmuştum ama en kötüsü kırmızı gözleriydi. Artık tüm bunlar geride kalmıştı. Eskisi gibiydi. Sıcak, kahverengi ve uzun kirpikli gözlerinde sonsuza kadar eriyebilirdim.

“Vasilisa,” diye fısıldadı. Sesini duyduğumda kalp atışlarım hızlandı. Konuşmasını duymayı ne kadar özlemiştim. “Geri geldin!”

Parmaklıklara yaklaştığı anda nöbetçiler Lissa’nın etrafını sardı, dışarı çıkmayı denemeye kalkarsa onu durdurmaya hazırıldılar. “Geri çekilin!” diye bağırdı Lissa kraliçeninkini andıran bir tonla, öfkeyle gardiyanlara baktı. “Bizi rahat bırakın!” Kimse yerinden kımıldamayınca daha güçlü bir sesle tekrarladı. “Ciddiyim. Geri çekilin!”

Aramızdaki bağ sayesinde bir miktar büyü kullandığını hissettim. Kelimelerine ruhla desteklenmiş ikna katıyordu. Bu kadar kalabalık bir grubu kontrol edemezdi ama biraz olsun gerilemelerini sağlayabilirdi. Dikkatini yeniden Dimitri’ye verdi.

“Elbette geri geldim. Nasılsın? Sana iyi davranıyorlar mı?” Öfkeyle gardiyanlara baktı.

Dimitri omzunu silkti. “İyiyim. Kimse canımı yakmıyor.” Eğer eski haliyle en ufak bir ilgisi varsa, birileri canını yakıyor olsa bile asla itiraf etmezdi. “Bir sürü soru soruyorlar. Bir sürü soru...” Sesi yorgundu, hiçbir zaman dinlenmeye ihtiyaç duymayan bir Strigoi gibi değildi. “Bir de gözlerimi incelemek istiyorlar.”

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Lissa. “Zihninde? Kalbinde?” Eğer durum beni bu kadar üzmesine eğlenebilirdim. Bir terapistin soracağı sorulara benziyordu. Lissa’yla bu deneyimi bolca yaşamıştık. Bu soruları duymaktan nefret ederdim ama şimdi Dimitri’nin ne hissettiğini bilmek istiyordum.

Lissa’ya odaklanan bakışları uzaklara kaydı. “Tarif etmek zor. Rüyadan uyanmış gibiyim. Daha doğrusu bir kabustan. Sanki biri vücudumu kullanıyordu, bir film izliyordum. Ama

aslında vücudumu kullanan başka biri değildi, bendim. Çoğunluğu ben yaptım ve şimdi buradayım. Bütün dünyam değişti. Her şeyi yeniden öğreniyormuşum gibi geliyor.”

“Geçecek. Bir süre sonra hepsine alışacaksın.” Aslında bu bir tahmindir ama Lissa gerçekleşeceğine inanıyordu.

Dimitri gardiyanları işaret etti. “Onlar öyle düşünmüyor.”

“Düşünecekler,” dedi Lissa. “Zamana ihtiyacımız var.”

Aralarında kısa bir sessizlik oluştu. Lissa bir sonraki cümleyi söylemeden önce tereddüt etti. “Rose... seni görmek istiyor.”

Dimitri’nin sakin, dingin tavırları bir anda değişti. Bakışları yeniden Lissa’ya odaklandı ve ondan yayılan gerçek ve yoğun duyguları hissettim. “Hayır. Herkesle görüşürüm ama o olmaz. Onu göremem. Buraya gelmesine izin verme. Lütfen.”

Lissa yutkundü, ne yanıt vereceğini bilemedi. Onu seyretiğimin farkındaydı ve zorlanıyordu. Tek yapabildiği alçak sesle devam etmekte. “Seni seviyor ve senin için endişeleniyor. Seni onun sayesinde kurtardık.”

“Beni sen kurtardın.”

“Ben son adımı attım. Gerisi Rose’un eseri.” Örneğin hapishaneden adam kaçırmak gibi.

Dimitri bakışlarını Lissa’dan kaçırdı ve yüzündeki heyecan söndü. Duvarın kenarına yürüdü ve duvara yaslandı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve gözlerini yeniden açtı.

“Onun dışında herkesle görüşürüm ama o olmaz,” diye tekrarlardı. “Ona yaptıklarımın sonra olmaz. Çok korkunç şeyler yaptım.” Bir süre avuçlarına baktı, sanki ellerindeki kanı

görebiliyordu. “Ama ona yaptıklarım en kötüsüydü. Beni kurtarmaya geldi ve ben...” Başını iki yana salladı. “Ona korkunç şeyler yaptım. Başkalarına korkunç şeyler yaptım. Onunla yüzleşmem. Yaptıklarım affedilemezdi.”

“Yanılıyorsun,” dedi Lissa. “Onları yapan sen değildin. Gerçek sen değildin. Seni affedecektir.”

“Hayır. Benim için af yok, yaptığım bunca şeyden sonra olmaz. Onu hak etmiyorum, onun yakınlarında olmayı bile hak etmiyorum. Tek yapabileceğim...” Lissa’ya doğru yürüdü ve ikimizi de şaşırtarak dizlerinin üstüne çöktü. “Yapabileceğim tek şey, beni kurtardığın için sana elimden gelen yardımı yapmak. Günahlarımın bedelini ödememin başka yolu yok.”

“Dimitri,” diye söze başladı Lissa. “Sana söyledim...”

“O gücü hissettim. O anda, ruhumu geri getirdiğini hissettim. Onu iyileştirdin. Sana borcumu asla ödeyemem. Hayatımın geri kalanını bunu yapmaya çalışarak geçireceğim.” Yüzünde mest olmuş bir ifadeyle Lissa’ya bakıyordu.

“Geri ödemen gereken bir borcun yok.”

“Sana her şeyi borçluyum,” diye itiraz etti. “Sana hayatımı, ruhumu borçluyum. Ancak bu şekilde yaptıklarımın bedelini ödeyebilirim. Yine de yeterli değil ama elimden daha fazlası gelmiyor.” Ellerini birleştirdi. “Yemin ederim, neye ihtiyacın varsa, gücüm dahilindeyse yapacağım. Hayatımın geri kalanında sana hizmet edip seni koruyacağım. Sadakatim sonsuza kadar senindir.”

Lissa tam bunu istemediğini söyleyecekken aklına kurnaz bir fikir geldi. “Rose’la görüşür müsün?”

Dimitri'nin yüzünde aynı ciddi ifade belirdi. "Bunun dışında her şeyi yaparım."

"Dimitri..."

"Lütfen. Senin için her şeyi yaparım ama onu görürsem canım çok yanacak."

Bu cümlelerin ardından Lissa konuyu kapattı. Dimitri'nin yüzündeki çaresizlik, kararını değiştirmeyeceğini gösteriyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştik. Benim için hala o kadar yenilmezdi ki, kırılğanlığının işaretleri bana onun zayıf birine dönüştüğünü düşündürmedi. Onu daha da çok sevdim ve ona yardım etme isteğim arttı.

Gardianlardan biri artık gitmesi gerektiğini söylediğinde Lissa başını sallamakla yetindi. Onu dışarı çıkardıklarında Dimitri hala dizlerinin üzerindeydi ve dünyadaki son umudu oymuş gibi Lissa'ya bakıyordu.

Kalbim hüznün ve kıskançlıkla sarsıldı. Biraz da öfkeliydim. O gözlerle baktığı ben olmalıydım, Lissa değil. Buna nasıl ciğer ederdi? Ne cesaretle Lissa'ya dünyadaki en muhteşem şeymiş gibi bakardı? Doğru, onu kurtarmak için çok şey yapmıştı ama onun için dünyayı tersine döndüren bendim. Ben her defasında hayatımı onun için riske atmıştım. Daha da önemlisi, ona aşkıttım. Bu gerçeğe sırtını nasıl dönerdi?

Binadan çıktığında hem Lissa hem de ben, üzgün ve şaşkındık. Dimitri'nin durumu ikimizin de zihnini meşgul ediyordu. Beni istememesi öfkelenmeme yol açsa da bu kadar düştüğünü görmek korkunçtu. Kahrolmuştum. Daha önce hiç böyle davranmamıştı. Akademi saldırısından sonra kayıp-

ların yasını tutmuştu ama şimdiki farklı bir çaresizlikti. Kaçmadığı bir suçluluk duygusu ve mutsuzluğun ellerindeydi. Biz bu gerçeği kavrayarak şok geçirmiştik. Dimitri trajedilerden sonra kendini toparlayan ve bir sonraki çarpışmaya hazırlanan türden bir eylem adamıydı.

Ya şimdi? Daha önce gördüğümüz hiçbir haline benzemiyordu. Lissa'nın ve benim bu sorunu çözmek için çılgınca fikirlerimiz vardı. Onun nazik, anlayışlı yaklaşımı, Dimitri'nin konuşmayı sürdürmesini ve saray görevlilerini Dimitri'nin tehdit yaratmadığına ikna etmeyi hedefliyordu. Benim çözümüm ise, ne derse desin, Dimitri'ye gitmekti. Birçok hapishaneye girip çıkmıştım, bir hücreye girmek mesele değildi. Beni gördüğü anda fikrini değiştireceğinden emindim. Onu affetmeyeceğimi nasıl düşünebilirdi? Onu seviyordum. Onu anlıyordum.

Yetkilileri onun tehlike teşkil etmediğine inandırmaya geline... Bu konuyu hala tam çözebilmiş değildim. Ama benim yöntemim bolca bağırış çağırış ve kapı yumruklamayı içeriyordu.

Lissa, Dimitri'yi ziyaretini izlediğimi bildiğinden gelip bana anlatmaya gerek görmedi. Tıp merkezinde kendisinin yardımına ihtiyaçları vardı. Başkalarını iyileştirmek için kullandığı büyü'nün miktarı yüzünden Adrian'ın neredeyse bayıldığını duymuştu. Bencillikten bu kadar uzak davranmak Adrian'a hiç uymuyordu. Kendini tüketme pahasına iyilik yapıyordu.

Adrian.

O da ayrı bir sorundu. Döndüğünden beri onu görme şansı bulamamıştı. Başkalarını iyileştirdiğini biliyordum ama bunun dışında aklıma gelmemişti. Dimitri'yi kurtarsak bile Adrian'la ilişkimizin bitmeyeceğini söylemiştim ama Dimitri döneli yirmi dört saat olmamıştı ve ben onu çoktan unuttum.

"Lissa?"

Kendi zihnime dönmeme rağmen bir parçam hala Lissa'yı takip ediyordu. Christian, tıp merkezinin önündeydi, duvara yaslanmıştı. Duruşundan, uzun süredir birini beklediği anlaşıyordu.

Lissa aniden durdu ve Dimitri'yle ilgili bütün düşünceler zihninden uçup gitti. *Haydi ama*. Bu ikisinin barışmasını istiyordum ama şimdi buna zaman yoktu. Dimitri'nin kaderi Lissa'nın Christian'la barışmasından çok daha önemliydi.

Christian ukalalık edecek gibi görünmüyordu. Yüzündeki ifade meraklı ve endişeliydi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Geri dönüş yolculuğundan beri birbirleriyle konuşmamışlardı ve yol boyunca Lissa çoğunlukla kendinde değildi.

"İyiyim." Gayri ihtiyari yüzüne dokundu. "Adrian beni iyileştirdi."

"Demek bir işe yarıyormuş." Tamam, belki Christian bugün de biraz ukalaydı ama sadece biraz.

"Adrian birçok işe yarıyor," dedi ve elinde olmadan gülümsedi. "Bütün gece, bayılana kadar çalıştı."

"Ya sen? Seni tanıyorum. İyileştiğin anda ona yardıma koşmuştundur."

Lissa başını iki yana salladı.

"Hayır. Dimitri'yi görmeye gittim."

Christian'ın yüzündeki bütün neşe kayboldu. "Onunla konuştuğun mu?"

"İki kere."

"Ve?"

"Ve ne?"

"Nasıldı?"

"Dimitri gibiydi." Duraksadı, kelimelerini gözden geçirdi. "Ve değildi."

"İçinde hala Strigoi var mı?" Christian doğruldu, mavi gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. "Hala tehlikeliyse onun yakınına gitmemelisin."

"Hayır!" diye bağırdı Lissa. "Tehlikeli değil ve..." Oğlanın öfkeli bakışlarına karşılık verdi, "Ayrıca sen bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemezsin!"

Christian dramatik bir edayla içini çekti. "Ben de kendini aptalca tehlikelere atan bir tek Rose sanıyordum."

Lissa'nın öfkesi daha da arttı, sürekli ruh kullanmaya başladığından beri kontrolünü daha kolay kaybediyordu. "Dimitri'nin göğsüne kazık saplamamla ilgili bir sorunu yoktu! Beni çalıştırdın bile."

"O farklıydı. Zaten kötü durumdaydık ve işler ters gitseydi onu yakabilirdim." Christian, Lissa'yı baştan aşağı süzdü. Bakışlarında bir şeyler vardı. Nesnel bir değerlendirmeden fazlası. "Ama buna gerek kalmadı. Muhteşemdin. Kazığı sapladın. Başarabileceğinden emin değildim ama yaptın... Elini ateşe sokarken gözünü bile kırpmadın. Çok canın yanmış olmalı..."

Sesinde garip bir titreme vardı, sanki ancak o anda Lissa'nın başına neler gelebileceğini idrak etmişti. Endişesi ve hayranlığı Lissa'nın kızarmasına yol açtı. O da yüzyıllardır kadınların kullandığı bir taktiğe başvurdu, başını yana devirip saçlarının öne düşmesini sağlayarak yüzünü gizledi. Gerçi, bunu yapmasına gerek yoktu çünkü Christian da yere bakmaya başlamıştı.

"Buna mecburdum" dedi Lissa. "Mümkün mü, değil mi görmeliydim."

Christian başını kaldırdı. "Ve? Mümkünmüş, öyle mi? Gerçekten Strigoi'dan iz yok mu?"

"Yok. Kesinlikle eminim. Ama kimse bana inanmıyor."

"Onları suçlayabilir misin? Demek istediğim, sana yardım ettim ve gerçek olmasını istedim. Yine de bugüne kadar birinin geri döndürülebileceğine asla ihtimal vermedim." Christian bakışlarını yeniden kaçırdı ve ileride açmış leylaklara bakmaya başladı. Lissa çiçeklerin kokusunu alabiliyordu. Oğlanın yüzündeki sıkıntılı ifadedden aslında çiçeklerle ilgilenmediği anlaşıyordu. Dimitri de değildi aklından geçen. Christian, ailesini düşünüyordu. Ozeralar, Strigoi'a dönüştürüldüğünde etrafta ruh kullanıcılar olsa bir şey değişir miydi? Onların da kurtarılma imkanı var mıydı?

Benim tahmin ettiklerimi farkedemeyen Lissa konuşmasını sürdürdü. "Ben de inanıyor muydum bilmiyorum. Ama gerçekleştiği anda, biliyordum. İçinde hiç Strigoi kalmamıştı. Ona yardım ettim. Şimdi diğerlerinin bunu kavramasını sağlamalıyım. Sonsuza kadar onu bir yere kapamalarına veya

daha kötüsünü yapmalarına izin veremem." Dimitri'yi diğer gardiyanlar tarafından kazıklanmadan depodan çıkarmayı zarar başarmıştı. Herkesin onu öldürmek için bağırtıştığını hatırlıyordu.

Christian, Lissa'nın gözlerine baktı. "Hem Dimitri gibi hem de değil derken ne demek istedin?"

Lissa'nın sesi titredi. "O çok üzgün."

"Üzgün mü? Kurtarıldığı için sevinmiyor mu?"

"Hayır, anlamıyorsun. Strigoi'ken yaptıkları yüzünden kendini korkunç hissediyor. Suçluluk duygusu, depresyon. Affedilmeyeceğini düşündüğü için kendini cezalandırıyor."

"Kahretsin," dedi Christian. Yanlarından geçen Moroi kızlar küfredişini onaylamadıklarını bakışlarıyla ifade etti. Ardından fısıldaşarak uzaklaştılar. Christian onları görmezden geldi. "Ama bir yolu..."

"Biliyorum, biliyorum. Bunları onunla da konuştum."

"Rose yardım edemez mi?"

"Hayır," demekle yetindi Lissa.

Christian açıklama yapmasını bekledi. Yapmayınca canı sısladı. "Hayır ne demek? Dimitri'ye herkesten çok onun yardımını dokunur."

"Bu konuya girmek istemiyorum." Dimitri'yle durumu onun çok rahatsız ediyordu. İkimizi de. Lissa revirin bulunduğu binaya baktı. Dışarıdan bir kaleyi andırıyordu, oysa içi modern bir hastaneydi. "Dinle, içeri dönmem gerek. Ve bana öyle bakma."

"Nasıl?" diye sordu ve kıza doğru birkaç adım attı.

“İstediğin şey gerçekleşmediğinde baktığın gibi, onaylamayan, öfkeli bakışlarından bahsediyorum.”

“Hiç de öyle bakmıyorum!”

“Kesinlikle öyle bakıyorsun.” Oğlandan uzaklaşıp binanın kapısına ilerledi. “Bütün hikayeyi dinlemek istiyorsan daha sonra konuşuruz ama şimdi zamanım yok... Doğrusunu istersen anlatmak istediğimden emin değilim.”

Oğlanın yüzündeki öfkeli ifade -Lissa haklıydı, gerçekten öyleydi- kayboldu ve yerini tedirgin bir bakışa bıraktı. “Tamam. Sonra konuşuruz. Ve Lissa...”

“Hımmm?”

“İyi olmana sevindim. Dün gece yaptığın inanılmazdı.”

Lissa uzun uzun Christian’a baktı, rüzgar oğlanın saçlarını uçuştururken kızın kalp atışları hızlandı. “Sen yardım etmeseydin yapamazdım,” dedi sonunda. Bu sözün arkasından sırtını döndü ve binaya girdi.

Ben de kendi zihnime döndüm.

İçimi bir boşluk duygusu kapladı. Lissa gün boyunca meşguldü ve benim gardiyanların ofisine gidip ortalığı birbirine katmam, Dimitri’ye ulaşmamı sağlamayacaktı. Elbette canlarını yeterince sıkarsam beni de hapse atmaları mümkündü. Böylece Dimitri’yle hücre arkadaşı olurduk. Aklıma bana yine evrak dosyalama cezası verecekleri gelince, korkup bu plandan vazgeçtim.

Ne yapabiliyordum? Hiçbir şey. Onu görmem gerekiyordu ama nasıl? Bir planım yoktu ve bundan nefret ediyordum. Lissa’nın Dimitri’yle ilgilenmesi benim için yeterli değildi.

Onu kendi gözlerimle görmek istiyordum, Lissa’nın kilerle değil. Ve o hüznün... Dimitri’nin o çaresiz hali. Düşünmeye bile katlanamıyordum. Ona sarılmak, her şeyin düzeleceğini söylemek istiyordum. Onu affettiğimi ve her şeyi yoluna koyacağını bilmeliydi. Planladığımız gibi birlikte olabilirdik...

Aklımdan bunlar geçerken gözlerim yaşlarla doldu ve can sıkıntıyla baş başa kaldım. Odama dönüp yatağa yığıldım. Tek başımaydım.

Dün geceden beri içimde tuttuğum hıçkırıkları artık serbest bırakabiliyordum.

Ne için ağladığımı bilmiyordum. Belki önceki günün şoku yüzündendi ya da kırılan kalbim, Dimitri’nin acısı ve hayatlarımızı mahveden acımasız gelişmeler. Düşünüp ağlayabileceğim çok şey vardı.

Günün büyük kısmını odamda geçirdim. Kendimi acıma kaptırmıştım. Lissa’nın Dimitri’yle yaptığı görüşmeyi tekrar zihnimden geçirdim. Dimitri’nin söylediklerini ve üzgün yüzünü düşündüm. Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değilim. Boğucu duygularımdan, ancak biri kapımı çaldığında sıyrılabilirdim.

Hemen kolumla yanaklarımdan akan yaşları silip kapıyı açtım ve Adrian’ı karşımda buldum.

“Hey,” dedim. Onu karşımda görmek beni şaşırtmıştı. Ayrıca başka bir erkek için ağladığımdan suçluluk duyuyordum. Adrian’la yüzleşmeye hazır değildim ama anlaşılan seçme şansım yoktu.

“İçeri gelmek ister misin?”

"Keşke gelebilseydim küçük Dampir." Acelesi varmış gibi görünüyordu, ilişkimizle ilgili konuşmaya gelmemiştii. "Sana bir davet iletmek için uğradım."

"Davet mi?" diye sordum. Aklım hala Dimitri'deydi. *Dimitri, Dimitri, Dimitri.*

"Bir parti daveti."

19

"Deli misin sen?" diye sordum. Bunu her soruşumda yaptığı gibi, hiçbir şey söylemeden bana baktı. İçimi çektim ve tekrar denedim. "Bir parti mi? Senin için bile biraz aşırı. Daha yeni, bir yığın insan öldü. Gardiyanlar, Priscilla Voda." Ölümden dönenlerden bahsetmeye gerek yoktu. Şimdilik bu konuyu açmamak en iyisiydi. "Şimdi bira içme yarışı yapmanın zamanı değil."

Adrian'ın, itiraz etmesini bekledim ama o ciddiyetini korudu. "Aslında insanlar öldüğü için bir parti verilecek. Bu öyle bira içilen partilerden değil. Belki parti yanlış bir sözcük. Bu bir..." Kaşlarını çatıp doğru sözcükleri aradı. "Özel ve seçkin bir davet."

"Tüm kraliyet partileri seçkindir," diye hatırlattım.

"Doğru ama buna bütün soylular davetli değil. Nasıl söyleyeyim, sadece en seçkinler."

Söylediklerini anlamıyordum. "Adrian..."

"Hayır, dinle." Sıkıldığı zamanlarda yaptığı gibi ellerini saçlarında dolaştırdı. "Bu daha çok bir tören. Eski, çok eski bir gelenek. Belki ta Romanya'dan kalma. Ölüm nöbeti diyorlar. Ölüyü onurlandırmanın bir yolu. Eski kandan olanların paylaştıkları bir sır."

St. Vladimir'deki gizli topluluğu hatırladım.

"Bu bir çeşit Mana işi değil umarım?"

"Hayır, yemin ederim. Lütfen, Rose. Hiçbir şekilde bunlarla ilgilenmiyorum ama annem beni gitmeye zorluyor, eğer sen de bana eşlik edersen çok sevinirim."

Seçkin ve eski kan benim için uyarı niteliği taşıyan sözcüklerdi. "Orada diğer dampirler de olacak mı?"

"Hayır," sonra hızlıca ekledi. "Ama orada bulunmasını onaylayacağın bazı kişiler için de gerekli çalışmaları yaptım. Bu, her ikimiz için de işleri kolaylaştıracak."

"Lissa?" Tahmin etmiştim. Eğer seçkin ve eski kana sahip biri varsa o Lissa'ydı.

"Evet. Onunla tıp merkezinde tesadüfen karşılaştım. Seninle aynı tepkiyi verdi."

Bu söz beni gülümsetti. Aynı zamanda ilgimi de çekti. Dimitri'yi ziyareti sırasında yaşananlar konusunda Lissa'yla konuşmak istiyordum ve bunu bildiği için benden kaçtığımı farkındaydım.

Aptalca bir ayine veya her neyse ona gitmek beni Lissa'ya götürecekse itiraz etmeyecektim.

"Başka kimler gelecek?"

"Senin hoşlanacağın kişiler."

"İyi. Gizemli ol bakalım. Tamam o zaman, tarikat toplantısına geleceğim."

Bu söz bana bir gülümseme kazandırdı. "Tarikat denemez küçük dampir. Sadece savaşta öldürülen birine saygılarını göstermek için toplanan bir grup." Bana doğru uzandı ve elini yanımda gezdirdi. "Sevindim... Tanrım, ölmediğine ne kadar sevindiğimi bilemezsin." Duraksadı, gayri ciddi gülümsemesi bir an için kayboldu, sonra hemen toparlanıp eski haline döndü. "Çok endişelendim. Sen gittikten sonra geçen her saniye, başına neler geldiğini bilmediğim her dakika o kadar ızdırap vericiydi ki. İyi olduğun haberini aldıktan sonra bile, sağlık merkezindeki herkese gelişmeleri sormaya devam ettim. Seni savaşırken görmüşler miydi, yaralanmış mıydın?"

Boğazımda bir yumru hissettim. Döndüğümünden beri Adrian'ı görememiştim. Hiç değilse bir mesaj göndermem gerekirdi. Elini tutup sıktım ve aslında hiç de komik olmayan bir şaka yapmayı denedim. "Neler söylediler? Başı belada mı dediler?"

"Evet, gerçekten. Herkes senin ne kadar muhteşem savaşçı olduğundan bahsediyordu. Hatta bu laflar Tatiana Hala'ya kadar ulaştı. Onun da yaptıklarından etkilendiği açık."

Vay be. Şaşırtıcıydı. Daha fazla soru sormaya niyetlendim ama sonraki sözleri karşısında donup kaldım.

"Ayrıca, Belikov hakkında bilgi sahibi olmak için herkese bağırdığını ve bu sabah gardiyanların kapılarını yumrukladığını da duydum."

Bakışlarımı kaçırıldım.

"Ah evet. Ben... Bak, üzgünüm ama mecburdum."

"Hey, hey." Sesi ağır ve ciddiydi. "Özür dileme, anlıyorum." Ona baktım. "Anlıyor musun?"

"Bak, o geri geldiğinde bunun olmasını bekliyordum."

Ciddi yüz ifadesini inceledim, aklımdan geçenler konusunda emin değildim. "Biliyorum, daha önce ne söylediğini hatırlıyorum..."

Başını salladı, bana yine acı acı gülümsedi. "Tabii, gerçekten tılsımlı kazığın işe yaramasını beklemiyordum. Lissa kullandığı büyüü bana açıklamayı denedi... Aman Tanrım. Onun başardığı şeyi yaptığımı düşünemiyorum bile."

"İnanıyor musun?" diye sordum. "Yani onun artık Strigoi olmadığına?"

"Evet, Lissa öyle söylüyor. Ben de ona güveniyorum. Ayrıca onu günışığında gördüm ama senin onu görmeyi denemenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Bunları kıskançlıktan söylüyorsun." Kalbim Dimitri'yle bu kadar meşgulken Adrian'ı suçlar gibi konuşmaya hakkım yoktu. "Elbette kıskanıyorum," dedi Adrian sakince. "Ne bekliyordun? Hayatının aşkı ölümden döndü. Bu beni gerçekten çok heyecanlandıran bir şey değil. Ama kafan karıştığı için seni suçlamıyorum."

"Sana önceden anlattım..."

"Biliyorum, biliyorum." Adrian üzülmüş görünmüyordu. Sesine beni şaşırtan sabırlı bir ton hakimdi. "Geri gelmesinin aramızdaki şeyleri etkilemeyeceğini söylediğini biliyorum ama söylemekle yapmak farklı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum şaşkın bir şekilde.

"Seni istiyorum Rose." Elimi daha da sıktı. "Hep istedim. Seninle birlikte olmak istiyorum. Diğer erkekler gibi olma-
p isterdim. Ve sana bakacağımı söylemeyi ama... Neyse. Eğer ortaya varırsa, muhtemelen senin bana bakman gerekecek."

İstemesem de gülümsedim. "Bazen, sana en büyük tehlike-
am başkalarından değil de kendinden geleceğini düşünüyö-
am. Sigara gibi kokuyorsun, biliyorsun..."

"Hey, hiçbir zaman mükemmel olduğumu söylemedim. Ve anlıyorsun, hayatımdaki en büyük tehlike sensin."

"Adrian..."

"Bekle." Diğer elinin parmaklarını dudaklarıma bastırdı. "Sadece dinle. Eski erkek arkadaşının geri gelmesinin seni etkilemeyeceğini düşünecek kadar aptal değilim. Onu görmek
menden hoşlanır mıyım? Hayır, tabii ki hayır. Bu bir içgü-
dü. Ama daha fazlası söz konusu. Biliyorsun, onun yeniden
İmpire dönüştüğüne inanıyorum. Kesinlikle. Ama..."

"Ama ne?" Adrian'ın sözleri beni her zamankinden daha fazla meraklandırmıştı.

"Ama artık Strigoi olmaması kötülükten tamamen kurtul-
duğu anlamına gelmez. Bekle..." Adrian ağzımın öfkeyle açıl-
dığını görmüştü. "Kötü biri olduğunu söylemiyorum ama ya-
salıkları... Kolay atlatılacak şeyler değil. Tam bir destan. De-
ğeriyle ilgili hiçbir şey bilmiyoruz. Hayatını nasıl etkileyecek?
Hemde aniden ortaya çıkabilecek şiddet eğilimleri var mı? Bu
yardan endişeliyim Rose. Onu görmeli ve onunla konuşma-
am. Tamam ama bu güvenli mi? Kimse bu sorunun yanıtı-

nı veremez. Bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz. Onun tehlikeli olup olmadığından emin değiliz.”

Christian da Lissa’ya aynı şeyleri söylemişti. Adrian’ı inceledim. Dimitri’yle beni ayrı tutmak için bahane uyduruyordu gibiydi. Yine de yeşil gözlerinin derinliklerinde gerçeği görüyordum. Söylediklerinde içtendi. Dimitri’nin yapabileceği her şeyi onu korkutuyordu. Adrian’ın kıskançlık konusundaki derin rustlüğüne hayran kaldığımı itiraf etmeliydim. Dimitri’yi benim mememi istememiş veya ne yapacağım konusunda bana emir vermemeyi denememişti. Bu durum hoşuma gitti. Elimi uzatarak ve parmaklarımı Adrian’ın parmaklarına doladım.

“O tehlikeli değil. O üzgün... Yaptıkları için üzgün. Suçluluk duygusu onu öldürüyor.”

“Tahmin edebiliyorum. Son Dört aydan bu yana insanlığı vahşice katlettiğimi öğrensem ben de kendimi affedemeydim.” Adrian beni kendine çekti ve alnımdan öptü. “Ve herkesin, özellikle de kendi iyiliğin için, eskisi gibi davranmaya çağını umarım. Sadece dikkatli ol, tamam mı?”

“Tamam,” diyerek yanağından öptüm. “Üstelik hiç olmadığım kadar dikkatli davranacağım.”

Sırıttı ve beni bıraktı. “Senden en fazla bu kadarını isteyebilirim. Şimdi ailemin yanına dönmem gerek. Saat dörtte seni alırım, tamam mı?”

“Tamam. Bu gizli parti için giymem gereken herhangi bir şey var mı?”

“Şık bir elbise iyi olur.”

Aklıma bir şey geldi.

“Eğer bu seçkin ve saygın bir partiyse benim gibi alt seviyedeki bir dampirin içeri alınmasını nasıl sağlayacaksın?”

“Bununla.” Adrian girişte bıraktığı çantayı bana verdi.

Merakla çantayı açtım ve gördüklerim karşısında hayretlenmiştim. Yüzün üst kısmını ve gözlerin etrafını kapatan bir maskeydi. Altın sarısı ve yeşil yapraklar ve mücevherden çiçeklerle süslenmişti.

“Bir maske?” diye haykırdım. “Bu şey için maske mi takıyoruz? Bu ne, Cadılar Bayramı mı?”

Gözünü kırptı. “Dörtte görüşürüz.”

Ölüm nöbetine ulaşana kadar maskeleri takmadık. İşin gizemli doğası gereği, Adrian oraya giderken dikkatlerin üzerimize çekilmesini istemediğini söyledi. Şık giysiler içinde sarayın bahçelerinden geçtik. Ailesiyle yediğimiz akşam yemeğindeki elbiseyi giymiştim. Her zamankinden daha fazla dikkat çekmiyorduk. Üstelik saat geçti, saraydakilerin büyük bölümü yataklarına girmeye hazırlanıyordu.

Geldiğimiz yer beni şaşırttı. Kraliyet üyeleri dışındaki işçilerin yaşadığı, Mia’nınkine yakın binalardan biriydi. Bir kraliyet partisi için bulunulacak son yer, soylu olmayan bir kişinin eviydi. Ne var ki dairelerden birine gitmiyorduk. Binanın girişine yaklaşıncı Adrian maskelerimizi takmamız gerektiğini belirtti. Sonra beni kapıcı odası gibi görünen yere getirdi.

Ama kapıcı odası değildi. Kapı, karanlığa inen bir merdivene açılıyordu. Aşağısını görememek beni tetikte olmaya zorluyordu. İçgüdüsel olarak içinde bulunduğum her durumun detaylarını bilmek isterdim. Adrian, merdivenlerden inerken ga-

yet sakin ve rahattı. Beni bir kurban sunağına götürmedim inandım. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama ölüm nöbeti ne duyduğum merak düşüncelerimi bir süre için Dimitri'den uzaklaştırmıştı.

Adrian'la beraber başka bir kapıya ulaştık. Burada iki nöbetçi vardı. Her ikisi de Moroi'du ve bizim gibi maskeliydik. Duruşları soğuk ve her an savunmaya geçmeye hazırdı. Hiçbir şey söylemediler, sadece beklenti içinde bize baktılar. Adrian, Romence'ye benzer bir şeyler söyledi. Bir dakika sonra adamlardan biri kapalı duran kapıyı açtı ve içeri girmemizi işaret etti.

Yanlarından geçerken, "Gizli parola mı?" diye Adrian'a mırıldandım.

"Parolalar. Bir senin, bir benim için. Her misafirin kendine ait bir parolası var." Duvarlara yerleştirilmiş meşalelerin aydınlattığı, dar bir geçitte yürüdük. Dans eden alevler bize geçerken fantastik gölgeler meydana getiriyordu. Uzaklardan, alçak sesli konuşmalar bize kadar ulaşıyordu. Bir partide duyulacak konuşmalar gibi şaşırtıcı derecede normal görünüyordu. Adrian'ın tarifi yüzünden neredeyse ilahiler veya davul sesleri duymayı bekliyordum.

Başımı salladım. "Biliyordum. Sarayın altında bir ortaçağ zindanı var. Duvarlardan zincirler sarkmamasına şaşırdım."

Adrian elimi sıkıp "Korktun mu?" diye dalga geçti.

"Bundan mı? Yok canım. Yani Rose Hathaway'in korku skalasında bu sadece bir..."

Sözlerimi bitiremeden koridordan çıktık. Kubbeli tavan

aynıla önümüzde geniş bir salon uzanıyordu. Yerin ne kadar düz olduğunu indığımızı çözmeye çalışırken kafam karıştı. Tavandan, duvarlarda mumların yandığı, demirden yapılmış şamdanlar sarkıyordu. Duvarlar, üzerlerinde kırmızı lekeler bulunan, püskürtülmüş, oval kesim gri taşlardan yapılmıştı. Burayı inşa eden bir kimse, eski dünya zindanlarının havasını korumak istemiş, buna karşılık şık görünmesini sağlamıştı. Bütünüyle kraliyet tarzını yansıtıyordu.

Bazıları gruplar halinde duran, elli kadar insan odanın içinde dolanıyordu. Adrian ve benim gibi resmi kıyafetler giymiş ve maske takmışlardı. Maskelerin hepsi farklıydı. Bazıları beşerim gibi çiçek desenliyken bazıları hayvan figürleriyle süslenmişti. Birkaçı da yalnızca geometrik şekillerden ibaretti. Maskeler, misafirlerin yüzlerinin sadece yarısını örtse de zayıf ışıklandırma sayesinde kimseyi tanımak mümkün değildi. Kim olduklarını ele verecek ipuçları yakalamak umuduyla misafirleri inceledim.

Adrian beni girişten uzakta bir köşeye götürdü. Görüş açılan genişlediği için odanın ortasında taş kaplı döşemenin içine yerleştirilmiş ateş çukurunu görebiliyordum. İçinde ateş yanmıyordu. Herkes çukurdan uzak duruyordu. Bir an için, Sibiryadaki zamanlarımı anımsatan yanıltıcı bir *dejavu* hissi içimi kapladı. Orada da bir çeşit anma törenine katılmışım, maskeli ve parolalı değildi ama herkes dışarıdaki ateşin etrafında oturmuştu. Dimitri'nin onurunaydı. Onu seven herkes oturup onun hakkında öyküler anlatmıştı.

Ocağı daha iyi görmeyi denedim ama Adrian bizi kalaba-

lığın arkasında tutmak niyetindeydi. "Dikkatleri üzerine çekme," diye beni uyardı.

"Sadece bakıyordum."

"Evet ama sana yakından bakan biri senin buradaki en kısa boylu kişi olduğunu farkedecektir. Bir dampir olduğun çok belli. Buradakiler eski kandan gelen seçkinler, hatırladın mı?"

Maskeye rağmen kaşlarımı çatarak ona bakmayı denedim. "Benim burada olmam için gerekli ayarlamaları yaptığını söylediyiğini sanıyordum." Cevap vermediğinde inledim. "Ayarlamaları yapmak beni gizlice içeri sokmak anlamına mı geliyor du? Eğer öyleyse o nöbetçiler gerçekten işe yaramazmış."

Adrian alaycı biçimde güldü. "Söylediklerim doğru parolalardı. Önemli olan da bu. Onları annemin listesinden çaldım, yani ödünç aldım."

"Annen bu işin organizasyonuna yardım eden kişilerden mi?"

"Evet. Mensubu olduğu Tarus ailesinin bir kolu asırlardan beri bu grubun içindedir. Okuldaki saldırıdan hemen sonra burada büyük bir tören gerçekleştirmişlerdi."

Bütün bunları kafamda evirip çevirerek, nasıl hissetmem gerektiğine karar vermeye çalıştım.

İnsanların statü ve dış görünüşe olan takıntısından nefret ediyordum. Fakat burada, öldürülen Moroi'larla birlikte dampirleri de, çoğu dampir olan ölenleri onurlandırmak üzere toplandıklarını düşünürsek onları eleştirmek zordu. St. Vladimir'e yapılan Strigoï saldırısı beni sonsuza kadar rahat bırakmayacak bir anıydı. Tam zihnimde bu konuyu tartarken

tanıdık bir duygu beni sarstı.

Etrafıma bakarak "Lissa burada," dedim. Yakındaydı, hissediyordum. Ama bu maskeler ve gölgeler denizinde onu hemen seçemedim. "Orada."

Üzerinde pembe renkli bir elbise ve kuğularla süslü beyaz ve altın sarısı bir maskeyle diğerlerinden ayrı duruyordu. Aramızdaki bağa rağmen tanıdığı başka birini aradığı hissine kapıldım. İçgüdüsel olarak ona doğru yürümeye başlamıştım ki, Adrian beni durdurdu ve onu alıp getirene kadar beklememi söyledi.

Yanıma geldiği an, "Bütün bunlar ne demek oluyor?" diye sordu.

"Bildiyiğini düşünmüştüm," diye söylendim. "Hepsi son derece gizli kraliyet meselesiymiş."

"Benim için fazlasıyla gizli," dedi. "Beni kraliçe davet etti. Mirasımın bir parçası olduğunu ve bunu kendime saklamam gerektiğini söyledi. Sonra Adrian geldi ve senin iyiliğin için gelmem gerektiğini söyledi."

"Tatiana seni doğrudan davet mi etti?" diye haykırdım. Belki de şaşırmamalıyım. Lissa'nın benim gibi gizlice gelecek hali yoktu ya... Ben birinin onun da davetiye almasını sağladığını düşünmüştüm. Ya da hepsini Adrian'ın organize ettiğini sanıyordum. Huzursuz bir şekilde etrafıma bakındım. "Tatiana burada mı?"

"Büyük olasılıkla," dedi. Adrian, sesi beni kızdıracak kadar rahattı. Elbette halasının varlığı onda, bizdekinden farklı bir etki yaratıyordu. "Hey, Christian orada. Alev desenli mas-

kesi var.”

Adrian'ın Christian'ı nasıl farketmediğini bilmiyordum. Christian, bu karmaşık maskeler arasında kilosu ve koyu renk saçlarıyla, etrafındaki diğer Moroi'lardan farksız duruyordu. Yanındaki kızla sohbet ediyordu. Bu çok da ona uygun bir davranış değildi. “Resmi bir davetiye almış olması mümkün değil,” dedim. Herhangi bir Ozer'a'yı davet etmeyi düşünsele bile o kişi Christian olamazdı.

“Değildi,” dedi Adrian, bize katılması için Christian'ı yanıma çağırdı. “Annemden çaldığım parolalardan birini de ona verdim.”

Şaşkınlıkla Adrian'a baktım. “Kaç tane çaldın?”

“Yeteri kadar...”

“Dikkat!”

Adrian'ın sözlerini ve Christian'ın adımlarını durduran, bir adamın gür sesi oldu. Ses bütün salonda yankılandı. Christian yüzünü buruşturarak eski yerine döndü. Anlaşılan, Lissa'ya Dimitri hakkında soru sorma şansı bulamayacaktım.

Salondaki herkes ateş çukurunun etrafında toplanmaya başladı. Salon, tek sıra bir daire oluşturabileceğimiz kadar geniş değildi. Böylece gösteriyi izlerken diğer Moroi'ların arkasında kalmayı başaracaktım. Lissa yanımda duruyordu ama tüm dikkati Christian'daydı. Onun bize katılamaması Lissa'yı hayalkırıklığına uğratmıştı. “Bu gece burada, bize uzun zamandır acı veren büyük şeytana karşı savaşırken ölenlerin ruhlarını onurlandırmak için biraraya geldik.”

Bu, biraz önce *Dikkat!* diyen adamdı. Yüzündeki maske-

nin gümüş şeritleri parlıyordu. Onu tanıdığımı sanmıyordum. Hoşlu kandan gelen bir tür çığırkına benziyordu. Adrian da bunu doğruladı.

“O, Anthony Badica. Sunuculuk görevi daima ondadır.”

Anthony sunucudan çok dini bir lider gibi görünüyordu. Herhangi birinin dikkatini çekmemek için susmayı tercih ettim.

Anthony devam etti, “Bu gece onları onurlandırıyoruz.” Çevremizdeki hemen hemen herkes bu sözleri tekrarlar gibi utperdim. Lissa ile şaşkın şaşkın birbirimize baktık. Görünüşe göre, bize anlatılmayan bir senaryo vardı.

“Onların hayatları bizden çok erken alındı.” Anthony konuşmasını sürdürdü.

“Bu gece onları onurlandırıyoruz.”

Pekala, bu senaryoya uymak o kadar zor değildi. Anthony bu trajedinin ne kadar korkunç olduğunu anlatmayı sürdürdü. Biz de aynı cevapları tekrarladık. Bütün bu ölüm nöbeti ölkri bana garip gelse de Lissa'nın hüznü, bağ sayesinde bana da bulaştı. Priscilla ona karşı hep iyi davranmıştı, bana karşı da nazikti.

Grant sadece kısa bir süre için Lissa'ya gardiyanlık yapmıştı ama onu korumuş ve ona yardım etmişti. Eğer Grant, Lissa'ya yavaşmayı öğretmeseydi, Dimitri'yi geri döndüremeyecektik. Yaşananların ciddiyeti yavaş yavaş kafama dank etti. Yas tutmanın daha iyi yolları olduğuna inansam da ölümlere gösterilen saygıyı takdir ettim.

Birkaç nakarattan sonra Anthony birine öne çıkması için

işaret etti. Elinde fener olan parlak zümrüt maskeli bir kadın çıkageldi. Adrian yanıma yaklaştı. "Sevgili anneciğim."

Haklıydı. O söyledikten sonra, artık Daniella'nın yüz hatlarını seçebiliyordum. Meşalesini ateş çukuruna uzattı ve onu tıpkı 4 Temmuz şenliklerindeki gibi yaktı. Biri tahtalara ya benzin ya da Rus votkası dökmüş olmalıydı. Belki her ikisini de. Diğer misafirlerin mesafelerini korumaları şaşırtıcı değildi. Daniella kalabalığın içinde kayboldu ve üzerinde altın kadehlerin yer aldığı bir tepsiyi taşıyan başka bir kadın öne çıktı. Çemberin etrafını dolaşarak herkese bir kadeh uzattı. Kadehlerin dağıtımı bittiği anda da elinde tepsiyle başka bir kadın göründü.

Bu iş sona erdiğinde Anthony'nin açıklamasına sıra geldi. "Şimdi kadeh kaldıracamız ve ölümlere içeceğiz, böylece onların ruhları diğer tarafa gidip huzur bulacak."

Huzursuzca kıpırdandım. Herkes huzur bulan ölümler ve huzursuz ruhlar hakkında konuşuyordu. Ama kimse aslında bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Gölge öpücüğü huzursuz ölümleri görme yeteneğini beraberinde getirmişti ve onları görmemeyi öğrenmek çok zamanımı almıştı. Sürekli etrafımdaydılar, onları bloke edebilmek için büyük çaba harcamam gerekiyordu. Eğer duvarlarımı indirirsem ne göreceğimi merak ettim. Dimitri'nin saldırdığı, gece ölen ruhlar etrafımızda mıydı?

Adrian kadehini alır almaz kokladı ve suratını buruşturdu. Benimkini koklayana kadar bir an için panikledim. "Şarap. Tanrı'ya şükür," diye ona fısıldadım. "Yüzündeki ifadede-

kan olduğunu düşündüm." Doğrudan kaynağından gelmiyorsa kandan nefret ettiğini anımsadım.

"Hayır," diye mırıldandı. "Sadece kötü bir hasat."

Herkes şarabını aldığı anda, Anthony kadehini iki eliyle başının üzerine kaldırdı. Arkasından gelen ateşle birleştiğinde şeytani bir görüntüye bürünmüştü. "Priscilla Voda'ya içeceğiz," dedi.

"Priscilla Voda'ya içiyoruz," diye herkes tekrarladı.

Kadehini aşağı indirdi ve bir yudum aldı. Adrian dışında herkes aynısını yaptı. O ise kendininkinin yarısını yuvarladı. Anthony kadehini tekrar başının üzerine kaldırdı.

"James Wilket'e içiyoruz."

Sözleri tekrarladığımda, James Wilket'in Priscilla'nın muhafızlarından biri olduğunun farkına vardım. Krallığın bu çığırın grubu gerçekten de dampirlere saygı gösteriyordu. Tek tek diğer muhafızların da adlarını sıraladık ama bu gece ayık kalmak istediğim için yudumlarımı küçük tuttum. Liste sona ererken Adrian'ın kadehindeki şarap bittiği için yudumluyormuş gibi yapmak zorunda kalacağından emindim.

Anthony ölen kişilerin hepsinin adını saymayı bitirdiğinde, tekrar kadehini yukarı doğru tuttu ve küçük salonu, rahatsız edici derecede ısıtan güçlü ateşe yaklaştı. Elbisemin arkası terden sırlıslıkladı.

"Büyük şeytan tarafından canı alınan herkesin şerefine! Ruhlarınızı onurlandırıyoruz ve onların huzur içinde öteki dünyaya gitmelerini ümit ediyoruz." Sonra kadehinde kalan şarabı alevlere fırlattı. Dünyada varlıklarını sürdüren ruhlara

yönelik bu konuşma Moroi'lar arasında yaygın olan Hristiyanlığa kesinlikle uymuyordu. Bu törenin ne kadar eski zamanlara dayandığını merak ettim. Bir kez daha, duvarlarını yıkmak için kuvvetli bir arzu duydum ve söylenenlerden herhangi birinin, gerçekten ruhları hareket ettirip ettirmediğini görmek istedim. Fakat bulacaklarımdan korkuyordum. Denen çember içindeki herkesin kadehlerini ateşe fırlatmasıyla dikkatim çabucak dağıldı. Teker teker, saat yönünde hareket ederek herkes ateşe yaklaştı. Bu sırada, ateş çukurundan gelen çatırtılar dışında her yer sessizdi. Herkes saygıyla töreni izliyordu.

Sıra bana geldiğinde, titrememek için çok mücadele ettim. Adrian'ın beni buraya gizlice soktuğunu unutmamıştım. Dampirler şöyle dursun, düşük düzeyli Moroi'lara bile izin verilmiyordu. Ne yapabilirlerdi? Bu yerin lekelenmişliğini mi söyleyeceklerdi? Etrafımı mı saracaklardı? Beni ateşe mi atacaklardı?

Korkularım asılsız çıktı. Şarabımı dökerken kimse alışılmadık dışında bir şey söylemedi ve yapmadı. Benden sonra sıraya gelen Adrian öne çıktı. Tekrar Lissa'ya yanaştım. Tüm çemberdekiler kadehlerini fırlatmayı bitirince, ölenler için sessiz bir saygı duruşuna davet edildik. Lissa'nın kaçırılışına ve kurtuluşuna tanıklık ettiğim için yasını tuttuğum bir sürü ölü vardı. Hiçbir saygı duruşu onların hakkını veremezdi.

Salonda bir başka sessiz mesaj daha dolaşmış gibiydi çünkü insan çemberi dağıldı, gerilim kayboldu. Moroi'lar tekrar birbirleriyle sohbet eden küçük gruplara bölündü, bazılarının

gönderinde yaşlar vardı.

"Priscilla'nın ne çok seveni varmış," diye tespitte bulundum.

Adrian, tören sırasında gizlice hazırlanan masaya yöneldi. Arka duvara yaslanan masanın üstü meyve, peynir ve daha fazla şarapla donatılmıştı. Doğal olarak Adrian'ın ilk işi kadehini doldurmak oldu.

"Herkes onun için ağlamıyor," dedi.

"Onların dampirler için ağladıklarına inanmak da bana zor geliyor," dedim. "Buradakilerin hiçbiri onları tanımazdı bile."

"Yanıyorsun," dedi Adrian.

Lissa çabucak onun ne demek istediğini anlamıştı. "Kuruma operasyonuna katılanların çoğu Moroi'lara bağlı muhafızlardı. Hepsi saray muhafızı değildi."

Adrian'a hak verdim. Depoda bizimle birlikte çok sayıda gardiyan vardı. Muhtemelen bir kısmı Moroi'ların gardiyanıydı. Soylulardan genelde hoşlanmamama karşın onları takdir ettim. En azından bazılarının gardiyanlarına bağlı olduklarına inanabilirdim.

"Bu aptal bir parti," dedi bir ses aniden. Döndük ve nihayet Christian'ın yanımıza geldiğini gördük.

"Cenazede miyiz yoksa şeytan mı çağırıyoruz anlamadım. Her ikisinin de yarım yamalak becerebildiği aptal bir gösteri."

"Kes şunu," dedim kendimi şaşırtarak. "Adı geçenler dün gece senin için öldü. Bu her neyse onlar için yapılıyor."

Christian'ın yüzü bembeyaz oldu.

"Haklısın."

Yanı başımda, Lissa'nın Christian'ı gördüğüne çok sevindi-

ğini hissettim. Yaşadıkları dehşet onları birbirine daha da yaklaştırmıştı. Dönüş yolunda paylaştıkları sevgi dolu anları hatırladım. Lissa ona en sıcak duygularıyla bakmış, karşılığında ürkek bir tebessüm almıştı. Belki tüm bu yaşananlardan güzel şeyler doğardı. Belki ikisi problemlerini bertaraf edebilirlerdi. Belki de edemezlerdi.

Adrian'ın yüzünde geniş bir tebessüm belirdi. "Hey, geldi bildiğine sevindim."

Bir an için, Christian'a söylediğini sandım ama sonra tavu kuşu maskeli bir kızın bize katıldığını gördüm. Maske karmaşasında onun özellikle yanımızda durduğunu anlamamıştım. Dikkatli baktığımda mavi gözlerini ve sarı buklelerini hemen tanıdım. Mia'ydı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

Gülümsedi. "Adrian bana da bir parola verdi."

"Anlaşılan Adrian partiye katılanların yarısına parola vermiş."

Adrian halinden çok memnun görünüyordu. "Görüyormusun?" dedi bana gülümseyerek. "Bunu senin için ilginç bir hale getirebileceğimi sana söyledim. Hemen hemen çetenin tamamı burada."

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en garip törenlerden biri," dedi gözlerini çevrede gezdiren Mia. "Öldürülen kişilerin kahraman sayılmalarının bir sır olmasını anlayamıyorum. Niçin toplu cenazeyi beklemiyorlar?"

Adrian omuzlarını silkti.

"Sana anlattım, binlerce yıl öncesine dayanan bir tören bu

Atalarımızın topraklarından kalmış ve çoğu Moroi için çok önemli. Bildiğim kadarıyla eskiden çok daha ayrıntılı ve karmaşık. Bu, modernize edilmiş hali."

Birden, Christian'ın Mia'yla birlikte geldiğini anladığımızdan beri Lissa'nın tek kelime konuşmadığını farkettim. Aramızdaki bağa kendimi açtığımda kıskançlık ve içerleme hissettim. Ben hala, Mia'nın Christian'ın birlikte olacağı son kız olduğu fikrindeydim. (Tamam, benim için Christian'ı başkasıyla düşünmek zordu. Lissa'yla birliktelikleri efsaneviydi.) Oysa Lissa için durum farklıydı. Onun tek gördüğü, Christian'ın sürekli başka kızlarla takıldığıydı. Sohbetimiz devam ederken Lissa'nın tavırları daha da soğudu ve yüzündeki arkadaş canlılığı ifade kayboldu.

Çevresindeki gelişmelerden bihaber olan Mia, "Öyleyse doğru mu?" diye sordu, "Dimitri gerçekten döndü mü?"

Lissa'yla baktık. "Evet," dedim kesin ve kararlı bir biçimde, "O bir dampir ama aptallar bize inanmıyor."

"Olay daha yeni, küçük dampir." Adrian'ın ses tonu, konu onu rahatsız etse de kibardı. "Herkesten, hemen her şeyi hemen kabullenmesini bekleyemezsin."

"Herkes gerçekten aptalca davranıyor," dedi Lissa öfkeyle. "Onunla kim konuşsa Strigoi olmadığını anlar. Onu hücrelerinden çıkarmaları için ısrar ediyorum, böylece halk kendi gözleriyle görebilir."

Lissa'nın, Dimitri'yi ziyaret edebilmem için de biraz baskı yapmasını diledim ama şimdi bundan bahsetmenin sırası değildi. Odaya göz gezdirdiğimde bazılarının, Dimitri'nin

dönüşünü, sevdiklerini onun sayesinde kaybettikleri için kabul edip edemediklerini merak ettim. O sırada kendi kendini kontrol edecek durumda değildi ama bunu bilmek ölülerini geri getirmezdi.

Lissa, Christian'dan hala rahatsızdı ve huzursuzluğu gide rek artıyordu. Bir an önce törenden ayrılmak ve Dimitri'yi kontrol etmeye gitmek istiyordu. "Daha ne kadar burada kalacağız? Yapılacak daha başka şeyler var mı..."

"Tanrı aşkına sen de kimsin?"

Küçük grubumuz bir anda döndü ve Anthony'yi yanımda dururken buldu. Çoğumuzun buraya davetsiz geldiği düşünülürse herhangi birimize hitap etmesi mümkündü ama bakışlarının odaklandığı yere bakılırsa kimi kastettiğini sormaya gerek yoktu.

Benimle konuşuyordu..

20

"Sen Moroi değilsin!" diye devam etti. Bağırıyor- du ama yakınımızdaki herkesin dikkatini çekmişti. "Rose Hathaway'sin, değil mi? Soysuz kanının tapınağımızın kutsallığını lekelemesine nasıl cüret edersin..."

"Bu kadar yeter," dedi yumuşak bir ses. "Bundan sonrasıyla ben ilgilenirim."

Yüzü maskeli de olsa sesin sahibi şüphe götürmezdi. Gü- müş çiçeklerle kaplı bir maske ve uzun kollu gri bir elbise gi- yen Tatiana adamın yanına geçti. Daha önce onu kalabalığın içinde görmüş ama tanıyamamıştım. Konuşana kadar diğerle- rinden farkı yoktu.

Oda artık tamamen sessizdi. Daniella İvashkov, Tatiana'nın yanına geldi. Beni tanıdığı anda gözleri kocaman açıldı. "Adri- an..." diye söze başladı.

Ama Tatiana durumu kavramıştı.

"Benimle gel."

Bu emrin bana hitaben verildiği açıktı. Karşı çıkmadım. Dönüp odanın girişine ilerledi. Peşinden gittim. Adrian ve Daniella da geldi. Koridora çıktığımız anda Daniella, Adrian'a döndü. "Ne düşünüyordun? Rose'u bazı davetlere getirmene karışmıyorum ama bu..."

"Çok uygunsuzdu," dedi Tatiana. "Gerçi bir dampirin, halkının verdiği kayıplara ne kadar saygı duyulduğunu görmesi belki de iyi bir şeydir."

Bu söz hepimizi şok etti. İlk toparlanan Daniella oldu. "Evet ama gelenekler diyor ki..."

Tatiana yeniden onun sözünü böldü. "Evet, geleneklerin farkındayım. Görgü kurallarının çiğnendiği söylenebilir ama Rosemarie'nin aramızda bulunması kesinlikle amaçlarımızla çatışmıyor. Priscilla'yı kaybetmek..." Tatiana gözyaşlarına boğulmadı ama eskisi kadar güçlü görünmüyordu. Onu, yakın arkadaşlara sahip biri gibi görmemiştim. Oysa Tatiana'nın en iyi arkadaşım diyebileceğim biri varsa o da Priscilla'ydı. Lissa'yı kaybetsem nasıl davranırdım? Kesinlikle bu kadar kontrollü olmazdım.

"Priscilla'yı kaybetmenin acısını uzun süre yaşayacağım," dedi Tatiana sonunda.

Keskin gözlerini üzerime dikti. "Umarım sana ve diğer gardiyanlara ne kadar ihtiyacımız olduğunu ve ne kadar değer verdiğimizizi anlıyorsundur. Irkınızın bazen yeterince takdir edilmediğini hissettiğini biliyorum. Yanılıyorsunuz. Ölenler savunmamızda büyük boşluklar yarattı. Artık daha da savunmasızız, bunu bildiğine eminim."

Başımı salladım. Tatiana defolup gitmemi söylemediği için şaşkındım. "Kayıplar çok büyüktü," dedim. "Ve durumumuz artık daha da kötü çünkü sayımızın azalması en büyük dezavantajımız. Strigo'lar büyük gruplar halinde saldırdığında her zaman onlara denk olamıyoruz."

Tatiana başını salladı, anlaşılan bir konuda anlaşmamız onu mutlu etmişti. "Anlayacağını biliyordum. Yine de..." Adrian'a döndü. "Bunu yapmamalıydın. Bazı sınırlar korunmalı."

Adrian şaşırtıcı ölçüde uysaldı. "Özür dilerim Tatiana Hala. Rose'un bunu görmesi gerektiğini düşündüm."

"Bunu kendine saklayacaksın, değil mi?" diye sordu Daniella bana dönüp. "Misafirlerin çoğu çok tutucudur. Bunun duyulmasını istemezler."

Ateş başında toplanıp maskeli baloculuk oynadıklarını mı? Evet, neden sır olarak saklamak istediklerini anlıyordum.

"Kimseye söylemeyeceğim," diye onları temin ettim.

"İyi," dedi Tatiana. "Yine de buradan ayrılmalısınız. Şuradaki Christian Ozera mı?" Gözleri kalabalık odaya kaymıştı.

"Evet," dedik Adrian'la aynı anda.

"Ona davetiye yollanmadı," dedi Daniella. "Bu da mı senin hatan?"

"Hatam değil deham," dedi Adrian.

"Düzgün davrandığı sürece kimsenin onu tanıyacağını sanmıyorum," dedi Tatiana ve içini çekti. "Vasilisa'yla konuşabileceği bütün fırsatları değerlendireceğine eminim."

"Ah," dedim düşünmeden. "O Lissa değil." Lissa, Christian'a sırtını dönmüş başkasıyla konuşuyordu.

"Kim öyleyse?" diye sordu Tatiana.

"O, Mia Rinalli. St. Viladimir'den bir arkadaşımız." Yalan söylemeyi ve ona soylu bir isim uydurmayı düşündüm. Bazı aileler o kadar büyüktü ki kimin kim olduğunu takip etmek zordu.

"Rinalli." Tatiana kaşlarını çattı. "Sanırım bu isimde bir hizmetkar tanıyorum." Aslında onun hizmetine çalışan insanların adlarını bilmesi beni etkilemişti. Kraliçeyle ilgili düşüncelerim bir kere daha değişti.

"Bir hizmetkar mı?" diye sordu Daniella. Oğluna uyararak bir bakış fırlattı. "Bilmem gereken başkaları var mı?"

"Hayır. Daha fazla zamanım olsaydı Eddie'yi de getirirdim. Hatta hapishane kuşunu bile getirebilirdim."

Daniella dehşete düşmüş göründü. "Hapishane kuşu mu dedin?"

"Sadece bir şaka," diye araya girdim çünkü durumun daha da kötüleşmesini istemiyordum. Adrian'ın verebileceği yanıt beni korkutmuştu. "Arkadaşımız Jill Mastrano'yu bazen öyle çağırırız."

Ne Tatiana ne de Daniella bu lakabı komik buldu.

"Kimse onları farketmiş görünmüyor," dedi Daniella. "Ama Rose'un gizlice girmesiyle ilgili dedikodular alıp başını gidecektir."

"Özür dilerim," dedim. "Tatiana'nın başınızı derde sokmasını istemezdim."

"Artık yapılacak bir şey yok," dedi Tatiana. "Şimdi gitmelisin, herkes seni azarladığımı düşünecektir. Adrian sen bizim-

le gelip diğer misafirlerinin dikkat çekmemesini sağlayacaksın. Bir daha da sakın böyle bir şey yapma."

"Yapmam," dedi neredeyse ikna edici bir sesle.

Üçü salona doğru yürümeye başlayıp beni yalnız bıraktı. Tatiana son anda bana döndü. "Yanlış ya da değil, burada gör-düklerini unutma. Gardiyanlara ihtiyacımız var."

Başımı salladım ve bu sözler içimin gururla dolmasına yol açtı.

Ardından o ve diğerleri odaya döndü. Herkes dışarı atılışını gördüğü için kızgındım ama olayların çok daha kötü sonuçlanabileceğini biliyordum. Kendimi şanslı saymaya karar verdim. Saklayacak bir şeyim kalmadığından maskemi çıkar-ıldım ve yukarı çıktım.

Fazla uzağa gitmemiştim ki biri önümde belirdi. Aniden yakalanmış olmak dalgın olduğumun göstergesiydi.

"Mikhail!" diye bağırdım. "Ödümü patlattın. Burada ne arıyorsun?"

"Aslında seni arıyordum." Yüzünde tedirgin bir ifade vardı. "Az önce binana uğradım ama orada yoktun."

"Evet, lanetlilerin maskaralığındaydım."

Boş gözlerle bana baktı. "Boşver. Ne oldu?"

"Sanırım bir şansımız var."

"Ne şans?"

"Bugün Dimitri'yi görmeyi denediğini duydum."

Ah, evet, tam da düşünmek istediğim konu. "Denemek fazlasıyla iyimser bir yorum. Dimitri beni görmek istemiyor, ayrıca yolumu kesen bir ordu dolusu gardiyan var."

Mikhail ürkümüş bir hayvan gibi kıpırdandı. “Bu yüzden seni bulmaya geldim.”

“Ne dediğini anlamıyorum.” Ayrıca şarap yüzünden başım ağrımaya başlamıştı.

Mikhail derin bir nefes aldı. “Sanırım seni gizlice onu görmeye götürebilirim.”

Ardından bir *ama* geleceğini düşünerek bekledim. Belki yaralı duygularım yüzünden kafam karışmıştı ya da hayal görüyordum. Hayır. Mikhail’in yüzü ciddiydi. Onu çok iyi tanımasam da bu konuda şaka yapmayacağını tahmin edebirdim.

“Nasıl?” diye sordum. “Şansımı denedim ve...”

Mikhail peşinden gelmemi işaret etti. “Haydi, yolda anlatırım. Fazla zamanımız yok.”

Benim de bu fırsatı kaçırmaya niyetim yoktu. Peşinden gittim. “Bir şey mi oldu?” diye sordum. “Beni görmek mi istedi?” Bu kadarı ummaya cesaret edebileceğimden fazlasıydı. Mikhail’in *gizlice* lafı zaten bu ihtimali ortadan kaldırıyordu.

“Gardiyanların sayısını azalttılar,” diye açıkladı Mikhail.

“Gerçekten mi? Kaç gardiyan var?” Lissa ziyaret ettiğinde bir düzine gardiyan vardı. Akılları başlarına gelmiş ve Dimitri için bir ya da iki kişiden fazlasına ihtiyaç duyulmayacağını kavramışlarsa, artık Strigoi olmadığını kabulleniyorlar demektir.

“Beşe düşürdüler.”

“Ah!” Ne harikaydı ne de korkunç. “Bence bu bile, onu artık o kadar tehlikeli olmadığına inandıklarını gösteriyor.”

Mikhail omzunu silkti ve gözlerini yoldan ayırmadı. Ölüm nöbeti sırasında yağmur yağdığından hava soğumuştur. “Bazı gardiyanlar inanıyor ama ne olduğunun belirlenmesi için konseyin resmi bir açıklama yapması gerek.”

Aniden durdum. “Ne olduğunun belirlenmesi mi?” diye bağırdım. “O bir *ne* değil. O bir kişi. Bizim gibi bir dampir.”

“Biliyorum ama bu karar bizim elimizde değil.”

“Haklısın, özür dilerim,” diye homurdandım. Haberciye bağırmanın anlamı yoktu. “Umarım bir an evvel bir karara varırlar.”

Bu sözün ardından gelen sessizlik birçok şey söylüyordu. Mikhail’e keskin bir bakış attım.

“Ne? Bana söylemediğin ne?” diye sordum.

Yeniden omzunu silkti. “Konseyin şimdi çok önemli başka bir şeyle ilgilendiği söyleniyor. Önceliğe sahip bir şeyle.”

Bu da beni öfkeliendirdi. Dimitri’den önemli ne vardı ki? *Sakin ol Rose. Sakin ol. Dikkatini topla. Karanlığın işleri kötüleştirmesine izin verme.* Karanlığı içimde tutmaya çalışıyordum ama gerginken ortaya çıkıveriyordu ve o an gergindim. Asıl konuya döndüm.

Hapishane binasına ulaşmıştık, basamakları üçer beşer çıktım. “Gardiyanların sayısı azaldıysa bile beni içeri bırakmayacaklardır. Uzak tutulmam gerektiği herkese söylenmiştir.”

“Bugün ofiste bir arkadaşım çalışıyor. Fazla zamanımız yok ama gardiyanlara aşağı inmene izin verildiğini söyleyecek.”

Mikhail kapıyı açmak üzereyken onu durdurdum. Elim koluna koydum. “Bunu neden yapıyorsun? Moroi Konseyi

Dimitri'nin önemli olmadığını düşünebilir ama gardiyanları bu konuya önem veriyor. Başın belaya girebilir."

Yüzünde aynı acı gülümsemeyle bana baktı. "Sormak zorunda mısın?"

Şöyle bir düşündüm. "Hayır."

"Sonya'yı kaybettiğimde..." Mikhail bir saniyeliğine gözlerini kapattı ve açtığı anda sanki geçmişe bakıyordu. "Onu kaybettiğimde yaşamak istemedim. Çok iyi biriydi. Çaresizlikten Strigoï'a dönüştü. Kendini ruhtan kurtarmanın başka yolunu bilmiyordu. Ona yardım etme şansı için her şeyimi verirdim. Bu şansa sahip olacak mıyım bilmiyorum ama sen sahipsin. Bu fırsatı kaybetmene izin veremem."

Bu sözün ardından içeri girdik. Görev başında farklı bir gardiyan vardı. Mikhail'in dediği gibi aşağıdakileri arayıp Dimitri'nin ziyaretçisi olduğunu haber verdi. Mikhail çok gergin görünüyordu ama bana yardım etmeye gönüllüydü. İnanılmaz bir durumdu. Son birkaç haftada arkadaşları için neler yapacağını görmüştüm.

Lissa'nın ziyaretindeki ik gardiyan benimle aşağı indi. Onları Lissa'nın kafasına girdiğimde görmüştüm. Karşılarında beni bulunca şaşırdılar. Dimitri'nin gelmemi istemediğini söylediğini duymuşlarsa şok geçirmeleri normaldi. Ama onların bildiği kadarıyla, buraya gelmemi güçlü biri emretmişti, bu yüzden soru sorulmadı.

Mikhail peşimizden geldi. Kalp atışlarım hızlandı. Dimitri'yi görecektim. Ne söyleyecektim? Ne yapacaktım? Hepsini çok fazlaydı. İçimden kendime tokat atıp dikkatimi

toplamamı söylüyordum. Yoksa şok yüzünden donup kalacaktım.

Hücrelerin bulunduğu koridora ulaştığımızda iki gardiyanın Dimitri'nin hücresinin önünde durduğunu gördüm. Uzak köşede iki gardiyan daha vardı. Diğerlerinin konuşmalarını duyacağını düşünmek beni daha da tedirgin ediyordu. Bizi dinlemelerini istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu.

"Onunla özel olarak konuşabilir miyim?" diye sordum.

Eşlikçilerimden biri başını iki yana salladı. "Resmi emirler. İki gardiyan hücrenin önünde durmak zorunda."

"Rose bir gardiyan," dedi Mikhail. "Ben de gardiyanım. İkimiz gidebiliriz. Geri kalanlar kapının orada bekler."

Mikhail'e minnettar bir bakış fırlattım. Onun benimle içeri girmesi beni rahatsız etmezdi. Diğerleri güvende olacağınıza karar verip kapıya kadar geriledi. Tamamen baş başa değildik ama bizi duyamazlardı.

Kalbim deliler gibi çarpıyordu.

Mikhail'le Dimitri'nin hücresinin önüne ilerledik. Lissa'nın uğradığı zamanki gibiydi. Yatağa oturmuştu, sırtı bize dönüktü.

Kelimeler boğazımda tıkanmıştı. Düzgün düşünemiyordum. Sanki buraya neden geldiğimi unutmuştum.

"Dimitri," dedim. En azından böyle söylemeyi denedim. Boğulacak gibiydim, boğazımdan dökülen sesler birbirine karıştı. Anlaşılan bu kadarı yeterliydi. Dimitri kaskatı kesildi. Bize dönmedi.

"Dimitri," diye tekrarladım. "Benim."

Başka bir şey söylememe gerek yoktu. İlk seslenişimde beni duymuştu. Sesimi her koşulda tanırdı.

"Hayır."

"Hayır ne?" diye sordum. "Yani hayır, sen değilsin mi?" diye yorsun?

Canından bezmiş gibi soluk verdi. Antrenmanlarımız sırasında saçma bir şey yaptığımda davrandığı gibi davranıyordu. "Hayır, seni görmek istemiyorum." Sesi duygu yüklüydü. "Seni içeri bırakmamaları gerekiyordu."

"Bir yolunu buldum."

"Elbette buldun."

Hala bana bakmıyordu. Çok acı vericiydi. Yardım ister gibi Mikhaile döndüm. O da cesaretlendirircesine başını salladı. Sanırım Dimitri benimle konuştuğu için minnet duymalıydım.

"Seni görmeliydim. İyi olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu."

"Lissa'nın sana söylememesine şaşırdım."

"Kendi gözlerimle görmeliydim."

"Şimdi görüyorsun."

"Tek gördüğüm senin sırtın."

Çıldırıcı olsa da dudaklarından dökülen her kelime bir hediye gibiydi. Sanki sesini son duyuşumun üzerinden bin yıl geçmişti. Bir kez daha, Sibiryadaki Dimitri'yle bu Dimitri'yi nasıl birbirine karıştırdığımı merak ettim. Sesi aynıydı ama Strigoi'ken havada her zaman bir soğukluk vardı. Şimdi ise konuşması sıcaktı. Bal ve menekşe tadındaydı, korkunç şeyler söylemesinin bir önemi yoktu.

"Seni burada istemiyorum," dedi Dimitri. "Seni görmek istemiyorum."

Stratejik bir değerlendirme yaptım. Dimitri hala üzgün ve çaresiz duruyordu. Lissa nezaket ve şefkatle şansını denemişti. Dimitri'ye ulaşmıştı çünkü Dimitri onu kurtarıcısı olarak görüyordu. Benzer bir taktik deneyebilirdim. Sevgi dolu ve nazik davranabilirdim. Onu seviyordum. Ona yardım etmek istiyordum. Ama bu yöntem benim işime yarar mıydı bilmiyordum. Rose Hathaway yumuşak yaklaşımıyla tanınmazdı. Şansımı zorunluluktan yana kullandım.

"Beni görmezden gelemezsin," dedim. "Bana borçlusun. Seni kurtardım."

Sessizliğin ardından söyledikleri can yakıcıydı. "Beni Lissa kurtardı."

İçim Lissa'nın ziyareti sırasındaki gibi öfkeyle doldu. Nasıl olur da beni küçümserdi?

"O noktaya nasıl geldiğini sanıyorsun?" diye sordum. "Seni kurtarmayı nasıl öğrendi? O bilgiye ulaşmak için neler yapmak zorunda kaldığını biliyor musun? Sibiryaya gitmemin çılgınlık olduğunu mu sanıyorsun? İnan bana çılgınlık nedir görmedin. Beni tanıyorsun. Ne yapabileceğimi biliyorsun. Bu sefer kendi rekorumu kırdım. Bana borçlusun."

Sert sözlerdi ama ondan bir tepki almaya ihtiyacım vardı. Herhangi bir şey. Ve başardım. Arkasına döndü, gözleri parlıyordu. Her zaman olduğu gibi hareketleri güçlü ve zarifti. Sesinde öfke, can sıkıntısı ve endişe vardı.

"O zaman yapabileceğim en iyi şey..."

Donup kaldı. Kahverengi gözlerinde aniden başka bir duygu belirdi. Ne? Hayranlık mı? Benim onu gördüğümde hissettiğime benzeyen şeyler mi hissediyordu?

Çünkü aniden benim önceden yaşadıklarımı yaşadığını hissettim. Sibiryada beni birçok kez görmüştü. Önceki gece depoda karşılaşmıştık. Ama şimdi beni ilk kez gerçekten kendi gözleriyle görüyordu. Artık Strigoi değildi, dünyası farklıydı. Hisleri ve hatta ruhu farklıydı.

İnsanların, hayatlarının bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçtiğini söyledikleri anlardan biriydi. Birbirimize bakarken bütün ilişkimiz zihnimizden geçti. İlk tanıştığımızda ne kadar güçlü ve yenilmezdi. Lissa ve beni geri getirmeye gelmişti. Yaralı ellerimi sardığında ne kadar nazik olduğunu hatırladım. Victor'ın kızı Natalie bana saldırdığında beni kollarında taşıdı. Daha da önemlisi Strigoi onu almadan önce birlikte olduğumuz zamanı hatırladım. Bir yıl. Birbirimizi bir yıldır tanıyorduk ama o bir yılda bir ömür geçmişti.

Beni incelerken o da aynı şeyleri düşünüyordu. Bakışları güçlüydü. Bütün detaylarımı inceliyordu. Bugün nasıl göründüğümü hatırlamaya çalıştım. Gizli toplantıya giderken giydiğim elbise üzerimdeydi ve üstüğünde iyi durduğunu biliyordum. Gözlerim ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Saçımı şöyle bir fırçalayabilmişim.

Bir şekilde bunların hiç önemi yoktu. Dimitri bana öyle bir bakıyordu ki... Dönüşmeden önceki hisleri hala oradaydı. Öyle olmak zorundaydı. Lissa belki onun kurtarıcısıydı. Belki saraydakilerin hepsi onu bir tanrıça gibi görüyordu. Ama o

anda saçım başım ne kadar karışık olursa olsun, Dimitri'nin tanrıçası bendim.

Yutkundu ve kendini kontrol altına aldı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu. "O zaman yapabileceğimin en iyisi," diye devam etti. "Senden uzak durmak. Borcumu ödemenin en iyi yolu bu."

Kendimi kontrol altında tutmakta güçlük çektim. Ben de onun kadar şaşkındım ama öfkelenmişim. "Lissa'ya borcunu sonsuza kadar yanında kalarak ödemeyi teklif ettin!"

"Ona, sana yaptıklarımı yapmadım."

"Onları yaparken kendinde değildin! Umrumda değil." Öfkem alev alevdi.

"Kaç kişi?" diye sordu. "Yaptıklarım yüzünden dün gece kaç gardiyan öldü?"

"Altı veya yedi." Büyük kayıplardı. Onları düşündükçe içim sızladı.

"Altı ya da yedi kişi," diye tekrar etti Dimitri acı çektiğini belli eden bir ses tonuyla. "Benim yüzümden bir gecede öldü."

"Tek başına değildin! Ayrıca kendinde değildin, eylemlerini kontrol edemiyordun. Benim için bir önemi yok..."

"Ama benim için bir önemi var!" diye bağırduğunda sesi koldorda yankılandı. İki uçtaki gardiyanlar irkildi ama yaklaşmadı. Dimitri yeniden konuştuğunda artık bağırıyordu ama sesi titriyordu. "Benim için bir önemi var. Anlamıyorsun. Katan basmıyor. Yaptıklarımı bilmenin nasıl bir his yarattığını anlayamazsın. Strigoi olduğum dönem, şimdi bir rüyayı andırıyor ama her şeyi hatırlıyorum. Benim affedilmem mümkün

değil. Ya sana olanlar? Hepsini hatırlıyorum. Bütün yaptıklarımı. Yapmak istediklerimi.”

“Artık öyle düşünmüyorsun,” diye yalvardım. “Unut gitsin. Tüm bunlardan önce birlikte olabileceğimizi söylemiştin. Birlikte atanmayı-“

“Roza,” diye lafımı böldü. Bu lakap kalbimi deldi. Ağzından kaçtığını, aslında bana öyle seslenmek istemediğini düşündüm. Dudaklarında çarpık bir gülümseme vardı. “Benim gardiyan olmama izin vereceklerini mi sanıyorsun? Hayatta kalmama izin vermeleri bile bir mucize.”

“Doğru değil. Değiştiğini kavradıklarında, eski haline döndüğünü gördüklerinde her şey, eski günlerdeki gibi olacak.”

Başını iki yana salladı. “İyimserliğin yok mu... Her şeyin mümkün olduğuna inanıyorsun. Rose, belki de en sinir bozucu özelliğin bu.”

“Ben seni Strigoi'luktan geri getirilebileceğime inandım,” diye işaret ettim. “Görüyorsun belki de imkansıza inanmak o kadar da çılgınca değilmiş.”

Bu konuşma o kadar kalp kırıcıydı ki, bana eski sohbetlerimizi hatırlattı. Beni bir şeylere ikna etmeye çalışır ben de ona Rose mantığıyla karşılık verirdim. Hem eğlenir hem canından bezderdi.

Eğer durum farklı olsaydı şimdi de aynı şeyi yaşayabilirdik. Ama şimdi gülümseyip gözlerini devireceğini sanmıyordum. Artık her şey ölüm kalım meselesiydi.

“Yaptıkların için sana minnettarım,” dedi resmi bir sesle. Hala duyularını kontrol altına almaya çalışıyordu. “Sana

borçluyum ama bu ödeyebileceğim bir borç değil. Dediğim gibi en iyisi hayatından uzak durmam.”

“Ama Lissa'nın hayatının parçasısın, benden kaçamazsın.”

“İnsanlar özel bir ilişkiye sahip olmadan da birbirlerinin etrafında varolabilir,” dedi katı bir sesle. Tam Dimitri'ye göre bir laftı.

O zaman kontrolümü kaybettim. “Ama seni seviyorum!” diye fısıldadım. “Sen de beni seviyorsun. Hayatının geri kalanını beni görmezden gelerek geçirebileceğini mi sanıyorsun?”

Sorun şu ki akademide olduğumuz dönemde Dimitri kendini bunu yapabileceğine inandırmıştı. Bütün hayatını hislerini bana belli etmeyerek geçirmeye hazırdı.

“Beni seviyorsun,” diye tekrarlardım. “Sevdiğini biliyorum.” Parmaklıkların arasından elimi uzattım. Ona dokunamadım ama parmaklarım ona ulaşmaya çalıştı. Tek ihtiyacım bir dokunuştı. Teninin sıcaklığını hissedecek ve hala bana değer verdiğini bilecektim.

“Adrian İvashkov'la ilişkin olduğu yalan mı?” dedi Dimitri. Kolum aşağı düştü.

“Bunu nereden duydun?”

“Dedikodular çabuk yayılıyor,” dedi.

“Kesinlikle öyle,” diye mırıldandım.

“Eee?” diye sordu.

Yanıt vermeden önce tereddüt ettim. Ona doğruyu söylemek ayrı kalmamız için malzeme vermem demekti, yalan da söyleyemezdim.

“Evet ama...”

"Güzel." Ne beklediğimi bilmiyorum. Kıskançlık? Şok? Ama duvara yaslandı ve rahatlamış göründü. "Adrian herkesin düşündüğünden sağlam biri. Senin için iyi bir seçim."

"Ama..."

"Geleceğin orada Rose." Çaresiz tavırları geri geliyordu. "Yaşadıklarımı yaşamaman nasıl olduğunu bilmiyorsun. Strigoi'ken geri gelmek her şeyi değiştirdi. Sana karşı duygularım değişti. Eskisi gibi hissetmiyorum. Evet artık vampirim ama... Yaşadıklarım korkutucuydu. Ruhum değişti. Kimseyi sevemem. Seni sevemem ve sevmiyorum. Aramızda hiçbir şey kalmadı."

Kanım donmuştu. Duyduklarıma inanmayı reddettim. "Hayır! Yalan söylüyorsun! Seni seviyorum ve sen..."

"Gardiyanlar!" diye bağırdı Dimitri. Sesi o kadar güçlüydü ki binanın sallanmaması mucizeydi. "Götürün onu buradan!"

Gardiyanlar bir anda yanımda belirdi. Mahkum olarak Dimitri'nin herhangi bir talepte bulunacak durumu yoktu ama otoriteler sorun çıkmasını istemiyordu. Mikhail'i ve beni dışarı yönlendirdiler ama karşı koydum.

"Hayır, bekle..."

"Karşı koyma," diye mırıldandı Mikhail. "Zamanımız dolmak üzere ve zaten bugün başka bir şey elde edemezsin."

İtiraz etmek istedim ama kelimeler dudaklarıma yapıştı. Gardiyanların beni dışarı çıkarmasına izin verdim ama son bir kez Dimitri'yi süzdüm. Yüzünde gardiyanlara özgü boş ifade vardı. Ama bakışları kafasında birçok şeyin döndüğünü ele veriyordu.

Mikhail'in arkadaşının başı büyük belaya girecekti. Dışarı çıktığımız anda durup basamakları tekmeledim. "Kahretsin!" diye bağırdım. Yanımızdan geçen Moroi'lar şaşkın şaşkın bana baktı.

"Sakinleş," dedi Mikhail. "Değiştikten beri onu ilk kez görüyorsun. Her şeyin mucizevi bir şekilde çözülmesini beklemezsin. Zamanla düzelecektir."

"Emin değilim," diye homurdandım. İçimi çekip gökyüzüne baktım. Bulutlar tembel tembel gökyüzünde dolanıyordu. "Onu benim kadar iyi tanıyorsun."

Bir yanım Dimitri'nin söylediklerinin eski haline dönmenin yaşattığı şoktan kaynaklandığını düşünse de başka bir yanımda içlerinde gerçek payı olup olmadığını merak ediyordu. Dimitri'yi tanıyordum. Görev bilincini, doğru yanlış kavramlarına bağlılığını biliyordum. İnandığı şeyleri sonuna kadar savunurdu. Kurallara göre yaşardı. Eğer benden uzak durmanın, yapılacak en doğru hareket olduğuna inanıyorsa... Birbirimizi ne kadar sevsek de bunu yapacağı kesindi. St. Vladimir'deyken aramızdakilere direnmeyi başarmıştı. Söylediklerinin kalana gelince... Beni sevmediği ve kimseyi sevmeyeceğiyle ilgili söyledikleri doğruysa ortada bambaşka bir sorun var demekti. Hem Christian hem Adrian içinde bir parça Strigoi kalmasından korkuyordu ama bu yeniden kan dökmeye başlama ihtimaliyle ilgiliydi. Kimse Strigoi olarak yaşamamanın kalbini taşıdığını ve birini sevmeye şansını yok ettiğini düşünmemişti.

Beni sevmeye şansını yok ettiğini. Eğer durum buysa benim de bir parçamın öleceğini biliyordum.

21

O noktadan sonra Mikhail'le birbirimize söyleyecek çok az şeyimiz vardı. Yaptıkları yüzünden başının belaya girmesini istemiyordum. Gardiyanların binasından çıktığımız sırada hiç konuşmadık. Binadan ayrıldığımızda doğuda gökyüzü mora bürünmüştü. Güneş doğmak üzereydi, gecemizin ortasına ulaşmıştık. Lissa'nın zihnine kayıp Ölüm Gözetimi'nin sonunda bittiğini öğrendim. Odasına dönüyordu. Benim için endişeleniyordu ve Christian yanında Mia'yla geldiği için canı sıkılmıştı.

Ben de Lissa'ya uydum, uykunun Dimitri'nin kalbimde bıraktığı acıyı azaltıp azaltmayacağını merak ettim. Yine de Mikhail'e minnettardım.

Ayrılmadan önce ona teşekkür ettim. Buna gerek yokmuş gibi başını sallamakla yetindi. Eğer rolleri değişseydik ve o parmaklıkların arkasındaki Bayan Karp olsaydı benden aynı şeyi yapmamı beklerdi.

Yatağıma döndüğümde kendimi uykunun kollarına bıraktım ama rüyalarım huzursuzdu. Tekrar tekrar Dimitri'nin bana artık beni sevmediğini söyleyişini duyuyordum. Bu cümle kalbimi paramparça etti. Bir noktada rüyamdaki parçalanma sesi gerçek bir gürültüye dönüştü. Biri kapımı yumrukluyordu. Yavaşça kendimi bu korkunç kabuslardan kurtardım.

Uykulu gözlerle kapıya gittiğimde karşımda Adrian'ı buldum. Sahne beni ölüm nöbetine çağırmak için geldiği zamanın aynısıydı. Ama bu sefer yüzündeki ifade daha ciddiye. Bir an için Dimitri'yi ziyaret ettiğimi öğrendiğini düşündüm veya arkadaşlarının yarısını gizli bir cenazeye soktuğu için başı düşündüğümüzden daha çok belaya girmişti.

"Adrian... Bu senin için çok erken bir saat..." Saate baktığımda aslında o kadar erken olmadığını farkettim.

"Kesinlikle erken değil," diye gördüklerimi doğruladı. Yüzündeki ifade hala ciddiye. "Bir sürü şey oluyor. Başkasından duymadan önce haberi sana ben iletmek istedim."

"Ne haberi?"

"Konseyin kararı. Nihayet uzun zamandır tartıştıkları konuda bir karara vardılar. Senin de bir tanesine katıldığın toplantılardan bahsediyorum."

"Bekle. İşleri bitti mi?" Mikhail'in söylediklerini hatırladım. Gizemli bir konunun konseyi meşgul ettiğini anlatmıştı. Eğer konu kapandıysa başka bir şeye geçebilir, örneğin Dimitri'yi resmen yeniden Dampir ilan edebilirlerdi.

"Harika bir haber." Eğer tüm bunlar gerçekten Tatiana'nın yeteneklerini anlatmamı istediği toplantıyla alakalıysa... Bel-

ki de gerçekten Lissa'nın gardiyanı olarak atanırdım. Krallığın benimle ilgili fikirlerinin değişmesi mümkün müydü? Önceki gece son derece arkadaş canlısıydı.

Adrian yüzünde daha önce orada görmediğim bir duyguyla bana baktı. Acıma ifadesiydi bu. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Hangi konuda?"

"Rose..." Eli kibarca omzuma kondu. "Konsey gardiyanlık yaşını on altıya indiren bir karar yayınladı. Dampirler ikinci sınıftayken mezun olacak ve görevlerine atanacak."

"Ne?" Yanlış duymuştum herhalde.

"Korunmak konusunda ne kadar paniklediklerini biliyor sun. Yeterince gardiyan yok." İçini çekti. "Sayınızı arttırmak için böyle bir çözüm buldular."

"On altı çok genç!" diye bağırdım. "On altı yaşındakilerin dışarı çıkıp dövüşebileceğini nasıl düşünürler?"

"Bunu onlara sen söyledin," dedi Adrian.

Ağzım açık kalmıştı, bütün dünya bir an dondu. *Bunu onlara sen söyledin.* Hayır. Bu imkansızdı.

Adrian koluma dokunup beni kendime getirmeyi denedi. "Hala tartışmalar sürüyor. Duyuru halka açık bir toplantıda yapıldı ve bazıları hala kızgın."

"Neden acaba?"

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Onu takip etmek üzere harekete geçtim ve son anda hala pijamalarımınla dolaştığımı hatırladım.

Üstümü değiştirip saçımı fırçaladım. Bana söylediklerine hala inanamıyordum. Hazırlanmam beş dakika sürdü. Hemen

dışarı çıktık. Adrian atletik biri değildi ama toplantı binasına giderken bana ayak uydurmayı başardı.

"Bu nasıl oldu?" diye sordum. "Gerçekten söylediklerimin önemli bir rol oynadığını mı düşünüyorsun?" Soru sormak istemişim ama sesim yalvarır gibi çıktı.

Yürüyüşüne ara vermeden bir sigara yaktı. Bu sefer onu azarlamadım. "Uzun zamandır tartışılan bir konuymuş. Karar ucu ucuna çıkmış. İki taraf arasında çok az oy farkı olduğu söyleniyor. Gardiyan yaşının indirilmesini isteyenler bir sürü delil göstermeleri gerektiğini biliyormuş. Sen onların son numarasıydın, büyük ödülleriydın. Mezun olmadan çok önce her tarafta Strigoi öldüren genç bir dampirdin."

"O kadar da önce değildi," diye mırıldandı. On altı mı? Ciddi miydiler? Çok saçmaydı. Farkına bile varmadan bu saçma bakış açısını desteklemek için kullanılmak midemi bulandırdı. Tam bir budala gibi davranmışım. Kuralları çiğneyişimi affedeceklerini, beni övgülere boğacaklarını düşünmüştüm. Oysa sadece beni kullanmışlardı. Tatiana beni kullanmıştı.

Oraya vardığımızda toplantı salonu Adrian'ın ima ettiği gibi karmaşa içindeydi. Bu tür toplantılarda fazla zaman geçirmemişim ama herkesin birbirine bağırmasının normal olmadığına emindim. Konsey görevlisi büyük ihtimalle olağan toplantılarda düzeni sağlamak için haykırmak zorunda kalmıyordu.

Sakin görünen tek kişi Tatiana'ydı. Masanın ortasındaki koltuğunda oturmuş sabırlı gözlerle etrafı izliyordu. Tam

da görgü kurallarının öngördüğü gibi. Halinden memnundu. Geri kalan meslektaşları kontrollerini kaybetmişti, onlar da seyirciler gibi ayakta idi. Ya kendi aralarında ya seyircilerle tartışıyorlardı. Şaşkın gözlerle karşımdaki manzarayı izledim.

“Kim hangi yönde oy verdi?” diye sordum.

Adrian konsey üyelerini inceledi ve parmaklarıyla saydı. “Szelsky, Ozero, Badica, Conta ve Drozdov aleyhte oy kullandı.”

“Ozero mı?” diye sordum şaşkınlıkla. Ozero Prenses Evette’i çok iyi tanımıyordum ama her zaman ukala ve tatlı birisi olduğunu düşünmüştüm.

O anda kadına saygı duydum.

Adrian bir grup insanla konuşan Tasha’yı işaret etti. Gözleri alev alevdi ve deliler gibi elini kolunu sallıyordu. “Evette’i ikna eden diğer aile üyeleriydi. “Bunu duymak beni bir an içti gülümsetti. Kalanlarının Tasha ve Christian’ı kabullendiğini duymak güzeldi ama sorunun geri kalanı capcanlı karşımda duruyordu. İsimlerin geri kalanını tahmin edebiliyordum.

“Prens Ivashkov lehte oy kullandı,” dedim. Adrian aile adına özür dilercesine omuz silkti. “Lazar, Zeklos, Tarus ve Voda aileleri de.” Voda ailesinin lehte oy kullanması şaşırtıcı değildi. Hele de yakın zamanda aile üyeleri katledildikten sonra. Priscilla daha mezarında bile değildi ve yeni Voda prensi Alexander ne yapacağını bilemiyordu.

Adrian’a öfkeli bir bakış attım. “Beşe altı eder. Haaa.” O anda kafama dank etti. “Kahretsin. Beraberlik durumunda kraliyet oyu ağır basar.”

Moroi oy sistemi on üç kişilik konseye göre düzenlenmişti. Her ailenin bir oy hakkı ve kraliçenin bir oyu vardı. Doğru. Bu durumda ailelerden biri iki oya sahip olmuştu çünkü genelde kral ya da kraliçe bu ailelerden birinden gelir ve çok nadir ailesine karşı oy kullanırdı. Yine de on üç oy olduğu için beraberlik ihtimali yoktu. Ama yakın zamanda yeni bir sorun ortaya çıkmıştı. Konseyde Dragomir yoktu. Bu yüzden beraberlik olabiliyordu. Ender rastlanan bu durumda kraliçenin oyunun ağırlığı vardı. Bu da tartışılan konulardan biriydi ama şu an için yapılacak bir şey yoktu. Sonucun berabere olması konseyin hiçbir şey yapamayacağı anlamına gelirdi ve böyle bir riske girilemezdi.

“Altıncı oy Tatiana’nınkiydi,” dedim. “Onun dediği oldu.” Etrafa baktığımda aleyhte oy veren ailelerin yüzlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Anlaşılan herkes Tatiana’nın Moroi’ların çıkarlarına uygun davrandığını düşünmüyordu.

Aramızdaki bağ aracılığıyla Lissa’nın varlığını hissettim bu yüzden birkaç dakika sonra geldiğinde şaşırmadım. Haber çabuk yayılmıştı, detayları bilmese de sorun çıktığını anlamıştı. Adrian’la elimizi sallayıp yanımıza gelmesini işaret ettik. Bizim kadar şaşkındı.

“Bunu nasıl yapabilirler?” diye sordu.

“Çünkü birilerinin onları kendilerini savunmayı öğrenmek zorunda bırakmasından korkuyorlar. Tasha’nın grubu fazlasıyla sesini duyurmaya başlamıştı.”

Lissa başını iki yana salladı. “Hayır, sadece bu değil. Bu konuda toplantı yapıldı mı? Şimdi yas tutuyor olmalıydık. Bütün

saraydan bahsediyorum, gizli bir gruptan değil. Konsey üyelerinden biri öldü! Cenazeyi bekleyemezler miydi?" Priscilla'nın gözlerinin önünde ölüşünü hatırladı.

"Ama kolayca yeri dolduruldu," dedi yeni bir ses. Christian bize katılmıştı. Lissa, Mia konusunda hala kızgındı ve ondan birkaç adım uzaklaştı. "Zamanlama mükemmel. Lehte oy veren grup zaten fırsat kolluyordu. Ne zaman büyük bir Sırgon çatışması çıksa herkes paniğe kapılıyor. Korku insanların onlara destek vermesini sağladı. Bu kavgadan önce kararsız kalan konsey üyeleri varsa bile son savaş evet demelerini sağladı."

Christian'ın söyledikleri çok mantıklıydı ve Lissa bile oğlunun mantığından etkilendi. Konsey görevlisi nihayet sesini duyurmayı başardı. Eğer Tatiana bağırsa grubun susup susmayacağına merak ettim. Ama hayır. Böyle bir şey yapmak onun gibi saygın birine yakışmazdı. Her şey normalmiş gibi sakın sakın oturmayı sürdürüyordu. Yine de herkesin sakinleşip koltuklarına dönmesi dakikalar aldı. Arkadaşlarıyla seyircilere ayrılan bölüme oturduk. Sessizlik sağlandığında söz Tatiana'ya verildi.

Hafif yukarıdan bakan tavrıyla karşısındakilere gülümseyen kraliçe haşmetli sesiyle konuştu. "Geldiğiniz ve düşüncelerinizi dile getirdiğiniz için teşekkür ederiz. Bazılarının verdiğimiz karar konusunda şüpheleri var, biliyorum ama Moroi kanunlarını uyguladık. Yüzyıllardır uyduğumuz kuralları takip ederek bu karara vardık. Söyleyeceklerinizi dinlemek için ileride bir toplantı daha yapacağız." İçimden bir his bannunun boş bir jest olduğunu söyledi. İnsanlar diledikleri kadar konuşabilirdi, kraliçenin kimseyi dinlemeye niyeti yok.

"Verdiğimiz karar Moroi'ların çıkarları doğrultusundadır. Gardiyanlar zaten yeterince mükemmel." Salonun duvarlarının dibinde duran gardiyanları işaret etti. Yüzlerindeki ifade nötrdü ama onların da benim gibi konseyin yarısını yumruklanmak istediklerini tahmin edebiliyordum. "O kadar mükemmeller ki öğrencilerini bizleri daha erken yaşta savunmalar için yetiştirecekler. Yakın zamanda yaşadığımız benzer trajedilere karşı korunacağız."

Yas tutarcasına başını öne eğdi. Dün gece Priscilla için ağlayışını hatırladım. Numara mı yapıyordu? En yakın arkadaşıyla ölümü, Tatiana için sadece istediklerini elde etmekte kullanacağı bir yol muydu? O bile bu kadar katı biri olamazdı.

Kraliçe başını kaldırıp devam etti. "Tekrar ediyorum, düşüncelerinizi duymaktan memnun oluruz ama kanunlarımız doğrultusunda bu konu kapanmıştır. Diğer toplantılar için yas süresinin dolmasını bekleyeceğiz."

Ses tonu ve vücut dili tüm tartışmaların burada bittiğini gösteriyordu. Derken sabırsız bir ses odadaki sessizliği böldü.

Benim sesim.

"Ben düşüncelerimi şimdi dile getirmek istiyorum."

Lissa beynimin içinde bağırıyordu. *Yerine otur!* Ama çoktan ayağa fırlayıp konseyin masasına doğru yürümeye başlamıştım. Konsey üyelerinin beni görecekləri ama gardiyanların müdahale etmesine gerek kalmayacak bir mesafede durdum. Konsey görevlisi kuralları çiğnediğim için çok öfkelen-di.

"Konsey protokollerini çiğneyerek çizgiyi aşıyorsun! Yerine otur yoksa dışarı atılacaksın." Gelmelerini beklermiş gibi gar-

diyanlara baktı ama kimse kıpırdamadı. Ya beni tehdit olarak görmemişlerdi ya da ne yapacağımı merak ediyorlardı. Ben de ne yapacağımı merak ediyordum.

Tatiana zayıf bir el hareketiyle konsey görevlisine beni rahat bırakmasını işaret etti. "Bugün protokol o kadar çiğnerolsa ki bir olay daha çıkması bir şeyi değiştirmez."

Ardından nazikçe bana gülümsedi, arkadaşımız gibi davranıyordu. "Ayrıca gardiyan Hathaway en değerli varlıklarımızdan biri. Her zaman söyleyecekleriyle ilgilenmişimdir."

Gerçekten öyle miydi? Öğrenme zamanı gelmişti. Konseye hitaben konuştum.

"Geçirdiğiniz kanun delice." Küfretmediğim için kendimi takdir ettim. Duruma *deliceden* çok daha uygun bir sürü sözfatar biliyordum. Kim bana görgüsüz diyebilirdi? "Nasıl olur da on altı yaşındaki gençlerin hayatlarını riske atmayı normal görürsünüz?"

"Sadece iki yıllık bir fark söz konusu," dedi Tarus prensi. "On yaşındakileri savaşılmaya yolluyor değiliz."

"İki yıl çok büyük bir fark." On altı yaşındaki halimi düşündüm. O iki yılda neler değişmişti? Lissa'yla kaçmış, arkadaşlarımdan ölümünü izlemiş, dünyayı dolaşmış, aşık olmuştum... "İki yılda bütün bir ömür yaşanır. Eğer sizin için ön cephelelerde savaşılmaya devam etmemizi istiyorsanız o iki yılı bize borçlusunuz."

Bu sefer seyircilere baktım. Tepkiler karışık. Bazıları bana açıkça hak veriyordu. Bazıları verilen karardan memnunmuş gibi davranıyordu. Diğerleri gözlerime bakmaktan kaçınıyor-

lardı. Fikirlerini değiştiren ben mi olmuştum? Kararsız mıydılar? Bencillikleri yüzünden utanmışlar mıydı? Anahtar onlardı.

"İnan bana, sizlerin gençliğinizin tadını çıkarmanızı istemiyorum." Konuşan Nathan İvashkov'du. "Ama artık böyle bir seçeneğimiz yok. Strigoi'lar bastırıyor. Her gün daha fazla Moroi ve gardiyan kaybediyoruz. Daha fazla savaşçı bu durumu değiştirir, zaten o son iki yılda dampir yetenekleri boşa gidiyor. Bu plan iki ırkı da koruyacak."

"Benim ırkımın çok daha çabuk ölmesine yol açacak!" dedim. Kontrolümü kaybedersem bağırırmaya başlayabileceğimi kavramıştım. Devam etmeden önce derin bir nefes aldım. "Dampirler dövüşmeye hazır olmayacak, eğitimleri eksik kalacak."

Ve bu noktada Tatiana yeniden elindeki kozu oynadı. "Yine de sen verdiğin ifadede o yaştayken dövüşebildiğini söyledin. On sekiz yaşına basmadan önce bazı gardiyanların hayatları boyunca öldürdüğünden daha çok Strigoi öldürmüştün."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ben," dedim soğuk bir sesle, "mükemmel bir öğretmen tarafından eğitildim. Şimdi kilit altında tuttuğunuz kişi tarafından. Yeteneklerin ziyan olmasından bahsetmek istiyorsanız gidip kendi hapishanenize bakın."

Seyirciler arasında hafif bir kıpırdanma oldu. Tatiana'nın yüzündeki arkadaş canlısı ifade kayboldu. "Bu konuyla bugün ilgilenmeyeceğiz. Bugünün konusu kendimizi korumak. Daha önce senin de gardiyan sayısının azlığından bahsettiği-

ni hatırlıyorum.” Dün gece sarf ettiğim kelimeleri bana kullaniyordu. “Daha fazla gardiyan lazım. Sen ve arkadaşların bizi savunabileceğinizi ispatladınız.”

“Biz istisnayız!” Kendini beğenmiş bir laf gibi görünce lirdi ama doğruydu. “Bütün öğrenciler o seviyeye ulaşmıyor”

Kraliçenin gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi ve sesi y niden ipeksi bir yumuşaklığa kavuştu. “O zaman belki de daha iyi eğitilmeleri gerekir. Belki seni St. Vladimir’e veya başka bir akademiye eğitmen olarak yollamalıyız. Böylece diğerlerinin hazırlanmasını sağlayabilirsin. Anladığım kadarıyla sarayda evraklarla ilgili bir görev verilecekmiş. Eğer çıkardığımız kanunun başarıya kavuşması için yardım etmeyi istersen bu kararı değiştirip seni bir eğitmen yapabiliriz. Böylece konuyuculuk görevine daha çabuk dönebilirsin.”

Yüzümde tehlikeli bir gülümseme belirdi. “Sakin,” diye uyardım kraliçeyi, “beni tehdit etmeyi, bana rüşvet vermeyi veya şantaj yapmayı deneme. Asla. Sonuçlarından hoşlanma-sın.”

Fazla ileri gitmiş olabilirdim. Seyirciler şaşkın şaşkın birbirlerine baktı.

Bazılarının yüzünde hoşnutsuz ifadeler belirmişti, sanki benden daha iyisini bekliyorlardı. O Moroi’lardan bazıları tanıyordum. Adrian’la ilişkimden ve kraliçenin bundan ne kadar nefret ettiğinden bahsettiklerini duymuştum. Ayrıca dün geceki törene katılan soylulardan bazıları da seyircilerin arasındaydı. Tatiana’nın beni dışarı çıkardığını gördükleri için bugünkü çıkışımı bir tür intikam zannediyorlardı.

Tepki verenler sadece Moroi’lar olmadı. Bana hak verseler de gardiyanlardan bazıları beni götürmek üzere birkaç adım öne çıktı. Kıpırdamadım ve bu hareketsizliğim Tatiana’nın korkusuzluğuyla birleşince gardiyanların da durdukları yerde kalmalarını sağladı.

“Bu konuşma bizi yordu,” dedi Tatiana. Kraliçe olduğunu vurgulamak için “Biz” diye konuşmuştu. “Bir sonraki toplantıda dilediğin gibi konuşabilirsin. Hoşuna gitsin gitmesin karar verildi. Artık kanun bu.”

Gitmene izin veriyor, dedi Lissa’nın zihnindeki sesi. Başın ylice belaya girmeden geri çekil.

Komik çünkü öfkeden köpürmek üzereydim. Lissa’nın kelimeleri beni durdurdu ama içerikleri yüzünden değil. Lissa’nın kendisi yüzünden. Adrian’la sonuçları tartışırken oylama mantığında hatalı bir yan bulmuştum.

“Oylama adil değil,” diye açıkladım. “Çünkü yasal değildi.”

“Şimdi de başımıza avukat mı kesildiniz Bayan Hathaway?” Kraliçenin eğlendiği belliydi. Beni küçümsediğini belli etmek için gardiyan unvanımı kullanmamıştı. “Kraliçenin oyunun diğer oylardan daha önemli sayılmasını kastediyor-sanız size Moroi’ların yüzyıllardır bu sistemi kullandığını hatırlatırım.” Konsey üyelerine baktığında kimse itiraz etmedi. Ona karşı oy verenler bile söylediğinde kusur bulamadı.

“Ama bütün konsey oy vermedi,” dedim. “Son birkaç yıldır konseyde boş bir koltuk var. Ama artık değil.”

Arkadaşlarımın oturduğu yeri işaret ettim. “Vasilisa Drago-mir on sekiz yaşında ve ailesinin hakkı olan koltuğa oturabi-

“Bütün bu karmaşada ben bile onun doğum gününü unutmuşum.”

Bütün gözler Lissa’ya döndü. Arkadaşım bu durumdan hoşlanmamıştı. Ama göz önünde olmaya alışkındı. Kendi den ne beklendiğini ve nasıl davranması gerektiğini biliyordu. Ezilip büzülmektense dimdik durdu ve soğuk, soylu bakışlarını kraliçeye çevirdi. Ona baktığınızda her an konsey masasına gidip doğuştan hakkı olan yeri talep edeceğini düşünürdünüz. Bu haşmerli tavır yüzünden mi yoksa ruh gücü kullandığı için mi bilmiyorum ama kimse bakışlarını ondan ayıramadı. Güzelligi her zamanki gibi etkileyiciydi ve herkes ona hayranlıkla bakıyordu. Dimitri’nin değişimi insanlar için gizemini korur da onun bize geri geldiğine inananlar Lissa’yı bir tür aziz gibi görüyordu. Birçok kişinin gözünde çok önemli bir figür dönüşmeye başlamıştı. Aile ismi zaten güçlüydü, Strigo’u geri getirme yeteneği de buna eklenince görmezden gelinmesi zor bir haline gelmişti. Kibirli bir ifadeyle Tatiana’ya baktım. “Yaşal oy verme yaşı on sekiz değil mi?” *Şah mat sürtüük.*

“Evet,” dedi neşeli bir sesle. “Eğer yeterli sayıda Dragomir olsaydı.”

Zaferimin sarsıldığını söyleyemem ama kesinlikle ısıltısını kaybetmişti. “Ne?”

“Nisap kuralı. Kanunlar gereği bir Moroi ailesinin konseyde oy verebilmesi için ortada bir aile olmalı. Onun ailesi yok. O rek bir kişi.”

İnanamayan gözlerle kraliçeye baktım. “Demek istediğiniz o vermek için çocuğu mu olmak zorunda?”

Tatiana sırtıttı. “Elbette şimdi değil. Bir gün. Bir ailenin oy verme hakkı olması için en az iki üyesi olmalı ve bu üyelerden biri on sekizin üzerinde olmalı. Tüm bu söylediklerim Moroi kanunu. Yüzyıllardır kanun kitabımızda yazıyor.”

Birkaç kişinin yüzünde kafalarının karıştığını ve şaşırıklarını belli eden ifadeler vardı. Bahsi geçen kanunun fazla kişi tarafından bilinmediği belliydi. Elbette bu durum garip değildi çünkü kraliyet ailelerinden birinin tek bir üyesinin kalması çok nadir ve nadir zamanda görülmüş bir durum değildi. Önceden yaşanmışlığına da şüpheliydim.

“Söylediği doğru,” dedi Ariana Szelsky isteksizce. “O kanunu okumuştum.”

İşte zaferimin sarsıldığı an buydu. Szelsky ailesi güvendiğim ailelerden biriydi. Ariana annemin koruduğu adamın ablasıydı. Kitap delisiydi ve kanunun aleyhine oy kullanmıştı. Büyük ihtimalle doğruyu söylüyordu.

Cephanem tükenmişti, söyleyecek söz bulamadım. Başladığım yere döndüm.

“Bu duyduğum en saçma kanun,” dedim Tatiana’ya.

Bu söz bardağı taşıran son damla oldu. Tatiana’nın yüzündeki bütün arkadaş canlısı ifade kayboldu ve konsey görevlisine döndü.

“Görürün şu kızı!” diye bağırdı. İçeriye kaplayan gürültüye rağmen sesi herkesinkini bastırmıştı. “Bu tür kaba tavırları alttan almayacağız!”

Gardiyanlar hemen o an yanımda belirdi. Son zamanlarda ne kadar sık sürüklenerek bir yerlerden çıkarıldığım düşün-

lürse artık alışmıştım. Gardiyanlarla mücadele etmedim ama çenemi de kapamadım.

“Eğer isteseydin nisap yarasını değiştirebilirdin seni sü-tük!” diye bağırdım. “Bencil bir korkak olduğun için yasayı çarpıtıyorsun! Hayatının en büyük hatasını yapıyorsun. Buna pişman olacaksın! Bekle ve gör, bunu asla yapmamış olmayı dileyeceksin!”

Tiradımı kimse duydu mu bilmiyorum çünkü koridora çı- karılmıştım. Beni götüren üç gardiyan dışarı çıkana kadar ya- kamı bırakmadı. Beni bıraktıklarında bir an hiçbirimiz ne ya- pacağımızı bilemedik.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum. Sesimin sakın çıkmasına gayret etmiştim. Hala sinirliydim ama sebebi gardiyanlar de- ğildi. “Beni hapse mi atacaksınız?” Beni Dimitri’ye götüreceği düşünülürse hapse atılmak ödül gibiydi.

“Bize sadece seni çıkarmamız söylendi,” dedi gardiyanlardan biri. “Kimse sonrasında seninle ne yapacağımızı belirtmedi.”

Yaşlı ama güçlü görünen bir diğer gardiyan endişeli gözler- le beni süzdü. “Yerinde olsam onlar beni cezalandırmaya fırsat bulmadan önce kaçırdım.”

“Gerçi eğer isterlerse nerede olursan ol, seni bulurlar,” diye ekledi ilk gardiyan.

Bu sözle beraber üçü içeri döndü ve ben kafam karışmış halde dışarıda kaldım. Vücudum kavga etme arzusu içindeydi ve içim ne zaman çaresiz hissetsem beni saran öfkeyle do- luydu. Bütün o bağırış çağırış boşunaydı. Hiçbir şey elde ede- memiştim.

“Rose?”

Kendimi duygularımın pençesinden kurtarıp binaya bak- tım. Yaşlı gardiyan içeri girmemişti, kapının eşiğinde duru- yordu. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün de ğil- di ama gözlerinde bir parıltı vardı. “Bir anlamı var mı bilmem ama,” dedi bana, “içeride muhteşemdin.”

Gülümsemek istemedim ama dudaklarım bana ihanet etti. “Teşekkürler,” dedim.

Belki de bir şeyler elde etmiştim.

22

Yaşlı gardiyanın öğüdünü tutup oradan kaçmadım ama binanın önünde oyalandığım da söylenemezdi. Kira ağaçlarının dibine gidip bekledim, salondakilerin dışarı dökülmesi an meselesiydi. Ya da ben öyle sanıyordum. Dakikalar geçti ve hiç kimse dışarı çıkmadı. Lissa'nın zihnine kaydığım da tartışmaların devam ettiğini gördüm. Tatiana iki kere toplantının sona erdiğini duyurmuştu, yine de herkes gruplar halinde kanunu tartışıyordu.

Tasha, Lissa ve Adrian'ın yer aldığı gruptaydı. Uzman çok iyi becerdiği o tutkulu nutuklarından birini atıyordu. Sıra politik hamlelere geldiğinde Tasha, Tatiana kadar soğuk ve hesaplı değildi ama sistemin açıklarını iyi bilir ve fırsatları atlamazdı. Yaşın indirilmesine karşıydı. Moroi'ların dövüşmeyi öğrenmesi gerektiğine inanıyordu. Bu iki konuda bir ilerleme gösteremediği için bir sonraki seçeneğe atladı. O da Lissa'ydı.

"Onları kurtarabilecekken neden Strigoi'ları öldürmekten bahsediyoruz?" Tasha bir kolunu Lissa'nın, diğerini Adrian'ın omuzuna attı.

Lissa olabildikince kendinden emin görünmeye çalışıyordu ama Adrian bir pundunu bulsa oradan kaçacağı belliydi. "Çağdışı kanunlarımız yüzünden oy hakkı elinden alınan Valisa bize Strigoi'un geri getirilebileceğini gösterdi."

"Bu henüz ispatlanmadı," diye bağırdı kalabalıktan biri.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye karşılık verdi yanındaki kadın. "Kızkardeşim onu getiren gruplaydı. Kesinlikle dampir olduğunu söylüyor. Güneşe bile çıkmış!"

Tasha kadını onaylamak için başını salladı. "Ben de oradaydım. Şimdi bunu diğer Strigoi'lara da yapabilecek iki ruh kullanıcımız var."

Tasha'ya saygı duysam da bu konuda yüzde yüz onun tarafında değildim. Lissa'nın Dimitri'ye kazık saplamak için fazla güç harcaması gerekmişti. Aramızdaki bağı geçici olarak koparacak kadar fazla güç. Bir kez yapması bir daha yapabileceği anlamına gelmiyordu. Bunu isteyebilirdi ama Tasha'nın yanında dururken bence asıl amacı başkalarına yardım etmekti. Bense ruh kullanıcılarının ne kadar güç harcarsa o kadar çabuk delirdiklerini iyi bildiğim için onun adına korkuyordum.

Ve Adrian... Bunu tartışmaya bile gerek yoktu. Gidip Strigoi'lara kazık saplamak istese bile bir tanesini geri getirecek kadar şifa gücü yoktu. En azından şimdilik. Moroi'ların elementleri farklı şekillerde kullanması olağandışı değildi. Bazı

ateş kullanıcıları, örneğin Christian, alevleri kontrol edebilecek kadar yetenekliydi. Fakat diğerleri güçlerini odayı kullanmak için kullanırdı. Aynı şekilde ruh gücü konusunda Lissa ve Adrian'ın farklı becerileri vardı. Adrian'ın şifa alanında o güne kadar elde ettiği en büyük başarı birinin kolundaki kırığı iyileştirmekti. Lissa da ne kadar denerse denesin rüyalar da dolaşamazdı.

Yani aslında Tasha'nın elinde Strigoi'ları kurtarma becerisine sahip olan tek bir ruh kullanıcısı vardı ve o da bu canavarların onlarcasını dönüştüremezdi. Tasha bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.

"Konsey yaş kanunlarıyla vakit kaybetmemeli," diye devam etti. "Kaynaklarımızı kullanıp başka ruh kullanıcıları bulmalı ve Strigoi'ları kurtarmak için onları eğitmeliyiz." Bakışlarını kalabalıktaki birine dikti. "Martin, kardeşin kendi iradesine karşın dönüştürülmedi mi? Yeterince çalışırsak onu sana geri getirebiliriz. Hem de canlı olarak. Onu tanıdığın haliyle. Diğer alternatif, gardiyanların onu buldukları zaman kalbine bir kazık saplaması. Elbette bu olana kadar kardeşin bir sürü masumu öldürmüş olacak."

Evet, Tasha işinde iyiydi. Çizdiği güzel resim Martin'i neredeyse gözyaşlarına boğacaktı. İsteyerek Strigoi'a dönüşenlerden bahsetmedi. Lissa yanında duruyor, Strigoi'ları kurtaracak bir orduyla ilgili ne hissettiğini bilemese de tüm bunların Tasha'nın aklındaki daha büyük planın parçası olduğunu kavriyordu. Bu büyük plana Lissa'nın oy hakkını kazanmasını sağlamak da dahildi.

Tasha, Lissa'nın yeteneklerini ve karakterini öne çıkardı, yasanın çağdışı olduğunun altını çizdi. Durumun eşsizliğini vurguladı. Ayrıca on iki ailenin temsilcilerinin yer aldığı bir konseyin her yerdeki Strigoi'lara Moroi'lar arasındaki birliği göstereceğini söyledi.

Daha fazlasını dinlemek istemedim. Tasha'yı yapmakta olduğu politik büyüyle baş başa bıraktım. Lissa'yla daha sonra konuşurdum. Olanlar yüzünden hala çok öfkeliydim ve daha fazla o odada olmaya katlanamayacaktım. Lissa'nın zihninden ayrılıp kendiminkine döndüm ve önüme dikilmiş bana bakan biriyle karşılaştım.

"Ambrose!"

Dünyadaki en yakışıklı dampirlerden biriydi -Dimitri'den sonra elbette- ve film yıldızı gülümsemesiyle bana bakıyordu. "Öylesine hareketsizdin ki Dirad'a dönüşmeyi denediğini sandım."

Gözlerimi kırıştırdım. "Neye?"

Kiraz ağaçlarını işaret etti. "Doğa ruhları. Ağaçlarla bütünleşen kadınlar."

"Bu bir iltifat mı emin değilim," dedim. "Seni yeniden görmek güzel."

Ambrose kültürümüzdeki gerçek garipliklerden biriydi. Ne gardiyan yemini eden ne de kaçıp insanların arasına saklanan erkek bir dampir. Dişi dampirler aile kurmak için gardiyanlarla katılmamayı tercih edebilirdi. Bu yüzden sayımız azdı. Ya erkekler? Onların hiçbir bahanesi yoktu. Ama boynunu büküp dışlanmayı kabul etmek yerine Ambrose, kalıp Moroi için

başka işler yapmayı tercih etmişti. Üst düzey bir hizmetkardı. Seçkin partilerde içki servisi yapar veya soylu kadınları eğlendirirdi. Ayrıca dedikodular doğruysa Tatiana'nın sevgilisiydi. Ama bunu düşünmek bile ürkütücüydü. Bu fikri kafamdan uzaklaştırdım...

"Seni görmek de," dedi bana. "Ama doğayla birleşmeyi denemiyorsan ne yapıyorsun?"

"Uzun hikaye. Konsey toplantısından atıldım."

Etkilenmiş gibiydi. "Gerçekten dışarı mı atıldın?"

"Sürüklendim, diyebilirim. Seni ortalarda görmeyince şaşırılmıştım," diye şaka yaptım. "Gerçi bütün hafta biraz meşguldüm."

"Benim de kulağıma geldi," dedi ve anlayışlı gözlerle bana baktı. "Aslında bir süredir burada değildim. Dün gece geldim."

"Eğlence için tam zamanında döndün," diye mırıldandım.

Ambrose'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, henüz alınan yeni karardan haberi yoktu. "Eee, şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ceza almış gibi görünmüyorsun. Cümleleri tamamlamaya fırsatın oldu mu?"

"Öyle de denebilir. Birini bekliyorum. Aslında odama dönecektim."

"İşin yoksa neden Rhonda Hala'yı görmeye gelmiyorsun?"

"Rhonda mı?" Kaşlarımı çattım. "Üzerine alınma ama geçen sefer halanın yeteneklerine çok da hayran kaldığım söylenemezdi."

"Alınmam," dedi neşeli bir sesle. "Ama seni ve Vasilisa'yı merak ediyordu. Yapacak işin yoksa..."

Tereddüt ettim. Yapacak daha iyi bir işimin olmadığı doğruydur. Dimitri ve konsey konusunda şimdilik elim kolum bağlıydı. Ama Ambrose'un falcı halası Rhonda'yı görmek istediğime emin değildim. Geçen sefer Rhonda'nın söylediklerinden bazıları doğru çıkmıştı ama hiçbirisi benim hoşuma giden kehanetler değildi.

"Tamam," dedim. "Ama fazla oyalanmayalım."

Yeniden gülümsedi ve beni daha önce de bir kez gittiğim binaya götürdü. İçinde soyluların gittiği lüks bir güzellik salonu ve spa vardı. Lissa'yla bir keresinde orada tırnaklarımızı yaptırmıştık. Ambrose beni Rhonda'nın odasına götürdüğünde içimde garip bir sızı duydum. Manikür ve pedikür... Şimdi dünyanın en anlamsız şeyleri gibi geliyordu. Yine de burada geçirdiğimiz o gün muhteşemdi. Lissa'yla çok eğlenmiştik ve birbirimize daha da yakınlaşmıştık. Okul saldırıya uğramadan ve her şey mahvolmadan hemen önceydi...

Rhonda *spanın* biraz uzağındaki bir arka odada fal bakıyordu. Hırpani görünüşüne rağmen işleri iyiydi, hatta kendi resepsiyonisti vardı. En azından eskiden öyleydi. Bu sefer masayı boş buldum. Ambrose beni doğrudan Rhonda'nın odasına götürdü. Değişmemişti, bir kalbin içinde olmaya benziyordu. Her şey kırmızıydı, duvar kağıdı, aksesuarlar, yerdeki yasıklar, her şey...

Rhonda yere oturmuş yoğurt yiyordu. Mistik güçlere sahip biri için fazlasıyla sıradan bir görüntüsü vardı. Kıvrıkcık, siyah saçları omuzlarına dökülmüştü, kulaklarındaki altın halkalar ışıltıyordu.

"Rose Hathaway," dedi neşeyle ve yoğurdu kenara kaldırdı. "Ne hoş bir sürpriz."

"Geleceğimi önceden görmedin mi?" diye sordum kuru bir sesle.

Dudaklarında hoş bir gülümseme belirdi. "Benim gücüm o değil."

"Yemeğini böldüğümüz için özür dileriz," dedi Ambrose, zarifçe kadının yanına oturdu. "Ama Rose'u yakalamak kolay değil."

"Tahmin ederim," dedi. "Onu buraya getirebilmene şaşırdım. Senin için ne yapabilirim, Rose?"

Omuz silkip Ambrose'un yanına çöktüm. "Bilmiyorum. Beni buraya Ambrose getirdi."

"Geçen faldan memnun kalmamış," dedi Ambrose.

"Hey!" Azarlarcasına ona baktım. "Söylediğim tam olarak bu değildi."

Geçen sefer Lissa ve Dimitri benimleydi. Rhonda'nın tarot kartları Lissa'nın güçle ve ışıkla donanacağını, ayrıca Dimitri'nin en değer verdiği şeyi kaybedeceğini söylemişti. Öyle de oldu, Dimitri ruhunu kaybetti. Ya ben? Rhonda, zombi öldüreceğimi söylemişti.

Zaten hayatımın geri kalanı Strigoi avlamakla geçeceğinden bu da benim için bir şey ifade etmemişti. Şimdi düşününce, Rhonda'nın zombi derken Dimitri'nin Strigoi tarafını kaybedip etmediğini merak ediyordum. Kazığı ben saplamasam da önemli bir payım vardı.

"Belki yeni bir falla öncekiler anlam kazanır," dedi.

Zihnim bu sahtekarın yeni bir saçmalığına katlanamayacağımı söylüyordu. Bu yüzden dudaklarımdan dökülen kelimeler beni çok şaşırttı. "Sorun da bu. Önceki söylediklerin anlamlıydı. Kartların ne göstereceğinden korkuyorum."

"Kartlar geleceği belirlemez," dedi yumuşak bir sesle. "Bir şeyin olacağı varsa olur. Burada görsen de görmesen de. Ve gelecek sürekli değişir. Eğer seçeneklerimiz olmasaydı yaşamamızın anlamı olmazdı."

"Ben de tam buna benzer, karmaşık bir Çingene yanıtı bekliyordum," diye karşılık verdim.

"*Roman*," diye düzeltti Rhonda. "Çingene değil." Tüm ukalalığıma rağmen, anlaşılan keyfi yerindeydi. Rahatlık onların kanında vardı. "Kartları istiyor musun istemiyor musun?"

İstiyor muydum? Bir konuda haklıydı. Gelecek her şartta gerçekleşecekti. Kartların ne gösterdiğini de büyük ihtimalle yaşanana kadar anlamayacaktım.

"Tamam," dedim. "Eğlencesine. Zaten geçen sefer de büyük ihtimalle şanslı bir tahmindir."

Rhonda gözlerini devirdi, bir şey söylemek yerine tarot kartlarını karıştırdı. Hareketleri öyle ustacaydı ki sanki kartlar kendi kendilerine hareket ediyordu. Karıştırmayı bitirdiğinde kesmem için desteyi uzattı. Kestim ve yeniden birleştirdi.

"Geçen sefer üç kart yapmıştık," dedi. "Hoşuna giderse daha fazlasını yapabiliriz. Beşe ne dersin?"

"Ne kadar kart olursa ıskalama ihtimalin o kadar çoğalır."

"Zaten inanmadığına göre kart sayısının artması senin için sorun sayılmaz."

“Tamam o zaman. Beş kart.”

Kartları açarken yüzü ciddiye, gözleri hepsini inceledi. İki kart ters çıkmıştı. Sanırım iyiye işaret değildi. Geçen sefer mutlu görünümlü kartların iyi haber anlamına gelmediğini öğrenmiştim.

İlk kart kupa ikilisiydi. Üzerinde çiçekler arasında duran bir adamla kadın vardı. Güneş tepelerinde parlıyordu. Doğal olarak kart ters çıkmıştı.

“Kupa kartları duygularla alakalıdır,” diye açıkladı Rhonda. “Kupa ikilisi birleşmeyi, mükemmel aşkı ve duyguların canlanışını gösterir. Ama ters çıktığına göre...”

“Biliyor musun?” diye araya girdim. “Sanırım bu kartı anlamadım. Onu atlayabilirsin. Ne anlama geldiğini biliyorum.” Karttaki rahat rahat Dimitri ve ben olabiliydik. Kalp sızısından başka bir şey yoktu. Rhonda’nın kalbimi parçalayan şeyleri çözümlemesini dinleyemezdim.

İkinci karta geçti. Kılıçların kraliçesi.

Yine ters çıkmıştı.

“Bunun gibi kartlar belirli insanları temsil eder,” dedi Rhonda. Kahverengi saçları ve gümüş elbisesiyle kılıçların kraliçesinin emreden bir havası vardı. “Kılıçların kraliçesi zeki. Bilgiyle besleniyor, zekasıyla düşmanlarını yenebilir ve hırslıdır.”

İçini çekti. “Ama ters durduğu için...”

“Ters çıktığında, bütün bu özellikler bozulur. Hala zekidir, hala hırslıdır ama sinsi yollara başvurur. Burada bir sürü düşmanlık ve sahtekarlık var. Bir düşmanın var, diyebilirim.”

“Evet,” dedim ve taca baktım. “Kim olduğunu tahmin edebiliyorum. Az önce ona kendini beğenmiş sürtük dedim.”

Rhonda yorum yapmadı ve bir sonraki karta geçti. Kart düzdü ama keşke olmasaydı. Bir sürü kılıç vardı ve ortalarında elleri ve gözleri bağlanmış bir kadın duruyordu. Kılıç dokuzlusu.

“Haydi ama,” diye itiraz ettim. “Nedir bu kılıçlardan çektiğim. Geçen sefer de bunlardan çıkmıştı. Kılıçtan duvarın önünde ağlayan bir kadındı.”

“Haklısın ama,” diye beni uyardı Rhonda, “daha kötüsü de çıkabilirdi.”

“Buna inanmakta güçlük çekiyorum.”

Destenin kalanını eline aldı ve kartları karıştırdı. Kılıç onlusunu çıkardı. “Bunu çekmiş olabiliyordun.” Kartta üzerine bir sürü kılıç saplanmış, ölü bir adam vardı.

“Anlaşıldı,” dedim. Ambrose kıkırdadı. “Bunun anlamı ne?”

“Dokuz hapsedilmek demek. Bir durumdan kurtulamamak. Ayrıca iftira veya suçlama anlamına da gelebilir. Bir şeyden kaçmak için gerekli cesareti toplamaktır.” Kraliçeye bakıp konseye söylediklerimi düşündüm. Söylenenler kesinlikle suçlama sınıfına giriyordu. Ya tuzağa düşmek? Hayatım boyunca evrak işine çarptırılmak tuzağa düşmek sayılmaz mıydı?

Derin bir nefes alıp sordum. “Sonraki ne?” Çektiklerim arasında en iyi görünen buydu. Kılıçların altıslısı. Teknede bir sürü insan vardı, ayışığının aydınlatıldığı suda ilerliyorlardı.

“Bir yolculuk,” dedi.

"Daha yeni döndüm. Hatta son aylarda bir sürü yolculuk yaptım." Şüpheli gözlerle kadına baktım. "Sakın bana ruhani yolculuk falan deme?"

Ambrose yeniden güldü. "Rose, keşke her gün tarot kartı okutsan."

Rhonda onu duymazlıktan geldi. "Kupa olsaydı belki ama kılıç eylem anlamına gelir. Gerçek bir yolculuk."

Nereye gidecektim? Tatiana'nın önerdiği gibi akademiye mi dönecektim? Yoksa ona hakaret etmeme ve kuralları çiğnenememe rağmen bana gerçek bir görev mi verecekti? Saraydan uzakta bir görev?

"Bir şey arıyor olabilirsin. Hem ruhani hem fiziksel bir yolculuk olabilir," dedi, kesinlikle açık vermek istemiyormuş gibi konuşmuştu. "Sonuncu kart..." kaşlarını çatıp beşinci karta baktı. "Bu kart benden gizleniyor."

Karta baktım. "Kupa valesi. Bana oldukça açık göründü. Elinde kupa tutan bir vale."

"Normalde daha net bir görüşüm vardır. Kartlar benimle konuşur, nasıl birleştiklerini bilirim. Ama bu kartı bilmiyorum."

"Bu kartta belirsiz tek şey üstündekinin kız mı erkek mi olduğu." Karttaki kişi gençti ama saç ve yüz hatları cinsiyetini anlamayı imkansız kılıyordu.

"İkisi de olabilir," dedi Rhonda. "Büyük kartlar arasında en düşük seviyeli olandır. Kral, kraliçe, şövalye ve sonra vale. Bu vale her kimse güvenilir ve yaratıcı biri. İyimser. Belki seninle yolculuğa çıkacak ya da belki yolculuğunun nedeni olacak."

O anda kartlara inancım kaybolup gitti. Söyledikleri binlerce farklı şekilde yorumlanabilirdi. Bu sözleri ciddiye alamazdım. Genelde Rhonda şüpheliğimi farkedirdi ama dikleri hala kartın üzerindeydi.

"Bir türlü net bir şey söyleyemiyorum... Etrafında bir bulut var. Neden? Hiç mantıklı değil."

Onun tedirginliği ürpermeme yol açtı. Normalde tüm bunları sahtekarlık olarak görür, Rhonda'nın her şeyi uydurduğunu söylerdim. Kupa valesiyle ilgili de bir şeyler uydurması gerekmez miydi? Çok iyi bir gösteri sergilediği söylenemezdi. Mistik güçlerin onun daha fazla yalan söylemesini engellediğini düşünmek şüpheli tavrımı yumuşattı.

Rhonda içini çekip bakışlarını bana çevirdi.

"Bütün söyleyebileceğim bu kadar. Geri kalanının yararı oldu mu?"

Kartları taradım. Kalp sızısı. Düşman. Suçlama. Tuzak. Seyahat. "Bazılarını zaten biliyordum. Geri kalanlar daha fazla soru işareti yaratmaktan başka bir işe yaramadı."

Bilmiş bir tavırla gülümsedi. "Genelde öyledir."

Kehanetleri için ona teşekkür ettim, içten içe para ödemek zorunda kalmadığıma seviniyordum. Ambrose beni kapağa kadar geçirdi. Rhonda'nın falının etkisinden kurtulmaya çalıştım. Aptal kartlar canımı sıkmadan da yeterince sorunum vardı.

"İyi misin?" diye sordu. Güneş yükseliyordu. Kraliyet sarayı yakında uykuya dalacak, bu karışık gün sona erecekti. "Üzüleceğini bilsem seni buraya getirmezdin."

“Hayır, hayır,” dedim. “Mesele aslında kartlar değil. Ona da bir sürü şey dönüyor... Birinin seni de ilgilendirdiğini sanıyorum.”

İlk karşılaştığımızda kanundan bahsetmek istememiştik ama o da bir dampirdi ve gelişmeleri duymaya hakkı vardı. Ben anlatırken yüzündeki ifade değişmese de gözleri kocaman açıldı.

“Bir yanlışlık olmalı,” dedi en sonunda. “Bunu on altı yaşındakilere yapamazlar.”

“Evet, ben de öyle sanıyordum. Ama anlaşılan bu konuda ciddiler. Kararlarını sorgulamamdan çok hoşlanmadılar.”

“Sorgulama dediğim şeyin nasıl geçtiğini ancak hayal edebilirim. Bu durum sadece daha fazla dampirin gardiyanlıktan vazgeçmesine yol açacak. Tabii aynı zamanda beyinlerinin daha kolay yıkanmasına da.”

“Sanırım senin için hassas bir konu, ha?” diye sordum. Ne de olsa o da gardiyanlıktan ayrılmıştı.

Başını iki yana salladı. “Bu toplumun içinde kalmak bana göre neredeyse imkansızdı. O çocukların yanında benimki gibi güçlü arkadaşları yok. Eğer okulu bırakmaya karar vertilerse dışlanacaklar. Bu kanunun getireceği tek şey bu. Gençler ya ölecek ya da halklarından koparılacak.”

Güçlü arkadaşlar derken kimi kastettiğini merak ettim ama şimdi sormanın sırası değildi. “Kraliçe denen sürtük buna al-dırıyormuş gibi görünmüyor.

Ambrose’un yüzündeki dalgın ifade kayboldu. “Ona bu şekilde hitap etme,” diye beni uyardı. “Bu onun hatası değil.”

İnanılmaz. Gerçekten şaşırmıştım. Ambrose’u ilk kez öfkeli görüyordum. “Elbette onun hatası!.. En tepedeki Moroi o, unuttun mu?”

Kaşlarını çattı. “Bütün konsey oy kullandı. Sadece o değil.”

“Ama karar oyu onundu ve kanun lehine oy verdi.”

“Bir nedeni vardır. Onu benim kadar iyi tanımıyorsun. Böyle bir şeyi istiyor olamaz.”

Tam ona delirip delirmediğini soracakken kraliçeyle ilişkisini hatırladım. Romantik dedikodular doğruysa onu savunması anlaşılabilir. Hemen o anda kraliçeyi onun kadar iyi tanımak istemediğime karar verdim. Boynundaki ısırtık izleri kesinlikle mahrem aktivitelerin göstergesiydi.

“Aranızdaki ilişki sizi ilgilendirir,” dedim ona. “Ama o, düşündüğüm gibi biri değil. Daha önce beni de kandırmıştı. Hepsi numara.”

“Sana inanmıyorum,” dedi. “Kraliçe olarak birçok zor durumla uğraşmak zorunda. Bu kanunu değiştireceğine eminim.”

“Kraliçe olarak...” diye onu taklit ettim. “Onun zaten her şeyi değiştirecek...”

Zihnimde bir ses duyunca cümlemi tamamlayamadım. Lissa’ninkiydi.

Rose, bunu görmen gerek. Ama olay çıkarmayacağına söz ver. Lissa nerede olduklarını gösterdi.

Ambrose’un yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “İyi misin?”

“Evet. Lissa’nın bana ihtiyacı var.” İçimi çektim. “Seninle kavga etmek istemiyorum. Durumu farklı açılardan gördüğümüz belli, yine de esas noktada anlaşacağımızı sanıyorum.”

"O çocukları ölmeye yollamamaları gerektiği konusunda mı? Evet bu konuda anlaşıyoruz." Birbirimize gülümsedik ve aramızdaki kızgınlık ortadan kalktı. "Onunla konuşacağım Rose. Gerçek mesele neymiş öğrenip sana haber veririm, tamam mı?"

"Tamam." Herhangi birinin kraliçeyle içten bir konuşma yapacağına inanmak zordu ama belki de aralarındaki ilişki sandığımdan da ciddiye. "Teşekkürler. Seni görmek güzeldi."

"Seni de. Şimdi Lissa'ya git."

Bunu söylemesine gerek yoktu, durumun aciliyetini hissetmiştim. Lissa koşturup yol açan bir mesaj daha yolladı. *Konu Dimitri.*

23

Lissa'yı bulmak için bağı ihtiyacım yoktu. Kalabalık onun ve Dimitri'nin nerede olduğunu gösteriyordu. İlk düşüncem orta çağdaki gibi linç amaçlı bir gürültü toplandığı yönündeydi. Ardından insanların bir şeyi izlediğini anladım. İttirerek aralarından geçtim ve ön sıralara ulaştım. Gördüklerim karşısında donup kaldım.

Lissa ve Dimitri yan yana bir banka oturmuştu. Karşılarında üç Moroi ve Hans vardı. Etrafta gardiyanlar vardı. İşler kötüye giderse harekete geçmeye hazırdılar. Daha konuşulanları duymadan durumu anlamıştım. Karşımdaki bir sorgulamaydı, Dimitri'nin tam olarak ne olduğuna karar vermek için yapılan bir araştırma.

Normal koşullarda burası resmi bir sorgulama için garip bir seçimdi. Eddie'yle çalıştığımız avlulardan biriydi. Kilisenin yakınlarındaydı. Çimenlik alan kutsal topraklardan sayılmazdı ama acil bir durumda oradakilerin Tanrı'nın evine koşabi-

leceği kadar yakındı. Haçlar Strigoî'lara zarar vermezdi. Ama hiçbir kilise, cami gibi kutsal alanlara giremezdi. Hem de sabah güneşi düşünülüğünde Dimitri'yi sorgulamak için herkesin güvende olacağı bir yer seçtikleri söylenebilirdi.

Moroî savcılardan birini tanıdım. Reece Tarus. Anne tarafından Adrian'la akrabaydı ama kanun lehine konuşmuştu. Ondan hoşlanmadığıma karar verdim. Dimitri'yle konuşurken kullandığı ses tonunu da beğenmemiştim.

"Güneşi kör edici buluyor musun?" diye sordu Reece. Elinde, maddeleri tek tek işaretlediği bir liste vardı.

"Hayır," dedi Dimitri. Sesi yumuşak ve kontrollüydü. Dikkati savcılardaydı. Beni görmemişti ve böylesi daha da iyiydi. Onu seyretmek ve bu anın tadını çıkarmak istiyordum.

"Ya doğrudan güneşe bakarsan?"

Dimitri duraksadı. Bir an gözlerindeki parıltıyı yakaladım. Ne anlama geldiğini biliyordum. Soruyu aptalca bulmuştu. Gülmek istediye bile duruşunu bozmadı.

"Güneşe uzun süre bakan herkes kör olur," diye karşılık verdi. "Buradaki herkes ne kadar bakabilirse ben de o kadar bakabilirim."

Bu yanıt Reece'in hoşuna gitmedi ama son derece mantıklıydı. Dudaklarını büzüp bir sonraki soruya geçti. "Derini yaşıyor mu?"

"Şu an için hayır."

Lissa kalabalığa bakıp beni gördü. Benim aksime o, aracılığıyla benim varlığımı hissedemiyordu ama bazen sezgileri sayesinde yakınında olduğumu anlardı. Ruh kullanıcıları

kıyılarının aurasını görebildiğinden, benimkini hissettiğini sanıyordum. Savcılara dönmeden önce bana gülümsedi.

Lissa'nın bu hareketi Dimitri'nin gözünden kaçmadı. Neye baktığını merak etti ve gözleri beni buldu. Dikkati dağıldığı için Reece'in bir sonraki sorusunda tökezledi. Soru şuydu. "Gözlerin arada bir kırmızıya dönüşüyor mu?"

"Ben..." Dimitri bir süre bana bakmayı sürdürdü ve sonra Reece'e döndü. "Uzun zamandır etrafımda ayna yok. Sanırım gözlerim kırmızıya dönse gardiyanlar farkedirdi. Fakat hiçbir şey söylemedi."

Yakınlardaki gardiyanlardan biri ufak bir ses çıkardı. Ciddiyetini güçlkle koruyordu, onun da bu saçma sapan sorgulamadan sıkıldığını anladım. Adını bilmiyordum ama uzun zaman önce saraya geldiğimizde o ve Dimitri sohbet etmişti. Eğer eski arkadaşlarından biri Dimitri'nin yeniden dampir olduğuna inanıyorsa bu iyiye işaretti.

Reece'in yanındaki Moroî etrafa bakıp sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştı ama anlayamadı. Sorgulama devam etti, bu sefer Dimitri'ye kendisinden istenirse kiliseye girip giremeyeceği soruldu.

"İsterseniz hemen şimdi girebilirim," dedi savcılara. "İsterseniz yarın törene katılırım." Reece kağıdına bir şeyler not aldı. Gidip rahipten, Dimitri'nin üstüne kutsal su dökmesini istese şaşırılmazdım.

"Bütün bunlar dikkat dağıtmak için," dedi tanıdık bir ses kulağıma. "Duman ve ayna oyunları. Tasha öyle söylüyor." Christian yanımda duruyordu.

“Bu işin yapılması gerekiyor,” diye karşılık verdim. “Arık Strigoi olmadığını kabul etmeliler.”

“Ever ama yaş kanunu yeni imzalandı. Hemen ardından kraliçe bu görüşmelere onay verdi. Çünkü insanların dikkatinin buraya kaymasını istedi. Toplantı salonunu ancak bu şekilde boşaltabildiler. *Hey, gidip diğer gösteriyi izleyin!*”

Tasha'nın bu kelimeleri söylediğini duyar gibiydim. Her şeye rağmen dediklerinde gerçeklik payı vardı. Kendimle çelişkiye düştüm. Dimitri'nin özgür kalmasını istiyordum. Eskiye dönmesini istiyordum. Ama Tatiana'nın bu durumu kendi politik çıkarları için kullanmasından hoşlanmamıştım. Tarihimizdeki belki de en önemli olaydı. Dimitri'nin kaderi gösteri haline getirilmemeliydi.

Reece şimdi Lissa'ya ve Dimitri'ye baskın gecesi yaşadıklarını bütün detaylarıyla anlatmalarını söylüyordu. Aynı şeyleri defalarca tekrarladıklarını tahmin ettim. Dimitri munis bir görüntü çizse de o geceyi düşünmek huzursuz hissetmesine yol açtı. Strigoi'ken yaptıklarından duyduğu suçluluk kendini belli etti. Ama Lissa'nın olayları anlatışını dinlediğinde yüzü yeniden aydınlandı. Huşu. Hayranlık. İçim kıskançlıkla doldu. Duyguları romantik değildi ama bir önemi yoktu. Beni reddetmişti ama arkadaşına dünyadaki en muhteşem şeymiş gibi bakıyordu. Bana bir daha onunla konuşmamamı söylerken Lissa'ya onun için her şeyi yapacağını anlatıyordu. Bir kez daha bana haksızlık edildiğini hissettim. Artık beni sevmediğine inanmayacaktım. Tüm yaşadıklarımızdan sonra imkansızdı. Birbirimiz için hissettiklerimizden sonra bu mümkün değildi.

Christian, “Yakın görünüyorlar,” derken sesi şüpheliydi. Ona boşuna endişelenmemesini söyleyecek zamanım olmadı çünkü Dimitri'yi dinlemek istiyordum.

Değişiminin hikayesini takip etmek diğerleri için zordu çünkü ruh hala yanlış anlaşılıyordu. Reece kafasının alabildiği kadarını dinleyip sorgulamayı Hans'a devretti. Hans pratik biriydi, soru sormakla vakit kaybetmedi. O, eylem adamıydı. Kazığı eline alıp Dimitri'den kazığa dokunmasını istedi. Etraftaki gardiyanlar Dimitri'nin kazığı alıp saldırıya geçmesi ihtimaline karşı hazır ola geçti.

Bunun yerine Dimitri sakince kazığa uzandı ve birkaç saniye kazığın ucunu tuttu. Acı çığlıkları atmayınca kalabalık rahatsız bir nefes aldı. Herkes Strigoi'un gümüşe dokunamadığını bilirdi. Dimitri acı çekiyor değil de canı sıkılıyor gibi görünüyordu.

Derken herkesi şaşırtan bir şey yaptı. Elini çekti ve Hans'a kolunun alt tarafını işaret etti. Hava güneşliydi, bu yüzden Dimitri tişört giymişti ve kolları çıplaktı.

“Beni onunla yarala,” dedi Hans'a.

Hans kaşlarını çatı. “Kazıkla seni kesersem canın yanar.”

“Eğer Strigoi'sam acı katlanılmaz olacaktır,” diye hatırlattı Dimitri. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. Karşımdaki savaşırken gördüğüm, asla geri çekilmeyen Dimitri'ydi. “Haydi yap.”

Hans başlangıçta tepki vermedi. Beklenmedik bir durumdu. Karar anını yüzündeki ifadenin değişmesinden anladım. Kazığın ucunu Dimitri'nin tenine yasladı ve kanatacak kadar derine batırarak kesti. İçtikleri kan dışında kan görmeye alış-

kın olmayan birçok Moroi bu şiddet eylemine inleyerek karşılık verdi. Hep birlikte daha iyi görebilmek için öne doğru eğildik.

Dimitri'nin yüzünden acı çektiği anlaşılıyordu ama gülmeye tılsım bir Strigoï'a sadece acı vermez onu yakardı. Kazıkla çok Strigoï'u yaralamıştım ve nasıl bağırdıklarını biliyordum. Dimitri dudağını ısırıp kanayan koluna baktı. Gözlerinde gururlu bir ifade gördüğüme yemin edebilirdim.

Çığlık atmaya başlamayacağı kesinleştiğinde Lissa omuzlandı. Amacını hemen anladım, onu iyileştirmek istiyordu.

"Bekle," dedi Hans. "Bir Strigoï'un yarası dakikalar için de iyileşir."

Hans'a hakkını vermeliydim. Aynı anda iki test birden yapmıştı. Dimitri ona minnettar bir bakış attı ve Hans başını sallayarak onayladı. O zaman Hans'ın ona inandığını anladım. Hans, Dimitri'nin vampir olduğuna karar vermişti ve bana ne kadar evrak dosyalatırsa dosyalatsın bu yüzden onu hep sevdim.

Hepimiz durup Dimitri'nin kanayan kolunu izledik. Hatalıklı bir manzaraydı ama test işe yaramıştı. Yaranın iyileşmeyeceği belliydi. Lissa eğilip yarayı iyileştirdiğinde kalabalıktan büyük bir tepki aldı. Mırıltılar etrafımı sardı, herkes hayran bakışlarla Lissa'yı süzdü.

Reece kalabalığa baktı. "Bizimkilere ekleyecek sorusu olan var mı?"

Kimse konuşmadı. Hepsi gördükleri karşısında aptallaşmıştı. Biri öne çıktı.

"Benim var," diyerek onlara doğru yürüdüm.

Hayır Rose, diye yalvardı Lissa.

Dimitri'nin yüzünde de husursuz bir ifade vardı. Herkes aynı şekilde bakıyordu. Reece bakışlarını bana çevirdiğinde konsey karşısındaki halimi ve Tatiana'ya sürtük deyişimi hatırladığımı tahmin ettim. Ne düşündüklerini aldırmadığımdan ellerimi kalçalarıma koydum. Şimdi Dimitri'yi benimle yüzleşmeye zorlayabilirdim.

"Strigoï olduğun dönemde," diye söz başladım, herkesin neye inandığını görmesi için geçmiş zamanda konuşmuştum, "Çok sağlam bağlantıların vardı. Rusya'daki ve ABD'deki Strigoï'ların yerlerini biliyordun. Yanılıyor muyum?"

Dimitri temkinli gözlerle beni süzdü, nereye varmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyordu. "Haklısın."

"Yerlerini hala biliyor musun?"

Lissa kaşlarını çatı. Dimitri'nin diğer Strigoï'larla bağlantısı olduğunu ima ettiğimi zannetti.

"Evet," dedi. "Elbette eski yerlerindeyseler." Yanıtı daha yumuşak bir ses tonuyla söylemişti. Taktiğimi tahmin etmiş miydi yoksa kendime özgü mantığımın işe yarayacağını mı düşünüyordu bilmiyordum.

"Bu bilgiyi gardiyanlarla paylaşır mısın?" diye sordum. "Onlara saldırbilmemiz için bize Strigoï'ların saklandıkları yerleri söyler misin?"

Bu söz sonunda bir tepki aldı. Strigoï'ların peşine düşmek en yoğun tartışılan konulardan biriydi. Kalabalıktan çeşitli homurtular yükseldi. Bazıları Strigoï'ların peşine düşmeyi in-

tihar kabul ederken diğerleri büyük bir avantaj elde ettiğini iddia etti.

Dimitri'nin gözleri aydınlandı. Lissa'ya attığı hayran bakışlar gibi değildi ama umursamadım. Eskiden paylaştıklarımıza benzeyen bakışlardı. Konuşmadan birbirimizi anladığımız zamanlardan kalma bakışlar...

Bir saniye için eski bağ aramızda belirirken minnettarlığını hissettim.

"Evet," diye yanıt verdi. Sesi güçlüydü ve yüksek sesle konuşmuştu. "Strigoi planları ve saklanma yerleriyle ilgili bildiğim her şeyi anlatabilirim. İsterseniz sizinle birlikte onlarla savaşırım veya burada kalmamı tercih ederseniz geride kalırım. Nasıl isterseniz."

Hans yüzünde hevesli bir ifadeyle öne eğildi. "Bu bilgi paha biçilemez." Hans iyice gözüme girmeye başlamıştı. O da bizim gibi Strigoi'ları avlama taraftarıydı.

Reece'in yüzü kıpkırmızı oldu ya da belki güneş etkisini göstermeye başlamıştı. Dimitri'nin yanacağını görmek umuyla bekleyen Moroi'lar kendilerini de zor durumda bırakıyordu. "Bir dakika," diye müdahale etti Reece. Neredeyse bağırarak konuşuyordu. "Böylesi bir hamleyi asla desteklemedik. Ayrıca yalan söyleme ihtimali..."

Reece'in itirazları bir kadının çılgılığıyla bölündü. Altı yaşından ufak bir Moroi çocuk kalabalıktan ayrılıp bize doğru koştu. Çılgılık atan annesiydi. Onu durdurmak için harekete geçtim, kolundan yakaladım. Dimitri'nin çocuğa zarar vermesinden değil, annesinin kalp krizi geçirmesinden korkuyor-

dum. Kadın yanımıza geldiğinde yüzünde minnettar bir ifade vardı.

"Benim sorularım var," dedi cesur görünmeye çalıştığı her halinden anlaşılan oğlan.

Annesi çocuğu çekmek için uzandı ama elimi kaldırıp onu durdurdum. "Bir dakika." Çocuğa gülümsedim. "Ne sormak istiyorsun? Haydi sor." Arkasında duran annesinin yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. Kadın, Dimitri'ye tedirgin bir şekilde bakıyordu. "Başına bir şey gelmesine izin vermem," diye fısıldadım, gerçi söylediğimi yapıp yapamayacağımı bilemezdi. Yine de olduğu yerde kaldı.

Reece gözlerini devirdi. "Bu çok saçma..."

"Eğer Strigoi'san," diyen çocuk Reece'in lafını böldü, "o zaman neden boynuzların yok? Arkadaşım Jeffrey, Strigoi'ların boynuzları olduğunu söyledi." Dimitri'nin gözleri oğlanın değil benim üzerimdeydi. Aramızda yine birbirimizi anladığımız bir bakışma yaşandı. Ardından ciddiyetini koruyan Dimitri yanıt vermek üzere oğlana döndü. "Strigoi'ların boynuzları yoktur. Olsaydı bile farketmezdi çünkü ben Strigoi değilim."

"Strigoi'ların kırmızı gözleri vardır," diye açıkladım. "Dimitri'nin gözleri kırmızı mı?"

Oğlan öne eğildi. "Hayır. Kahverengi."

"Strigoi hakkında başka ne biliyorsun?" diye sordum.

"Bizim gibi keskin vampir dişleri var," diye açıkladı oğlan.

"Vampir dişlerin var mı?" diye sordum Dimitri'ye. Bu konular zaten konuşulmuştu ama bir çocuğun bakış açısıyla sorulduğunda yeniymiş gibi geliyordu.

Dimitri gülümsedi. Beni hazırlıksız yakalayan muhteşem bir gülümsemeydi. Onun bu haline çok ender rastladım. Mutlu olduğunda veya eğlendiğinde bile yüzünde yarım ya malak bir tebessüm olurdu. Oysa o anki gülümsemesi içten di, bütün dişleri ortadaydı, insanların veya dampirlerinki gibi dümdüzdü. Vampir dişi yoktu.

Oğlan etkilenmiş göründü. "Tamam, Jonathan," dedi annesi aynı gergin sesle. "Soracağınızı sordun, artık gidelim."

"Strigoi'lar aşırı güçlüdür," diye devam etti Jonathan. Bu çocuk ileride avukatlık yapabiliirdi. "Hiçbir şey onların canını yakamaz." Söylediğini düzeltmeye zahmet etmedim çünkü Dimitri'nin kalbine bir kazık saplandığını görmek isteyebilirdi. Aslında Reece'in şimdiden bunu önermemesi mucizeydi. Jonathan keskin bakışlarını Dimitri'ye dikti. "Süper güçlü müsün? Canın yanar mı?"

"Elbette canım yanar," diye yanıt verdi Dimitri. "Çok güçlüyüm ama canımı yakabilecek birçok şey var."

İşte o an çocuğa söylememem gereken bir şey söyledim. "Gidip ona yumruk at ve kendi gözlerinle gör."

Jonathan'ın annesi yine çığlık attı ama oğlan fazlasıyla hızlıydı. Kadının elinden kurtuldu ve kimse onu durduramadan -ben durdurabilirdim ama durdurmadım- küçük yumruğunu Dimitri'nin dizine indirdi.

O zaman düşman saldırılarından kurtulmasını sağlayan refleksler sayesinde Dimitri, Jonathan onu yere devirmiş gibi arkaya doğru yığıldı. Dizini tutmuş canı çok yanıyormuş gibi inliyordu.

Etraftakiler güldü ve gardiyanlardan biri Jonathan'ı alıp si-nir krizinin eşiğindeki annesinin yanına götürdü. Oğlan sü-rüklenirken omzunun üstünden Dimitri'ye baktı. "Bana çok güçlüymüş gibi görünmedi. Bence Strigoi değil."

Bu sözler daha fazla kahkahaya yol açtı ve o ana kadar sessiz olan üçüncü Moroi savcısı ayağa kalktı. "Görmem gerekenleri gördüm. Başında nöbetçi yokken ortalıkta dolaşmamalı ama Strigoi olmadığı belli. Ona kalabileceği düzgün bir yer verin ve yeni bir karar alınana kadar başına bir nöbetçi dikin."

"Ama..." Reece tam itiraz edecekti ki, diğer adam elini sallayıp onu susturdu. "Daha fazla zamanımızı ziyan etme. Hava sıcak ve artık gidip yatmak istiyorum. Olanları anladığımı id-dia etmeyeceğim ama bu, şu anki sorunlarımızın en küçü-ğü. Konsey'in yarısı diğer yarısının kellesini uçurmak isterken bunlarla uğraşamayız. Bugün gördüğümüz şeye ancak muci-ze diyebilirim. Hayatlarımızı değiştirebilir. Gidip majesteleri-ne durumu bildireceğim."

Bu sözlerin ardından grup dağılmaya başladı. Yüzlerde me-rak vardı. Onlar da Dimitri'ye inanmaya başlamıştı. Öyley-se Strigoi'larla ilgili bildiğimiz her şey değişecekti. Gardiyan-lar Dimitri'yle kaldı. O ve Rose ayağa kalktığında zaferimizle övünmek için yanlarına gittim. Jonathan'ın yumruğu tarafın-dan yere yıkılmadan önce Dimitri bana gülümsemiş ve bu da kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Haklıydım. Hala benim için bir şeyler hissediyordu. Şimdi göz açıp kapayıncaya kadar aramız-daki ilişki yeniden kaybolmuştu. Onlara doğru yürüdüğümü gören Dimitri'nin yüzünde soğuk ve mesafeli bir ifade belirdi.

"Rose," dedi Lissa bağ aracılığıyla, "Git buradan. Onu yalnız bırak."

"Hayır bırakmayacağım," dedim. Yüksek sesle ve ikisine hitaben konuşmuştum. "Az önce davayı kazanmanı sağladım."

"Sensiz de idare ediyorduk," dedi Dimitri.

"Öyle mi?" Kulaklarıma inanamıyordum. "Birkaç dakika önce çok minnettar görünüyordun."

Dimitri, Lissa'ya döndü alçak sesle konuştu ama sesi bana ulaştı. "Onu görmek istemiyorum."

"Beni görmek zorundasın!" diye bağırdım. Gidenlerden bazıları durup bağırışmaların nedenini öğrenmeye çalıştı. "Beni görmezden gelemezsin."

"Buradan gitmesini sağla," dedi Dimitri.

"Ben asla..."

ROSE!

Zihnimde bağırان Lissa beni susturdu. İçimi delen yeşil gözleriyle bana baktı. *Ona yardım etmek istiyor musun, istemiyor musun? Burada durup ona bağırman herkesi üzmekten başka bir işe yaramıyor! İstedğin bu mu? İnsanların bu manzarayı görmeleri mi? Görünmez hissetmemek için kızıp sana bağırmasını mı istiyorsun? Onu sakın görmeliler. Normal olduğunu düşünmeliler. Doğru, az önce yardımın dokundu ama şimdi gitmezsen her şeyi mahvedeceksin.*

Kalbim deliler gibi çarparak acı içinde onlara baktım. Kelimeleri zihnimdeydi ama Lissa beni ezip geçse daha az canımı yakardı. Öfkem daha da arttı. Her ikisine de bağırarak istiyordum ama söylediklerinde gerçeklik payı vardı. Kavga çı-

karmak Dimitri'ye zarar verirdi. Beni yollamaları adil miydi? İkisinin birleşip az önce yaptıklarını görmezden gelmeleri adil miydi? Hayır. Ama incinen gururumun elde ettiğim başarıyı mahvetmesine izin vermeyecektim. İnsanlar Dimitri'yi kabullenmeliydi.

İkisine de hislerimi belli eden bakışlar fırlattım ve öfkeyle oradan uzaklaştım. Lissa'nın duyguları değişti ve yerini anlayış aldı. Ama aramızdaki bağ bloke ederek bu hislerin bana ulaşmasını engelledim. Onu duymak istemiyordum.

Kilise arazisinden yeni çıkmıştım ki Daniella Ivashkov'a rastladım. Ter damlaları yüzündeki mükemmel makyayı dağıtmaya başlamıştı. Onun da Dimitri gösterisini izlemek için dışarıda kaldığını tahmin ettim. Yanında arkadaşları vardı ama benim önümde durduğunda mesafelerini koruyup kendi aralarında konuşmayı sürdürdüler. Kadının beni kızdıracak hiçbir şey yapmadığını kendime hatırlatıp öfkemi sindirdim. Kendimi gülümsemeye zorladım.

"Merhaba Leydi Ivashkov."

"Daniella," dedi nazikçe. "Unvana gerek yok."

"Özür dilerim, hala alışamadım."

Dimitri ve Lissa'nın olduğu tarafı işaret etti. "Az önce seni gördüm. Arkadaşının davasına çok yardımın dokundu. Zavalılı Reece'in canı sıkıldı."

Reece ile akraba olduklarını hatırladım. "Özür dilerim. Öyle yapmak..."

"Özür dileme. Reece benim amcam ama bu davada Vasili-sa ve Bay Belikov'a inanıyorum."

Dimitri'ye kızsam da, Daniella'nın ondan bahsederken gardiyan unvanını kullanılmamasına içerledim. Yine de tavırları nedeniyle Adrian'ın annesini affedebilirdim.

"Lissa'nın onu iyileştirdiğine inanıyor musun? Bu Strigoï'un geri getirilebileceğine inanıyor musun?" İnananlar vardı, kalabalık bunu göstermişti. Lissa'nın hayranları gide rek artıyordu. Her nedense düşünce biçimim nedeniyle bütün soyluların bana karşı olduklarını varsayıyordum. Daniella'nın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Benim oğlum bir ruh kullanıcısı. Bunu kabullendiğimden beri önceden mümkün görmediğim birçok şeye inanmaya başladım."

"Sanırım öyledir," diye karşılık verdim. Arkasındaki ağaçların yakınında bir Moroi duruyordu. Bakışları arada bir bize kayıyordu, onu daha önce gördüğüme yemin edebilirdim. Daniella'nın sonraki kelimeleri dikkatimi yeniden ona çevirmeme yol açtı.

"Adrian'dan bahsetmişken... Birkaç saat önce seni arıyordu. Son anda haber verdiğimizizi biliyorum ama Nathan'ın akrabalarından bazıları bir saat içinde kokteyl parti verecek ve Adrian senin de gelmeni istedi."

Bir parti daha. Saraydakilerin tek yaptığı bu muydu? Katliamlar, mucizeler... Hiçbirinin önemi yoktu. Her şey parti gerekçesiydi.

Adrian beni ararken büyük ihtimalle Ambrose ve Rhonda'nın yanındaydım. İlginçti. Bu daveti tekrarlayarak Daniella, kendisinin de gelmemi istediğini belirtiyordu. Ne yazık

ki buna hiç hevesli değildim. Nathan'ın ailesi Ivashkov'lar demekti ve onların da arkadaş canlısı olduğu söylenemezdi.

"Kraliçe de katılacak mı?" diye sordum şüpheli bir ses tonuyla.

"Hayır, onun başka planları var."

"Beklenmedik bir ziyarette bulunmayacağına emin misin?"

Güldü. "Eminim. Dedikodulardan anladığım kadarıyla, ikinizin aynı odada bulunması kesinlikle iyi bir fikir değil."

Konseysteki performansıyla ilgili dedikoduları tahmin edebiliyordum. Adrian'ın babası da gösteriye şahit olduğuna göre, herkesin her şeyi öğrendiği kesindi.

"Hayır, o kanundan sonra olmaz. Yaptığı..." İçim yeniden konseydeyken hissettiğim öfkeyle doldu. "Affedilemezdi." Ağaçların oradaki garip adam hala bekliyordu. Neden?

Daniella bir yorum yapmayınca onun ne düşündüğünü merak ettim. "Kraliçe seni hala seviyor."

Somurttum. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum." Sevdığınız birine genelde kalabalıkta bağırırsınız.

"Doğruyu söylüyorum. Bu konu kapandığında Vasilisa'ya atanman mümkün."

"Ciddi olamazsın," diye bağırdım. Daniella Ivashkov dalga geçecek birine benzemiyordu ama Tatiana'yla yaptığım kavga da çizgiyi aştığıma emindim.

"Bütün yaşananlardan sonra iyi gardiyanları ziyan etmek istemiyorlar. Ayrıca aranızda düşmanlık istemiyor."

"Öyle mi? Onun rüşvetini istemiyorum! Dimitri'yi serbest bırakmanın ve bana iyi bir iş ayarlamının fikrimi değiştir-

tirmeme yeteceğini sanıyorsa, çok yanılıyor. O, yalancı, delandırıcı...”

Aniden sustum. O kadar yüksek sesle konuşmuştum ki Daniella'nın arkadaşları bize bakmaya başlamıştı. Ayrıca Daniella'nın önünde Tatiana'ya hakaret etmek istemiyordum.

“Özür dilerim,” dedim. Medeni davranmaya çalıştım. “Adrian’a partiye geleceğimi söyler misin? Tabii gelmemi getikten istiyorsan... Hele önceki akşam törene kaçak katılmamın ardından?”

Başını iki yana hafifçe salladı.

“Törende olanlar senin kadar Adrian'ın da hatasıydı, bunu unutma. Geçti gitti. Tatiana her şeyi affetti. Bu parti daha eğlenceli bir davet olacak. Oğlum orada olmanı istiyorsa ben de isterim.”

“Duş alıp bir saat sonra sizin evinizde onunla buluşurum.”

Biraz önceki öfkeli çıkışımı görmezden geldi. “Harika! Bunu duyduğuna sevinecektir.”

Ona Tatiana'yla ödeşmek için diğer Ivashkov'larla sohbet etme şansı yakaladığıma sevindiğimi söylemedim. Artık Adrian'la aramdakileri kabullendiğine inanmıyordum, öfkeli çıkışımın unutulmasına da izin vermeyecekti. Ama Adrian'ı görmem gerekiyordu, son zamanlarda fazla konuşma şansı bulamamıştık.

Daniella arkadaşlarıyla beraber gittikten sonra bu işin köküne inmeye karar verdim. Ağaçların orada oyalanan Moroi'un yanına gittim.

“Tamam,” diye sordum. “Kimsin ve ne istiyorsun?”

Benden birkaç yaş büyüktü ve sert kız tavırlarımdan etkilenmemişti. Yarım yamalak bir gülümsemeyle bana baktı. Onu nerede gördüğümü hatırlamaya çalıştım.

“Sana bir mesaj getirdim,” dedi. “Ve birkaç hediye.”

Bana bir çanta uzattı. İçinde bilgisayar, kablolar ve kağıtlar vardı. İnanamayan gözlerle gence baktım.

“Bu da ne?”

“Çalıştırman ve kimseye bahsetmemen gereken bir şey. Notta her şey yazıyor.”

“Benimle casusluk oyunları oynama! Sen bir açıklama yapana kadar hiçbir şey...” O anda onu nerede gördüğümü hatırladım. Mezuniyetim sırasında St. Vladimir'deydi, sürekli ortalıktaydı. Kibirli tavrının ve gizemli doğasının kaynağını anladığımda inledim. “Abe için çalışıyorsun.”

24

A dam sırtıttı. "Kötü bir şeymiş gibi söyledin." Suratımı buruşturup teknoloji çantasına baktım. "Neler oluyor?"

"Ben sadece haberciyim. Bay Mazur'un ayak işlerine bakıyorum."

"Yani onun için casusluk yapıyorsun. Herkesin kirli sırlarını öğrenip oyunlarını oynamayı sürdürebilmesi için ona iletiyorsun."

Abe herkesle ilgili her şeyden haberdar gibiydi, özellikle de saray politikalarından. Etrafta gözleri ve kulakları olmasa bunu nasıl başarırdı? Hatta bildiğim kadarıyla benim odama bile mikrofon yerleştirmişti.

"Casusluk kırıcı bir kelime." Ama yine de suçlamayı reddetmemişti. "Abe iyi para ödüyor ve iyi bir patron." Dönüp uzaklaşmadan önce beni uyardı. "Dediğim gibi, acil bir durum. İlk fırsatta notta yazarları oku."

Çantayı alıp genç adamın kafasına fırlatmak istedim. Abe'in kızı olmaya alışıyordum ama bu beni üşütük planlarının parçası yapabileceği anlamına gelmiyordu. Bilgisayar parçalarıyla dolu bir çanta aşırıya kaçmaktı.

Yine de çantayı odama götürüp içindekileri yatağıma yaydım. Birkaç kağıt vardı ve biri bana yazılmış bir mektuptu.

Rose,

Umarım Tad bunu sana zamanında ulaştırır ve umarım ona çok kötü davranmamışsındır. Bunu, acil bir konuda seninle konuşmak isteyen biri adına yapıyorum. Bu konuşmayı başka hiç kimse duymamalı. Bilgisayar ve uydu modem özel bir konuşma yapmanı sağlayacaktır. Elbette kimsenin seni duymayacağı bir yerde olduğun sürece. Talimatları adım adım takip edebilirsin. Toplantı sabah yedide olacak.

Mektubun altında imza yoktu. Zaten buna gerek de yoktu. Mektubu bırakıp kabloları baktım. Saat yediye bir saatten az zaman kalmıştı.

"Haydi ama yaşlı adam," diye söylendim.

Abe'in hakkını vermeliydim, talimatlar son derece sade bir dille yazılmıştı. Anlamak için bilgisayar mühendisi olmak gerekmiyordu. Tek sorun bir sürü detay ve bir sürü kablonun olmasıydı. Hangi şifreyle bağlantı kurulacak, modem nasıl yapılandırılacak ve buna benzer şeyler. Bir an hepsini görmezden gelmeyi düşündüm. Ama Abe gibi biri acil kelimesini kullandığında durumu ciddiye almak gerektiğini kavrayabiliyordum.

Bu yüzden kendimi teknik akrobatlıklara hazırladım, açılmalarnı takip ettim. Zaman ucu ucuna yetti ama modemi ve kamerayı bağlayıp Abe'in gizemli bağlantısıyla video görüşmesi yapmamı sağlayacak güvenli programı çalıştırdım. Birkaç dakika kala her şeyi tamamlamıştım ve ekranın karşısına geçip kendimi neye bulaştırdığımı merak ederek bekledim.

Saat tam yedide bilgisayar ekranı canlandı. Tanıdık ama beklenmedik bir yüz karşımda belirdi.

"Sydney?" dedim şaşkınlıkla.

Görüntü bütün internet bağlantılarındaki gibi biraz yavaştı ama arkadaşım Sydney Sage'in yüzü gülümsedi. Neşesiz bir gülümsemeydi ama ona özgüydü.

"Günaydın," dedi esneyerek. Çenesine gelen sarı saçlarının halinden yataktan yeni çıktığını anladım. Düşük çözünürlükte bile yanağındaki altın leylak dövmesi parlıyordu. Bütün simyacılar da aynı dövmeden vardı. Mürekkep ve Moroi kanıyla yapıldı, Moroi'ların sağlığını ve uzun ömrünü dövme yi taşıyan kişiye geçirirdi. Ayrıca simyacıların vampirlerle ilgili bilgileri sızdırmamasını sağlayan ikna büyüsü içerirdi.

"İyi akşamlar," dedim. "Sabah değil."

"Karmaşık ve anlamsız saat ayarınızı başka zaman tartışırız," dedi. "Bu yüzden burada değilim."

"Neden buradasın?" diye sordum. Hala onu gördüğüm için şaşkındım. Simyacılar çoğunlukla işlerini isteksizce yapardı ve Sydney beni çoğu Moroi veya dampirden daha çok sevse de telefonla veya bilgisayarla sohbet etmek isteyecek bir tip değildi. "Bekle... Rusya'da mısın yoksa? Sabah dediğine göre..."

Saat farkını hatırlamaya çalıştım. Evet, oradaki insanlar için güneş daha yeni batıyordu.

"Doğduğum ülkedeyim," dedi alaycı bir gururla. "New Orleans'ta yeni bir görevim var."

"Güzel." Sydney Rusya'dan nefret etmişti ama edindiğim izlenim bir süre daha orada kalacağı yönündeydi. "Nasıl kurtuldun?"

Yüzünde rahatsız bir gülümseme belirdi. "Şeyyy, Abe bana bir iyilik yaptı."

"Onunla anlaşma mı yaptın?"

Sydney Rusya'dan gerçekten nefret ediyor olmalıydı. Ve insan teşkilatlarını bile etkileyebiliyorsa Abe'in elleri gerçekten her yere ulaşıyor demekti. "Karşılığında ona ne verdin? Ruhunu mu?" Onun kadar dindar birine, böyle bir şaka yapmam kabalıktı. Elbette Moroi'ların ve dampirlerin ruhları yedigi ne inandığını sanıyordum, yani belki de hedefi çok ıskalamıştım.

"Sorun da bu," dedi. "Gelecekte sana ihtiyaç duyduğumda haber veririm türünde bir anlaşmaydı."

"Enayi," dedim.

"Hey," diye çıkıştı. "Bunu yapmak zorunda değilim. Konuşarak aslında sana iyilik ediyorum."

"Benimle neden konuşuyorsun?" Şeytanla yaptığı anlaşmayla ilgili başka sorular sormak istiyordum ama öyle yapsam herhalde bağlantıyı keserdi.

İçini çekip saçlarını yüzünden çekti. "Sana sormam gereken bir şey var. Yemin ederim kimseye söylemeyeceğim..."

Ama zamanımızı ziyan etmemek için gerçeği bilmek zorundayım.”

“Tamam...” *Lütfen Victor hakkında soru sormasın*, diye içimden dua ettim.

“Son zamanlarda gizlice bir yere girdin mi?”

Kahretsin. Ne düşündüğümü belli etmedim. “Ne demek istiyorsun?”

“Yakın zamanda simyacılar bazı kayıtlar çalındı,” diye açıkladı. Artık çok ciddiye. “Herkes kimin yaptığını ve neden yaptığını çözmeye çalışıyor.”

Zihnimde derin bir soluk aldım.

Tamam. Tarasov’la ilgili değildi. Neyse ki benim işlemediğim bir suçtan bahsediyordu. Ardından tam olarak ne söylediğini kavradım. Öfkelen dim.

“Bekle. Soyuldunuz ve şüphelilerden biri ben miyim? Şeytani yaratıklar listenizden çıktığını sanıyordum?”

“Hiçbir dampir şeytani yaratıklar listemden çıkamaz,” dedi. Yarım yamalak gülümseme yeniden yüzünde belirdi ama şaka yaptığına emin değildim. Sydney’in yüzü yeniden ciddileşti. “İnan bana arşive girebilecek biri varsa o da sensin. Kolay değildir. Neredeyse imkansızdır.”

“Şey, teşekkürler.” Bunu beni övmek için söylediğinden emin değildim.

“Bir şey değil,” diye devam etti. “Sadece evrak halindeki kayıtları çalmışlar, aslında çok aptalca. Artık her şeyin dijital kopyaları var. Bu yüzden neden evrak dosyalarını karıştırmakla uğraştılar bilmiyorum.”

Ona, bunu yapmak için birçok neden sayabilirdim ama neden benim bir numaralı şüpheli olduğumu öğrenmek daha önemliydi. “Çok aptalca. Neden benim yaptığımı sanıyorlar?”

“Çalınan bilgi yüzünden. Evraklar Eric Dragomir adlı Moro’la ilgiliydi.”

“Ben... Ne?”

“Kızının arkadaşı değil misin?”

“Evet...” Söyleyecek söz bulamadım. Neredeyse. “Moro’larla ilgili kayıt mı tutuyorsunuz?”

“Her şeyle ilgili kayıt tutuyoruz,” dedi gururla. “Ama bu suçu kimin işleyebileceğini ve Dragomir’le kimin ilgilendiğini düşünürken aklıma ilk sen geldin.”

“Ben yapmadım. Bir sürü şey yaptım ama bunu yapmadım. Bu kayıtlardan haberim bile yoktu.”

Sydney şüpheli gözlerle bana baktı. “Doğruyu söylüyorum!”

“Dediğim gibi,” diye devam etti, “seni ele vermeyeceğim. Gerçekten. Sadece senin yapıp yapmadığını bilmek istiyorum, bu sayede diğerlerinin zaman kaybetmesini önleyebilirim.” Kendini beğenmişliği biraz olsun azaldı. “Ve eğer bu işi sen yaptıysan dikkatleri senden uzaklaştırmalıyım. Abe’e söz verdim.”

“Seni nasıl kendime inandırabilirim bilmiyorum ama ben yapmadım! Ama kimin yaptığını öğrenmek istiyorum. Ne çalmışlar? Onunla ilgili her şeyi mi?”

Dudağını ısırdı. Abe’e iyilik borçlu olmak kendi yakınlarının arkasından iş çevireceği anlamına geliyordu ama anlaşılan ihanetinin sınırları vardı.

"Haydi ama! Dosyaların dijital kayıtları varmış işte. Neyin alındığını biliyorsundur. Lissa'dan bahsediyoruz." O anda aklıma bir fikir geldi. "Bana kopyalarını yollayabilir misin?"

"Kesinlikle hayır."

"O zaman lütfen... neyle ilgili olduklarına dair bir ipucu ver! Lissa benim en yakın arkadaşım. Başına bir şey gelme riskini göze alamam." Kendimi reddedilmeye hazırladım. Sydney anlayışlı biri değildi. Hiç arkadaşı var mıydı acaba? Ya da ne hissettiğimi anlıyor muydu?

"Çoğunlukla biyografik bilgiler," dedi sonunda. "Tarihçesi ve yaptığımız gözlemler."

"Gözlem..." Bunu boşverdim, simyacıların casusluğuyla ilgili daha fazla bilgi edinmek istemiyordum. "Başka?"

"Ekonomik kayıtlar." Kaşlarını çattı. Özellikle Las Vegas'taki bir banka hesabına yatırdığı yüklü ödemeler. O ödemeleri saklamak için çok çaba harcamış.

"Las Vegas mı? Geçenlerde oradaydık..." Gerçi konuyla bir ilgisi yoktu.

"Biliyorum," dedi. "Cadı Saati'nin güvenlik kayıtlarını izledim. Öylece kaçabilmeniz senden şüphelenme nedenlerinden biri. Anlaşılan böyle şeyler senin karakterinde var." Tereddüt etti. "Yanındaki oğlan... Koyu renk saçlı, uzun boylu Mo-roi, erkek arkadaşın mı?"

"Şeyyy, evet."

Bir sonraki cümleyi sarfetmesi sandığımdan uzun sürdü. "Hoşmuş."

"Gecenin şeytani yaratıklarından biri için mi?"

"Elbette." Yeniden tereddüt etti. "Oraya gerçekten evlenmeye mi gittiniz?"

"Ne? Hayır! Bu hikayeleri nereden duyuyorsunuz?" Başımı salladım, neredeyse kahrkaha atacaktım. Ama konuya dönmem gerektiğini biliyordum. "Yani Eric, Vegas'ta açtığı bir hesaba para yolluyormuş."

"Hesap onun değil bir kadının."

"Hangi kadının?"

"Boşver. En azından bizim izini sürebileceğimiz biri değil. Kayıtlara Jane Doe olarak geçirilmiş."

"Ne orijinal," diye mırıldandım. "Eric neden bunu yapsın?"

"Bilmiyoruz. Umursamıyoruz. Sadece arşive kimin girdiğiyle ilgileniyoruz."

"Tek bildiğim o kişinin ben olmadığım." Bakışlarından bana inanmadığını anlayınca ellerimi havaya kaldırdım. "Haydi ama! Eğer Eric Dragomir'le ilgili bilgi edinmek isteseydim Lissa'ya sorardım. Ya da kendi kayıtlarımızı çalardım."

Bir süre sessizlik oldu.

"Tamam. Sana inanıyorum," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Sana inanmamı istemiyor musun?"

"İstiyorum ama seni ikna etmek beklediğimden kolay oldu."

Sydney içini çekti.

"Kayıtlarla ilgili daha fazla bilgi edinmek istiyorum," dedim. "Jane Doe kimmiş bilmek istiyorum. Bana diğer dosyaları iletebilirsen..."

Sydney başını iki yana salladı. "Hayır. Bu görüşme burada bitiyor. Şimdiden, gereğinden fazla şey öğrendin. Abe seni beladan uzak tutmamı istedi ve ben de üzerime düşeni yaptım."

"Abe'den bu kadar kolay kurtulabileceğini sanmıyorum. Hele sonu belli olmayan bir anlaşma yapmışken."

Söylediğimi sesli olarak onaylamadı ama kahverengi gözlerindeki ifade bana hak verdiğini gösteriyordu. "İyi geceler Rose. Günaydın ya da her neyse."

"Bekle, ben..."

Ekran karardı.

"Kahretsin," diye homurdandım ve bilgisayarı sertçe kapattım.

Bu konuşmayla ilgili her şey şok ediciydi. Bigisayar ekranında karşıma Sydney'in çıkmasından birinin simyacılardan kayıtlarını çalmasına. Neden birileri Lissa'nın merhum babasıyla ilgilenmişti? Neden kayıtları çalmışlardı? Bir şey mi öğrenmek istiyorlardı yoksa bir şeylerin öğrenilmesini engellemeye mi çalışıyorlardı? Eğer son düşündüğüm doğruysa Sydney, bu girişimin başarısızlıkla sonuçlandığı konusunda haklıydı.

Bütün konuşmayı zihnimde tekrarlayıp yatmaya hazırlandım. Dişlerimi fırçalarken aynadaki yansımama baktım. Neden, neden, neden? Neden biri kayıtları çalmıştı? Hırsız kimdi? Hayatımda daha fazla entrikaya ihtiyacım yoktu ama Lissa'yla bağlantılı her şeyi ciddiye almalıydım. Ne yazık ki bu akşam hiçbir şeyi çözemeyeceğim belliydi ve tüm bu sorular zihnimde dönüp dururken uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandığımda kendimi daha az yorgun hissediyordum ama hala aradığım yanıtları bulamamıştım. Öğrendiklerimi Lissa'ya anlatıp anlatmamayı düşündüm ve sonunda anlatmam gerektiğine karar verdim. Eğer biri babasıyla ilgili bilgi topluyorsa öğrenmeye hakkı vardı. Ayrıca bunlar kesinlikle babasının kadınlarla ilgili...

Saçımı şampuanlarken donup kaldım. Dün gece parçaları birleştiremeyecek kadar yorgun ve şaşkındım. Cadı Saati'ndeki adam Lissa'nın babasının sık sık oraya gittiğinden bahsetmişti. Sydney'deki kayıtlar da Eric Dragomir'in, Las Vegas'taki bir hesaba büyük paralar yatırdığını gösteriyordu. Tesadüf müydü? Belki. Ama zaman ilerledikçe tesadüflere inanmamaya başlamıştım.

Üstüme başıma hemen çekidüzen verdim ve sarayın Lissa'nın yaşadığı kısmına doğru yola çıktım. Ancak fazla ilerleyemedim. Adrian binanın girişinde, bir koltuğa yığılmış, beni bekliyordu.

"Senin için biraz erken bir saat değil mi?" diye dalga geçtim.

Esprime gülmesini bekledim ama Adrian hiç de neşeli görünmüyordu. Yüzünden yorgunluk akıyordu. Saçları her zamanki gibi yapılmamıştı ve giysileri kırış kırıştı. Sigara kokuyordu.

"Uyuyamadığın zaman erken kalkmak kolaydır," diye yanıt verdi. "Gecenin büyük kısmında uyanıktım, birini bekliyordum."

"Birini mi bekliyor..."

"Ah, Tanrım!" Parti. Annesinin beni davet ettiği partiyi unutmıştım. Abe ve Sydney dikkatimi dağıtmıştı. "Adrian, çok üzgünüm."

Omzunu silkti. Koltuğun kenarına oturduğumda bana dokunmadı. "Her neyse. Büyük ihtimalle buna şaşırمامalıyım. Kendimi kandırdığımı kavramaya başlıyorum."

"Hayır, hayır. Partiye gelecektim ama sonrasında olanlara inanamazsın..."

"Boşver. Lütfen." Gözleri kan çanağı gibiydi ve sesi yorgundu. "Önemli değil. Annem, Dimitri'nin sorgulamasına katıldığını söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Ama partiyi bu yüzden kaçırmadım. Orada bir adam vardı..."

"Asıl mesele bu değil Rose. Ona ayıracak zamanı bulman. Duyduklarım doğruysa hücresinde ziyaret etmişsin. Ama benimle geleceğini söylediğin bir yere gelmeye zahmet etmedin. Haber bile yollamadın. Tek yapman gereken buydu. Gelemediğini bildirebilirdin. Annemlerin evinde bir saatten fazla seni bekledim."

Bana ulaşmayı denemesi gerektiğini söyleyecektim ama gerçekten, neden yapsındı? Onun sorumluluğu değildi. Daniella'ya onunla buluşacağımı söylemiş ve gitmemiştim. Hata bendeydi.

"Adrian, özür dilerim." Elini tuttum ama elimi sıkmadı. "Gerçekten gelmek istedim ama..."

"Hayır," diye lafımı böldü. "Dimitri geldiğinden beri, hayır, daha öncesinden beri. Dimitri'yi değiştirmeyi kafana koy-

duğundan beri beni umursamıyorsun. Aramızda ne yaşanır-
sa yaşansın kendini bu ilişkiye vermedin. Bana söylediklerine
inanmak istedim. Kendini hazır hissettiğine inanmak istedim
ama değildin."

İtiraz edecektim, kendimi durdurdum. Haklıydı. Ona bir şans tanıyacağımı söylemiş hatta kız arkadaş rolüne bürünmüştüm. Oysa tüm bu zaman boyunca bir parçam hep Dimitri'nin peşindeydi. Bunun farkındaydım ama ikisini birbirinden ayrı tutmaya çalışmışım. Zihnimde Mason'la geçirdiğim zamanların görüntüsü belirdi. Onunlayken de ikili bir hayat sürmüştüm ve Simon bu yüzden ölmüştü. Her şey karma karışıktı. Kendi kalbimde ne olduğunu bilmiyordum.

"Özür dilerim," dedim yeniden. "Gerçekten aramızda bir şeyler başlamasını istedim..." Bu sözler kendi kulağıma bile boş geldi. Adrian bilmiş bir gülümsemeyle bana baktı.

"Buna inanmıyorum. Sen de inanmıyorsun." Ayağa kalktı ve ellerini saçlarında dolaştırdı. Düzeltmek konusunda bir işe yaradığı söylenemezdi. "Eğer gerçekten benimle olmak istiyorsan bu sefer gerçekten kendini ilişkimize vermelisin."

Onu bu halde görmekten nefret ettim. Özellikle de buna sebep olmaktan nefret ettim... Arkasından kapıya gittim. "Adrian, bekle, konuşalım."

"Şimdi olmaz küçük dampir. Uykuya ihtiyacım var. Şu anda bu oyunu sürdüremeyecek kadar yorgunum."

Peşinden gidebilirdim. Onu yere devirebilirdim ama buna değmezdi. Çünkü ona verecek yanıtım yoktu. Her konuda haklıydı ve kafa karışıklığımı çözene kadar onu konuşmaya

zorlayamazdım. Ayrıca Adrian'ın durumunu düşünürsek verimli bir görüşme yapabileceğimizden şüpheliydim.

Yine de dışarı adım attığı anda kendime engel olamadım. "Gitmeden önce -ve neden gitmen gerektiğini anlıyorum- sana sormam gereken bir şey var. Bizimle değil, Lissa'yla ilgili."

Sözlerim durmasını sağladı. "Her zaman iyilik peşindesin." İç çekip omzunun üzerinden bana baktı. "Çabuk konuş."

"Biri simyacıların arşivine girip Lissa'nın babasıyla ilgili bilgileri çalmış. Bir kısmı biyografik bilgilermiş ama Las Vegas'taki bir banka hesabına yaptığı gizli ödemelerle ilgili evraklar da varmış. Bir kadının banka hesabı."

Adrian devam etmemi bekledi. "Ve?"

"Birinin bunu neden yaptığını çözmeye çalışıyorum. İnsanların Lissa'nın ailesini araştırmasını istemiyorum. Babasının ne yaptığı konusunda hiçbir fikrin var mı?"

"Kumarhanedeki adamı duydun. Babası sürekli oradaymış. Belki kumar borcu vardı."

"Lissa'nın ailesi her zaman zengindi," diye açıkladım. "O kadar borca girmiş olamaz ve birileri neden bu bilgiyi çalmakla ilgilensin?"

Adrian ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum. Sabahın köründe tek söyleyebileceğim bu. Beynimde entrikalara yetecek güç yok. Tüm bunların Lissa için tehdit yaratacağını düşünmüyorum."

Hayalkırıklığına uğramıştım. "Tamam. Teşekkürler."

Adrian, yoluna devam etti. Arkasından ona baktım. Lissa onun yakınlarında yaşıyordu ama takip ettiğimi düşünme

sini istemediğimden bir süre bekledim. Yeterince uzaklaştığına kanaat getirince dışarı çıkıp aynı yöne ilerledim. Çan sesleri durmama yol açtı. Duraksadım, aniden kararsız kalmıştım.

Lissa'yla konuşmak ve Sydney'in söylediklerini anlatmak istiyordum. Lissa yalnızdı, konuşmak için mükemmel bir fırsattı. Ama çan sesleri... Pazar sabahıydı. Sarayın kilisesindeki ayin başlamak üzereydi. İçimde bir his vardı ve tüm yaşananlara rağmen, haklı olup olmadığımı görmeliydim.

Lissa'nın binasının aksi yönündeki kiliseye koştum. Vardığında kapılar kapalıydı ama benim gibi başkaları da içeri girmek için fırsat kolluyordu. Onlarla içeri girdim. Hava tütsü kokusuyla ağırlaşmıştı ve gözlerimin gün ışığından mum ışığına geçmesi zaman aldı. Kilise St. Vladimir'in şapelinden çok daha büyüktü ve içeride çok daha fazla insan vardı. Koltukların çoğu doluydu.

Ama hepsi değil.

İçgüdülerim haklı çıkmıştı. Dimitri arka sıralardan birindeydi. Yakınlarında birkaç gardiyan vardı ama hepsi buydu. Kilise kalabalıktı fakat kimse onunla aynı sıraya oturmamıştı. Dün Reece, Dimitri'ye kiliseye girip girmeyeceğini sorduğunda o bir adım ileri gidip pazar ayinine bile katılabileceği yanıtını vermişti.

Rahip konuşmaya başlamıştı. Bu yüzden sessizce Dimitri'nin sırasına ilerledim. Ama ses çıkarmamam bir şey değiştirmedik çünkü dampire dönen bir Strigoï'un yanına oturmam herkesin dikkatini çekmişti. Gözler bana döndü ve insanlar fısıldaştı.

Gardiyanlar Dimitri'nin yanında boş yer bırakmıştı ve yanına oturduğumda yüzündeki ifade hem şaşkın hem değildi.

"Yapma," diye fısıldadı. "Burada olmaz."

"Hayal bile etmem yoldaş," diye mırıldandım. "Buraya ruhum için geldim."

Manevi nedenlerle oraya geldiğim yolundaki sözlerimden şüphe ettiğine dair bir şey söylemedi. Tören boyunca ses çıkarmadım. Benim bile saygı duyduğum bazı şeyler vardı. Dakikalar sonra Dimitri'nin vücudundaki gerilim ortadan kalktı. Yanına oturduğumda endişelenmişti ama sonunda düzgün davranacağıma kanaat getirdi. Dikkati benden uzaklaşıp şarkılara ve dualara yoğunlaştı. Ben de elimden geldiğince belli etmeden onu izledim.

Dimitri okulun şapeline gitmeyi severdi çünkü orada huzur bulurdu. Dünyadaki kötülüğü yok etmek için öldürse de günahları için affedilmeye ihtiyacı vardı. Şimdiki haline baktığımda bunun her zamankinden doğru olduğunu anladım.

Yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Duygularını gizlemesine alışıkım. Şimdiki haline uyum sağlamak zordu. O muhteşem yüzü rahibe odaklanmış, onun kelimelerine kendini kaptırmıştı. Rahibin günahlar hakkında anlattığı her şeyi üzerine alındığını anladım. Dimitri Strigoï'ken yaptığı korkunç şeyleri düşünüyordu. Yüzündeki çaresizliği görseniz rahibin bahsettiği bütün günahların sorumlusu Dimitri zannederdiniz.

Bir an için Dimitri'nin yüzünde umut kıpırtısı gördüğümü sandım, suçluluk ve acıya karışmıştı ama oradaydı. Sonra yanıldığımı anladım. Bir şansınız varsa umutlanırdınız.

Dimitri'de gördüğüm özlemidi. Dimitri bu kutsal yerde yaptığı kötülüklerin kefareтини ödemeyi diliyordu. Anı zamanda bunun gerçekleşeceğine inanmadığı belliydi. Mümkün olmasını istiyordu ama aradığı affa asla kavuşamayacaktı.

Onu bu halde görmek beni incitti. Ne yapacağımı bilemedim. Kendisi için umut görmüyordu. Bense umutsuz bir dünya düşünemiyordum.

Ayrıca bir kilise dersini alıntılacağımı da hiç düşünmemiştim ama kalabalığın geri kalanı komünyon ekmeğini almaya gittiğinde Dimitri'ye döndüm. "Tanrı seni affedebiliyorken senin kendini affetmemen bencillik değil mi?"

"Bu cümleyi söylemek için ne kadardır bekliyorsun?" diye sordu.

"Aslında şimdi buldum. İyi, ha? Eminim ki dikkat etmediğimi düşünüyordun."

"Etmiyordun. Asla etmezsin. Beni izliyordun."

İlginç. Onu izlediğimi bilmek için onun da beni izlemesi gerekmez miydi? "Sorumu yanıtlamadın."

Gözlerini komünyon sırasından ayırmadı. "Bunun konuyla bir ilgisi yok. Tanrı beni affetse de ben kendimi affetmek zorunda değilim. Ayrıca onun da affettiğini sanmıyorum."

"Rahip öyle söyledi. Rahibe yalancı mı diyorsun? Bu büyük bir günah."

Dimitri inledi. Ona işkence etmekten zevk alacağımı düşünmemiştim ama yüzündeki can sıkıntısının nedeni acı çekmesi değildi. Benim ısrarcılığımı. Bu ifadeyi belki binlerce kez görmüştüm. Çok tanıdıktı, kulağa delice gelse de içimi ısıttı.

"Rose, asıl kafirlik eden sensin. Kendi amaçların doğrultusunda insanların inançlarını çarpıtıyorsun. Sen bunların hiç birine asla inanmadın. Hala inanmıyorsun."

"Ölülerin geri gelebileceğine inandım ama," dedim. "Deli yanı başımda. Eğer bu doğruysa o zaman kendini affetmek çok zor olmamalı."

Yüzünde sert bir ifade belirdi ve o anda içinden bir şey için dua ediyorsa bu, ayinin bir an evvel bitmesi ve benden uzaklaşmakla ilgiliydi. İkimiz de tören bitene kadar kalması gerektiğini biliyorduk. Kaçarsa Strigoi gibi görünürdü.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi.

"Sana öyle geliyor," diye fısıldadım ve ona yaklaştım. Söylediklerimi vurgulamak için bunu yapmıştım ama bu hareketin tek vurguladığı mum ışığında saçlarının parıltısı ve vücudunun güzelliği. Anlaşılan biri güvenip tıraş bıçağı vermişti. Artık kirli sakalı yoktu.

"Gayet iyi biliyorum," diye devam ettim. Üzerimdeki etkilerini görmezden geldim. "Çok şey atlattığını biliyorum. Korunç şeyler yaptığını biliyorum. Hepsini gördüm. Ama geçmişte kaldı. Kontrol edebileceğin bir şey değildi. Tekrar benzer şeyler yapacak değilsin."

Yüzünde garip bir ifade belirdi. "Nereden biliyorsun? Belki canavar gitmemiştir. Belki Strigoi hala içimdedir."

"O zaman hayatına devam ederek onu yenmelisin. Lissa'yı korumak için verdiğin şövalyevari yemin yetmez. Yeniden yaşamaya başlamalısın. Kendini, seni seven insanlara açmalısın. Strigoi bunu yapmaz. Kendini ancak böyle kurtarabilirsin."

"Beni seven insanlar istemiyorum," diye homurdandı. "Kimseyi sevebilecek durumda değilim."

"Belki kendine acımdan vazgeçip insanları sevmeyi denemelisin."

"O kadar kolay değil."

"Kah..." Son anda küfretmemeyi başardım. "Şimdiye kadar yaptığımız hiçbir şey kolay değildi! Hayatımız saldırıdan önce bile kolay değildi ve tüm bunları atlattık! Bunu da atlatabiliriz. Birlikte olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebiliriz. İnanıcının sınanması önemli değil. Kiliseye inanıp inanmaman da beni ilgilendirmiyor, beni tek ilgilendiren bize inanman."

"Sana söyledim, biz diye bir şey yok."

"İyi bir dinleyici olmadığımı biliyorsun."

Alçak sesle devam ettik ama vücut dilimiz kavga ettiğimizi gösteriyordu.

Kilisedekilerin çoğu bunu farkedecek durumda değildi ama Dimitri'nin gardiyanları bizi izlemeye başlamıştı. Lissa ve Mikhail'in söylediklerini hatırladım. Halk içinde Dimitri'yi öfkelen-dirmenin ona yararı yoktu. Sorun şu ki, onu öfkelen-dirmeyecek şeyler bulamıyordum.

"Keşke buraya gelmeseydin," dedi sonunda. "Ayrı kalmamız daha iyi."

"Çok komik çünkü bir zamanlar birlikte olmamız gerektiğini söylediğine yemin edebilirim."

"Benden uzak durmanı istiyorum," dedi yorumumu görmezden gelerek. "Sönmüş duyguları canlandırmaya çalışmanı istemiyorum. Geçmiş geçmişte bırak. Tüm bunlar bir daha

yaşanmayacak. Asla. Yabancıymış gibi davranmamız daha iyi. Senin için daha iyi.”

İçimde uyandırdığı sevgi ve tutku ısınıp öfkeye dönüştü. “Ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyeceksen,” dedim becerebildiğim kadar alçak sesle, “bari yüzüme söyle!”

Strigoï’larinkini andıran bir hızla bana döndü. Yüzündeki ifade... neydi? Depresyon değildi. Öfke de değildi. Çaresizlik, can sıkıntısı ve belki korkudan oluşan bir karışımdı. Hepsinin altında korkunç bir acı vardı.

“Seni burada istemiyorum,” dedi gözlerime bakarak. Kelimeleri canımı yaktı ama aynı zamanda heyecanlandım da. Karşımdaki soğuk ve hesaplı Strigoï değildi. Hücredeki yenilmiş adam da değildi. Karşımdaki hayata tutkuyla yaklaşan eğitmenim ve aşığımdı. “Sana kaç kere söyleyeceğim, benden uzak durmalısın.”

“Ama beni incitmeyeceksin. Bunu biliyorum.”

“Seni çoktan incittim. Neden anlamıyorsun. Daha kaç defa tekrarlamalıyım?”

“Bana dedin ki... Gitmeden önce bana beni sevdiğini söyledin.” Sesim titriyordu. “Bundan nasıl vazgeçebilirsin?”

“Çünkü her şey için çok geç. Sürekli sana yaptıklarımı hatırlamak istemiyorum!” Kontrolünü kaybetmişti, sesi kilisede yankılandı. Rahip ve komünyon alanlar farketmedi ama arka sıralarda oturanların dikkatini çekmiştik. Gardiyanlardan bazıları irkilirken kendimi bir kez daha uyardım. Dimitri’ye ne kadar sinirlensem de, bana sırt çevirdiği için ne kadar ihanete uğramış hissetsem de başkalarının onun hakkında yanlış bir

fikre kapılmasına izin veremezdim. Dimitri birinin boynunu kırarmış gibi görünmüyordu ama kızgın olduğu belliydi. Ve dışarıdan bakan biri onun acılı halini başka bir şey zannedebilirdi.

Başımı çevirip duygularımı sakinleştirmeye çalıştım. Dönüp ona baktığımda göz göze geldik, içimizde büyük bir elektrik akımı dolaştı. Dimitri aramızdaki bağı inkar etmeyi deneyebilirdi ama ruhlarımız birbirini çağırıyordu. Ona dokunmak istiyordum. Onu kollarıma almak, ona sarılmak birliktayken her şeyi başarabileceğimizi söylemek istiyordum. Farkında olmadan ona dokunmak için uzandım. Bir yılanmışım gibi irkilip ayağa fırladı. Gardiyanlar da onu taklit edip kendilerini onun hamlesine hazırladı.

Ama herhangi bir hamle yapmadı. Kanımı donduran bir bakışla bana bakmak dışında. Sanki garip ve kötü bir şeydim. “Rose. Kes şunu. Benden uzak dur.” Sakinliğini korumak için büyük çaba harcıyordu.

Ben de ayağa kalktım, en az onun kadar öfkeliydim. Orada kalırsan ikimiz de kontrolümüzü kaybedecektik. “Bu iş bitmedi. Senden vazgeçmeyeceğim,” diye mırıldandım.

“Ben senden vazgeçtim,” dedi yumuşak bir sesle. “Aşk tükenir. Benimki tükendi.”

İnanmayan gözlerle ona baktım. Bunca zaman tek bir kez bile bunu söylememişti. İtirazları her zaman yaptığı canavarlıklardan duyduğu pişmanlık ve aşktan korkmakla ilgiliydi. *Ben senden vazgeçtim. Aşk tükenir. Benimki tükendi.*

Kelimeler bir tokat gibi yüzüme indi.

Geri çekildim. Yüz ifadesinde bir şeyler değişti, sanki beni ne kadar incittiğini anlamıştı. Görmek için oyalanmadım. Bunun yerine ayağa kalktım ve arka taraftaki kapılara koştum. Biraz daha kalırsam kilisedeki herkesin ağladığını görmesinden korkuyordum.

25

Sonrasında kimseyi görmek istemedim. Olabildiğince çabuk odama döndüm, önüme çıkan insanlara bakmadım bile. Dimitri'nin kelimeleri zihnimde dönüp duruyordu. *Aşk tükenir. Benimki tükendi.* Ağzından çıkan kötü sözlerdi.

Yanlış anlamayın. Gerisi de kolay değildi. Beni görmezden geleceğini ve eski ilişkimizi yaşanmamış sayacağını söylemesi korkunçtu. Yine de ne kadar canımı yakarsa yaksın içimde ufak bir umut kıvılcımı vardı. Hala beni sevdiğine inanıyordum.

Ama aşk tükenir.

Bu başka bir şeydi. Sahip olduğumuz sevginin öldüğü, parçalara ayrıldığı, kuru yapraklar gibi rüzgar tarafından uçurulduğu anlamına geliyordu. Bunun düşüncesi bile göğsümün ağrmasına yol açtı ve iki büklüm bir halde yatağıma uzandım. Kollarımı vücuduma dolayıp acıyı azaltmaya çalıştım. Söyle-

diklerini kabul edemezdim. Bana olan aşkının bittiğine inanmak istemiyordum.

Günün kalanında odamda kalmak istedim, yatak örtümün altına saklanacaktım. Sydney'le konuştuklarımızı ve Lissa'nın babasıyla ilgili endişelerimi unutmuştum. Lissa'yla konuşmaya boşverdim. Halletmesi gereken birkaç iş vardı ama arada bir aramızdaki bağ yoluyla bana mesaj yolluyordu. *Bana kimdir mısın?*

Onunla temasa geçmeyince endişelenmeye başladı. Ani den onun veya başka birinin odama gelip beni aramasından korktum. Gitmeye karar verdim. Aklımda bir yer yoktu. Sadece gitmek istiyordum. Sarayın etrafında dolandım, daha önce görmediğim birkaç yere denk geldim ve kraliyet topraklarında tahmin ettiğimden daha fazla heykel ve çeşme olduğunu keşfettim. Yine de güzellikleri ilgimi çekmedi. Saatler sonra yürümekten yorgun düşüp odama döndüm. En azından kimseyle konuşmak zorunda kalmamıştım.

Yoksa kalmış mıydım? Geç bir saatti, normal uyku saati mi çoktan geçirmiştim. Kapı çalındı. Açıp açmamakta kararlıyız kaldım. Bu kadar geç saatte kim gelirdi? Birilerinin dikkatimi dağıtmasını istiyor muydum? Lissa değildi, bunu biliyordum. Neden görevimin başına geçmediğimi soran Hans bile olabilirdi. Kapı ısrarlı bir şekilde tekrar çalınınca açmaya karar verdim.

Adrian'dı.

"Küçük dampir," dedi temkinli bir gülümsemeyle. "Hayalet görmüş gibisin."

Tam olarak bir hayalet sayılmazdı. İnanın bana hayalet gördüğümde tanırdım. "Ben yalnızca... Bu sabahtan sonra seni görmeyi beklemiyordum..."

İçeri girdi ve yatağımın kenarına oturdu. Önceki konuşmamızdan sonra toparlandığını görmek beni sevindirdi. Üstünü değiştirmiş, saçlarını yapmıştı. Üstünde hala hafif bir siğara kokusu vardı ama ona yaşattıklarımızdan sonra kendini zaflarına teslim etmeye hakkı vardı.

"Ben de gelmeyi beklemiyordum," diye itiraf etti. "Ama sen bir şeyleri düşünmeme yol açtın."

Aramıza mesafe koyup yanına oturdum. "Bizi mi?"

"Hayır. Lissa'yı."

"Ah!" Dimitri'yi bencillikle suçlamıştım oysa asıl bencil bendim. Adrian'ı harekete geçirecek tek şeyin bana duyduğu aşk olduğunu varsaymıştım.

Yeşil gözlerinde eğlenceli bir parıltı vardı. "Babasıyla ilgili söylediklerini düşündüm. Kumar konusunda haklıydın. Borcunu rahat rahat öderdi. Ayrıca sır gibi saklaması gerekmezdi. Ben de gidip anneme sordum."

"Ne? Kimsenin bunu bilmemesi gerekiyor."

"Endişelenme. Ona Vegas'tayken birilerinin Lissa'nın babasının yaptığı gizli ödemelerden bahsettiğini söyledim."

"Annen ne dedi?"

"Önce bana bağırdı. Eric Dragomir'in iyi bir adam olduğunu ve ölümlerle ilgili dedikodular yaymamam gerektiğini söyledi. Sonra kumar sorunundan olabileceğini ima etti ama bunlarla ilgilenmek yerine başardığı büyük işleri hatırlamak gerek-

tiğinin altını çizdi. Sanırım ölüm nöbetinden beri onu rezil etmemden korkuyor.”

“Eric konusunda haklı,” dedim. Belki birileri adamın ünü nü lekelemek için kayıtları çalmıştı. Ölüler hakkında dedikodu yaymak anlamsızdı ama belki de birileri Dragomir’lerin itibarını sarsmak ve Lissa’nın oy hakkını tamamen ortadan kaldırmak niyetindeydi. Tam bunları söyleyecektim ki Adrian şok edici bir şeyle lafımı böldü.

“Derken babam bizi duydu. *Herhalde metreslerinden birine para yolluyordu. İyi bir adamdı ama flört etmeyi ve kadınları severdi,* dedi.” Adrian gözlerini devirdi. “Aynen böyle söyledi. Flört etmeyi ve kadınları severdi. Babam tam bir pislik ama belki bu konuda haklıdır.”

Adrian’ın kolunu yakaladım. “Başka ne dedi?”

Adrian omzunu silkti ama elimi itmedi. “Hiçbir şey. Anem söyledikleri için onu azarladı ve kimsenin ispatlayamayacağı dedikodular yaymamalısın dedi.”

“Sence doğru mu? Sence Lissa’nın babasının bir metresi mi vardı? Bu yüzden mi para ödüyordu?”

“Bilmiyorum küçük dampir. Doğruyu söylememi istersen babam her dedikoduya atlayacak ve hatta yalan yanlış şeyler uyduracak bir adamdır. Ancak Lissa’nın babasının eğlenmeyi sevdiğini biliyoruz. Bu bilgiden yola çıkarak birtakım sonuçlara varmak kolay. Büyük ihtimalle bazı kirli sırları vardı. Kimin yok ki? Belki de evrakları çalan bu sırrı sömürmeyi planladı.”

“Ona yazanların Lissa aleyhine kullanılmasıyla ilgili teorimden bahsettim. “Ya da,” diye düşüncelerimi gözden geçir-

dim, “belki de onları Lissa’yı destekleyen biri aldı. Duyulmalarını istemedi.”

Adrian başını salladı. “Ne olursa olsun, Lissa’ya bir zarar vereceğini sanmıyorum.”

Gitmek için ayağa kalktı ama onu geri çektim. “Adrian, bekle, ben...” Yutkundum. “Özür dilemek istiyorum. Sana davranışım, yaptıklarım, hiç adil değildi. Çok üzgünüm.”

Bakışlarını kaçırdı, gözlerini yere dikti. “Hislerini kontrol edemezsin.”

“Sorun şu ki nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Tüm bunlar kulağa aptalca geliyor ama gerçek bu. Dimitri’yi umursuyorum. Dönüşünün beni etkilemeyeceğini düşünmem aptallıktı ama şimdi anlıyorum ki...” *Aşk tükenir. Benimki tükendi.* “Onunla aramızdaki her şey bitmiş. Unutmak kolay demiyorum. Zaman alacak, almayacağını iddia etsem ikimize de yalan söylerim.”

“Söylediklerin mantıklı,” dedi Adrian.

“Öyle mi?”

Eğlendiğini gösteren bir ifadeyle bana baktı. “Evet küçük dampir. Bazen sen bile mantıklı şeyler söylüyorsun. Devam et.”

“Ben, şey... İçimdeki yaranın iyileşmesi zaman alacak ama senden hoşlanıyorum ve hatta galiba seni biraz seviyorum.” Bu sözüm onu gülümsetti. “Yeniden denemek istiyorum. Gerçekten. Hayatımda olmanı seviyorum ama geçen sefer çok hızlı gittik. Sana yaptıklarım düşünülürse beni yeniden hayatında istemen için bir neden yok ama tekrar denemek istersen o zaman ben de istiyorum.”

Beni uzun uzun inceledi ve bir an nefessiz kaldım. Söylediklerimde içtendim. İlişkimizi bitirmeye hakkı vardı. Birden bunun düşüncesi bile beni dehşete düşürdü.

Sonunda beni kendine çekti ve yatağa uzandık. "Rose, seni istemek için pek çok nedenim var. Kayak kulübesinden beri senden uzak durmayı başaramadım."

Adrian'a yaklaştım ve başımı göğsüne yasladım. "İlişkimi zi yürütebiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum. Yeniden her şeyi mahvedersem beni terkedeabilirsin."

"Keşke o kadar kolay olsa." Güldü. "Unutuyorsun. Bağım hılığa meyilli bir kişiliğim var. Sanırım sana bağımlıyım. Bana ne kötülük yaparsan yap yine de sana dönecekmişim gibi geliyor. Dürüst olmaya çalış, tamam mı? Ne hissettiğini söyle Dimitri'ye olan hislerin kafanı karıştırıyorsa, bana anlat. Bir çaresini buluruz."

Hislerime rağmen ona Dimitri konusunda endişelenecek bir şey olmadığını çünkü Dimitri'nin beni reddettiğini söylemek istedim. Dilediğim kadar Dimitri'nin peşinden koşabilirdim, hiçbir işe yaramazdı. *Aşk tükenir*. Kelimeler hala zihnimde yankılanıyordu. Ama Adrian bana sarılırken bütün bu süreçte ne kadar anlayışlı davrandığını düşündüm ve içimde bir parça Dimitri'nin söylediğinin zıttını tekrarladı. Aşk yeşerir. Onunla şansımı deneyecektim. Bu sefer kararlıyım.

İç çektim. "Bu kadar bilgece konuşmaman gerekiyor. Sığ ve mantıksız davranmalısın ve..."

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Ve?"

"Hımmm... Saçma sapan biri."

"Saçma sapan biri olmayı başarabilirim. Ve geri kalan özel-likleri de taşıyabilirim... Ama sadece özel zamanlarda."

Birbirimize sarılmıştık, yüzünü görebilmek için başımı kaldırdım. Çıkık elmacık kemikleri ve sanatsal bir şekilde dağıtılmış saçıyla çok yakışıklıydı. Annesinin söylediklerini hatırladım, ne istersek isteyelim yollarımızın sonunda ayrılması gerekecekti. Belki benim hayatım da böyle sürecekti, sevdiğim erkekleri daima kaybedecektim.

Onu kendime çektim, beni bile şaşırtan bir istekle dudaklarını öptüm. Eğer aşk ve hayatla ilgili tek bir şey öğrenmişsem o da her anın kıymetini bilmek gerektiği idi. Temkinli olmak önemliydi ama hayatı ziyan etmeye değmezdi. Bu anı kaçırmamaya karar verdim.

Daha düşünce zihnimde şekillenmeden ellerim Adrian'ın gömleğine kaydı. Hareketlerimi sorgulamadı ve giysilerimi çıkarmaya başlamakta tereddüt etmedi. Anlayışlı davrandığı ve kendini derin düşüncelere kaptırdığı zamanlar vardı ama o hala Adrian'dı.

O da anı yakalamak taraftarıydı, ikinci kez düşünmeden yapmak istediği şeyi yapardı. Ve beni çok uzun zamandır istiyordu.

Ayrıca böyle şeylerde çok iyiydi, bu yüzden benim giysilerim onunkilerden çok daha çabuk çıktı. Boynuma kondurduğu öpücükler ateşli ve hevesliydi ama vampir dişlerinin tenime değmemesine dikkat etti. Ben daha dikkatsizdim, tırnaklarını sırtına geçirdiğimde kendimi bile şaşırttım. Dudakları köprücük kemiğime kayarken, tek eliyle sutyenimi açtı.

Kot pantolonlarımızdan kurtulmaya çalıştığımız sırada vücudumun tepkisi beni şaşırttı. Dimitri'den sonra bir daha kimseyle sevişmek istemeyeceğime kendimi ikna etmiştim. Ama şimdi? Kesinlikle istiyordum. Belki Dimitri'nin beni reddedişine fizyolojik bir tepkiydi. Belki gerçekten anı yaşama içgüdü düşüydü. Belki Adrian'ı seviyordum. Veya belki şehvetti. Her neyse, Adrian'ın elleri ve dudakları arasında tamamen güçsüz düştüm, sanki vücudumu keşfediyordu. Duraksadığı tek zaman bütün giysilerimin sonunda üzerimden çıktığı zamandı. O da neredeyse çıplaktı ama henüz iç çamaşırını çıkarmamıştı. İpekti ama zaten Adrian başka ne giyebilirdi? Yüzümü ellerine alıp güçlü bir tutkuyla bana baktı.

"Sen nesin Rose Hathaway? Gerçek misin? Rüyanın içindeki rüyasın. Sana dokunursam uyanmaktan ve yok olmaktan korkuyorum." Arada bir kendini kaptırdığı şiirsel transı tanındım, böyle zamanlarda kendini ruh çılgınlığına kaptırıp kaptırmadığını merak ederdim.

"Bana dokun ve keşfet," dedim.

Bir daha tereddüt etmedi. Üstündeki son giysi parçasını da çıkardı. Teni tenime değdiğinde bütün vücudum yanmaya başladı. Fiziksel ihtiyaçlarım mantığımın önüne geçmişti. Artık düşünce yoktu, sadece ikimiz vardık. Tutku ve ihtiyaçla kavruluyordum ve...

"Kahretsin."

Öpüştüğümüz için bu kelime mırıltı halinde çıkmıştı. Gardiyan refleksleri sayesinde dudaklarımız birleşirken yana kaymayı başardım. Ondan uzaklaşmak benim için de şaşırtıcı de-

recede acı vericiydi. Ben kıpırdanıp oturur pozisyona geçmeye çalışırken, Adrian şaşkınlıktan dona kalmış bir halde ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu.

"Sorun ne? Fikrini mi değiştirdin?"

"Korunmaya ihtiyacımız var," dedim. "Prezervatif var mı?"

Birkaç saniye düşündükten sonra içini çekti. "Rose, tam da hatırlayacak zamanı buldun."

Haklıydı. Zamanlamam berbattı. Yine de böylesi daha geç hatırlamaktan iyiydi. Vücudum arzudan yansa da hemen o anda Dimitri'nin kardeşi Karolina'yı hatırladım. Sibiryada onunla tanışmıştım, altı aylık bir bebeği vardı. Bebek çok sevimliydi ama bir sürü iş demekti. Karolina hem garsonluk yapıp hem de çocuğuna bakmaya çalışıyordu. İşe gittiğinde bebekle Dimitri'nin annesi ilgileniyordu. Bebeğin sürekli bir şeylere ihtiyacı vardı. Yemek, altının değiştirilmesi, küçük objeleri yutup boğulmaktan kurtarılmak. Diğer kardeşi Sonya da anne olmak üzereydi ve en küçük kardeşi Viktorya'nın da hamile kaldığını duysam şaşırmazdım. İnsanın hayatındaki büyük değişiklikler hep küçük dikkatsizliklerden doğuyordu.

Şu anda bir bebek istemediğime emindim. Hele bu kadar gençken. Dimitri'yleken böyle bir sorunumuz yoktu çünkü dampirler kısırdı. Ama Adrian? Bu bir sorundu. İkimizin türünde de cinsel hastalıklar çok sık görülmesine de Adrian'ın birlikte olduğu ilk kız ben değildim ya da ikinci. Ya da üçüncü...

"Eee, yanında prezervatif var mı?" diye sordum sabırsızca. Bir anda sorumluluk sahibi bir havaya bürünmem sevişmeyi daha az istediğim anlamına gelmiyordu tabii.

"Hayır," dedi Adrian. "Odamda var."

Birbirimize baktık. Odası çok uzakta, sarayın Moroi bölümündeydi.

Yanıma kayıp bana sarıldı. "Kötü bir şey olma ihtimali çok düşük."

Gözlerimi kapatıp başımı göğsüne yasladım. "Nesin sen doktor mu?" diye sordum.

Bir kahkaha attı ve kulağımın arkasını öptü. "Hayır, risk almaya gönüllü biriyim. İstemediğini söyleyemezsin."

Gözlerimi açıp doğrudan ona bakabilmek için ondan uzaklaştım. Haklıydı. Bunu istiyordum. Çok ama çok istiyordum. Ve bir parçam şehvetle yanıyordu. Risk çok azdı, değil mi? Sürekli hamile kalmayı deneyen ama başaramayan bir sürü insan yok muydu? Tutkularım güçlü iddialar ortaya atıyordu ama mantığım kazandı. "Riski göze alamam," dedim.

Adrian beni inceledi ve sonunda başını salladı. "Tamam. Başka bir zaman. Bu gece sorumluluk sahibi insanlar gibi davranacağız."

"Bütün söyleyeceğin bu mu?"

Kaşlarını çattı. "Başka ne söyleyebilirim? Hayır dedin."

"Beni zorlamayı deneyebilirdin."

Şaşırdı. "Seni zorlamamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Ama zorlayabilirdin."

Adrian yüzümü ellerinin arasına aldı. "Rose, kağıt oyununda hile yapabilirim veya yaşı tutmayanlar için içki alabilirim ama asla ve asla seni yapmak istemediğin bir şeye zorlamam. Hele buna."

Daha fazla konuşmasına izin vermedim, sarılıp yeniden onu öpmeye başladım. Beni bir süre öptükten sonra isteksizce benden uzaklaştı.

"Küçük dampir," dedi bana, "sorumluluk sahibi biri gibi davranmak istiyorsan, yolu kesinlikle bu değil."

"İşlerin kontrolden çıkması gerekmiyor. Hem öpüşüp hem sorumluluk sahibi olabiliriz."

"Bütün o hikayeler..."

Adrian, saçlarını diğer tarafa atıp boynumu açığa çıkardığımda aniden durdu. Gözlerine baktım ama hiçbir şey söylemedim. Hareketin altında yatan ima açıktı.

"Rose..." dedi emin olmayan bir sesle ama yüzündeki özlemi görebiliyordum.

Kan içmek sevişmekle aynı şey değildi ama bütün vampirler kan içme özlemi duyardı. Cinsel açıdan uyarılmışken bunu yapmanın baş döndürücü bir deneyim olduğunu duymuştum. Ayrıca bir tabuydu ve neredeyse hiç yapılmazdı. Kan fahişesi tanımı buradan geliyordu. Sevişirken kanlarını veren dampirlerden. Bir dampirin kan vermesi küçük düşürücü bir şeydi ama daha önce yapmıştım. Yiyeceğe ihtiyacı olduğunda Lissa'yı beslemiştim ve Strigoi olduğu dönemde Dimitri benden beslenmişti. Muhteşem bir deneyimdi.

Sesinin titrememesi için elinden geleni yaparak kendini toparlamayı denedi. "Rose, ne istediğini biliyor musun?"

"Evet," dedim. Parmağımı dudaklarında dolaştırıp vampir dişlerine dokundum. Ona, onun kelimeleriyle karşılık verdim. "Bana bunu istemediğini söyleyemezsin."

İstiyordu. Göz açıp kapayınca kadar dudakları boynumdaydı ve dişleri tenimi deldi. Ani acı yüzünden ufak bir çığlık attım ve derken vampir ısırığıyla gelen endorfinler acıyı ortadan kaldırdı. Eşsiz bir mutluluk vücudumu sardı. Kanımı içerken Adrian beni kendine çekti, neredeyse kucağındaydım, sırtım göğsündeydi. Ellerinin üzerimde dolaştığını hayal meyal hissediyordum. Algıladığım tek şey havalarda uçtuğumdu.

Geri çekildiğinde yaşadığım his bir parçamı kaybetmek gibiydi. Kendimi eksik hissettim.

Ona ihtiyacım vardı. Adrian'a uzandım. Elimini ittirip dudaklarını yalarken gülümsedi.

"Dikkat et küçük vampir. Gereğinden uzun süre devam ettim. Şimdi büyük ihtimalle kanatlanmışsındır."

Söylediği doğrudu. Ama kısa süre sonra uçuş hissi kayboldu ve kendime dönmeye başladım. Hala muhteşem hissediyordum ve başım dönüyordu, endorfinler vücudumun arzusunun doyurmuştu. Mantık yavaş yavaş geri geldi ve mutluluğu böldü. Adrian yeterince ayıldığını görünce rahatlayıp yatağa uzandı. Bir an sonra ona katıldım. O da benim kadar mutlu görünüyordu.

"Bu," diye dalga geçti, "en iyi sevişmemeydi."

Uykulu bir gülümsemeyle karşılık verdim. Saat geçti ve endorfinler ne kadar yayılırsa o kadar sersemlemiş hissediyordum. Bir yanım bunu ben istesem de ve Adrian'dan gerçekten hoşlansam da yaşananların yanlış olduğunu söylüyordu. Doğru nedenlerle yapmamış, acımın beni kontrol etmesine izin vermiştim.

Ama diğer yanım aynı fikirde değildi ve o huysuz ses sonunda kaybolup gitti. Adrian'ın yanında uyuyakaldım ve uzun zamandır çektiğim en iyi uykuyu çektim.

Adrian'ı uyandırmadan yataktan kalkmış, duş almış, giyinmiş ve hatta saçımı bile kurutmuştum. Arkadaşlarım ve ben birçok sabahı onu yataktan kaldırmaya çalışarak geçirmiştik. Akşamdan kalma olsun olmasın uykusu çok derindi.

Saçımı yapmak için normalden uzun zaman harcadım. Boynumdaki vampir ısırığı açıkça görülüyordu. Bu yüzden saçlarımı açık bıraktım ve dalgaların ısırığı örtmesine izin verdim. Yara izinin açığa çıkmayacağına emin olunca bir sonraki hamlemi düşündüm. Bir saat içinde konsey yeni yaş kanunu, Moroi'ların dövüşmesi ve Dragomir'in oy hakkıyla ilgili yorumları dinleyecekti. Eğer beni toplantı salonuna alırlarsa bu tartışmaları kaçırmaya niyetim yoktu.

Adrian'ı kaldırmak istemedim. Çarşafıma dolanmış huzur içinde uyuyordu. Onu uyandırsam hazırlanana kadar odada oyalanmam gerekecekti. Bağ aracılığıyla Lissa'nın bir kafe masasında tek başına oturduğunu hissettim. Onu görmek ve kahvaltı etmek istiyordum, Adrian'ın kendi kendine uyanabileceğine karar verdim.

Nereye gittiğimi belirten bir not yazdım, kapının kendi kendine kilitlendiğini hatırlattım ve en alta seni öpüyorum anlamında bir sürü X ve O koydum.

Kafeye doğru yolu yaralamıştım ki kahvaltı planımı mahveden bir şey hissettim. Christian, Lissa'nın yanına oturmuştu.

"Haydi bakalım," diye mırıldandım. Geri kalan her şey yününden Lissa'nın özel hayatına fazla dikkat edememiştim. Döğedaki geceden sonra onları birarada görmek beni şaşırtmadı ama Lissa'nın duyguları henüz romantik anlamda biraraya gelmediklerini gösteriyordu. Arkadaş olmayı deniyor, bu sayede kıskançlık ve güvensizlikten doğan sorunlarını aşmayı umuyorlardı.

Aralarına girmek istemedim. Gardiyanların binasının yakınlarında kahve çörek servis eden bir yer biliyordum. İşimi görürdü. Kimsenin ceza aldığı ve kraliyet salonunda olay çıkardığını hatırlamayacağını umuyordum.

Hatırlamamaları ihtimali düşüktü tabii.

Yine de şansımı denemeye karar verdim. O tarafa yöneldim, bir yandan da gökyüzünü süzüyordum. Yağmur ruh hali mi daha da kötüleştirirdi. Kafeye girdiğimde kimsenin benimle ilgilenmesini dert etmemem gerektiğini keşfettim. Benden daha çok dikkat çeken biri vardı. Dimitri.

Her zamanki gardiyanlarıyla beraber dışarıdaydı. Özgür kalması beni sevdirse de onu izlemeye devam etmeleri sinirime dokundu.

En azından çevresini saran kalabalık yoktu. Kahvaltı için içeri girenler ona bakmaktan kendilerini alamıyor ama ortalıkta oyalanmıyorlardı. Yanında beş gardiyan vardı, bu da normal sayının azalması demekti. İyiye işaretti. Tek başına oturuyordu, önünde kahveyle yarısı yenmiş bir çörek vardı. Bir kitap okuyordu ve kovboy romanı olduğuna her şeyine bahse girebilirdim.

Kimse onunla oturmadı. Eşlikçileri bir koruma halkası oluşturmayı sürdürdü, duvarların dibindeki bir çift, bir kişi girişte ve yakınlardaki masalarda iki kişi. Gereksiz bir güvenlikti. Dimitri tamamen kitabına gömülmüştü. Gardiyanlara ve izleyicilere aldırımıyordu. Ya da aldırımıyormuş gibi davranıyordu. Zararsız görünüyordu ama Adrian'ın kelimelerini hatırladım. İçinde hiç Strigoi kalmış mıydı? Karanlık bir parçası var mıydı? Dimitri'nin kendisi içinde karanlık bir parça taşıdığını ve bu yüzden hiç kimseyi gerçekten sevmeyeceğini söylemişti.

Birbirimizi her zaman farkederdik. Kalabalık bir salonda daima onu bulabilirdim. Kitapla meşgul olmasına karşın tezgaha yürüdüğümde başını kaldırıp bana baktı. Bir saniye için göz göze geldik. Yüzü ifadesizdi ama bir şeyi beklediği izlenimine kapıldım.

Şaşkınlıkla beni beklediğini kavradım. Her şeye rağmen, kilisedeki kavgamıza rağmen... Onu rahat bırakmayacağımı ve aşkımı ilan etmeyi sürdüreceğimi düşünüyordu. Neden? O kadar mantıksız davranacağımı mı sanıyordu? Yoksa... Onun peşinden koşmamı mı istiyordu?

Nedeni her neyse ona istediğini vermemekte kararlıyım. Beni çok incitmişti. Ondan uzak durmamı söylemişti. Ve tüm bunlar hislerimle oynamak için yapılmış bir tür oyunsa ben bu oyuna alet olmayacaktım. Ona mağrur bir bakış atıp oyalanmadan tezgahın önüne geçtim. Çay ve çikolatalı ekler sipariş ettim. Bir saniye düşündükten sonra bir ekler daha sipariş ettim. Bugün iki eklerlik günlerdendi.

Planım dışarıda yemekti ama pencereden baktığımda düşmeye başlayan yağmur damlalarını gördüm. Kahretsin. Havayla mücadele edip başka bir yere gitme ihtimalini değerlendirdim ama Dimitri'nin beni kaçırmasına izin vermeyecektim. Uzağındaki bir masaya yöneldim, ona bakmamak için elimden geleni yaptım.

"Hey Rose. Bugün konseye gidecek misin?"

Aniden durdum. Dimitri'nin gardiyanlarından biri konuşmuş, ardından arkadaşça gülümsemişti. Adını hatırlamıyordum ama bana karşı her zaman nazikti. Kaba davranmak istemediğim için isteksizce karşılık verdim. Sohbeti sürdürürse bir süre Dimitri'nin yakınında kalmam gerekecekti.

"Evet," dedim ve dikkatimi gardiyanından uzaklaştırmamak için büyük çaba harcadım. "Gitmeden bir şeyler atıştırıyım, dedim."

"Seni içeri alacaklar mı?" diye sordu bir diğer gardiyan. O da gülümsüyordu.

Bir an için son öfke krizimle alay ettiklerini zannettim. Ama hayır... Alay değildi. Yüzlerinden onayladıkları anlaşıyordu.

"Güzel soru," diye itiraf ettim. Eklerimden bir ısırık aldım. "Ama yakında öğreneceğiz. Bu sefer uslu durmayı deneyeceğim."

İlk gardiyan güldü. "Umarım uslu durmazsın. O grup, aptal yaş kanunuyla ilgili baş ağrısı çekmeyi hak ediyor." Diğer gardiyanlar başlarını sallayarak bunu onayladı.

"Ne yaş kanunu?" diye sordu Dimitri.

İsteksizce ona baktım. Her zamanki gibi nefesim kesildi. *Kes şunu Rose*, diye kendimi azarladım. *Ona kızgınsın, unuttun mu? Artık Adrian'lasın.* "Soylular bir kanun çıkarıp on altı yaşındaki dampirlerin de on sekiz yaşındakiler kadar Strigoi'larla savaşılabileceğine karar verdi," dedim ve eklerimden bir ısırık daha aldım. Dimitri aniden başını kaldırdığında ekler neredeyse gırtlığıma takılacaktı. "Hangi on altılıklar Strigoi'la savaşıyor?" Gardiyanlar gerildi ama bir hamlede bulunmadı.

Ekleri yutmam zaman aldı. Ardından biraz da korka korka konuştum. "Kanun bu. Bütün on altı yaşındakiler savaşmaya gidecek. Dampirler artık on altı yaşında mezun olacak."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu.

"Önceki gün. Kimse sana söylemedi mi?" Gardiyanlarına baktım.

Biri omuz silkti. Dimitri'nin dampir olduğuna inanıyorlardı ama onunla sohbet etmeye başlamaları zaman alacaktı. Sosyal ilişki kurduğu kişiler yalnızca Lissa ve savcılardı.

"Hayır." Haberi düşünen Dimitri'nin kaşları çatıldı. Ses çıkarmadan eklerimi yedim, kanunun onu konuşmaya iteceğini umuyordum, öyle de oldu.

"Bu çılgınlık," dedi. "Ahlaki açıdan yanlış olmasını saymıyorum, o kadar genç yaşta dövüşmeye hazır değiller. Bu intihar demek."

"Biliyorum. Tasha başarılı bir şekilde kanun aleyhine konuştu ve ben de söyleyeceklerimi söyledim."

Son sözüm üzerine Dimitri şüpheli gözlerle beni süzdü ve gülümseyen gardiyanlara baktı.

"Oylar birbirine yakın mıydı?" diye sordu. Benimle sorgulama tarzında konuşuyordu, yüz ifadesi ciddiye ve bir gardiyan gibi davranıyordu. Depresyonda olmasından iyiydi. Bana gitmemi söylemesinden çok daha iyiydi.

"Kıl payı kazandılar. Lissa oy verebilseydi yasa geçmeyecekti."

"Ah," dedi. Kahve fincanıyla oynadı. "Nisap meselesi."

"Bundan haberin var mıydı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Eski bir Moroi yasasıdır."

"Ben de öyle duydum."

"Muhalefet ne yapmaya çalışıyor? Konseyi kazanmaya mı yoksa Lissa Dragomir'in oy hakkını elde etmeye mi?"

"İkisi de ve başka şeyler."

Başını iki yana sallayıp saçını kulağının arkasına attı. "Böyle olmaz. Birini seçmeli ve bütün ağırlıklarıyla ona oynamalılar. En zekice seçim Lissa. Konseyin Dragomir'lere ihtiyacı var ve insanların ona nasıl baktığını gördüm. Lissa'nın konseye katılması için destek toplamak zor olmayacaktır."

İkinci eklerime başladım. Dimitri'yi görmezden gelmekle ilgili kararımı unuttum. Dikkatini dağıtmak istemiyordum. Gözlerine eski ateşi getiren ilk şey buydu, gerçekten ilgileniyormuş gibi görüldüğü tek şey. Elbette Lissa'ya hayatını adanmasını ve bana sürekli ondan uzak durmamı tekrarlamasını saymazsak. Bu Dimitri'den hoşlanmıştım.

Uzun zaman önce tanıdığım la aynı Dimitri'ydi, doğru bildiği amaçlar uğruna hayatını riske atmaya gönüllü kişiydi. Neredeyse içimden yeniden can sıkıcı, mesafeli Dimitri olmasını

dileyecektim çünkü bu hali eski anıların zihnime doluşmasına yol açmıştı. Aramızdaki çekimin geri gelmesinden bahsetmiyorum bile. Gözlerinde o tutkulu bakış varken her zamankinden daha seksi görünüyordu. Bu yoğun ifade, savaştığımız veya seviştığımız zaman yüzüne yerleşirdi. Olması gereken Dimitri buydu. Güçlü ve dizginleri eline almış biri. Onu bu halde görmek beni memnun etmişti, aynı zamanda da kalbimin acısını arttırdı. Çünkü onu kaybetmişim.

Dimitri duygularımı tahmin ettiyse bile belli etmedi. Ciddi bir ifadeyle bana baktı ve bakışlarının gücü beni sardı. "Tasha'yı gördüğünde bana yollar mısın? Bunu konuşmalıyız."

"Yani Tasha arkadaşın olabilir ama ben olamam, öyle mi?" Bu keskin kelimeler ben onları engelleyemeden dudaklarımdan döküldü. Kızardım, diğer gardiyanların önünde kontrolümü kaybettiğim için kendimden utandım. Anlaşılan Dimitri de seyirci istemiyordu. Benimle ilk konuşan gardiyana döndü. "Baş başa kalabilir miyiz?"

Gardiyanlar birbirleriyle baktı ve gözle görülür ölçüde geri çekildi. Ama Dimitri'nin çevresindeki yerlerini korudular. Yine de başkalarının duymayacağı bir konuşma yapabildik. Dimitri bana döndü. Bir iskemle çektim.

"Sen ve Tasha tamamen farklısınız. O güven içinde hayatımda kalabilir. Sen kalamazsın."

"Yine de," dedim öfkeyle saçlarımı savurarak, "anlaşılan işine geldiğinde hayatında olmamda bir sorun görmüyorsun. Örneğin ayak işlerine bakmam veya mesajlarını iletmem gerektiğinde."

"Hayatında bana ihtiyacın varmış gibi görünmüyor," dedi sert bir sesle ve başıyla sağ omzumu işaret etti.

Neler olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Saçıma savururken boynumu ve ısırık izini ortaya çıkarmıştım. Kızarmamayı denedim, utanacak bir şey yoktu. Saçıma yeniden öne aldım.

"Seni ilgilendirmez," diye fısıldadım. Diğer gardiyanların ısırık izini görmediğini umuyordum.

"Kesinlikle." Sesinde zafer havası vardı. "Çünkü benden uzakta hayatını yaşamalısın."

"Tanrı aşkına," diye bağırdım. "Şunu keser misin?.."

Gözlerim yüzünden uzaklaştı çünkü bir ordu etrafımızı sarmıştı.

Tamam, tam olarak bir ordu olduğu söylenemezdi ama öyle de olabilirdi. Bir an sadece Dimitri'yle benim dışımda güvenlik görevlileri vardı. Sıradan gardiyanlar da değil. Gardiyanların resmi törenlerde giydikleri siyah beyaz formaları giymiş, yakalarında kraliçeyi koruduklarını belli eden kırmızı düğmeleri taşıyan görevliler. En az yirmi taneydiler.

Ölümçül olduklarını biliyordum, en iyilerin en iyileriydiler. Tarih boyunca kral ve kraliçelere saldıran katiller kraliyet gardiyanları tarafından altilmişti. Onlar ölümün ayaklı haliydi. Ve şimdi hepsi etrafımıza toplanmıştı. Dimitri de sustu ben de sustum. Neler olduğuna emin değildik ama tehdidin bize yönelik olduğunu anlamıştık. Aramızda masa ve iskemleler vardı ama düşman tarafından çevrelendiğimizde ne yapıyorsak onu yaptık. Sırt sırta verdik.

Dimitri'nin gardiyanları sıradan giysiler giymişti ve diğer gardiyanların gelişine şaşırılmış görünüyordu ama eğitilmesi gereği hemen kraliçenin gardiyanlarına katıldılar. Artık gülümseme veya şaka yoktu. Kendimi Dimitri'nin önüne atmak istiyordum ama o koşullar altında imkansızdı.

"Bizimle gelmen gerekiyor," dedi kraliçenin gardiyanlarından biri. "Direnirsen kaba kuvvete başvuracağız."

Her birinin tek tek yüzüne bakarken, "Onu rahat bırakın!" diye bağırdım. İçimdeki öfkeli karanlık patladı. Nasıl olur da hala ona inanmazlardı? Neden onun peşine düşüyorlardı? "Hiçbir şey yapmadı! Neden onun dampir olduğunu kabul edemiyorsunuz?"

İlk konuşan adam bir kaşını kaldırdı.

"Onu kastetmemiştim."

"Siz... Benim için mi buradasınız?" diye sordum. Yakın zamanda ne gibi belalara bulaştığımı düşündüm. Kraliçenin, geceyi Adrian'la geçirdiğimi öğrenip öfkelenildiğini düşündüm. Ama öyle olsa saray gardiyanlarını beni almaya yollamazdı. Yoksa yollar mıydı? Sonunda aykırılıklarım canına tak mı etmişti?

"Hangi nedenle?" diye sordu Dimitri. Uzun, muhteşem vücudu düşmanca bir havaya bürünmüştü.

Adam, Dimitri'yi görmezden gelip bakışlarını üzerime dikti. "Söylediklerimi tekrarlatma. Ya bizimle gelersin ya seni götürürüz." Elinde kelepçe vardı.

Gözlerim kocaman açıldı. "Çılgınlık bu! Siz, bana neler olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum..."

Anlaşılan, o noktada sessiz sakın gelmeyeceğime karar verdiler. Kraliyet gardiyanlarından ikisi bana doğru saldırıya geçti ve aynı taraftan olsak da içgüdülerim devreye girdi. Hiçbir şey anlamıyordum ama azılı bir suçlu gibi beni sürükleyip götürmelerine izin vermeyecektim. Az önce oturduğum iskemleyi alıp gardiyanlardan birine fırlattım ve bir diğerine yumruk attım. Yıkıcı bir yumruktu ve benden uzun olduğu için yumruğum başarısız oldu ama aramızdaki boy farkı nedeniyle onun hamlesinden kurtulup iyi bir tekme indirmeyi başardım.

Çığlıklar duydum. Kafede çalışanlar otomatik silahların çıkmasını bekliyor gibi tezgahın arkasına saklandı. Diğer müşteriler koşar adım dışarı kaçtı, masalar ve yemekler devrildi. Çıkışa koştular ama çıkışların önü gardiyanlar tarafından kesilmişti. Bu yüzden çığlıklar arttı.

Bu sırada diğer gardiyanlar dövüşe katıldı. Her ne kadar birkaç sağlam yumruk attıysam bile sayılarının çok fazla olduğunu biliyordum. Gardiyanlardan biri kolumu yakalayıp kelepçe takmayı denedi. Başka bir çift el diğer taraftan yakalayıp beni çektiğinde durmak zorunda kaldı.

Dimitri.

“Sakin ona dokunma,” diye bağırdı gardiyana.

Ses tonu ürkütücüydü. Beni arkasına aldı ve vücudunu bana siper etti. Gardiyanlar her yandan üzerimize geliyordu. Dimitri bir zamanlar herkesin kendisine Tanrı demesine yol açan ölümcül zarafetiyle dövüşmeye başladı. Kimseyi öldürmedi ama o gün ayağa kalkamayacaklarına emin oldu. Eğer biri onun Strigoï’a dönüştüğü için ya da kilit altında tutuldu-

ğu dönem yüzünden dövüş yeteneğinin azaldığını düşündüyse çok yanılmıştı. Dimitri doğanın kuvvetlerinden biriydi, hem bütün ihtimallere karşın dövüşü kazandı hem de benim savaşmama engel oldu.

Kraliçenin gardiyanları en iyilerin en iyileri olabilirdi ama Dimitri... Eski aşığım ve eğitmenim başlı başına bir kategoriydi. Dövüş yeteneği herkesin üstündeydi ve onu beni savunmak için kullanıyordu.

“Geri çekil,” diye emretti bana. “Sana el sürmelerine izin vermeyeceğim.”

Başlangıçta beni koruması çok hoşuma gitti ama dövüşün parçası olmamaktan nefret ettim. Onu dövüşürken izlemek etkileyiciydi. Hem güzel hem tehlikeli görünüyordu. Tek kişilik bir orduydı, sevdiklerini koruyan ve düşmanlarına dehşet saçan bir savaşçıydı...

O anda korkunç bir şeyin farkına vardım.

“Dur!” diye bağırdım aniden. “Sizinle geleceğim!”

Başlangıçta kimse beni duymadı. Herkes kendini dövüşe kaptırmıştı. Gardiyanlar Dimitri’nin arkasına geçmeye çalışıyordu ama Dimitri eline geçen her şeyi kullanarak onları uzak tutuyordu. Kim bilir, belki de gerçekten bir orduyu tek başına yenebilirdi.

Ona izin veremezdim.

Dimitri’nin kolunu tuttum. “Dur,” diye tekrarladım. “Dövüşü kes.”

“Rose...”

“Dur!”

Hayatım boyunca başka hiçbir kelimeyi bu kadar yüksek sesle bağırığımı sanmıyorum. Sesim içeride yankılandı hatta saraya kadar bile gitmişti.

Herkesin durmasını sağlayamadım ama gardiyanlar yavaşladı. Kafenin çalışanları tezgahın arkasından bize baktı. Dimitri hala hareket ediyordu, kendimi önüne attım.

“Dur!” Sesim fısıltı halinde çıktı. Herkes sessizleşti. “Onlarla dövüşme. Gardiyanlarla gideceğim.”

“Hayır, seni almalarına izin vermeyeceğim.”

“Vermelisin,” diye yalvardım.

Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu, vücudunun her parçası savaşmaya hazırdı. Ne düşündüğümü anlamasını umdum.

Gardiyanlardan biri öne çıktı, amacı Dimitri’yi kışkırtmaktı ve o bu numarayı yuttu. Gardiyanın önünü kesip savunma pozisyonu aldı ama aralarına girip Dimitri’nin elini tuttum. Teni sıcacıktı, ona dokunmak çok doğru seçimdi.

“Lütfen. Bu kadar yeter.”

O zaman ne demek istediğimi anladı. İnsanlar hala ondan korkuyordu. Kimse ne olduğuna emin değildi. Lissa sakın ve normal davranmasının korkuları yatıştıracağını söylemişti ama bu, gardiyanlardan oluşan bir orduyu yenmek? Ona iyi puan kazandırmayacağı kesindi. Belki de artık her şey için çok geçti ama hasarı kontrol altına almayı denemeliydik. Benim yüzümden onu kilitlemelerine izin veremezdik.

Bana baktı ve kendi mesajını yolladı. Benim için savaşacaktı, beni almalarını engellemek için gerekirse yıkılana kadar dövüşecekti.

Başımı iki yana salladım ve elini sıkıp onunla vedalaştım. Parmakları aynı hatırladığım gibi, uzun ve zarifti. Yıllar süren eğitim sonucu oluşmuş nasırları vardı. Elini bırakıp ilk konuşan gardiyana döndüm. Sanırım liderleri oydu.

Ellerimi uzatıp öne çıktım. “Sizinle geleceğim. Ama lütfen onu hapsetmeyin. Başımın belada olduğunu düşündüğü için kavga etti.”

Sorun şu ki, kelepçeler bileklerime geçirildiği anda başımın belada olduğunu düşünmeye başladım. Gardiyanlar birbirlerine yardım ederken liderleri derin bir nefes aldı ve geldiğinden beri söylemeye çalıştığı şeyi söyledi. Victor’ın adını duymayı bekleyerek yutkundum.

“Rose Hathaway ihanet nedeniyle tutuklanmış bulunuyorsun.”

Beklediğim şey bu değildi. Teslim olarak puan kazandığımı umarak, “Ne ihaneti?” diye sordum.

“Kraliçe Tatiana’yı öldürmekle suçlanıyorsun.”

26

Isterseniz kaderin hastalıklı espri anlayışı deyin ama beni Dimitri'den boşalan hücreye attılar.

Gardiyan suçlamaları söyledikten sonra karşı koymadan onlarla gitmiştim. Aslında, komaya girdiğim bile söylenebilirdi çünkü gardiyanın söylediklerini bir anda sindirmem mümkün değildi. Kendimle ilgili kısma henüz ulaşamamıştım. Suçlandığım için öfke veya şaşkınlık hissetmiyordum. Hala Tatiana'nın öldüğü kısmını çözmeye çalışıyordum.

Öldüğü değil, öldürüldüğü.

Öldürülmek mi?

Nasıl olmuştu? Kraliçe sarayın içindeyken nasıl öldürülebilmişti? Burası dünyadaki en güvenli yerlerden biriydi ve Tatiana her zaman çok iyi korunurdu. Dimitri ve bana saldıran gardiyanlar sürekli yanındaydı. Saraydan ayrılmadığı sürece -ve ayrılmadığına emindim- hiçbir Strigoi onu öldüremezdi. Sürekli yüzleştığımız tehditler düşünüldüğünde dampirler

ve Moroi'ların birbirini öldürmesi neredeyse duyulmamış bir şeydi. Elbette örnekleri vardı. Bütün topluluklarda cinayet işlenmesi kaçınılmazdı ama ırklarımız Strigoi'lar tarafından avlandığından ender olarak birbirimize karşı dönerdik. Konsey toplantılarında bağırışmak dışında. Bu yüzden Victor çok ağır bir ceza almıştı, onun suçları bu toplumda rastlanabileceklerin en kötüsüydü.

Şimdiye kadar.

Tatiana'nın cinayete kurban gitmesinin imkansızlığını aştığımda asıl soruyu sorabildim, neden ben? Neden beni suçluyorlardı? Avukat değildim ama birine sürük demenin cinayet davasında geçerli delil olarak görüleceğinden şüpheliydim.

Hücremin dışında duran gardiyanlardan bir şeyler öğrenmeye çalıştım. Fakat ciddiyetlerini ve sessizliklerini korudular. Bağırmaktan sesim kısıldığında yatağa yığılıp Lissa'nın zihnine uzandım, daha fazla bilgi edinmeyi umuyordum.

Lissa çıldırmış gibiydi, o da sağa sola soruyordu. Christian hala onunlaydı ve yönetim binalarından birindeydiler. Herkes bir tarafa koşturuyordu. Dampirler ve Moroi'lar her yerdeydi, bazıları hükümetteki ani karmaşa nedeniyle korkmuştu. Diğerleri bundan yararlanmayı umuyordu. Lissa ve Christian hepsinin ortasında kalmıştı, fırtınaya kapılmış yapraklar gibi sürükleniyorlardı.

Lissa teknik açıdan yetişkin kabul edilse de sarayda bulunduğu dönemde her zaman daha yaşlı birinin kanatları altına girmişti. Çoğunlukla Priscilla Voda'nın ve arada bir Tatiana'nın. Fakat artık ikisinin de kimseye yararı dokunmaz-

di. Soylular ona saygı duysa da Lissa'nın başvurabileceği kimse yoktu.

Lissa'nın ne kadar kötü durumda olduğunu gören Christian kızın elini tuttu. "Tasha ne yapılması gerektiğini bilir," dedi. "Yakında ortaya çıkacaktır. Rose'un başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğini biliyorsun.

Lissa buna güvenemeyeceklerini bilse de sesini çıkarmadı. Tasha elbette zarar görmemi istemezdi. Gelin görün ki bana zarar vermek isteyenleri engelleyecek güce sahip değildi.

"Lissa!"

Adrian'ın sesi Lissa'nın ve Christian'ın o tarafa dönmelerine yol açtı. Adrian, yanında annesiyle yeni içeri girmişti. Doğrudan yatakodamdan buraya gelmiş gibi görünüyordu. Üzerinde dünkü kıyafetleri vardı ve saçları her zamanki gibi dikkatle yapılmamıştı. Daniella ise tam aksine mükemmel görünüyordu. Dişiliğini kaybetmemiş bir iş kadını gibiydi.

Sonunda! Aradığımız yanıtlara ulaşabilecek birileri. Lissa yüzünde minnettar bir ifadeyle yanlarına koştu.

"Şükürler olsun," dedi Lissa. "Kimse bize neler olduğunu söylemiyor... Kraliçenin öldüğünü ve Rose'un hapse atıldığını biliyoruz." Lissa yalvarırcasına Daniella'ya baktı. "Lütfen bana bir hata yapıldığını söyleyin."

Daniella nazikçe Lissa'nın omzuna dokundu ve onu rahatlatmayı denedi. "Korkarım ki bir hata yok. Tatiana dün gece öldürüldü ve bir numaralı şüpheli Rose."

"Rose böyle bir şeyi asla yapmaz!" diye bağırdı Lissa.

Christian da onun öfkesine katıldı. "Konseyde kraliçeye ba-

ğırması cinayetten mahkum edilmesine yetmez." Christian'la mantığımız aynıydı. Neredeyse ürkütücü. "Ölüm nöbetine gizlice katılmak da."

"Haklısınız, yeterli değil," dedi Daniella. "Ama bunların hepsi onu kötü duruma düşürüyor. Ayrıca, anlaşılan Rose'un suçluluğunu ispatlayan başka deliller de varmış."

"Ne tür deliller?" diye sordu Lissa.

Daniella özür dilercesine ona baktı.

"Bilmiyorum. Araştırma hala devam ediyor. Yakında mahkeme yapılacak, deliller sunulacak, Rose nerede olduğuyla ilgili sorguya çekilecek, buna benzer şeyler." Koşuşturan insanlara baktı. "Eğer işler o noktaya ulaşabilirse. Böyle bir olay yüzyıllardır yaşanmadı. Yeni bir kral ya da kraliçe seçilene kadar bütün kontrol konseyde ama karmaşa çıkacağı kesin. Herkes korkuyor. Sıkıyönetim ilan edilirse şaşımam."

Christian umutlu bir ifadeyle Lissa'ya döndü. "Dün gece Rose'u gördün mü? Seninle miydi?"

Lissa donup kaldı. "Hayır, sanırım odasındaydı. Onu en son iki gün önce gördüm."

Daniella bundan hiç memnun olmadı. "Eğer tek başınaysa şahidi yok demektir. Durum iyi gözüküyor."

"Yalnız değildi."

Üç çift göz Adrian'a döndü. Lissa'ya seslendiğinden beri ilk kez konuşuyordu. Lissa ona bakmadığı için ben de ona bakmamıştım. Görünüşünü şöyle bir süzmüştük ama Lissa şimdi ufak detayları seçebiliyordu. Adrian'da endişe ve stresin izleri vardı. Adrian'ın aurasına baktığında ruh kullanıcılarına özgü

her zamanki altın rengini gördü ama diğer renklere karanlık karışmıştı. Ruhun dengesizliğini gösteren titreşim de oradaydı. Tüm bunlar Adrian'ın kendini toparlayamayacağı kadar hızlı gelişmişti ama özgür kaldığı anda sigara ve içki içeceğine emindim. Adrian kötü durumlarla böyle baş ederdi.

"Ne diyorsun?" diye sordu Daniella sert bir sesle.

Adrian omzunu silkti. "Yalnız değildi. Bütün gece onunlaydım."

Lissa ve Christian tepki vermeyerek iyi bir iş çıkardı ama Daniella'nın yüzündeki şok ifadesi görülmeye değerdi. Çocuğun cinsel hayatıyla ilgili bilgi edinen bütün yetişkinler gibi ne yapacağını şaşırmıştı. Adrian bu tepkiyi kaçırmadı.

"Söyleyeceklerini kendine sakla," diye uyardı annesini. "Ahlaki duruşun ve görüşlerin şu an için önemsiz." Panik içindeki bir grup insanı işaret etti, Victor Dashkov'un onları öldürmeye saraya geldiğiyle ilgili bağırıyorlardı. "Bütün gece Rose'laydım. Bu, onun yapmadığını ispatlar. Senin benim aşk hayatımı onaylamamanla daha sonra ilgileniriz."

"Beni endişelendiren bu değil! Ellerin delil varsa ve adın bu işe karışırsa şüphe altında kalabilirsin." Daniella'nın sağlam duruşu bozulmaya başlamıştı.

"O benim halamdı," diye bağırdı Adrian. "Neden Rose'la birlikte onu öldürelim?"

"Çünkü çıkmanızı onaylamıyordu. Çünkü Rose yeni kanun yüzünden öfkeliydi." Bunu söyleyen Christian'dı. Lissa ona öfkeyle bakı ama genç adam omuz silkti. "Ne? Açıkça ortada olanı söylüyorum. Ben söylemesem başkası söyleyecek.

Hikayeleri hepimiz duyduk. İnsanlar Rose için bile aşırı olan şeyler uyduruyor."

"Ne zaman?" diye sordu Daniella, Adrian'ı kolundan yakaladı. "Ne zaman Rose'laydın? Oraya ne zaman gittin?"

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum," dedi. Kadın oğlunu sıkı sıkı tuttu. "Adrian! Bu konuyu ciddiye almalısın. Söylediklerin işlerin gidişatını etkileyecek. Eğer Tatiana öldürüldükten sonra oraya vardıysan o zaman kimse bu işle senin aranda bağlantı kuramaz. Eğer öncesinde Rose'laysan..."

"O zaman bir şahidi var demektir," diye annesinin sözünü böldü. "Hiç mesele değil."

"Umarım doğruyu söylüyorsundur," diye mırıldandı Daniella. Gözleri artık arkadaşlarının üzerinde değildi. Zihnindeki çarklar dönüyor, oğlunu korumak için ne yapacağını düşünüyordu. Ben onun için sadece kötü bir durumdum. Ama oğlunun başının belada olması felaket demektir. "Sana bir avukat bulmalıyız. Damon'la konuşacağım. Bu geceki duruşmadan önce ona ulaşmalıyım. Rufus da durumu öğrenmeli. Kahretsin." Bu söz Adrian'ın kaşlarını çatmasına yol açtı. Leydi Ivashkov'un sık sık küfredmediğine emindim. "Ne zaman oraya vardığını öğrenmeliyiz."

Adrian hala sıkıntılı görünüyordu. En kısa zamanda nikotin veya alkol almazsa yığılıp kalacak gibiydi. Onu bu halde görmekten nefret ediyordum. Güçlü biriydi ama doğası -ruh kullanıcılığın yan etkileri- olaylarla yüzleşmesini güçleştiriyordu. Yine de o kötü durumuna rağmen annesine yardımcı olacak bir anıyı bulup çıkarmayı başardı.

"Lobiye girdiğimde içeride biri vardı. Kapıcı ya da ona benzer biri. Ama ön tarafta kimse yoktu." Çoğu bina sadece acil durumlar için personel bulundururdu.

Daniella'nın yüzü aydınlandı. "İşte bu. İhtiyacımız olan bu. Damon kaçta olduğunu öğrenecek ve bu sayede bütün suçlamalardan kurtulmanı sağlayacağız."

"Yani işler kötüye giderse bu sayede beni savunabilecek, öyle mi?"

"Elbette," diye yanıtladı kadın.

"Ya Rose?"

"Ona ne olmuş?"

Adrian hayatı kararmış gibi görünüyordu, yeşil gözlerinde büyük bir ciddiyet ve kararlılık vardı.

"Eğer Tatiana Hala'nın ben oraya gitmeden önce öldürüldüğünü öğrenecek olursan ve Rose'un kurtlarla tek başına yüzleşmesi gerekirse Damon onun avukatlığını yapacak mı?"

Annesinin suratı asıldı. "Şeyyy, hayatım... Damon böyle davalarla ilgilenmez, biliyorsun..."

"Sen istersen ilgilenir," dedi Adrian inatçı bir tavırla.

"Adrian," dedi annesi temkinli bir sesle, "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Rose'un aleyhine olan delillerin çok güçlü olduğu söyleniyor. Ailemizin onu desteklediği görülürse..."

"Cinayeti destekliyormuşuz gibi görünmez! Rose'la tanıştın. Ondan hoşlandın. Gözlerimin içine bakıp Damon uydurma bir savunmayla bu davaya girerse içinin rahat edeceğini söyleyebilir misin?"

Daniella bembeyaz oldu.

Yemin ederim korkudan sindi. Oğlunun böyle davranmasına alışkın değildi. Her ne kadar Adrian'ın kelimeleri kulağa son derece makul gelse de sesinde delice bir çaresizlik vardı. Bu yüzden tavırları ürkütücü bir hava kazanmıştı. Bunun nedeni ruh mu yoksa duyguları mı emin olamadım.

"Damon'la konuşacağım," dedi Daniella sonunda. Bu kelimeleri söylemeden önce birkaç kere yakınması gerekti.

Adrian derin bir nefes aldı ve öfkesi geçti. "Teşekkürler." Annesi uzaklaşıp kalabalığın arasına karıştı. Adrian'ı Christian ve Lissa'yla yalnız bıraktı. İkisi de Daniella kadar şaşkıncı.

"Damon Tarus?" diye tahmin yürüttü Lissa. Adrian başını salladı.

"O da kim?" diye sordu Christian.

"Annemin kuzeni," dedi Adrian. "Aile avukatı. Gerçek bir köpekbalığı. Sinir bozucu biridir ama herkesi her şeyden kurtarabilir."

"Bu da bir şeydir sanırım," diye fikir yürüttü Christian. "Ama bahsi geçen kesin delilden Rose'u kurtaracak kadar iyi mi?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum." Adrian farkında olmadan cebine uzanıp sigaralarını aradı ama bugün yanında yoktu. Derin bir iç çekti. "Delillerin ne olduğunu veya Tatiana Hala'nın nasıl öldüğünü bilmiyorum. Tek bildiğim bu sabah ölü bulunduğuydu."

Lissa ve Christian birbirleriyle bakıştı. Christian ne yapacağını bilemez bir tavırla omzunu silkti. Lissa, Adrian'a dönüp asıl haberi verdi.

"Bir kazık," dedi Lissa. "Onu kalbine gümüş bir kazık saplanmış halde yatağında bulmuşlar."

Adrian hiçbir şey söylemedi ve yüzündeki ifade değişmedi. Lissa bütün bu masumiyet, delil ve avukat konuşmaları içerisinde Tatiana'nın, Adrian'ın halası olduğu gerçeğini görmezden geldiklerini hatırladı. Kadının kararlarının bir kısmını onaylamamış ve arkasından bir sürü şaka yapmış olsa da Tatiana, Adrian'ın ailesindendi ve hayatı boyunca tanıdığı biriydi. Ölümün acısı oğlanın içindeki bütün duyguları bastırıyordu.

Ben bile bir garip hissediyordum. Bana yaptıkları yüzünden ondan nefret ediyordum ama ölümünü hiç istememişim. Ve arada bir benimle gerçek biriymişim gibi konuştuğunu hatırlamadan edemiyordum. Belki tavırları sahteydi ama Ivashkov'lara uğradığı gece içten davrandığına emindim. Temkinli ve düşünceliydi, halkının huzur bulmasını istiyordu.

Lissa, Adrian'ın gidişini hüznü gözlerle izledi. Christian nazikçe kızın omzuna dokundu. "Haydi," dedi. "Öğreneceğimiz kadarını öğrendik. Ayak altından çekilelim." Kendini çaresiz hisseden Lissa, Christian'la beraber dışarı çıktı. Panik içindeki insanların arasından geçtiler. Dimitri'yle beraber depodan döndüğümüzde bir sürü kişi toplanmıştı ama bununla kıyaslandığında hiçti. İnsanlar korku içinde son haberi birbirlerine aktarıyordu.

Ne kadarının gerçek olduğunu merak ettim. Trajedinin etkisi daha tazeyken bile soylular güç için hamle yapmaya başlayacaktı.

Ve ne zaman adımı duysa Lissa daha da öfkeleniyordu. Kötü bir öfkeydi, içinde biriken kara bir duman gibiydi. Ruhun lanetiydi.

"Buna inanamıyorum!" diye bağırdı Christian'a. Lissa farketmediyse bile ben Christian'ın onu herkesten uzak bir yere götürdüğünü anladım. "Rose'un bunu yaptığını nasıl düşünebilirler? Bu bir tuzak. Öyle olmalı."

Christian, "Biliyorum, biliyorum," dedi. Ruhun tepki sinyallerini çok iyi biliyor ve kızı sakinleştirmeye çalışıyordu. Fındık ağacının dibine vardıklarında yere çömeldiler. "Onun yapmadığını biliyoruz. Önemli olan da bu. Haklı olduğumuzu ispatlayacağız. Yapmadığı bir şey için onu cezalandıramazlar."

"Onları tanımıyorsun," diye homurdandı Lissa. "Eğer biri Rose'un peşine düşüyse her türlü kötülüğü yapabilir." Dikkat çekmemeye çalışarak arkadaşımın içine dolan karanlığın bir kısmını kendime çektim, onu sakinleştirmeye çalıştım. Ne yazık ki o sakinleşeceğine ben öfkelen dim.

Christian bir kahkaha attı. "Unuttun mu, ben bu insanlarla büyüdüm. Onlarla okula gittim. Onları tanıyorum ama daha fazla bilgi edinene kadar paniğe kapılmak yok. Tamam mı?"

Lissa derin bir nefes aldı, daha iyi hissediyordu. Dikkat etmezsem çok fazla karanlık çekecektim. Christian'a gülümsedi.

"Önceden böyle mantıklı biri olduğunu hatırlamıyorum."

"Çünkü herkesin mantıklı tanımı farklı. Ben genelde yanlış anlaşılan biriyim, hepsi bu."

"Evet sıkça yanlış anlaşıldığın kesin," diyen Lissa güldü.

Christian, Lissa'nın gözlerine baktığında yüzündeki gülümseme daha sıcak ve yumuşak bir şeye dönüştü. "Umarım bu, yanlış anlaşılır. Yoksa yumruk yiyebilirim."

Öne eğilip dudaklarını Lissa'nın dudaklarına koydu. Lissa tereddüt etmeden karşılık verdi ve kendini öpücüğün yumuşaklığında kaybetti. Ne yazık ki ben de onunla beraber sürüklendim. Ayrıldıklarında Lissa'nın kalbi hızlanmış ve yanakları kızarmıştı.

"Bunun anlamı neydi?" diye sordu Christian'ın dudaklarının bıraktığı hissi yeniden yaşarken.

"Özür dilerim anlamına geliyor," dedi oğlan.

Lissa bakışlarını kaçırdı ve elini uzatıp yerdeki çimenleri yoldu. Sonra içini çekerek yeniden oğlana döndü. "Jill ile aranda bir şey geçti mi? Ya da Mia'yla?"

Christian, şaşkın şaşkın ona baktı. "Ne? Bunu nasıl düşünürsün?"

"Onlarla çok zaman geçiriyorsun."

"Birlikte olmak istediğim tek bir kişi var," dedi. Bakışlarındaki kararlılık, berrak mavi gözleri bu kişinin kim olduğu konusunda şüpheye yer bırakmıyordu.

"Hiç kimseyle yakınlaşmadım. Her şeye rağmen, Avery'ye rağmen..."

"Christian çok özür dilerim..."

"Özür dilemene gerek yok."

"Var..."

"Kahretsin," dedi Christian. "Cümlelerimi bitirmeme izin verecek misin?"

"Hayır," diye lafını böldü Lissa. Eğilip onu öptü, bütün vücudunu yakan güçlü bir öpücüktü. O anda kendisi için dünyada Christian'dan başkasının olmadığını anladı. Anlaşılan Tasha haklıydı. Dünyada onları biraraya getirebilecek tek kişi bendim. Ama bunun için tutuklanmam gerekiyordu.

Onları baş başa bırakmak ve sevimlerini izlemekten kurtulmak için Lissa'nın zihninden çekildim. Onlara kızmıyordum. Şu anda benim için yapabilecekleri bir şey yoktu ve birleşmeyi hakediyorlardı. Şimdilik ellerinden gelen tek şey beklemektir ve zaman geçirmek için yaptıkları şeyler Adrian'ın yaptığını tahmin ettiğim şeylerden daha sağlıklıydı.

Yatağa uzanıp tavana baktım. Her tarafım metal ve pastel renklerle kaplıydı. Çıldırıcıydı. İzleyecek bir şey yoktu, okuyacak bir şey yoktu. Kafese hapsolmuş hayvan gibiydim. Oda gittikçe küçülüyordu. Tek yapabildiğim tekrar tekrar Lissa aracılığıyla öğrendiklerimi düşünmektir. Aklımda bir sürü soru işareti vardı ve zihnim dönüp dolaşıp Daniella'nın bahsettiği duruşmaya kayıyordu. Daha fazla bilgi edinmiyordum.

Aradığım yanıtlara saatler sonra kavuştum.

İyice uyuştugum sırada Mikhail hücremin kapısında belirdi. Yataktan fırlayıp parmaklıklara koştugumda kapıyı açtığını gördüm. İçim umutla doldu.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Beni bırakıyorlar mı?"

"Korkarım ki hayır," dedi. Kapıyı açtıktan sonra bileklerine kelepçe taktığında söylediğini ispatladı. Karşı koymadım. "Seni duruşmaya götürmeye geldim."

Koridora çıktığımda başka gardiyanların da toplandığını gördüm. Kendi güvenlik ekibim. Dimitri'ninkinin bir benzeri. Ne hoş. Yol boyunca Mikhail yanımdan yürüdü ve neyse ki korkunç sessizliği uzatmak yerine benimle konuştu.

"Bu duruşma tam olarak ne? Mahkemem mi?"

"Hayır. Resmi bir mahkeme için çok erken. Bu duruşmada mahkemeye çıkıp çıkmayacağına karar verilecek."

"Tam bir zaman kaybı gibi görünüyor," diye belirttim. Gardiyanların binasından çıktık ve yüzüme vuran temiz hava uzun zamandır tadına baktığım en güzel şeydi.

"Asıl tam bir mahkeme yapıp ve ellerinde yeterince delil bulunmadığını keşfederlerse daha büyük zaman kaybı olur. Duruşmada ellerindeki delilleri ortaya serecekler, bir yargıç ya da yargıç konumundaki biri mahkeme yapıp yapılmaması gerektiğine karar verecek. Mahkemedeysen her şey resmileşecek. Cezana karar verilecek."

"Duruşmaya hazırlanmaları neden bu kadar zaman aldı? Neden beni bütün gün hücrede beklettiler?"

Mikhail güldü ama sorumu komik bulduğunu düşündüğü için değil.

"İnan bana hızlıydı Rose. Hem de çok hızlıydı. Normalde duruşmanın yapılması günler, hatta haftalar sürebilir. O zamana kadar da kilit altında tutulursun."

Yutkundum. "Bundan sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum. Yüz yıldan uzun süredir bir kral ya da kraliçe öldürülmedi. İnsanlar delirmiş gibi. Konsey düzeni sağlamak istiyor. Kraliçenin cenazesi için büyük hazırlık yapıyor. Her-

kesin dikkatini dağıtacak büyük bir gösteri hazırlanıyor. Senin duruşman da düzeni sağlama yolunda atılmış bir adım."

"Ne? Nasıl?"

"Katili ne kadar çabuk mahkum ederlerse herkes o kadar çabuk kendini güvende hisseder. Sana karşı ellerindeki davanın sağlam olduğuna inanıyorlar, bu yüzden her şey hızlı geliyor. Suçlu bulunmanı istiyorlar. Kraliçeyi gömmeden, katilin adalete teslim edildiğini göstermek ve yeni kral veya kraliçe seçildiğinde herkesin rahat uyumasını sağlamak istiyorlar."

"Ama ben yapmadım." Daha fazla inkar etmedim çünkü bir işe yaramayacaktı.

Önümüzde mahkeme salonuna ev sahipliği yapan bina vardı. Victor'ın mahkemesi için buraya geldiğimde binayı ürkütücü bulduğunu düşünmüştüm. Ama o hissin asıl nedeni Victor'la ilgili anılarımdı. Şimdi ise tehlikeye kendi geleceğimdi. Üstelik sadece benim geleceğim de değil. Moroi dünyası hapse atılacak bir katil olduğumun ortaya çıkması ve hapse atılmam umuduyla bizi izliyordu. Yutkunup bakışlarımı Mikhail'e çevirdim.

"Sence beni mahkemeye çıkaracaklar mı?"

Yanıt vermedi. Gardiyanlardan biri kapıyı bizim için açtı.

"Mikhail?" diye ısrar ettim. "Beni cinayetten yargılayacaklar mı?"

"Evet," dedi anlayışlı bir ses tonuyla. "Yargılayacaklarından eminim."

27

Mahkeme salonuna girişim hayatımdaki en gerçek dışı deneyimlerden biriydi, üstelik sadece suçlanan kişi ben olduğum için değil. Gözümün önüne sürekli Victor'ın mahkemedeki hali geliyordu. Onun yerini aldığımı düşünmek çok garipti.

Bir ordu dolusu gardiyanla bir yere girmek bütün bakışların üzerinize dönmesine yol açıyordu. İçerisi tıklım tıklımdı ve herkesin gözü üzerimdeydi. Elbette, ezilip büzülmedim ya da utanıyormuş gibi görünmedim. Güven içinde, başımı dik tutarak yürüdüm. Yine Victor'ı anımsadım. O da başı dik yürümüştü. Onun işlediği suçları işleyen birinin nasıl bu kadar mağrur kalabildiğini düşünüp kızmıştım. Buradakilerin de bana bakarken aklından aynı şeyler mi geçiyordu?

Karşımdaki kürsüde tanımadığım bir kadın oturuyordu. Moroi'lar arasında yargıç, çoğunlukla o göreve atanmış bir avukattı. Oysa mahkemeye -en azından Victor'ınki gibi bü-

yük bir mahkemeye- kraliçenin kendisi yargıçlık ederdi. Son karar ona aitti. Bu sefer işler o noktaya gelirse son kararı konsey üyeleri verecekti. *Mahkemede her şey resmileşecek. Cezana karar verilecek.*

Refakatçilerim beni odanın ön tarafındaki bir koltuğa götürdü, seyircilerle görevlileri ayıran ahşap bariyeri geçtik ve resmi giysili ortayaşlı bir Moroi'un yanına oturtuldum. Adamın üzerindeki takım elbise *Kraliçe öldüğü için çok üzgünüm ama yas tutarken şık görünmeyi ihmal etmeyeceğim* diye haykırıyordu. Saçları açık sarıydı ve gümüş teller düşmeye başlamıştı. Ona yakışmıştı. Bunun avukatım Damon Tarus olduğunu varsaydım ama bana tek kelime etmedi.

Mikhail de yanımdaydı ve sürekli yanımda kalacak gardiyan olarak onun seçilmesine memnundum. Arka tarafa baktığımda Daniella ve Nathan Ivashkov'u gördüm. Diğer soylularlaydılar. Adrian onlara katılmamayı seçmişti. Daha arkalarında Lissa, Christian ve Eddie ile oturuyordu. Yüzleri endişeliydi. Gri saçlı yaşlı bir Moroi olan yargıç mahkemeyi açtı ve ön taraftaki kapıya döndü. Konsey üyeleri içeri giriyordu. Birer birer isimleri okundu. Onlar için iki sıra ayarlanmıştı. On üç kişilik yer vardı ama sadece on biri doldu. Oysa Lissa da onların arasında oturmalıydı.

Konsey üyeleri yerleştğinde yargıç salona hitaben gür bir sesle konuştu. "Duruşma resmi olarak başlamıştır. Bu duruşma süresince yeterince delil olup olmadığını..."

Kapıdaki gürültü yargıcın susmasına yol açtı. Seyirciler neler olduğunu anlamak için o tarafa döndü.

"Bu gürültü de ne?" diye sordu yargıç.

Gardiyanlardan biri kapıyı araladı ve koridorda kimin olduğuna baktı. Odaya geri döndü. "Suçlanan kişinin avukatı geldi, Sayın Yargıç."

Yargıç, Damon'a ve bana baktı, ardından gardiyana döndü. "Kızın zaten bir avukatı var."

Gardiyan omzunu silktiğinde çok çaresiz göründü. Oysa bir Strigoi karşısında ne yapacağını bilirdi ama protokolün bu şekilde bölünmesi onun becerilerinin ötesindeydi. Yargıç içini çekti.

"Tamam. Dışarıdaki her kimse içeri yolla ve şu işi çözelim." Abe içeri girdi.

"Aman Tanrım," dedim yüksek sesle.

Yargıç bana susmamı emretmedi çünkü herkes mırıldanmaya başlamıştı. Tahminimce içerdekilerin yarısı Abe'i ve ününü bildiği için şaşkıncı, diğer yarısı görünüşü nedeniyle şok geçiriyordu.

Gri kaşmir bir takım giymişti. Damon'ın yas siyahından daha hafifti. Altında parlıyormuş gibi görünen ışıltılı beyaz bir gömlek vardı. Kırmızı bir kravat takmıştı, kol düğmeleri yakuttandı.

Üzerindeki kıyafet terzi elinden çıkmaydı ve Damon'ın takımı kadar pahalıydı ama Abe yas tutuyormuş gibi görünmüyordu. Mahkemeye geliyormuş gibi bile görünmüyordu. Partiye giderken yoldan çevrilmiş gibiydi. Ve elbette altın küpele-ri yerindeydi. Ve siyah sakalı karmakarışıktı.

Yargıç elini kaldırıp seyircileri susturdu.

"İbrahim Mazur," dedi yargıç ve başını salladı. Sesinde şaşkınlık ve hoşnutsuzluk vardı. "Beklenmedik bir durum."

Abe eğilerek yargıç hanımı selamladı. "Seni yeniden görmek çok hoş Paula. Bir gün bile yaşlanmamışsın."

"Şehir Kulübü'nde değiliz Bay Mazur," diye onu uyardı yargıç. "Burada bulunduğumuz sürece bana unvanımla hitap edeceksin."

"Doğru ya." Abe göz kırptı. "Özür dilerim Sayın Yargıç." Dönüp bana baktı. "İşte orada. Beklettiğim için özür dilerim. Haydi işe koyulalım."

Damon ayağa kalktı. "Neler oluyor? Sen de kimsin? Onun avukatı benim."

Abe başını iki yana salladı. "Bir hata olmalı. Buraya gelmek için uçağa binmem gerekti, bu yüzden neden sana bir kamu avukatı atandığını anlayabiliyorum."

"Kamu avukatı mı?" Damon'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Ben Amerikan Moroi'ları arasında en bilinen avukatlardan biriyim."

"Eminim öylesindir." Abe sıkılmış gibi omzunu silkti ve topukları üzerinde sallandı. "Seni yargıladığımı zannetme."

"Bay Mazur," diye araya girdi yargıç, "Siz avukat mısınız?"

"Ben pek çok şeyim Paula -Sayın Yargıç. Ayrıca bir şey farkeder mi? Sadece onun adına konuşacak birine ihtiyacı var."

"Ve o biri burada," diye bağırdı Damon. "Benim o."

"Artık değil," dedi Abe.

Tavırları çok hoştu. Gülümsemeyi kesmedi ama gözlerinde düşmanlarının kanını donduran o tehlikeli parıltının be-

lirdiğini gördüm. O ne kadar sakinse Damon o kadar sarsılmıştı.

“Sayın Yargıç...”

“Yeter!” dedi yargıç. “Kız seçimini yapsın.” Kahverengi gözlerini üzerime dikti. “Kimin senin adına konuşmasını istiyorsun?”

“Ben...” Bütün dikkatin bana kaymasıyla ağzım açık kalmıştı. İki adam arasındaki tenis maçını izlerken top gelip kafa çarpmıştı.

“Rose.”

Şaşıp arkaya baktım. Daniella Ivashkov bana doğru eğilmişti. “Rose,” diye fısıldadı, “Mazur denilen adamın kim olduğunu bilmiyorsun.” Bilmiyor muydum? “Onunla iş yapmak istemezsin. Damon en iyisidir. Onu ikna etmek kolay olmadı.”

Daniella iskemlesine geri döndüğünde iki avukatımın da yüzüne baktım. Daniella’nın ne demek istediğini anlamıştım. Adrian onu, Damon’ı tutmaya ikna etmiş, o da Damon’la konuşmuştu. Onu reddetmem Daniella’ya hakaret sayılacaktı ve Adrian konusunda anlayışlı davranan birkaç soylu Moroi’dan biri olduğundan bana kızmasını istemiyordum. Ayrıca bu soylular tarafından kurulmuş bir komploya onlardan birinin benim tarafıma geçmesi lehime sayılırdı.

Ama diğer taraftaki Abe’di. Yüzünde zeki bir gülümsemeyle bana bakıyordu. İstediklerini elde etmekte ustaydı ama çoğunlukla kaba kuvvet yoluyla bunu yapardı. Eğer aleyhime güçlü deliller varsa Abe’in tavırları o delillerden kurtulmaya yetmez-

di. Ama sinsiydi. Yılan. İmkansız gerçekleştirebilirdi, benim için kapıların açılmasını sağlayabilirdi.

Ama avukat değildi.

Diğer taraftan babamdı.

Babamdı ve birbirimizi çok tanımasak da buraya gelmek için uğraşmış ve beni savunmak için gri takımını giymişti. Aptallık mı ediyordu? Beni kurtaracak kadar iyi bir avukat mıydı? Gerçekten kan, sudan ağır mıydı? Bilmiyordum. Zaten bu sözden hoşlanmazdım. Vampirler söz konusuken çok anlamsızdı. Her neyse, Abe’in gözleri benimkilere kilitlendi. *Bana güven*, diyordu. Güvenilebilir miydin? Aileme güvenilebilir miydin? Annem burada olsaydı ona güvenirdim ve onun Abe’e güvenileceğini biliyordum.

Derin bir nefes alıp Abe’i işaret ettim. “Onu alacağım.” Alçak sesle ekledim, “beni hayalkırıklığına uğratma Zmey.”

Seyircilerden şok geçirdiklerini belli eden sesler yükselirken Abe zevkten dört köşeydi. Damon öfke içinde itiraz etti. Onu bu davayı almaya Daniella ikna etmişti ama artık gurur meselesi yapmıştı. Ben ondan vazgeçtiğimde ünü lekelenmişti.

Kararımı vermişim ve yargıç daha fazla tartışmaya izin vermedi. Damon’ı yolladı ve Abe avukat koltuğuna geçti. Yargıç standart açılış konuşmasını yapıp neden orada olduğumuzu falan açıkladı. Abe’e doğru eğildim.

“Beni nasıl bir duruma soktun?” diye fısıldadım.

“Ben mi? Asıl sen kendini nasıl bir duruma soktun? Çoğu baba gibi benim de yaşı tutmadan içki içtiği için tutuklanan bir kızım olsa olmaz mıydı?

Tehlikeli durumlarda şaka yaptığımda insanların neden irkildiğini anlamaya başlıyordum.

“Geleceğim tehlikede! Beni mahkemeye çıkarıp mahkum edecekler!”

Yüzündeki bütün neşe izleri bir anda kayboluverdi. Yerine tehlikeli ve ciddi bir ifade belirdiğinde baştan aşağı ürperdim.

“Sana söz veriyorum böyle bir şey olmayacak,” dedi cansız bir sesle.

Yargıç bize ve Iris Kane adlı savcıya döndü. Soylu bir adı yoktu ama fazlasıyla çetin cevize benziyordu. Belki de avukatlar öyle görünmeyi alışkanlık haline getiriyordu.

Aleyhimdeki deliller açıklanmadan önce kraliçenin cinayeti bütün detaylarıyla anlatıldı. Sabah nasıl bulunmuştu, kalbine saplanan gümüş kazık ve yüzündeki şok ifadesi. Her yer kan içindeydi. Geceliği, çarşaf, teni... Odadaki herkese sahnenin fotoğrafları gösterildi ve farklı tepkiler ortaya çıktı. Şaşkınlıktan inleyenler, korku ve panik içinde bağırانlar. Hatta bazıları ağladı. O gözyaşları kısmen durumun korkunçluğu kısmen de insanlar Tatiana'yı sevdiği içindi. Soğuk ve katı biri olabilirdi ama hükümdarlığı süresince barış hüküm sürmüştü. En azından çoğunlukla.

Fotoğraflardan sonra beni çağırdılar. Duruşma normal bir mahkeme gibi gelişmedi.

Avukatlar birbiri ardına şahitleri sorgulamıyordu. Öylece durup soru soruyorlardı.

“Bayan Hathaway,” diye söze başladı Iris, unvanımı kullanmadı. “Dün gece kaçta odanıza döndünüz?”

“Tam saatini bilmiyorum...” Karşımdaki yüzler denizine değil, yalnızca ona ve Abe'e konsantre oldum. “Saat beş civarı. Belki altı.”

“Yanınızda kimse var mıydı?”

“Hayır, şeyyy –evet. Daha sonra biri vardı.” İşte başlıyoruz. “Adrian Ivashkov ziyaretime geldi.”

“Ne zaman geldi?” diye sordu Abe.

“Emin değilim. Benden birkaç saat sonra, sanırım.”

Abe etkileyici gülümsemesiyle Iris'e baktı. “Kraliçenin cinayetinin saat yediyle sekiz arasında işlendiği tespit edildi. Rose o saatte yalnız değildi, elbette Bay Ivashkov'un şahitliği-ne ihtiyacımız olacak.”

Gözlerim seyircilerin arasında dolaştı. Daniella bembeyaz olmuştu. En büyük kabusu gerçekleşiyordu, Adrian işe karışmıştı. Arka tarafa baktığımda Adrian'ın fazlasıyla sakin bir şekilde oturduğunu gördüm ve sarhoş olmamasını umdum.

Iris zafer edasıyla bir kağıdı havada salladı. “Elimde kapıcının Bay Ivashkov'un binaya saat 9.20 civarında geldiğini söyleyen ifadesi var.”

“Fazlasıyla kesin konuşmuş,” dedi Abe. Kadın çok şirin bir şey söylemiş gibi yanıtlamıştı. “Bunu doğrulayacak herhangi bir resepsiyon görevlisi var mı?”

“Hayır,” dedi Iris buz gibi bir sesle. “Ama bu kadar yeterli. Kapıcı saati hatırlıyor çünkü ara vermek üzereymiş. Bayan Hathaway cinayet sırasında yalnızdı. Şahidi yok.”

“Oldukça şaibeli gerçekler doğrultusunda,” diye karşılık verdi Abe.

Ama saatle ilgili başka bir şey söylenmedi. Delil resmi kayıtlara geçirildi ve derin bir nefes aldım. Sorgulamadan hoşlanmamıştım ama bunu bekliyordum. Şahidimin olmaması iyi değildi ama Abe'in hissiyatını paylaşıyordum. Ellerinde olan deliller beni mahkemeye yollayacak kadar güçlü değildi. Adrian'la ilgili başka soru sormadılar ve böylece işe karışmadı.

"Sonraki delilimiz," dedi Iris. Yüzünde kibirli bir ifade vardı. Zaman meselesinin yeterli gelmediğini biliyordu ama sıradaki her neyse onun için altın değerindeydi.

Aslında gümüştü. Sıradaki gümüş bir kazıktı.

Plastik kapta gümüş bir kazık. Ucu dışında her tarafı ışıltıyordu. Kazığın ucu hala kanlıydı.

"Bu, kraliçeyi öldürmekte kullanılan kazık," diye açıkladı Iris. "Bayan Hathaway'in kazığı."

Abe bir kahkaha attı. "Haydi ama, Gardiyanlara sürekli kazık verilir. Birbirinin aynısı bir sürü kazıkları vardır."

Iris, Abe'i duymamış gibi yapıp bana baktı. "Kazığınızı nerede?"

Kaşlarımı çattım. "Odamda."

Dönüp kalabalığa baktı. "Gardiyan Stone?"

Uzun boylu bir dampir ayağa kalktı. "Evet efendim?"

"Bayan Hathaway'in odasını araştırma işini siz yönettiniz, doğru mu?"

Öfke içinde ayağa fırladım. "Odamı mı?.."

Abe'in attığı bakış beni susturdu. Yerime oturdum.

"Doğru," dedi gardiyan.

"Gümüş kazık buldunuz mu?" diye sordu Iris.

"Hayır."

Bize döndü. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle Abe'e baktı ama babam eğleniyormuş gibi görünüyordu. Sanki bu delili öncekilerden de saçma bulmuştu. "Bu hiçbir şeyi ispatlamaz. Belki de farkında varmadan kazığını kaybetmiştir."

"Kraliçenin kalbinde mi unutmuş?"

"Bayan Kane," diye uyardı yargıç.

"Özür dilerim Sayın Yargıç," dedi Iris. Bana döndü. "Bayan Hathaway, kazığının özel bir yanı var mı? Onu diğerlerinden ayıran bir şey var mı?"

"Evet."

"Tarif edebilir misiniz?"

Yutkundum. İçimde kötü bir his vardı. "Ucuna kazınmış simgeler var. Geometrik bir tasarım." Gardiyanlar bazen kazıklarına semboller işletirdi. Bu kazığı Sibiry'a'da bulup saklamıştım. Daha doğrusu göğsünden çıkardıktan sonra Dimitri bana yollamıştı. Iris kazığı konsey üyelerine gösterdi. Ardından karşıma geçti. "Bu sembol mü? Bu, sizin kazığınızı mı?"

Kazığa baktım. Öyleydi. Ağzım açık kaldı, evet diyecektim, Abe'le göz göze geldim. Benimle açıkça konuşamıyordu ama bakışlarında bir sürü mesaj vardı. En önemlisi sinsi olmamı söyleyen mesajdı. Abe olsa ne yanıt verirdi?

"Benim kazığımdaki çizime benziyor," dedim sonunda. "Ama tam olarak aynısı mı bilemem." Abe'in gülümsemesi doğru yanıtladığımı gösterdi.

"Elbette söyleyemezsin," dedi Iris. Sanki benden bunu bekliyordu. Kabı mahkeme görevlilerinden birine verdi. "Konsey,

kazıktaki tasarımın yapılan tarife uyduğunu gördüğüne ve sanığın kendisi de kazığın kendi kazığına benzediğini söylediğine göre hangi sonuca ulaşmamız gerektiği açıkça ortada. Ayrıca yapılan parmak izi araştırmasında," bir evrağı havaya kaldırdı, "sanığın parmak izlerinin bulunduğunu eklemeliyim."

Demek buydu. Sağlam delil dedikleri şey kazığımda parmak izlerimi bulmalardı.

"Başka parmak izi var mıydı?" diye sordu yargıç.

"Hayır, sayın yargıç. Sadece onunkiler."

"Tüm bunlar hiçbir anlam ifade etmiyor," diyen Abe omuz silkti. Ben ayağa kalkıp cinayeti itiraf etmişim gibi hissediyordum, o ise delillerin şaibeli olduğunu iddia ediyordu. "Biri kazığı çalıp eldiven giymiştir. Parmak izleri kazığın üzerindedir çünkü kazık onun kazığıdır."

"Biraz zorlama olmadı mı?" diye sordu Iris.

"Delilleriniz boşluklarla dolu," diye itiraz etti Abe. "Zorlama olan bu. Kraliçenin yatakodasına nasıl girdi? Gardiyanları nasıl geçti?"

"Bu soruların yanıtları mahkemede araştırılacak. Ama Bayan Hathaway'in bir yerlere gizlice girip çıkmaktaki başarısı ve diğer suçları düşünülürse kraliçeye ulaşmanın bir yolunu bulduğuna eminim."

"Deliliniz yok," dedi Abe. "Doğru düzgün bir teoriniz yok."

"İhtiyacımız da yok," dedi Iris. "Bu noktada tek ihtiyacımız olan mahkeme yapılması gerektiğini ispatlamak. Daha sayısız şahidin Bayan Hathaway'in kraliçeye pişman olacağı-

nı söylediğini duyduğu kısma gelmedik. İsterseniz o toplantının yazılı bir metnini getirebilirim. Ayrıca Bayan Hathaway'in herkesin ortasında yaptığı yorumlar da var."

Daniella'ya, kraliçenin beni satın alamayacağını söyleyişimi hatırladım. Akıllılık etmemiştim. Ölüm nöbetine kaçak girmek de lehime değildi. Iris'e bir sürü malzeme vermiştim.

"Ah evet," diye devam etti Iris. "Ayrıca kraliçenin Bayan Hathaway ve Adrian Ivashkov'un ilişkisine itiraz ettiğini söyleyen bir sürü şahit var. Özellikle ikisi evlenmek için kaçtığında çok kızmış." Ağzımı açmaya kalkınca Abe beni susturdu. "Majestelerinin ve Bayan Hathaway'in herkesin ortasında yaptığı başka tartışmaların kayıtları da var. O evrakları da bulmamı ister misiniz? Yoksa mahkeme için oylamaya geçebilir miyiz?"

Son söz yargıca hitaben söylenmişti. Yasalardan anlamasam da delillerin ağırlığını görebiliyordum. Öylece oturup cinayet şüphelisi olup olmadığımı tartışmalarını mı bekleyecektim?

"Sayın Yargıç?" diye sordum. Sanırım karar vermek üzereydi. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

Yargıç konuyu değerlendirdi ve omuz silkti. "Aksi için geçerli bir neden göremiyorum. Hala delilleri değerlendiriyoruz."

Kendim için konuşmam kesinlikle Abe'in planlarında yoktu. Beni susturmayı umarak önüme dikildi ama yeterince hızlı değildi.

"Tamam," dedim ve sesimin olabildiğince sakın çıktığını umdum. "Bir sürü şüpheli şey bulmuşsunuz. Bunu görebiliyorum." Abe acı çekiyormuş gibiydi. Yüzünde daha önce böyle bir ifade görmemişim. Çok nadir olaylar üzerindeki kont-

rolünü kaybederdi. "Ama sorun bu. Fazlasıyla şüphe uyandırıcı. Birini öldüreceksem bu kadar aptalca davranmam. Kazığımı kraliçenin kalbinde bırakacağımı mı sanıyorsunuz? Sizde eldiven giymeyi akıl etmez miydiniz? Haydi ama bana hakaret etmeyin. Sicilimin gösterdiği kadar becerikliysen o zaman böyle mi yapardım? Eğer bu cinayeti ben işleseydim çok daha iyi bir iş çıkarırdım. Benden şüphelenmek aklınıza bile gelmezdi. Zekama hakaret ediyorsunuz."

"Rose..." diye söze başladı Abe. Ses tonunda tehlikeli bir tını vardı. Devam ettim.

"Elinizdeki deliller fazla belirgin. Bu işi kim yaptıysa beni gösteren bir ok çizse yeriymiş. Biri bana tuzak kurdu ama sizler bunu göz önünde bulundurmayacak kadar aptalsınız." Ses tonum yükselmeye başlamıştı. "Kolay bir yanıt istiyorsunuz. Hızlı bir yanıt. Bağlantıları, onu koruyacak güçlü bir ailesi olmayan birini istiyorsunuz..." Tereddüt ettim çünkü Abe'i nereye koyacağımı bilemiyordum. "Çünkü işler böyle yürüyor. Yaş kanununda da işler böyleydi. Kimse kalkıp dampirleri savunmadı çünkü kahrolası sisteminiz buna izin vermiyor."

O zaman konudan uzaklaştığımı farkettim. Yaş kanunu konusunu açarak kendimi suçlu göstermişim. Yeniden kendimi kontrol altına aldım.

"Her neyse, Sayın Yargıç. Söylemek istediğim, bu deliller beni suçlamaya yetmemeli çünkü asla bu kadar kötü bir plan yapmazdım."

"Teşekkürler Bayan Hathaway," dedi yargıç. "Çok açıklayıcı oldu. Konsey oylama yaparken yerinize geçebilirsiniz."

Yerlerimize döndük. "Ne yaptığını sanıyordun?" diye fısıldadı.

"Olup biteni açıkladım. Kendimi savundum."

"Ben olsam öyle demezdim. Sen avukat değilsin."

Yan gözle ona baktım. "Sen de değilsin yaşlı adam."

Yargıç, konsey üyelerinden delillerin mahkemeye çıkmam için yeterli olup olmadığını oylamalarını istedi. Oyladılar. On bir el havaya kalktı. Böylece yargılanmam kararıyla duruşma sona erdi.

Bağ sayesinde Lissa'nın alarma geçtiğini hissettim. Abe ve ben ayağa kalktığımızda seyircilere baktım. Herkes neler olacağını konuşuyordu. Lissa'nın yeşil gözleri kocaman açılmıştı, yüzü bembeyazdı. Adrian da gergin görünüyordu ama bana baktığında gözlerinde aşk ve kararlılık gördüm. Ve daha arkada, ikisinin de ötesinde...

Dimitri.

Geldiğini bilmiyordum. Gözleri üzerimdeydi. Duygularını okuyamıyordum. Yüzü ne düşündüğünü ele vermiyordu ama gözlerinde korkutucu bir bakış vardı. Bir grup gardiyanı yenmeye hazırlanan görüntüsü zihnimde belirdi. İçimden bir his istesem yine aynısını yapacağını söylüyordu. Beni kurtarmak için elinden ne geliyorsa yapardı.

Biri elime dokunduğunda dikkatim dağıldı. Abe'le ben çıkmaya hazırlanıyorduk ama önümüz tıkabasa dolu olduğundan durmamız gerekti. Biri elime bir kağıt tutuşturdu. O tarafa baktığımda Ambrose'un orada oturduğunu gördüm. Düm-düz önüne bakıyordu. Neler olduğunu sormak istedim ama

içgüdülerim sessiz kalmamı söyledi. Sıra hala ilerlemediğinden Abe görmeden kağıdı açtım.

Kağıtta zarif bir elyazısıyla okunması imkansız bir şey yazıyordu.

Rose,

Eğer bunu okuyorsan korkunç bir şey olmuş demektir. Büyük ihtimalle benden nefret ediyorsun ve seni suçlamıyorum. Senden tek isteyebileceğim yaş kanunuyla yaptığım şeyin başkalarının halkın için planladıklarından çok daha iyi olduğuna inanman. Bazı Moroi'lar isteseler de istemeseler de bütün dampirlerin hizmete alınması gerektiğini düşünüyor. İkna yoluyla onları tutmayı planlıyor. Yaş kanunu bu grubun eylemlerini biraz olsun yavaşlattı.

Ancak bunu sana başka bir sırdan bahsetmek için yazıyorum. Bu sırrı olabildiğince az insanla paylaşmalısın. Vasilisa konseydeki yerine kavuşmalı ve bu mümkün. Dragomir'lerin sonuncusu o değil. Biri daha var. Eric Dragomir'in gayrimeşru bir çocuğu var. Başka bir şey bilmiyorum ama bu oğlanı ya da kızı bulabilirsen Vasilisa hak ettiği güce kavuşur. Hatalarına ve tehlikeli öfkene rağmen bu görev konusunda sadece sana güvenebilirim. Harekete geçmekte zaman kaybetme.

Tatiana Ivashkov.

Kağıt parçasına ve karınca duasını andıran yazılara baktım ama mesaj zihnime kazınmıştı. *Dragomir'lerin sonuncusu o değil. Biri daha var.*

Eğer bu söylenen doğruysa, Lissa'nın bir üvey kardeşi varsa her şey değişirdi. Konseyde oy hakkı kazanırdı. Yalnız kalmazdı.

Eğer yazarlar doğruysa. Eğer not Tatiana'dansa. Herkes bir kağıt parçasına isim yazabilirdi. Bu, notu o kişinin yazdığı anlamına gelmezdi. Ölü bir kadından mektup alma düşüncesi ürpermeme neden oldu. Eğer etrafımızdaki hayaletleri görmek için kendime izin verirsem Tatiana'yı da görür müydüm? Ama kendimi duvarlarımı indirmeye ikna edemedim. Henüz zamanı değildi.

Başka bir yol bulmalıyım. Bana notu Ambrose vermişti. Ona sormalıyım ama ilerlemeye başladık. Gardiyanlardan biri beni ittirdi.

"O da ne?" diye sordu Abe. Her zamanki gibi şüpheliydi.

Aceleyle notu katlayıp cebime kaldırdım. "Hiçbir şey."

Attığı bakıştan söylediğime inanmadığını anladım. Belki de ona söylemeliydim ama Tatiana bu sırrı olabildiğince az kişiyle paylaşmam konusunda beni uyarmıştı. Bu kişilerden biri Abe'se bile burası ne yeri ne zamanıydı. Dikkatini nottan uzaklaştırmaya karar verdim. Yazarlar önemliydi ama şimdi yüzleştiğim sorun kadar önemli değildi.

"Bana mahkemeye çıkmayacağımı söyledin," dedim Abe'e. Can sıkıntım geri gelmişti. "Seni seçmekle büyük riske girdim!"

"Risk falan değildi. Tarus da seni kurtaramazdı."

Abe'in rahat tavırları beni iyice kızdırmaya başlamıştı. "Bana daha baştan kaybettiğimizi mi söylüyorsun?" Mikha-il de aynı şeyi söylemişti. Herkesin bu kadar güven dolu olması ne güzel.

"Duruşma önemli değil," dedi Abe başından savarcasına. "Önemli olan sonrası."

"Ne var sonrasında?"

Yüzünde yine o karanlık, sinsî bakış vardı. "Şimdilik endişelenmen gereken bir şey değil."

Gardiyanlardan biri elini koluma koyup ilerlemem gerektiğini söyledi. Ona karşı çıkıp Abe'e doğru eğildim.

"Ne demek değil! Hayatımdan bahsediyoruz," diye bağırdım. Sonra ne olacağını biliyordum. Mahkemeye kadar hapsedilecektim. Mahkum edilsem daha da uzun süre hapiste kalacaktım.

"Durum çok ciddi! Mahkemeye çıkmak istemiyorum! Hayatımın kalanını Tarasov gibi bir yerde geçirmek istemiyorum." Gardiyan beni ittirdi. Abe kanımı donduran bir bakışla bana baktı.

"Mahkemeye çıkmayacaksın. Hapse de düşmeyeceksin," diye fısıldadı. "Buna izin vermeyeceğim. Anlıyor musun?"

Başımı salladım. Kafam karışmıştı ve ne yapacağımı bilmiyordum. "Senin bile sınırların var yaşlı adam."

Gülümsemesi geri geldi. "Bilsen şaşırsın. Ayrıca hainleri, hele kraliçeyi öldüren birini hapse yollamazlar Rose. Bunu herkes bilir."

Kaşlarımı çattım.

"Delirdin mi? Elbette yollarlar? Hainlere ne yaptıklarını sanıyorsun? Bir daha suç işlememelerini söyleyip özgür mü bırakırlar?"

"Hayır," dedi Abe arkasını dönmeden önce. "Hainleri idam ederler."

- SON -

AŞKA HER ZAMAN GÜVENDİ ÖLÜMLERDEN ÖLÜM BEĞENDİ

RUH BAĞI

Rose'un önünde iki seçenek vardı. Ya ölecek, ya öldürecekti.
Kalbinin sesini dinledi ve yanlışı seçti.

Rose, önce Dimitri'nin doğduğu topraklara, Sibirya'ya, uzun ve talihsizliklerle dolu bir yolculuk yaptı. Ardından St. Vladimir Akademisi'ne döndü. Böylece en yakın arkadaşı Lissa'ya da kavuşmuş olacaktı. Ama Rose'un kalbi halen Dimitri için atıyor ve sevdiği adamın bir yerlerde, hayatta olduğunu biliyordu.

Eline bir şans geçmişti oysa...

Fakat onu öldürememişti. Yapamamıştı.

Şimdi en korkunç kabusu gerçeğe dönüşmek üzere pusuda bekliyordu. Dimitri kanını tatmıştı ve susuzluğu her geçen dakika biraz daha artıyordu. Dimitri, Rose'un peşindeydi.

Ölümüne bir kovalamaca! Nefes kesen bir karşılaşma!

ROSE'UN GİZLİ

'Michigan'da doğan Mead, şu anda Washington'da yaşıyor. Roman dünyasına dalmadan önce birkaç iş denedi elbette. Ama yazarlıkta karar kıldı. Farklı alanlarda aldığı eğitimin ve iş deneyimlerinin kendisini zenginleştirdiğini düşünüyor. Tüm zamanını "Vampir Akademisi" ile diğer serilerini yazarak geçiriyor.

